

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE HEIR

The Belvedere Series

ELODIE HART

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Varis

GÜNCEL BİR DÜK İLE YASAK BİR AŞK

ELODIE HART

Telif hakkı © 2026 Alchemy Publishing Ltd. Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

[Vellum ile biçimlendirilmiştir](#)

*Seileceğini
hiç seçileceğini
beklemeyenler için.*

İçindekiler

[İçerik Uyarısı](#) .

1. [Xavier](#)
2. [Ivy](#).
3. [Ivy](#).
4. [Xavier](#)
5. [Xavier](#)
6. [Ivy](#).
7. [Ivy](#).
8. [Xavier](#)
9. [Xavier](#)
10. [Ivy](#).
11. [Xavier](#)
12. [Ivy](#).
13. [Ivy](#).
14. [Ivy](#).
15. [Xavier](#)
16. [Ivy](#).
17. [Ivy](#).
18. [Ivy](#).
19. [Xavier](#)
20. [Ivy](#).
21. [Ivy](#).
22. [Ivy](#).
23. [Xavier](#)
24. [Ivy](#).
25. [Xavier](#)
26. [Xavier](#)
27. [Xavier](#)
28. [Ivy](#).
29. [Xavier](#)
30. [Ivy](#).
31. [Xavier](#)
32. [Ivy](#).
33. [Ivy](#).
34. [Ivy](#).
35. [Xavier](#)
36. [Ivy](#).
37. [Xavier](#)
38. [Xavier](#)
39. [Ivy](#).
40. [Ivy](#).
41. [Xavier](#)
42. [Ivy](#).
43. [Ivy](#).
44. [Ivy](#).
45. [Xavier](#)

46. [Ivy](#).
47. [Xavier](#)
48. [Xavier](#)
49. [Xavier](#)
50. [Xavier](#)
51. [Xavier](#)
52. [Xavier](#)
53. [Ivy](#).
54. [Ivy](#).

[Epilog](#)

[The Spare: Ön İzleme](#)

[Elodie'den Bir Not](#)

[Daha fazla heyecan verici İngiliz Glamour mu istiyorsunuz?](#)

İçerik Uyarısı

Bu kitap aşağıdaki temaları içermektedir:

- Ebeveynlerin hastalığı ve ölümü
- Erken demans (Lewy cisimciği demansı) ve bakımın ayrıntılı tasviri
- Ölümcül olmayan çocukluk çağı boğulması
- Seks işçiliği
- Güç dengesizliği içeren rol oyunu
- MMC, kitap boyunca ömür boyu süren bir nişanlılık ilişkisi içindedir. Onunla nişanlısı arasında romantik bir ilişki yoktur.

Taç giyen başın yükü ağırdır, derler.

Ancak babamın unvanının varisi olarak, hiçbir ağırlık hissetmiyorum. Hiçbir yük hissetmiyorum. Aksine, ben dokuz yüz yılın büyük bir kısmında şekillendirilmiş, yontulmuş bir kadehim. Bu, ölümcül hastalığı olan babamın unvanını devralacağım an için mükemmel bir metafor.

Çünkü hayatımın geri kalanında kadehimden döküleceğimi biliyorum.

"Siktir." Kardeşimin sesi, bir çömlek dükkanındaki boğa kadar incelikli bir şekilde düşüncelerimi kesiyor. Okul çocuğu küfürüne eşlik eden, kireçtaşı fayansların üzerinde parçalanmış çömleklerin uğursuzca hassas çınlaması ve malikanemiz Belvedere'nin Birleşik Krallık'ın en iyi Sèvres porselen koleksiyonuna ev sahipliği yaptığı bilgisi göz önüne alındığında, bu benzetmenin yerinde olduğunu düşünüyorum.

Açık konuşalım: Benedict, görgü kuralları açısından olmasa da biyolojik yaş açısından bir okul çocuğundan çok uzak. Doğumlarımız arasında on altı ay fark olabilir —annemiz bir varis ve yedek üretme görevini ciddiye almıştı— ama dünyaya baktığımız mercekler açısından aramızda asırlar var.

Bu kış bahçesinin bize sunduğu muhteşem kuşhane manzarasından kendimi koparıp ona dönüyorum. "Lanet olsun, Ben. Kahven için neden Sèvres'i kullanmak zorundasın, hiç anlamıyorum. Lanet Royal Doulton'ı kullan."

1,90 metrelik boyuyla ayakta duruyor, her zamanki gibi yanlış bir eğlenceyle hasarı inceleyen beceriksiz bir serseri gibi.

"Kulpu kırıldı. Bütün parça bir anda koptu."

"Çünkü eski. Ve narin. Ve paha biçilemez. Bu eşyaları *korumamız* gerekiyor, mahvetmemiz değil. Bu gidişle oğluma miras kalacak hiçbir şey kalmayacak."

Elindeki klinik bir şekilde kesilmiş porselen sapa son bir bakış atar, omuz silker ve onu, bu odayı muhteşem bir Viktorya tarzı mekan haline getiren, kireçtaşı kenarlı, yemyeşil eğrelti otları ormanına fırlatır. "Bir varis sahibi olmak için bir ara Slinky'yi becermek zorunda kalacağını biliyorsun, değil mi?"

Gereksiz kabalığa tepki gösteriyorum. Kardeşim, seçkin eğitiminden en ufak bir zarafet bile edinmeden çıkmış. "Ona öyle deme. Senin için o Selena. Ve bu ailenin en son ihtiyacı olan şey gayri meşru bir varis. Evlendiğimizde varis yapma işiyle ben ilgileneneceğim."

Göz kırptı. "Eh, buna sadece altı ay kaldı. Ve pratik mükemmelliği getirir."

"Bunu aletin etrafına dövme yaptırmamış olmana şaşırdım."

Kahretsin. Ben'e yakın olmak bile beni onun seviyesine düşürüyor.

"Onu kullanmayı bırak, sikini *bulabilmene* bile şaşıyorum. Onu daha sık atış poligonuna götürmelisin."

"Endişen çok dokunaklı, ama ben kendimi gayet iyi idare ediyorum. Sadece senin aksine, bu konuda biraz daha incelikliyim."

Bu doğru. Ben gayet iyiyim. Ayrıca, seks hayatımı o kadar sıkı bir şekilde gizli tuttuğum da doğru, neredeyse mumyalanmış gibi. Bebeklikten beri tanınmış bir sosyete güzeli ile nişanlıysan, ilişkilerini sergilemek için pek fazla seçeneğin olmaz, ama bu, başka yollarla rahatlama arayışımı engellemedi. Başka bedenlerde. Ancak bunu herhangi bir şekilde ilan etmek, Selena'ya büyük bir saygısızlık olur.

"Oh, Alchemy olabildiğince incelikli. Çok gizli, o yüzden endişelenme. Biliyorsun, sadece bir kelime söylemen yeterli, ben de sana teklifte bulunayım. Anında kabul edersin, dostum."

Benedict de benim gibi Eton ve Edinburgh'a gitmiş, ama bir üniversite kulübü üyesi gibi konuşuyor. En azından,

banana bir üniversite kulübü üyesi gibi *konusuyor* çünkü bunun beni kızdıracağını biliyor.

"Teşekkürler, pis küçük bir seks kulübünde seks yapmaya ihtiyacım yok."

Gerçekten yok.

O, kazın gıdıklaması gibi bir kahkahayla ortalığı inletiyor. Olağanüstü derecede kendine hakim. Sanırım Ben kadar çok kadınla yattığında, kişinin kendi değer algısı, yakışık alacağının çok ötesinde yüce seviyelere yeniden ayarlanabilir.

"Pis değil. Ya da küçük değil. *Tam tersine*, ferah, zarif, seksi ve benim amaçlarım için mükemmel."

Bunu asla yüksek sesle itiraf etmem ama ben de kardeşimden pek iyi sayılmam. Gizli sekslerimi ne zaman ve nerede ihtiyacım olursa o zaman yaparım. Sadece seks hayatını kurumsallaştırmanın çok kasvetli ve iğrenç bir yanı var, anlıyor musun?

"Senin adına çok sevindim. Şimdi lütfen beni rahat bırak." Ondan uzaklaşıp büyük cam kapılara doğru dönüyorum ve kuşhaneye ve ötesine uzanan manzarayı inceliyorum. Ekim ayının başındayız ve çimler kurak bir yazın ardından kurumuş durumda, ama manzara hâlâ hayranlık ve keyif uyandırıyor ki bu da doğal olarak onun tek amacı.

Bu ilk kez olmuyor; aramızdaki en *yeni zengin gibi* davranan – sevgili kardeşim hariç – ve on dokuzuncu yüzyılın dörtte üçü geride kaldığında, orijinal, muhteşem ama görünüşe göre son derece kasvetli barok sarayı yerle bir ettiren Oxford'un sekizinci Dükü Walter de Vere'ye içimden şükranlarımı sunuyorum. Takip eden on yıl içinde, bir Fransız mimar tuttu ve Loire Vadisi'nin muhteşem şatolarından büyük ölçüde esinlenerek, gösterişli açılı çatılar, çıkıntılı pavyonlar ve lüks pencere süslemeleriyle mevcut malikanenin inşasını denetledi.

Viktorya dönemi ısıtma sisteminin mucizeleri hizmetinizde olduğunda, zavallı geç Stuart hanedanının sahip olabileceğinden çok daha görkemli pencereler kullanabilirsiniz. Böylece, daracık pencereler ve kasvetli odalar yerine, tüm ana kabul salonlarını süsleyen Fransız kapılarımız var; bu sayede, düzenlediğimiz her *partide* eğlence severlerimizi kadife gibi yumuşak çimlere dökebiliyoruz.

Ne yazık ki kardeşim bu imayı anlamadı, kireçtaşı üzerinde duran nemli kahve ve porselen kalıntıları görmezden gelerek yanıma geldi.

"Alchemy'den bahsetmişken." "Aslında bahsetmiyorduk."

"Onların, diyelim ki, *ev sahiplerinden* birkaçını davet etmenin partiye biraz renk katacağını düşündüm." Eğer bir çizgi film köpeği olsaydım, kulaklarım dikilirdi ve tüylerim diken diken olurdu.

"Hangi parti?"

"Tabii ki otuzuncu yaş günün."

"30. yaş günümü çoktan kutladım."

"*The Goring*'de, hem de bizim, Flora'nın, annenle babanın ve sevimli nişanlının için, sıkıcı bir akşam yemeği yedin. O parti değil. O lanet olası bir emeklilik yemeği. Yani, biraz kendine saygı göster. '*Otuz güzel yıl geçirdim ve şimdi pes ediyorum*' diyen hiçbir şey, *The Goring*'de ailenle yediğin akşam yemeği kadar iyi olamaz."

Onaylamadığımı belli etmek için sessiz kaldım.

"Ama..." Şarkı söyler gibi konuşuyor, sonra sesi kesiliyor.

Ben iç çekerim ve o bunu devam etmek için bir izin olarak algılar gibi görünüyor.

"Ama anne ve babam gittikten sonra, sana borcumuzu ödeyebilir ve bu yaşlı kızı bir denemeye tabi tutabiliriz." Kış bahçesini işaret ederek el kol hareketleri yapıyor.

"Kesinlikle olmaz."

"Kesinlikle evet." İcini çekip bana dönüyor, elini omzuma koyuyor. "Bak dostum. Karamsar olmak istemem ama önümüzdeki birkaç ay içinde babamın öleceği ve önümüzdeki altı ay içinde nasıl başa çıkacağını hiç bilmediğin bir kadınla evlendirileceğin ihtimali çok yüksek ve..."

Elini omzumdan çektim. Babamla ilgili öngörüsüne ya da bahar düşüncümle ilgili öngörüsüne hiç itirazım yok; ikisi de tam isabet, babamla annemin yakında yapacağı son çare niteliğindeki İsviçre Alpleri gezisine rağmen. Ancak, sikini nasıl kullanacağını bilen tek kişinin kendisi olduğuna dair sinir bozucu ve sürekli inancına büyük bir itirazım var.

"Bir saniye. Birincisi, Selena'dan sanki bir süt ineğiymiş gibi bahsetme, ikincisi, karımı 'idare etmek' konusunda gayet yetkinim."

Son cümleye bir an bile inanmıyorum. Nişanım asırlar boyu güzelliği ile anılacak bir kadın olabilir, ama aramızda hiçbir kimya yok. Sıfır. Selena ile kimya yakalamak mümkün mü, emin değilim. Buzul ile kıvılcım çakmak gibi olurdu: kimyasal olarak imkansız.

Ben gözlerini devirdi. *Hayır, yapamazsın dostum.* 'O buz kraliçesi kabuğunu aşmak için fazla kibarsın. İkiniz birbirinizin etrafında dolanıp duracaksınız ve muhtemelen tam olarak iki kez, çarşafın bir deliğinden, varis ve yedeği üretmek için seks yapacaksınız. Bu çok yazık, çünkü senin bir kale gördüğün yerde, ben müthiş bir meydan okuma görüyorum. Eminim, onu bir kez ısıttığında, ateş gibi olurdu."

Kardeşimin nişanılım hakkında müstehcen ve nesneleştirici bir şekilde konuşmasına şiddetle karşı çıkarak dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. O, tıpkı benim aileme karşı görevimi yerine getirdiğim gibi, ailesine karşı görevini yerine getiren olağanüstü bir kadındır.

"Madem kendini bu kadar baştan çıkarıcı görüyorsun, neden onunla evlenmiyorsun?"

Bu onu güldürdü. "İyi denemeydi kardeşim. Ben yaşam tarzımdan tamamen memnunum."

Elbette memnundur. Hayatı sorumsuz ve hedonisttir; malikanenin İş Geliştirme Müdürü olarak yaptığı işin ötesinde, herhangi bir görev veya amaçtan tamamen yoksundur. *İş* terimini en gevşek anlamıyla kullanıyorum.

Onun kendini beğenmiş, kaygısız yüzüne bakmaktansa, dönüp kuşhaneye bakmak çok daha tatmin edici, ben de öyle yapıyorum.

Arkamda iç çekiyorum. "Üzgünüm. Bak, kafanda çok şey olduğunu biliyorum. Sanki dünyanın tüm yükü omuzlarında gibi hissediyor olmalısın."

"Aramızdaki fark, benim o yükü seve seve taşımam." Bu sözleri öfkeyle söylemiyorum. Onları bir geçmiş gibi söylüyorum, ki öyleler de.

"Biliyorum Save." Yine elini omzuma koyuyor, ama bu sefer daha az agresif, daha empatik, eski takma adın acı vermesi amaçlı olsa da. Xavier. *Kurtarıcı.* Save. Her zaman görevine sadık. Her zaman hizmetkar. "Ve minnettarım, gerçekten. Her zaman minnettarım. Sen olmasaydın burada olmazdım. Bunu biliyorsun."

Konuşmadığımız şeye atıfta bulunuyor. Asla değinmediğimiz şeye. Belirsiz bir uyarı sesi çıkarıyorum ve o iç çekiyor.

"Bak. Sadece bir partinin sana iyi geleceğini düşünüyorum. Kendini bırak. Sarhoş ol. Çoğu zaman öyle davransan da, henüz yaşlı bir moruk olmadığını kendine hatırlat. Ben senin için hallederim. Tüm detayları bana bırak."

İçimden bir ses, bu partinin benim için değil, Ben'in memnuniyeti için düzenlendiğini söylese de, boğazımda bir düğüm hissediyorum. Sorumluluğun bende olduğunu, fedakarlıklarımın onun özgürlüğünü sağlayacağını, rahatladığını ve minnettar olduğunu pek sık ifade etmez.

Ayrıca, sanırım o haklı.

Biraz rahatlamam bana iyi gelir.

Bu evliliği, iki güçlü aile arasındaki bu hanedan birleşmesini, elimden geldiğince erteledim. Ama babamın bu dünyadan ayrılmasına çok az zaman kaldığına göre, daha fazla ayak sürümem mümkün değil. Her şeyden uzak bir akşam bana iyi gelecektir.

Fayansların üzerindeki pisliliği atlatarak eğrelti otlarının olduğu yere doğru ağır adımlarla yürüdüm ve parlak yaprakların arasından kopmuş sapı çıkardım. "Burası lanet olası bir çöp kutusu değil ve bunlar *da sıradan* eğrelti otları değil, biliyorsun. Bunların bazılarının sekizinci Dük'ün diktiği bitkilerle aynı olduğuna inanılıyor. Biraz saygı göster ve bu lanet olası yerdeki her şeyin hayatta kalabilmesi için bizim özenli bakımımıza bağlı olduğunu unutma. *Her şey.*"

Zavallı Walter de Vere ve karısı Annabel, kardeşimin miraslarına karşı gösterdiği küçümseyici ve acımasız tavrı görebilselerdi mezarlarında ters dönerlerdi. Onlar, birçok akranları gibi, aynı Pteridomania'ya —yani bizim için Fern Fever— tutkuyla kapılmışlardı ve Belvedere'deki güzel örnekler, yeni evlerinin nihai statü sembolü haline gelmesinin sayısız yolundan biriydi. Onların bakımı ve yetiştirilmesi, Annabel tarafından deri ciltli bahçecilik günlüklerinde güzelce belgelenmiştir ve bunların hepsi kütüphanede camın arkasında güvenle saklanmaktadır.

"Anladım," diyor kardeşim, özenle seçilmiş hoş bir ses tonuyla. Beni küçük sosyal teklifine ikna etmek için çaresiz olmasaydı, benimle dalga geçeceğini sanıyorum. "Peki ya parti?"

"Tamam. Ama seks işçileri yok, duydun mu? Ve lanet olsun, kimse gelmeden önce personelin Sèvres'i kilitlediğinden emin ol."

O, sadece ikinci oğulların sahip olabileceği umursamazlıkla kendi kendine ıslık çalarak uzaklaşırken, ben hâlâ porselen kulpun kesilmiş kenarlarını inceliyorum.

Titrek parmaklarla eğilip, kırılmış porselen kupanın sapını yerden aldım. İşin tuhafı, kupanın bana doğru uçarken ilk tepkimin *"Hay siktir, yüzüme çarpacak"* olmamasıydı.

Hayır.

Daha çok *"oh lanet olsun, bu Dawn'ın en sevdiği kupa"* gibiydi.

Wills ve Kate'in solmuş, parçalanmış yüzleri, yerdeki yaldızlı parçalardan bana gülümsüyor. Elmacık kemiğim onların yolunu kesmiş olsa bile, başaramadılar. Dawn, birkaç yıl önce birlikte gününbirlik bir geziye çıktığımızda, Buckingham Sarayı'nın hediyeelik eşya dükkanından bunu ve bir hatıra havlusu almıştı. Bu, onun gurur ve sevinci. Her gün bu fincanda çayını demliyor ve iç kısmının iğrenç lekelerle dolmasını engelleyen tek şey, haftada bir kez karbonatla iyice ovmak.

Üzgünüm Wills. Üzgünüm Kate. Görünüşe göre artık onun sabah ritüelinin bir parçası olmayacaksınız. Yedek elimi acıyarak yanak kemiğime koydum — bu kesinlikle moraracak — ve bir hafta sonra sevgili üvey annemin sabah rutininin ne kadar tanınmaz hale geleceği düşüncesi kadar acıdan da irkildim.

Ve artık onu sakinleştirecek, rahatlatacak tanıdık bir eşya daha eksilecek. Tanrım.

Dikleşirken ona bir göz attım. Mutfağımızın karo zeminine çarpan porselenin sesinin onu tetikleyeceğinden endişeleniyorsam, endişelenmeme gerek yok. Tahtımızın varisi ve gelinine, sanki onları daha önce hiç görmemiş gibi boş boş bakıyor.

Sanki yatağının yanında Kate'in kapakta olduğu yığınla *Hello!* dergisi yokmuş gibi. Sanki o lanet fincanı eve getirdiğinden beri *sadece elle yıkanması* gerektiği konusunda katı bir kural koymamış gibi.

"Sorun yok," diyorum, hem kendime hem de ona. "Sorun yok, ben süpürgeyi ve fırçayı getireyim."

Kahverengi gözleri bana sabitlenir, sert ve boş bakışıyla. İkizler onun gözlerini almış. Ağzı büzülmüş, çok daha yaşlı bir kadına yakışacak kırışıklıklar oluşmuş. Bana doğru bir adım atar ve sonra durur, acımasız hareketsizlik hapisanesinde donakalmış gibi.

"Küçük sürtük," diye tıslar.

Gözlerim anında yaşlarla doluyor, ki bu çok saçma. Şu anda, benim sevimli, sıcak üvey annem benim adımı bilmiyor, mesleğimi ise hiç bilmiyor. Bunun bir anlamı olamaz.

Hiçbir anlamı yok.

Yanılmasa bile.

Ben küçük bir sürtüğüm. Hatta bundan para kazanıyorum.

Elimde hâlâ o aptal porselen kulp var. Kenarları, kendine saygısı olan herhangi bir mahkum için harika bir bıçak olacak kadar keskin, ama ben onu stres topu gibi parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Kendimi zorlayarak onu Dawn'ın değerli porselen heykelcik koleksiyonunun bulunduğu vitrine koyuyorum ve ona yavaşça yaklaşırken teslim olarak ellerimi uzatıyorum.

"Benim, Dawn." Dudaklarımı çaresizce yalıyorum. "Ivy. Her şey yolunda."

Gözleri yere, sonra tekrar bana kayıyor. "Kupa," diye fısıldıyor.

Ona ulaşıyorum ve ellerimi çok nazikçe üst kollarına koyuyorum. Derisi ve kemikleri görünüyor. "Evet. Ama sorun yok. Sarayın hediyeelik eşya dükkanından sana bir tane daha alırım. Orada her zaman o hatıra eşyaları bulunur. Belki birlikte gidebiliriz."

Hepsi yalan.

Dawn Cooper'ın yakın gelecekte içeceği tek çay, tutması kolay saplı plastik bir bardaktan olacak ve yapacağı tek yolculuk, komşu manastırdaki rahibeler tarafından işletilen, teknik olarak yeterli ama hayal edilemeyecek kadar iç karartıcı bir bakım evine, toplum ambulansıyla yapılacak yolculuk olacak. Tanrıya şükür, bu bakım evi, onun durumunun çeşitli karmaşıklıklarını ve aşağılayıcı yönlerini yönetmek için donanımlı.

Üvey annem LBD, yani Lewy Cismi Demansı hastası. Aslında nihai teşhis bir rahatlama oldu, çünkü dünyadaki tüm sağlık uzmanları, yaklaşık iki ya da üç yıl boyunca onun gerçekte ne sorunu olduğunu konusunda hemfikir değildi. İlk başta romatoid artrit olduğunu düşündüler. Sonra Alzheimer. Sonra romatoid artrit ve Alzheimer. Sonra Parkinson. Ve muhtemelen onları suçlayamam, çünkü LBD'nin semptomları epik boyutlarda bir kafa karışıklığı yaratıyor.

Neyse.

Bunun üzerinde durmanın bir anlamı yok, çünkü Dawn'ı evinden ve ailesinden uzaklaştırmak tamamen düşünülemez bir şey olsa da, bu, hepimizin, özellikle de Dawn'ın son birkaç yıldır katlanmak zorunda kaldıklarından daha kötü olamaz. İkizler annelerini bu halde görmeye artık dayanamıyor ve ben de son birkaç yıldır tek ebeveynim olan bu kadına bakmanın beni öldürdüğü için, yirmi dört saat beni kemiren suçluluk ve endişeye dayanamıyorum. Değişikliklerle pek iyi başa çıkamam, ama bu durumda, tanımadığın şeytanın tanıdığından daha iyi olduğuna inanmak zorundayım.

Tek tesellim, babamın onu bu halde göremeyecek olması. Onun Dawny'si değil. Annem öldükten sonra onu yeniden ayağa kaldıran, ona iki kızı daha veren ve sevgiyle çevrili bir şekilde vefat etmesini sağlayan kadın değil.

"Bir oturalım mı?" diyorum, dudaklarımdan çıkan sesini duyduğum anda bile nefret ettiğim aşırı neşeli bir sesle. Gerçek Dawn, beni duyabilseydi ikimizi de hor görürdü.

Yavaş adımlarla onu en sevdiği koltuğun önüne gelene kadar geriye doğru yürüttüm ve birkaç ay önce gelen geçici bakıcının bana gösterdiği gibi koltuk altlarından tutarak onu beceriksizce oturtmaya çalıştım. LBD'nin en berbat yanlarından biri, kasların çok sertleşmesi ve uzuvların tamamen kaskatı kesilmesidir.

Bacaklarına yumuşak bir battaniye sararken, o uzanıp titrek elini yanağıma koyuyor. Titremeleri gelip gidiyor, ama hareketsiz oturduğu için şimdi daha da kötüleşecek. "Teşekkürler, canım," diye mırıldanıyor. Konuşması bu aralar gittikçe daha da anlaşılabilir hale geliyor, ama onu hâlâ anlayabiliyorum. "Benim Ivy'm. Ne kadar iyi bir kız."

Elimi onun eline bastırıp avucunu yanağıma dayıyorum. Bu anlar, onun korkunç çöküşünün karanlık sisinde sadece birer ışık parıltısı olabilir, ama ben onları kabul ediyorum. Her birini kabul ediyorum.

Elini sıkıca kavrayarak, avucunu öpebilmek için ağzımı ona doğru çeviriyorum.

Çalıştığım süper seçkin Mayfair kulübü Alchemy'de, seks işçilerini istihdam ettikleri için başlarının belaya girmesini önlemek için her türlü yasal çare var. Ve eğer yeterince umursasaydım, aynı çözüm yollarını kullanarak kendimi aslında bir seks işçisi olmadığımı ikna edebilirdim — ben sadece şık bir üye kulübünde, az giyinmiş bir hostes olarak çalışan ve ara sıra (yani her gece) yüksek maaş ve oldukça iyi bahşişler karşılığında söz konusu üyelere hizmet eden, eğlenceyi seven genç bir kadıyım.

Ama ikimiz de biliyoruz ki kendimi kandırıyor olurdum.

Yaptığım işten tam olarak utanmıyorum. Babam öldüğünden beri evin faturalarını ödememi sağlayan dürüst bir iş ve sahipler bize gerçekten çok iyi bakıyor. Diğer hostlar da harika. Rekabet yok — herkes bir takım. Bir aile. Bu işin asıl güzelliği ise, gece geç saatlere kadar çalışıp gündüzleri Dawn'a bakabilmem. Yani hayır, hiç utanmıyorum. Bir dükkanda ya da kafede çalışarak bu paranın binde birini bile kazanabileceğime dair bir yanılsamam da yok. Babam öldüğünde lise son sınıfı bıraktım. Tam olarak profesyonel bir yıldız sayılmam.

Daha çok... kabullenmiş durumdayım, sanırım. Kimse büyüdüğünde para için kendini beğenmiş pisliliklerle yatacağına inanmak istemez. Ama yine de, benim hayalim her zaman ressam olma, yani A Level sınavlarımda ne olursa olsun, geleceğimde soğuk ve sert bir gerçeklik her zaman beni bekliyordu.

Muhtemelen mesleğime olması gerektiği kadar önem vermiyorum. Gerçek şu ki, seksi seviyorum. Hem de çok seviyorum. Alchemy'de sevişmek istemediğim kimseyle sevişmedim ve iyi olmasa bile, o an kaçmama yardımcı olacak bir sürü zihin hilesi var. Gerçekte bir St Andrew haçına bağlı olsam da, kafamda Giverny'deki Monet'nin bahçelerinde oturmuş nilüferleri resmediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, para karşılığı seks yapmaktan, buradaki genel ayrıcalık düzeyinin beni inanılmaz derecede sinirlendirmesine rağmen, aynı zamanda beni harekete geçirdiği gizli gerçeğinden daha az suçluluk duyuyorum. *Harekete geçirmek* doğru kelime mi bilmiyorum, ama bana ilham veriyor.

Kendi hayatımda zenginlik ve lüksü yaşayamıyorsam, en azından ikinci elden bunlara maruz kalmak güzel. Harrods'a gitmek gibi bir şey bu — oradan hiç ayrılmak istemezsin, üç yüz sterlinlik yüz kremi almak sanki dünyanın en büyük derdimiş gibi davranan müşterileri gizlice yargılasan bile. Lüks bulaşıcıdır. Gözeneklerine sızar ve belki, sadece belki, sen de bu hastalığa yakalanırsın diye düşünmeden edemezsin. Belki bir gün, bu sana da bulaşır.

Kulağa çok aptalca geliyor. Fransız nilüferlerini resmetme hayallerini bir kenara bırakırsak, pratik bir insan olduğumu düşünmek isterim. Hayatımda, lüks çantalara ve pahalı yemek salonlarına hayranlıkla bakarak zamanımı boşa harcayacak kadar çok gerçek sorunum var. Beni cezbeden, nesnelerin kendisinden çok ortamın havası ve Alchemy'de de durum aynı. Tam olarak oradaki müşterilerden biri olmak istediğimden değil. Daha çok burada yaşamak istiyorum.

Evde işler ne kadar kötüye giderse, Dawn o kadar hasta olur, faturalarımız o kadar korkutucu hale gelir ve ev işlerini ve ikizlerin ödevlerini halletmeye çalışmak beni o kadar yıpratırsa, Alchemy'nin o ağır ön kapısını arkamdan kapatıp, önümüzdeki birkaç saat boyunca herkesin en büyük endişesinin kaç orgazm yaşayabileceği olduğu bu lüks kulüpte olduğumu bilmek o kadar rahatlatıcı oluyor.

Bu mekanın en zekice yanı, görüyorsunuz, hiç de ucuz bir havası olmaması. Ya da varsa bile, bu göz alıcı, etkileyici bir tür havadır. Yani, kasıtlı olarak sergilenen, patron havası taşıyan bir havası. Mayfair'in şık bir caddesindeki bu muhteşem konakta yer alıyor ve kurucular, deneyimin her ayrıntısının son derece lüks hissettirmesi için büyük emek harcamışlar. Burada hiçbir şey sefil ya da iğrenç değil. Tüm mobilyalar muhteşem (The Playroom'dakiler silinip temizlenebiliyor olsa da) ve kokusu bile harika. Kimsenin sperm kokusuna katlanmak zorunda kalmaması için, Diptyque adında çığırın pahalı bir Fransız markasının mumlarına bir servet harcıyorlar; ki ben bu kokuyu seviyorum.

Buraya ilk kez birkaç kez çıktığım bir adamla gelmiştim. Biraz pisliliğin tekiydi ama zararsızdı — bir süre City'de bir kafede çalışırken bana çıkma teklif eden bir finansçıydı. Bir seks kulübüne birini getirmek onun için oldukça cesur bir hareketti, ama ona çok şey borçluyum çünkü o gece barda sevimli bir sarışın bayanla konuşmaya başladım ve onun kuruculardan biri olan Gen olduğu ortaya çıktı. O, temelde kulübün insan formundaydı — pahalı ve muhteşem — ve bana o anda bir iş teklif etti. Maaşı duyduğumda hayır diyemedim.

O adam o geceden sonra ortalarda görünmedi, ama bir dahaki sefere geldiğinde ona acıyarak sevdim. Bu muhteşem işi almama yardım ettiği için ona küçük bir komisyon vermek, en azından yapabileceğim bir şeydi.

Öğleden sonra ortasında burada olmak tuhaf geliyor. Rose ve Lily bugün okuldan sonra netbol antrenmanına gidecekler, bu yüzden her zamankinden daha geç eve dönecekler ve tatlı komşumuz Anne bir süre Dawn'a bakacak. Başkalarının iyiliğine güvenmekten nefret ediyorum, ama aynı zamanda kendime bir tür destek ağı kurmaya izin vermezsem tamamen mahvolurdum. Bu yüzden gururumu bir kenara bırakıp komşularımızın yardımını kabul ediyorum ve kendime bunun sadece bana fayda sağlamadığını söylüyorum. Dördümüze de fayda sağlıyor.

Gen'e mesai saatlerinde onunla kısa bir sohbet yapabilir miyim diye sordum. Alchemy'yi onunla birlikte yöneten Rafe, Zach ve Cal de çok sevimli insanlar, ama ben Gen'le konuşmayı tercih ediyorum. Ayrıca, bana güvenip büyük bir fırsat veren kişi o olduğu için, ona doğrudan haber vermek benim borcum.

Bana, eminim bir servete mal olmuş şık beyaz bir kupa içinde lezzetli bir fincan çay uzattı ve Alchemy'nin zemin katındaki güzel, ferah ön odadaki devasa modüler kanepeye oturduk. Bu kanepe, büyük cam bir sehpa ve ışık saçan ama şık bir şekilde aydınlanan pembe taştan bir vulva heykeli dışında burada neredeyse hiçbir şey yok. Görünüşe göre oniks. Gen'in nazikçe kapattığı çift kapının ardında kurucuların masaları var.

"Evde işler nasıl?" diye soruyor, kahvesine zarifçe üfleyerek. Gen'in yaptığı her şey zarif. Bana tamamen genç bir Hannah Waddingham'ı hatırlatıyor; platin saçları, muhteşem kıvrımları ve bir ton küstahlığıyla. Anton Wolff adında seksi bir milyarder iş adamıyla evli, ama The Playroom'da onun üzerinde nasıl hakimiyet kurduğunu görmemiş olsaydım, o ilişkide pantolonu onun giydiğini düşünürdüm. Dürüst olmak gerekirse, seks hayatları dışında pantolonun ipleri onun elinde. Ve bugün kelimenin tam anlamıyla pantolon giyiyor — muhteşem beyaz, geniş paçalı bir pantolon. Kolsuz bluzu metalik bej renkli bir örgü ve her tarafı elmaslarla kaplı; sanki şu anda bir yata binmek üzereymiş gibi görünüyor. Ama o kadar inanılmaz derecede nazik ve genel olarak o kadar harika ki, ona bu yüzden kızmak imkansız.

Anton Wolff şanslı bir adam.

Çayımı, pek de zarif olmayan bir şekilde üfleyip yüzümü buruşturuyorum. "İyi değil." "Ahh lanet olsun, Ivy. Üzgünüm."

Ev hayatım hakkında her şeyi biliyor ve bana inanılmaz derecede destek oluyor. Rastgele bir çalışan için hissetmesi gerekenin çok ötesinde bir destek. Haftalık ev ziyaretleri almaya başlamamızın sebebi o; Dawn'ın evde herhangi bir destek almadığını öğrendiğinde, yüksek mevkili bir arkadaşını NHS'ye ateş püskürttü.

Omuz silkiyorum, çünkü durum bu ve ikimiz de bunun olacağını biliyorduk.

"Önümüzdeki haftadan sonraki hafta bir bakım evine girecek." Titrek bir nefes verdim. "Bu iyi bir şey."

Gen ayağa kalkıp kocaman kanepenin etrafından dolaşarak yanıma oturur, elimi sıkabilmek için kupasını masaya bırakır.

"Bu iyi bir şey, sadece üvey annen için değil, senin için de. Onun uzman bakıma ihtiyacı var, senin de hayatını geri kazanman gerekiyor." Aniden durur, şüphesiz *hayatımı geri kazanmamın*, Lily ve Rose'un tam zamanlı ebeveyni olarak resmi olarak öne çıkmamı gerektireceğini hatırlamıştır.

"Evet. Biliyorum. Ama o zaman işten ayrılmam gerekecek."

"Çok üzüldüm." Elimi daha sıkı sıktı. "Her şey senin için çok berbat. Sen tam bir rock yıldızısın."

Sorun şu ki, kızları Dawn'a bırakıp

ve Dawn'ı kızlarla bırakmak konusunda son derece rahatsız olsam da, son birkaç aydır işler kötüye gittiği için başka seçeneğim yoktu. Buradaki maaş çok iyi. Bu yüzden vardiyalarım sırasında Dawn'a bakması için bakıcılara para ödüyorum, bu da kazancımı azaltıyor. Ama bu doğru olan şey ve Alchemy, maddi açıdan mantıklı olacak kadar iyi maaş veriyor.

Yine de, Dawn bir bakımevine yerleştirildiğinde ikizleri yalnız bırakmayacağımı hep söyledim. Henüz on beş yaşındalar. Her gece kendilerini yatırmak, sabahın erken saatlerinde eve gelene kadar etraflarında ebeveyn figürü olmaması, doğru bir yetiştirme şekli değil. Ve bunu onlara yapmayacağım, özellikle de yaşadıkları onca şeyden sonra ve özellikle de okul yeniden başladıktan ve GCSE müfredatına yeni başladıkları bir dönemde.

Onların annesi olarak tanıdıkları kadın artık gerçekten orada değil. En azından pek sık değil. Babaları öldü. Onlardan on yaş büyük olan ben, sahip oldukları tek ebeveyn figürüyüm ve bir seks kulübünde çalışarak ve çoğu akşam fiziksel olarak ortada olmayarak, onların resmi velayetini elinde tutma şansımı mahvetmeye niyetim yok.

Böyle bir şey olmayacak.

Sadece para konusunda ne yapacağımız konusunda hiçbir fikrim yok. Sağlam bir mali plana ihtiyacım var, ama aslında bir planım yok ve bu çok korkutucu.

"Cuma günü bir hafta sonra taşınacak," diyorum Gen'e, "yani son gecem Perşembe olacak."

Elimi bırakıp kahvesini alıyor. "Biliyorsun, biraz para kazanmak istersen cumartesi geceleri her zaman gelebilirsin."

"Teşekkürler," diyorum, biraz acizce.

"Bana bir iş ayarladın mı?"

"Komşularım Bill ve Jan, dairemizin altındaki kafenin sahipleri ve aynı zamanda ev sahiplerimiz, bana birkaç vardiya verdiler. Ama daha iyi para kazandıran başka işler aramaya devam edeceğim."

Sessiz kalır. İkimiz de kafenin Alchemy'nin ödediğinin binde biri kadar bile para vermeyeceğini biliyoruz.

"Bir düşünüyüm," diyor. "Ciddiyim. Ne yapabileceğime bir bakayım. Aslında, bir sonraki vardiyanda sana gelecek Çarşamba günü özel bir partide çalışmak ister misin diye soracaktım. Londra'nın dışında —sanırım Oxfordshire'da—ama gecenin sonunda hepiniz için eve otobüs ayarlayacaklar."

"Belki," diye yanıtlıyorum. Bu, muhtemelen eve her zamankinden daha geç dönmek anlamına gelir. Dawn ve ikizler için pek iyi olmaz. Dürüst olmak gerekirse, biraz zahmetli gibi geliyor.

Bana dönüp şakacı bir gülümseme attı. "Harika bir etkinlik olacak. *Grosvenor* temalı bir parti."

"Ooh." *Grosvenor*, tüm zamanların en sevdiğim dizilerinden biridir. Regency döneminde geçiyor ve çok görkemli ve göz alıcı. Bir düğün ile yeni düşesinin görücü usulü evliliğini anlatan, son derece heyecanlı bir hikaye olan ilk sezonu sürekli tekrar izliyorum. Ah. O ikisi arasındaki kimya deliceydi, ki bu da şaşırtıcı değil, çünkü oyuncular gerçek hayatta evlendiler.

"Aynen öyle. Üyelerimizden biri, aile malikanesinde kardeşi için bu partiyi düzenliyor; oldukça tanınmış bir aile. Benedict? Bu isim sana bir şey çağrıştırıyor mu?"

Sanırım. "Görsem tanıyabilirim," diyorum, ki bu *muhtemelen onunla yatmış olduğumu* kibarca ifade etmenin bir yolu, *ama kim bilir?*

"Her neyse, kulağa çok lüks geliyor. Benedict bana bütçenin sınırsız olduğunu söyledi. Esasen, ortamı canlandırmak için Alchemy'den birkaç sunucunun orada olmasını istiyor. Parti başlamadan önce hepinize tam kostüm giydirecekler. Oh, ve ücreti de iyi."

O kadar fantastik bir rakam söylüyor ki, ona hayretle bakıyorum. "Vay canına. Ciddi misin?"

"İlgilendin mi?"

"Evet," diye mırıldandım. "Beni de yaz. Bir yolunu bulurum."

O geceki bahşışlar hariç bile, bu rakam gelecek ayın kira ödemesine ciddi bir katkı sağlayacaktır.

Bana içten bir gülümseme attı. "İşte bu ruh. Harika bir katkı olacağını biliyorum. Bunu atlatacağız. Belki de Londra'dan bir gün uzaklaşmak tam da doktorun önerdiği şey olur. Senin için muhteşem bir veda şarkısı."

Şu anki derdimi gidermek için zengin pisliklere birkaç saatlik bir yakınlık göstermenin ötesinde çok daha fazlası gerekecek, ama kimin umurunda?

O kadar para karşılığında, istedikleri her şeye sahip olabilirler. Bütün o lanet akşam boyunca, onların şık ve sıkıcı partilerinin neşe kaynağı ve ruhu olacağım.

Party Ivy kişiliğimin arkasında, yağlı boya ve nilüferleri hayal etsem bile.

Londra'nın en sapık herifleriyle aynı otobüste olduğumu kesin olarak bilmesem, National Trust mülküne giden bir tür büyükanne gezisinde olduğuma ikna olurdum; termos dolusu çay ve çene altından bağlanan yağmur şapkalarından biri de cabası. Çünkü araba yolundan yukarı çıkarken önümüzde beliren ev, sağımızda parıldayan bir göl varken, muhtemelen hayatımda gördüğüm en güzel mülk.

Bu yapı, "malikane" kelimesine hak ettiği *ihtişamı* katıyor. Televizyonda gördüğüm her şeyden daha güzel — Gosford Park'tan, hatta Downton Abbey'den bile daha güzel. Tamamen bal rengi taştan yapılmış ve öğleden sonra güneş ışığında adeta parlıyor. Bir sürü çatısı ve kulesi var ve hepsi Rapunzel masalındaki kadar dik, tepelerinden sivri metal süslemeler çıkıntı yapıyor. Muhtemelen sadece güvercinleri uzak tutmak için konulmuşlar, ama masalsı havayı pekiştiriyorlar. En güzeli de, bir ucundaki en kalın kulenin tepesine kadar gerçek sarmaşıklar mükemmel bir elmas şekli oluşturacak şekilde çaprazlamasına sarılmış.

Bu yerin bakımından kim sorumlu acaba? Ve bunu kim finanse ediyor? Aklım almıyor.

Tek bildiğim, o gölün kenarında bir öğleden sonra oturup bu altın rengi muhteşem manzarayı resmetmek için her şeyi yapardım. Eğer bu mükemmel yeşil çimlerin üzerinde birkaç saatliğine, bir şövale, bir fincan çay ve belki de bir KitKat eşliğinde vakit geçirebilseydiniz, dünyadaki her şey yolunda gibi hissederdiniz.

"Vay anasını," diyor yanımdaki arkadaşım Izzy, bana yaslanarak eve gözlerini kısarak bakıyor. Benden birkaç yaş büyük ve Alchemy'nin baş ev sahiplerinden biri; muhteşem bir sarışın, muhteşem bir vücudu ve resmen ahlaksız denecek kadar esnek. Alchemy'de dört ya da beş yıldır çalışıyor ve işini çok iyi yapıyor. Üyeler onu seviyor. O ve ev sahiplerinin diğer başkanı Ben, bu gece bu renkli ekibi kontrol altında tutmaktan sorumlu.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum." Burnumu pencereye dayamak üzereyim. "Şimdi neden bu kadar büyük bir bütçeleri olduğunu anlıyorum."

"Evet. Kim bunlar ki?"

"Aristokratlar," diye mırıldanıyor. "Gerçek aristokratlar. Babaları Oxford Dükü."

"Vay canına." Bu kulağa... Bilemiyorum. Üst düzey. Önemli. "O zaman Benedict'i tanıyor musun?" "Sadece şunu söyleyeyim, bir teşhis sıralamasında onun aletini ayırt edebilirim," diye espri yapıyor ve ben kahkahayı patlatıyorum.

"Şık. İyi anlamda mı tanırırsın?"

"Tabii. Çok güzel. Büyük. Uzun. Düz. Ne yaptığını biliyor. Londra'nın yarısını sıkmış, ama yargılamıyorum. Yine de bu konuda gizli bir heyecanım var. Gen, Charing Cross Road'dan bizi giydirmek için tam teşekküllü bir kostüm ekibi getirdiklerini söyledi. Pis, sikilmiş bir düşes olacağım için heyecanlıyım."

"Ya da aristokrat bir anal seks," diye mırıldanıyorum, hâlâ pencereden dışarı bakarken. Bahse girerim o orman gülleri ilkbaharın başlarında muhteşemdir.

"Aynen öyle. Bir konttan cunnilingus. Bir baronla yatmak. Hmm..." Derin bir nefes alır. "Başka ne var?" "Bir asille sevişmek mi?" Kötü bir espri ama o kıkırdar.

"Umarım hepsi Benedict kadar seksi olur ve tamamen akraba evliliği yapmamışlardır." "Amin, Ekselansları."

At arabası evin önünden geçer ve ben tüm bu süre boyunca ağzımın suyu akıyor. Yavaşça yan tarafa doğru ilerliyoruz, nane yeşili ve altın rengi rokoko demir işçiliğiyle yapılmış, çarpıcı ama gerçeküstü bir kuşhaneyi geçiyoruz. Bir saniye sonra gerçekten gözlerim bayram edecek ve ortalıkta yakışıklı bir aristokrat bile yok. Durduğumuzda, evin arka tarafındayız ve burası da ön tarafı kadar muhteşem. Siyah takım elbiseli bir adam bizi "DELIVERIES" (Teslimatlar) yazan sade bir yan kapıdan içeri geçiriyor. Sanırım burası hizmetçilerin odaları. Sonuçta mantıklı. Seks işçilerini diğer personel ile birlikte arka kapıdan gizlice içeri sokmak.

Ne diyebilirim ki? Alchemy ekibi arka kapılardan geçmeye alışkındır.

Uşak ya da her kim ise onu takip ederek, taş zeminli ve beyaz duvarlı uzun bir koridordan geçip, sonsuza kadar uzanıyor gibi görünen dar bir merdivenden yukarı çıkıyoruz. Merdiven boşluğu eski kokuyor, ama küflü bir koku değil; daha çok ciddi, tarihi bir koku. Ayrıca lezzetli bir yemek kokusu da var ve karnım guruluyor; öğle yemeği uzak bir anı gibi geliyor.

"Burada kalacaksınız," diyor adam, sahanlıktan sıradan bir kapıyı açarak. "Umarım rahat edersiniz ve ikramlardan yararlanırsınız."

Odaya girerken "R" harfiyle başlayan kelimeyi duyunca kulaklarım ve karnım birden canlanıyor. Izzy'nin deyişiyle, "Lanet olsun, Tanrım."

Burası hizmetçilerin kapısı olmalı, ama artık hizmetçilerin odalarında değiliz. Hayır efendim. Çünkü burası başka bir yer.

Görünüşe göre üst kattaki devasa bir salonda mıyız? Misafir odası mı? Bilmiyorum. Yatak yok, yani yatak odası olamaz. Etrafta sadece antika görünümlü kanepeler, sandalyeler ve küçük masalar var. Duvarların tamamı ayçiçeği sarısı ipeksi kumaşla kaplı ve odanın tüm uzunluğu boyunca uzanan dev pencerelerden süzülen öğleden sonra güneş ışığının ipek üzerinde dans edişi, kendimi çok güneşli bir kaleydoskopun içindeymiş gibi hissettiriyor. Lanet olsun, muhteşem. Tavanlar çok yüksek ve üç dev kristal avize sarkıyor.

Ah. Onları görür görmez ne olduğunu anlıyorum. O sallanan kristallerin hepsi güneş ışığını kırıyor; bu yüzden bu etki bu kadar inanılmaz. Ayakta durup yerinde dönüyorum, başımı bir deli gibi geriye atmış, dans eden güneş ışınlarını ve parlak altın kumaşın üzerine çizdikleri tüm o minik gökkuşaklarını izliyorum.

Eski zamanlardaki Viktorya dönemi hanımları kış öğleden sonraları İncil'lerini ve iğne işlerini buraya getirip getirmediklerini merak ediyorum. Eminim bu oda evin en iyi ışığına sahip odadır.

"Saat dokuz," diyor Izzy, bana dirsek atarak, ve ben gözlerimi bu çok güzel ışık gösterisinden ayırıp onun işaret ettiği yere bakıyorum.

Oh evet. Odanın yakın ucunda uzun, sağlam görünümlü ahşap bir sehpa duruyor ve üstü yiyeceklerle dolu. Kahretsin, bu gerçek bir ziyafet. Durduğum yerden, yüksek yığınlar halinde dizilmiş kışkı, sandviçleri, sosisli ruloları ve gazoz kutularını görebiliyorum. Bunları tıklar tıkmaz ciddi şekilde şişkinlik çekeceğim, ama gazlı rahatsızlığın her anına değecek.

BU DÜKLER MISAFIRPERVERLİĞİ İYİ BİLİYOR. Aristokratları, ısıtmaya paraları yetmeyen harap binalarda oturan cimri pislikler olarak görme eğilimindeyim, ama bu adamların ciddi paraları olduğu açık. Burada hiçbir masraftan kaçınılmamış: duvarları süsleyen devasa manzara resimleri, şık insanlar ve köpekleri için de, hazırladıkları muhteşem ziyafet için de, ya da kostümler için de. Kostümler o kadar muhteşem ki, kendiminkini gördüğümde gerçekten çılgın attım. Görünüşe göre bunlar gerçek TV dizilerinde kullanılıyor. Ne yazık ki *Grosvenor'da* değil — sordum. O kostümlerin hepsi arşivde tutuluyor. Ama bunlar da onlardan çok az geride, çünkü elbisem muhteşem.

Elbisem, gerçek ipek gibi hissettiren pudra mavisi ipeksi kumaştan yapılmış ve yürüdüğümde parıltıyan binlerce minik inci boncukla dikilmiş. Yaka kare, kolları kabarık ve yakanın kenarının giymeyi kolaylaştırmak için hafifçe esnekleştirilmiş olduğunu görmekten memnunum. Bu harika, çünkü kostümcülerin bana giydirdiği seksi saten korsaj, göğüslerimi adeta bir tepside sunuyor. Cidden, o kadar yukarıda ki muhtemelen kendi meme uçlarımı yalayabilirim. Ve meme uçlarından bahsetmişken, yaka o kadar dekolte ki meme uçlarım gözden kayboluyor, elbisenin ipeksi astarına çıplak bir şekilde değişiyor çünkü bu korsenin sadece yarım kupası var.

Bunu seviyorum. Seksiliğin çok açık olmaması, her şeyin neredeyse gizli kalması hoşuma gidiyor. Daha erotik geliyor, döneme daha uygun ve umarım kritik an gelene kadar genç bir hanımefendi gibi davranmamı kolaylaştırır. Elbise yere kadar uzanıyor, imparatorluk bel kesimi göğüslerimin hemen altından geçiyor ve şu anki "dalgalanan göğüs" durumuma yardımcı oluyor.

Bu, Alchemy'de çalışırken giydiğim en kapalı kıyafet. Dönem elbisem, çoğu gece giydiğim ince beyaz host elbisemden çok farklı ve bunu seviyorum. Bu gece,

Bu gece, acımasız bir vikont bulma ya da pis bir dük tarafından iyice becerilme zamanı gelene kadar, tüm kişiliğimi utangaç bir Regency masum kızı gibi göstereceğim.

Makyajım da mükemmel: ince ve bakire gibi seksi, ama aynı zamanda bir şekilde beni ıslıl ıslıl gösteriyor. Yetişkinlikten bu kadar bitkin olduğum halde bu görünümü yakalayabilen biri varsa, o kişi tam bir rock yıldızı. Geçen haftaki kupa kazasından kalan yanağımdaki sarımsı morluk gizlendi. Saçlarım kıvrılmış ve toplanmış, ama abartılı değil. Yalan söylemeyeceğim, Kraliçe Charlotte seviyesinde bir peruk takarak seks yapmaya çalışmak konusunda biraz endişeliydim. Ama az önce saçımı yapan sevimli İskoç adam Rory'nin açıkladığı gibi, talimat tam da bu nedenle peruk ya da saç parçası takmamaktı. Sanırım seviştiğiniz kişinin saçından küçük, tüylü saç parçalarını çıkarmak biraz itici olurdu.

Telefonuma bakıyorum. Evden haber yok, umarım bu iyi haberdur. Her ihtimale karşı, bu geceki bakıcının telefon numaram var. Artık rahatlamaya başlıyorum. Kirli Harrow Road'daki küçük, kalitesiz dairemiz çok uzaklarda gibi geliyor ve bu gecenin aslında çok eğlenceli geçeceğini fark etmeye başlıyorum. Bu akşamı kendime ayırmalı ve bu ihtişamı ve etrafa saçılan çılgın paranın tadını çıkarmalıyım. Benedict denen adam, seks işçileriyle epik kostüm partilerinin düzenli olarak yapılmasına karar vermedikçe, bu yaşam tarzını bir daha yaşayamayacağım.

Kıyafetlerimizi giydikten sonra bol bol selfie çekiyoruz. Aşağı kata indiğimizde telefonlar yasak olacak. Ayrıca bu etkinlik için ek gizlilik anlaşmaları imzaladık. Ama şimdilik, biz sadece bu yenilik ve abartılı ortamın tadını çıkaran bir arkadaş grubuyuz. Alchemy katılımcıları kadar iyi rol yapma oyununa kendini kaptıran kimse yok; biz bununla tanınıyoruz.

Saat yedi civarında, odanın uzak köşesinden gelen gür bir ses dikkatimizi çeker. Makyaj masalarının yanında arkadaşlarımla sohbet ederken yavaşça öne doğru ilerlerim. Sesin Benedict'e ait olduğunu tahmin ediyorum.

Ah, evet. Onu tanıyorum. Kulübün müdavimlerinden biri. Ve hayır, garip bir şekilde, onunla daha önce yatmadım. Hatırladığım kadarıyla genellikle esmerleri tercih eder ve ben kesinlikle öyle değilim. Yakışıklı — uzun boylu, orta kahverengi tonlarında saçları var ve kendine çok güveniyor. Sanki *Grosvenor* dizisinin setinden çıkmış gibi giyinmiş, koyu renk bir yeleğin altında bol bir gömlek ve kadife pantolon giyiyor. Adam bu tarzı çok iyi taşıyor.

"Bayanlar ve baylar." Sesi yüksek ve net, kolayca duyuluyor. "Geldiğiniz için çok heyecanlıyım. Oxfordshire'a kadar geldiğiniz için teşekkürler, burada olmanızdan büyük mutluluk duyuyoruz."

Bence bu oldukça havalı bir şey; herkesin bunun gerçekleşmesi için bir servet harcadığını bildiği halde, nazik ve minnettar davranmak. Yine de, inkar edilemez bir çekiciliği var.

"Alchemy çetesi olmadan bir partinin gerçekten de acınası bir olay olduğunu herkes bilir," diye devam ediyor ve birkaç kişi tezahürat yapıyor. "Şey, Londra'daki herkes bilir. Ama Oxfordshire'daki herkes henüz bu bilgiyi almadı, çoğu kapalı kapılar ardında azgın piçler olsa da, bu yüzden bu gece onlara nasıl yapıldığını göstereceğiz. Ne dersiniz?"

Daha fazla tezahürat. Ben de sevinç çılgılığı atıyorum. İşte tam da bunun için geldik: bir gösteri yapmak. Onlara nasıl yapıldığını göstermek.

"Bu gece, ağabeyim Xavier'in otuzuncu doğum gününü kutluyoruz. Elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Şampanya sınırsız olacak. Hiç kimse ve hiçbir şey yasak değil. Ana resepsiyon salonlarının hepsi serbest, kapısında *Grosvenor* tabelası asılı olan birinci kattaki tüm yatak odaları da öyle. Şansınız yaver giderse, tabelayı "*Rahatsız Etmeyin*" tarafına çevirin yeter. Tüm yatak odalarında aksesuarlar ve prezervatifler var, alt katta da bolca var. Muhteşem olacak!"

Şampanya kadehini kaldırıyor — belli ki çoktan havaya girmiş — ve muhteşem bir esmer olan ve muhtemelen onun tarafından zaten iyi tanınan arkadaşım Rose'a göz kırıyor. Hepimiz alkışlıyor ve tezahürat ediyoruz. Sonra doğrudan bana bakıyor.

"Sen. Beth Dutton. Buraya gel. Seninle konuşmak istiyorum."

Bu takma ada gözlerimi devirmemeyi başardım, gerçi Kelly Reilly'ye benzetilmeyi sayamayacağım kadar çok duydum. Anlaşılan saç rengimden, göz rengimden ya da üst dudağımda pek Cupid's bow olmaması yüzünden—bilmiyorum. Bıktırıcı bir şey ama o muhteşem bir kadın, o yüzden genelde bunu iltifat olarak alıyorum.

Ona ulaştığımda, gülümseyerek beni süzüyor. Başını sallıyor. "Vay canına. Doğum günü çocuğu sana bayılacak. Adın ne?"

Ben de cilveli bir şekilde gülümsüyorum. Doğum günü çocuğu mu? İşler ilginçleşiyor. Kardeşi hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama günün kahramanı için seçilmiş olmaktan hoşlanmadığımı söyleyemem.

Kulağa çok bencilce geliyor, ama boş zamanının çoğunu küçük kız kardeşlerine yemek pişirmekle, matematik ödevlerine yardım etmeye çalışıp feci şekilde başarısız olmakla ya da üvey annenin tuvalete yetişemediğinde temizlik yapmakla geçiriyorsan, en nesneleştirici, çıkar ilişkisi içeren bir şekilde bile olsa özel hissettirilmek, bir nevi hoş bir şey.

"Ben Ivy," diyorum. "Bana daha fazlasını anlat." Ben "*bana daha fazlasını anlat*" diye fısıldayan türden bir kadın değilim, ama bu gece ben ben değilim, hatırladın mı?

"Bak." Elini nazıkçe kolumun üstüne, zarif akşam eldivenimin hemen üstüne koyar ve beni kenara çeker. "Xav, o benim kardeşim, zor bir yıl geçiriyor. Bazen biraz sıkıcı bir ihtiyar olabilir, ama aynı zamanda başından çok şey geçiyor. Bunların hepsi, bu gece biraz eğlenmesi için iyi birer neden. Sen kesinlikle onun tipisin, o yüzden kendini biraz sakla, tamam mı? Bir ara ikinizi bir odaya sokacağım. Herkesin önünde bir hamle yapamazsın, çünkü lanet nişanlısı burada." Gözlerini devirdi.

"Vay canına." Geri çekiliyorum. "Bir dakika... O *nişanlı* ve sen nişanlısı buradayken onunla yatmamı mı istiyorsun? Bu hiç hoş değil."

Alchemy'de bir kural var. Evli kimseyi kabul etmiyorlar, ama tabii ki daha geçici ilişkileri takip edemiyorlar. Ama aldatmak kesinlikle yasak. Bir de kadınlar arasında bir kural var. O tür şeyler kötü karmadır ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum.

"Öyle değil. Söz veriyorum." Ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Doğduklarından beri birbirlerine söz vermişler. Biliyorum, kulağa tam bir Viktorya dönemi hikayesi gibi geliyor ve aslında çok da uzak değil. Bu bir hanedan evliliği. Ona hiç dokunmadı. Ona cinsel olarak ilgi duymuyor, o da ona. Aslında ikisi için de biraz berbat bir durum. Kendi sözüne göre, bir sürü kadını var. Sadece çok ihtiyatlı. Ama ihtiyaçları var, canım. Ve onu çok seven bir ağabey olarak, doğum gününün sönük geçmemesini sağlamak istiyorum, anladın mı? Ve sana söz veriyorum, buna değecek. Doğum günü çocuğuna iyi vakit geçirttiirsen, sana çok yüklü bir ikramiye var."

Onu şüpheyle süzebilmek için biraz uzaklaşıyorum ve başımın üstüne salladığı ekstra para vaadini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Aralarında bir şey olmadığına emin misin?"

"Tanrım, hayır. Zavallı herifler. Sonunda evlendiklerinde onun için ereksiyon olması gerekecek, ama şu anda hiçbir şey yok. Bu akşam onları izlersen anlarsın; kurumuş iki yaşlı rahibe kadar kimyaları var."

Bu beni güldürdü ve aynı zamanda adama acımamı sağladı. Bu çağda görücü usulü evlilik mi? Bu insanlar çok tuhaf.

Omuz silkiyorum. Neyse ne. "Tamam. Eğer eminsen. Doğum günü çocuğuyla ne zaman ve nerede sevişmem gerektiğini bana haber ver."

Doğum günü partimdeki herkes benden çok daha iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor, ki bunun düşünümde nasıl hissedeceğimin doğrudan bir habercisi olduğunu biliyorum.

Yani *bizim*

düşünümüz.

Selena'nın ve benim.

Tanrı ikimize de yardım etsin.

Objektif olarak konuşursak, nişanlım bu gece buradaki en güzel kadın olabilir. İnkâr edilemez bir güzelliği var. Leydi Selena Wentworth için kiralık kıyafetlerden oluşan burjuva tavizleri söz konusu değil. Aksine, ailesinin adını taşıyan lüks ürünler imparatorluğu Wentworth'tan özel olarak tasarlanmış bir gelinlik giyiyor. Elbise açık pembe ve soluk teni, parlak, fındık rengi saçları ve kehribar rengi gözleriyle çok uyumlu. Kusursuz bir yetiştirilme tarzı ve kusursuz bir zevki var, ama beni tamamen soğuk bırakıyor.

Hayatımın geri kalanı böyle mi geçecek? Selena'nın yanında nispeten neşesiz bir şekilde durup, görünmez bir perdenin arkasından arkadaşlarımızın de Vere ailesinin misafirperverliğinin cömert meyveleriyle kendilerini aptalca tıka basa yemelerini izleyerek mi?

Elbette tüm eski dostlarımı görmek harika. Kardeşimin herkesi bir araya getirme konusunda takdire şayan bir iş çıkardığını itiraf etmeliyim. Davet, kesinlikle kırk yaşın altındakilere yönelikti. Yaşlı moruklara yer yoktu. Genç nesiller, göçmen kuşlar gibi sarsılmaz bir kararlılıkla Avrupa'nın dört bir yanından bu şenliğe akın etti. Çoğunlukla soylular ya da küçük kraliyet aileleri: okuldan arkadaşlar ya da uzak akrabalar.

Eton'dan eski dostum Pieter van Praag, ailesi Burgonya İmparatorluğu dönemine kadar uzanan, uzun boylu, sarışın kardeşleri ve muhtemelen bu yaz Monako veya Karadağ'da tanıştıkları muhteşem sosyetik arkadaşlarıyla birlikte geldi. Bu adamların her zaman bir maiyeti vardır. Selena'nın Le Rosey'deki günlerinden kalma, zarif ve iyi yetiştirilmiş kız arkadaşlarından bazıları erkek arkadaşları ve kocalarıyla birlikte buradalar, ama benim ve Benedict'in arkadaşları şüphesiz onunkilerden daha çılgın, daha hedonist.

"Barı Rubens'in tablolarından daha uzağa kurmalıydılar," diyor nişanlım yanımda fısıldayarak, devekuşu tüyü yelpazesini sallayıp, bir barmenin paha biçilmez değerdeki çıplak figürlerin önünde gereksiz bir coşkuyla kokteyl çalkalayıcısını sallamasını izliyor.

Dönüp ona hem rahatlamış hem de minnettar bir gülümseme atıyorum. Müstakbel eşime karşı ne kadar duygusal bir eksiklik hissedersenem hissedeyim, bu tür yorumlar bana güven veriyor.

Bu işte birlikteyiz.

Doğduğumuzdan beri

böyleyiz.

Ve o bunu anlıyor. Dükalık gibi bir konumun mülkiyet değil, idare meselesi olduğunu anlıyor. Belvedere'nin her şeyden önce korunması gerektiğini. Olağanüstü güzelliğinin ve paha biçilmez içeriğinin nesiller boyu yaşaması gerektiğini. Hiçbir şey olmasa bile, Selena'nın bu gemiyi birlikte yönetmek için mükemmel bir ortak olacağına dair sarsılmaz bir güvenim var.

Bu geceki müzik gerçekten harika, bunu söylemeliyim. Kardeşim, dizinin ünlü pop klasikleri düzenlemelerini ustaca yorumlayan bir yaylı dördlüsüyle *Grosvenor* temasına tam anlamıyla uyum sağlamış. Şu anda "Bad Guy" çalıyorlar ve hem müzisyenler hem de arkadaşlarımız kendilerini tamamen kaptırmış durumda.

İstmeden de olsa, ritme ayak uydurup dans pistindeki kalabalığa bakıyorum. Herkes muazzam bir çaba göstermiş. Üst sınıflar ve güzel kostümlere olan sevgimiz arasında ne gibi bir bağlantı var acaba? Sanırım bu yüzyıllardır süregelen bir şey. I. James'in maskeli balolarını çevreleyen sefahat efsaneviydi. Muhtemelen Hampton Court Sarayı'nın döşeme tahtalarının altında hâlâ vücut sıvıları bulunmaktadır.

Belvedere'deki balo salonu pek kullanmadığımız bir odadır. Tabii ki, atam Walter'ın zamanında, asıl amaç da buydu. Edith Wharton'ın *The Age of Innocence*'da da belirttiği gibi,

yılın üç yüz altmış dört günü kapalı tutulan bir odayı haklı çıkarmak, okyanusun hangi tarafında olursanız olun, en üst düzey bir statü sembolüydü.

Gerçekten de, yılın büyük bir bölümünde bu oda kapalıdır; eski ustaların eserlerini korumak için panjurlar indirilmiştir. Aslında biraz yazık. Gerçi Ben ve ben çocukken yağmurlu günlerde burada bisikletlerimizle bir aşağı bir yukarı sürerek harika zamanlar geçirirdik. Chippendale sandalyelerinden birinin ayağında hâlâ bir çizik var; sanırım o, Ben'in sandalyeye çarptığı yerden kalma.

Ama bu gece oda canlı ve çok güzel. Avizeler kapalı, mutfakların yanındaki özel hapishanelerinden bu akşam için serbest bırakılan devasa gümüş şamdanlar, buradaki tek ışık kaynağı. Belvedere'nin bu fiziksel versiyonu o zamanlar mevcut olmasa bile, kendimizi gerçekten de ciddi şekilde uyumsuz bir kral ve onun naibi prensin hüküm sürdüğü o kaotik döneme geri döndüğümüze inandırmak hiç de zor değil.

Dans pisti, dönen pastel renkler, ipekler ve peruklardan yapılmış pamuk şekerden ibaret, ama arkadaşlarımızın yaptığı danslar son derece anakronik. *Grosvenor'da* twerking gördüğümü hatırlamıyorum, hatta atalarımın günlüklerinde de bununla ilgili bir şey okuduğumu hatırlamıyorum. Tanrıya şükür Flora bu hafta sonu Londra'da ve bizim saçmalıklarımızdan habersiz. Arkadaşlarımızın ona yaklaşmasına asla izin vermem.

Kardeşimin Alchemy'nin tamamını davet etme tehdidini unutmadım, bunu yasaklama girişimimi de unutmadım. Ancak dans pistindeki sıcaklık dostça flörtten dikey ön sevişmeye yükselirken, acaba birkaç rastgele kişiyi gizlice içeri sokmuş mu diye merak ediyorum. Buradaki herkesi tanımıyorum elbette, ama herkes Regency kılığına girmişken bunu anlamak zor. Ayrıca, bu öğleden sonra baş bahçıvanla birlikte arazide uzun bir tur atmam için beni teşvik ettiği için, onun ve işe aldığı etkinlik ekibinin tüm bunları nasıl organize ettiğine dair pek bir fikrim yok.

Şeytandan bahsetmişken. Benedict, kendinden oldukça memnun bir şekilde bize doğru süzülüyor. Onunki kadar gülünç sahte favoriler takıyor olsaydım, bu kadar kendini beğenmiş olmazdım.

"Hadi, Slinks. Dans edelim." Selena'nın elini tutar. "Buradaki en seksi kadın, herkes Billie Eilish'e eşlik ederken kenarda durup izleyemez. Bu resmen suç."

Şaşırtıcı bir şekilde, nişanım kızarır ve onunla gider. Kardeşimle olan ilişkisini asla anlayamayacağım. Başka birinden böyle bir konuşmayı asla kabul etmezdi, ama nedense kardeşimden paçayı sıyrıyor. Sanırım o kadar saçma sapan biri olduğu için, nişanım bunu olduğu gibi kabul ediyor: utanmaz, zararsız bir flört, kesinlikle hiçbir anlamı yok.

Kardeşim ona sırtıyor. "İşte benim kızım. Bir saniye bekle, hayatım." Bana doğru eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor. "Leylak rengi yatak odası. Hemen. *Git*. Bana sonra teşekkür edersin."

Belvedere'deki on sekiz ana yatak odasını malikanenin çiçek ve bitkilerini kullanarak dekore etmek ve tanımlamak, bir kez daha Annabel de Vere'ye teşekkür etmemiz gereken uzun soluklu bir gelenektir. Annem bunu her zaman büyüleyici bulmuştur. Benim ise bunu sadece sıradan bir kolaylık olarak görmekten başka bir görüşüm yok. Şeytani kardeşim neyin peşinde olduğunu bilmeden yukarıya doğru ağır adımlarla yürüyorum, ancak gürtlüden uzaklaşıp nispeten sessiz bir yere doğru ilerledikçe adımlarım hafifliyor.

Koridorda cesurca ilerlerken, bazı kapılarda asılı *Grosvenor* tabelaları fark ettim. Bunun ne anlama geldiğini Tanrı bilir, ama kardeşim bazı yatak odalarını seks partileri için boş tutmak üzere ayarlamış olsa hiç şaşırmam. Onun zihni işte böyle çalışır. Bir kapının arkasından gelen zayıf ama şüpheye yer bırakmayan inilti, ihtiyacım olan tüm teyidi sağlıyor gibi görünüyor.

Kapısındaki emaye leylak rengi plakadan tanınan leylak odasına ulaşıyorum ve tabelanın "*Rahatsız Etmeyin*" konumuna çevrildiğini görünce duruyorum. Kapıyı çalıyorum.

"Girin," diyor yumuşak bir kadın sesi ve pirinç kapı kolunu çevirirken içimden kaşlarımı çatıyorum.

Odanın içi loş ışıklı. Ne yazık ki, odanın teması ciddiye alınmış ve her yer acımasızca leylak rengine. Ama bunu fark etmiyorum, çünkü pencerenin yanında duran bir kadın, ışıktandırılmış bahçeye bakıyor. İnce yapılı, uzun, soluk mavi bir elbise giymiş ve ışık yeterince parlak olduğu için, tarihsel olarak inandırıcı bir topuz haline getirilmiş saçlarının çilek sarısı olduğunu görebiliyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Merhaba. Şey... Buraya gelmemi söyleyen..."

Kadın arkasını döndü ve nefesim kesildi. Onu daha önce hiç görmemiştim.
Bundan eminim.
Hatırlardım.

O çok güzel. *Çok güzel.* Bir şekilde soluk tenli ve ışıltılı, ve Tanrım... Yakasının kuzeyinde çok fazla ten görünüyor. Yutkunuyorum.

"Kapıyı kapat," diyor yumuşak bir sesle. Sesi kararsız geliyor, ki muhtemelen öyle de olmalı, çünkü benim evimde ve bana emir veriyor.

"Kimsin sen?" diye soruyorum, çatışmacı olmaksızın kibar olmaya çalışarak; bana böyle olabileceğim söylenmişti. Ama o beni dezavantajlı duruma düşürdü ve bundan hoşlanmıyorum. Bu, kalbimin bu kostümün gülünç zırhının altında neden deli gibi attığını açıklayabilir.

Cevap vermiyor, ama başını arkamdaki açık kapıya doğru sallıyor. "*Lütfen, efendim.*"

Nefesimi keserek içime çekerim. Elbette, bu malikanedeki tüm personel tarafından her gün *efendim* diye çağırılıyor ve bu pek de dikkatimi çekmiyor. Ama o bunu garip bir şekilde söylüyor ve benim kim olduğumu biliyor mu, yoksa sadece bu Regency dinamiklerine mi uyum sağlıyor, hiç bilmiyorum.

Arkamı dönmeden kapıyı tekmelererek kapatıyorum. Olağanüstü göğüsleriyle ön plana çıkarken, o zamansız bir güzelliğe sahip. Ve bunu nişanım gibi demek istemiyorum. Selena mermer bir heykel; bu kadın ise tam anlamıyla canlı. Saçlarının bir kısmı yüzünün etrafına büyüleyici gül altın rengi bukleler halinde düşüyor, cildi çok ama çok yumuşak görünüyor ve yanakları kızarmış. O kocaman gözlerinden ya da mükemmel olgunlaşmış bir incirin içi gibi görünen ağzından bahsetmeye bile başlamayayım. Biliyorum, biliyorum ki, o dolgun üst dudağını emersem, o incir kadar yumuşak, ıslak ve lezzetli olacağını biliyorum.

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye soruyorum, sesimdeki merakın doğal ve abartılı bir aptal gibi çıkmamasına dikkat ederek. O bir kez başını sallıyor.

"Güzel." Dudaklarımı yalıyorum. Burada neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yok, ama kanım damarlarımda sıcak bir şekilde akıyor ve bu kutsal akşam boyunca ilk kez kendimi canlı, insan gibi hissediyorum. "O zaman sana tekrar soracağım: kimsin sen?"

Ondan birkaç adım daha uzaklaşınca, benden sadece birkaç adım uzakta kalıyor. Ona bakıyorum, gözlerim yukarı dönük yüzünde, o müstehcen ağzında, masum gözlerinde ve güzelce kızarmış yanaklarında dolaşıyor. O, küçük bir Fragonard çoban kızı. Frick veya Wallace Koleksiyonu'nda ölümsüzleştirilmiş, salıncakta oynuyor olmalıydı.

Oysa karşımda duruyor.

Bana küçük bir gülümseme atıyor — ilk gülümsemesi — ama hala bana cevap vermiyor. Sanki ağır çekimde ya da epik bir yolculukta gibi hissederek, bir elini kaldırıp karşı kolunu porselen omzundan itmesini ve sonra diğer eliyle de aynısını yapmasını izliyorum.

Beynim boşuna yetişmeye çalışırken, dudaklarımın aralandığını ve sikimin sertleştiğini belirsiz bir şekilde fark ediyorum.

Parmaklarını elbisesinin tehlikeli derecede dekolte olan yakasına takıyor ve aşağı doğru itiyor. Muhteşem, muhteşem göğüsleri tam olarak ortaya çıktığında şok olmuş, boğuk bir ses çıkarıyorum; kremsi dolgunlukları ve en güzel pembe kar meyvelerine benzeyen gergin meme uçları... *Lanet olsun.* Sikim, dikkat çekmek isteyen spaniel köpeklerimizden biri gibi bu saçma pantolonun içine vuruyor ve ağzım sulanıyor.

Ancak o zaman konuşuyor.

"Beni buraya kardeşiniz gönderdi. Ben sizin doğum günü hediyenizim, efendim."

Konuşamıyorum. Düşünemiyorum. Öyle gurur duyduğum yürütme işlevim, sanki fişi çekilmiş gibi duruyor, ama muhtemelen sadece kan akışının bozulmasından kaynaklanıyor.

Sadece o var, yüzü, göğüsleri ve *sözleri*... Hepsi o kadar baş döndürücü bir aşırı yük ki, ona karşı güçsüzüm. İşe yaramazım.

Uzun zaman oldu, bunu kabul ediyorum. Belki birkaç ay, bu yaz Portofino'dayken. Ama on yıl da olmuş olabilir. Sanki kardeşim bütün yıl beni aç bırakmış ve şimdi çilek ve krema dolgulu bir doğum günü pastası getirip, kendimi aptal gibi tıkmamı söylemiş gibi, çünkü bu isimsiz, melek gibi kadın tam da öyle. İnsandan yapılmış bir kremalı pasta. Ve ben onun ağzını emmek, yüzümü o göğüslerin arasına sokmak, vücudumun diğer kısımlarını da o göğüslerin arasına sokmak istiyorum. Sersemlemiş durumdayım; başım dönüyor; düzgün düşünemiyorum.

O kadar sarhoş edici, o kadar sersemletici ki.

Sanırım ona bakıyorum. Bakıyorum ve nefes nefeseyim, ağzım lanet bir akvaryum balığı gibi açılıp kapanıyor ve ne yapacağımı bilmiyorum, çünkü adını bile bilmediğim bu kadına dokunmam imkansız, ama o kapıdan çıkıp onu burada bırakamam da. Her iki seçenek de eşit derecede düşünülemez.

Ama o benim yerime düşünüyor. Benim yerime *hareket ediyor*. Berrak mavi gözlerini benimkilere sabit tutarken, bileklerime uzanıyor, yumuşak küçük elleriyle onları kavıyor ve avuç içlerimi göğüslerine bastırıyor. Onun sıcak teni ve çilek gibi meme uçlarının ilk baş döndürücü dokunuşunda, acınası bir inilti çıkarıyorum. Sadece ona dokunmaktan, bu anın saf erotizminden dolayı pantolonuma boşalma ihtimalim çok yüksek. Tüm vücudum terden karıncalanıyor.

Öne doğru eğilip alnımı alnına dayıyorum. "Siktir, çok güzelsin."

"Doğum günün kutlu olsun," diye fısıldadı ve ben hafifçe güldüm. Bütün gece belki üç kadeh şampanya içmişim ama kendimi sarhoş gibi hissediyordum. Kafam duman gibiydi.

"Şimdiye kadarki en güzel hediye."

Bileklerimi bırakıyor ve alnını benim alnıma sürtüyor. "O zaman dokun."

"*Tanrım.*" Basıyorum. Yoğuruyorum. Oh, tanrım. Başparmaklarım ve işaret parmaklarımla meme uçlarını yuvarlıyorum. Çok sıkı. Boğazının derinliklerinden tatlı bir ses çıkarır ve bu sesin verdiği zevkle sikim daha da sertleşir.

Hâlâ onun mucizevi göğüsleriyle oynarken, o elini benim zavallı, ağrıyan sikimin üzerine kapatıp, pantolonumun gergin kumaşının üzerinden sıkıyor. Tepkim yine inlemek ve dudaklarımı onun dudaklarına buluşturmak oluyor; o lezzetli, acınası üst dudağını ağzıma çekip emiyorum ve lanet olsun. Haklıymışım. Lanet olsun, *mükemmel*. Hayranlıkla dilimi üzerinde gezdiriyorum.

Bir iniltiyle geri çekiliyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. O, pantolonumun ön kapağını süsleyen küçük düğmeleri hayranlık uyandıracak bir hızla açarken, ben ona tam bir inanamama haliyle bakıyorum. Ne halt ettiğimizi bilmiyorum. Neye bulaştığımı da bilmiyorum. Aşağıdaki balo salonundan gelen müzik zeminden titreşiyor, ama burası sanki sadece doğaüstü bir zevkin beni beklediği paralel bir evren gibi geliyor.

Kapakçığı açtı, modern boxer şortumdaki yarığı buldu ve beni dışarı çıkardı. *Beni dışarı çıkardı*. Sertleşmişim ve avucuna akıyorum. Üzerimde parmaklarının neredeyse dayanılmaz tahrikine karşı dişlerimi sıkıyorum. Sonra bir elini etrafıma doluyor, yüzünü ağlayan başıma yaklaştırıyor, yukarı bakıyor ve bana gerçek bir gülümseme atıyor. Aç bir gülümseme. *Ben de bunu en az senin kadar istiyorum* diyen bir gülümseme. Ve neredeyse bitmişim, neredeyse, ama...

Bekle.

Prefrontal korteksimin yeniden devreye girmeye karar vermesi, son derece kötü bir zamanlamaydı. "Kardeşim sana bunun için para mı ödüyor?" diye bağırdım.

"Ne?" Bana gözlerini kısarak bakar, muhtemelen neden susup onun nezaketle sunduğu akıl almaz zevki tatmak yerine onu konuşmaya zorladığımı anlamamıştır.

Ellerimi yanlarımda yumruk yapıyorum, o sulu küçük ağzını bana dolandırırken parmaklarımı saçlarının arasına geçirmeyi ne kadar istesem de ona dokunmamak için kendimi zorluyorum.

"O Alchemy denen yerde mi çalışıyorsun?" diye soruyorum. Omuzlarını silkiyor. "Evet. Ee, ne olmuş?"

Lanet olsun. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Ne kadar aptalım, ne kadar düşüncesizim, buraya gelip, sömürülen ve zorla buraya getirilen zavallı, zarif bir yaratığın sunduğu en müstehcen "doğum günü hediyesinin" tadını çıkarabileceğimi düşünerek.

"Çek ellerini üzerimden ve kalk. Hadi." Sesim istediğimden daha sert çıkıyor; dilim ağzımda kalın ve halsiz hissediyorum.

Beni bırakıp topuklarının üzerine oturuyor, bana bakıyor; porselen tenli bir Fragonard ilham perisinin pornografik bir yorumu gibi, çıplak göğüslü ve dağınık saçlı, pudra mavis ipek kumaşlar etrafında yere yayılmış.

Buna dayanamıyorum. Sikim hâlâ dışarıda ve inanılmaz derecede sert, ama eğilip ellerimi koltuk altlarının altına kaydırarak onu ayağa kaldırırken bunu özenle görmezden geliyorum.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye soruyor ve ben, elbette, aksanının saf Londra aksanı olduğunu fark edecek kadar akli başında oluyorum. O bu etkinliğe konuk değil, ithal bir isim.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. "Hiç de değil." *Ama az kalsın yapıyordum.* Boğazımı temizliyorum. "Bunun için para alıyorsan seni sömüremem. Bu ahlaki açıdan iğrenç. Seni ya da seçimlerini yargılamıyorum, ama kendimle yaşayamazdım."

Tanrım.

Az kalsın sikimi ağzına almasına izin veriyordum.

Geçmişte, seks yapmak için görünüşüme, unvanıma ve servetime güvendiğim için suçlu muydum? Evet, elbette. Hem de defalarca. Ama asla, asla bir kadının benim için fahişelik yapmasına izin vermezdim. Tanrı biliyor ki, seks işçiliği, toplumumuzun kadınları sömürmek, istismar etmek ve aşağılamak için yarattığı en iğrenç yollardan biridir ve az önce bu kadının güzel ağzını ne kadar çok sikmek istesem de, kesinlikle bunun bir parçası olmayacağım. Geçici, şehvetle dolu deliliğimde, gözlerimi başka yöne çevirip bana sunulan şeyi kabul etmeye ne kadar hazır olsam da.

Onun mükemmel açık mavi gözleri, akmayan gözyaşlarıyla parlıyor. "Ama sorun yok! Sorun yok, hatta daha da fazlası, ben de istiyorum!"

Kaşlarını çatıp dudaklarını büzüyorum, umarım bu, bana bu basmakalıp sözleri söylemesine karşı aşırı hoşnutsuzluğumu ifade eder, tıpkı göğüslerine bakmamak için çok, çok çaba sarf ettiğim gibi. Ne yazık ki, onlar tam da yan görüş alanımda.

"Örtün üstünü," diyorum sertçe. O imkansız derecede süt beyazı küreleri tekrar aşağıya bakma hatasını yapıyorum. Neredeyse bir rafın üzerindeler, porno korsesi gibi görünen bir şeyin desteğiyle. Kollarını omuzlarından yukarı çekiyorum, ama dekoltenin geri kalanı göğüslerinin altında sıkışmış durumda. Tanrım. Geçmiş hayatımda bu kadar işkenceyi hak edecek ne yaptığımı bilmiyorum. Dikkatlice onu tutuyorum, parmaklarımın arkası göğüslerinin ipeksi alt kısımlarına sürtünüyor ve yukarı çekmeye çalışıyorum. Mükemmel meme uçlarına takılıyor ve sonunda o lanet şeyi üzerlerinden geçirebildiğimde derin bir nefes veriyorum.

"Saygısızlık etmek istemem efendim, ama saçmalıyorsunuz. Bunu gerçekten istiyorum. Yani, kendinize bir bakın. Çok seksisiniz! Ve çok, çok güzel bir sikin var, söyleyeyim. Bana ne istersen yapabilirsin. Her şeye varım. Beni sömürmüyorsun. Seksi gerçekten seviyorum."

Bunların hiçbirisi lanet olasıca yardımcı olmuyor. Çünkü o, o çok güzel sikimi ıslak küçük ağzına, o muhteşem göğüslerinin arasına ve muhtemelen lanet olası bir gül goncası gibi görünen tatlı küçük amcığına ne kadar sokmak istediğimi asla bilemeyecek.

Aslında — ve bununla gurur duymuyorum — gözlerimi ondan korumak için elimi alnıma siperlik gibi kapatıyorum. Çünkü giyinik olsa bile, o çok fazla. Çok baştan çıkarıcı, çok aldatıcı, çok tehlikeli. Çok canlı, çok şehvetli, çok istekli ve nişanlığının olmadığı her şey. Ve bu büyük bir sorun, çünkü birkaç dakika içinde içimde uyandırdığı tüm bu tahrik, elbisesinin ön tarafında patlamak üzere.

"Bunu duymak istemiyorum. Benimle seks yapmak için para alan bir kadından yararlanmayacağım. Bu, savunduğum her şeye aykırı. Benim değerlerim ve ahlak kurallarım var ve bu... bu

benim için kabul edilemez. Kabul edilemez.' Gözlerim hâlâ kapalıyken, boş elimle kapıyı işaret ediyorum. 'Şimdi Tanrı aşkına, defolup git buradan.'

Bir duraksama. Bir sessizlik. Bir anlığına kıpırdamadan duruyor.

Kırık bir sesle bir şey fısıldıyor, tek bir cümle, yıkıcı bir cümle, sanki tokat yemiş gibi geriye doğru sıçramama neden oluyor, sonra yanımdan geçip kapıyı açıyor ve arkasından o kadar sert bir şekilde kapatıyor ki, en yakın lamba masanın üzerinde titriyor.

Acı dolu bir iniltiyle, yatağa doğru sendeleyerek ilerliyorum. Boşalmak için can atıyorum, *can atıyorum*, ama bu paha biçilmez leylak rengi ipek yorganın üzerine boşalamam ve boşalmayacağım. Bu yorgan çok uzun zamandır ailemizde. Bunun yerine, zorlukla eğilip, komodinin altından, kaçınılmaz olarak leylak çelenkleriyle süslenmiş antika bir porselen lazımlık buluyorum. Onu yatağın üzerine koyuyorum ve pantolonumu ve iç çamaşırlarımı dizlerime kadar indiriyorum.

Şu anda onun tehlikeli küçük ağzına boşalabileceğimi ya da onu bu yüksek dört direkli yatağın üzerine eğip kendimi onun sevimli küçük amcığına taşaklarımdan kadar gömebileceğimi düşünmek.

Bunun yerine, elim sikimi sıkıca kavırıyor, sürtünme canımı cehenneme, ve şöhretli eski misafirlerimizin sidiği için lanet olası bir kaba nişan alıyorum.

Çok uzun sürmüyor. Altımda kıvrılırken, sikimin onun çıplak kalçalarının arasına kaybolduğunu hayal ederek, sert ve ateşli vuruşlarla kendimi tatmin etmem bir dakikadan az sürüyor; kalçaları kesinlikle göğüsleri kadar süt beyazı. Kendimi kuruturken spermim bir dizi sıçrama ile kabın dibine çarpıyor, kendi kulaklarıma bile insan sesine benzemeyen inlemelerim duyuluyor. Dokuz yüz yıllık asil kan, ama biz hala hayvanız.

Ne yalnız, ne acınası bir hareketti bu. Ama bunu hak ettim, çünkü ben hayalperest, kendini beğenmiş bir pisliğim. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.

Adını bile öğrenmedim.

Yine de, birkaç ölümcül saniye boyunca, bana istediğini o kadar ikna edici bir şekilde söylediği her şeyi ona vermeyi ciddi ciddi düşündüm.

Dawn bu sabah şimdiye kadar tamamen akli başında. Bu, onu almaya gelecek bakım görevlilerinin işini kolaylaştıracak; bu kesin. Ama bazı yönlerden, işi zorlaştıracak. Onun için. Benim için.

İkizler uyanmadan önce, küçük mutfak masasında sessizce oturmuş, emzikli bardağından çayını içiyor, düzgünce giyinmiş, kot pantolon ve en eski ama en sevdiği pembe hırkalardan birini giymiş. Fiziksel semptomları da bugün sakın. Sanki vücudu şöyle demiş gibi: "*Hey, ben iyiyim, gördün mü? Kendi başıma yaşayabilirim! Beni gönderme!*"

Bu benim kalbimi parçalıyor.

Tanrı aşkına, o *elli dört* yaşında.

Bu tamamen yanlış; durum bu.

Yukarı çıkıp kızların odasına dalıyorum. Annelerine bu berbat vedayı etmeden önce iyi olduklarından emin olmak istiyorum. Her zamanki gibi, Boots'tan galonlarca aldıkları, ucuz Sol de Janeiro taklidi vücut spreyi kokuyor. Yine her zamanki gibi, odaları bir savaş alanı gibi; temiz ve kirli giysiler ikiz yataklarının üzerine ve lanet olası zeminin her yerine dağılmış durumda. Tanıdık bir sinirlilik ve sempati karışımı hissediyorum. Bu yıl okulun onlar için çok yoğun olduğunun ve odalarını düzenli tutacak fazla enerjilerinin olmadığını farkındayım. Çoğu gün, sadece günü atlatmaya çalışıyorlar.

Çoğu gün, hepimiz sadece günü atlatmaya çalışıyoruz.

"Nasılsınız?" diye soruyorum. İkisinin tüylü bornozları da sanki omuzlarından silkip atmışlar ve uzaklaşmışlar gibi, tam olarak aynı pozisyonda yerde duruyor. Eğilip onları alıyorum, böylece sadece bu amaçla var olan kancaya asabileceğim.

Rose aynada maskara sürerken beni görmezden geliyor. Okullarında "hafif makyaj" kuralı var ve ikizlerin bu tanımı sonuna kadar zorladıklarına inanabilirsiniz.

"Annem bu sabah nasıl?" diye soruyor Lily, cevap yerine. İksi arasında biraz daha duyarlı olan o olsa da, garip bir şekilde birbirlerine benziyorlar, sadece görünüş olarak değil, tavırları açısından da. Herkes bunu yorumluyor. Ben hep bir ikiz iyi, diğeri kötü ya da biri utangaç, diğeri aşırı kontrolcü olur diye düşünürdüm. Ama hayır. Rose ve Lily, anneleri gibi uzun, parlak kahverengi saçları ve kocaman kahverengi gözleriyle sadece görünüş olarak değil, davranışları da neredeyse aynı.

Birbirlerine ürkütücü derecede yakındırlar ve çoğu zaman bu can sıkıcıdır, çünkü bu ikisiyle karşı karşıya kaldığında her zaman sayıca azınlıktasındır. Yine de, birbirlerine sahip oldukları ve diğer herkesin ikizlerin küçük baloncuğunun dışında var olduğu için mutlu olduğum zamanlar da oluyor ve bugün kesinlikle o zamanlardan biri.

"Bugün iyi bir gün geçiriyor," diyorum Lily'ye. Bunun o olduğunu biliyorum çünkü yatağında oturuyor ve okul gömleğinin V yakasının üstünden altın L kolyesi görünüyor. Rose'un ise tabii ki R kolyesi var. Bu, dünyanın geri kalanına, özellikle de öğretmenlerine uyum sağlamak için yaptıkları küçük bir jest. Eğer ikizler, onları birbirinden ayırt etmenizi istemiyorlarsa, bunu hiç çaba harcamadan başaracaklarına inanabilirsiniz.

Cooper ailesinin dilinde *iyi bir gün*, Dawn'ın akli başında olduğu anlamına gelir. Bundan öte bir şey değil. Lily dudaklarını sıkıştırıp başını salları ve narin küçük çenesinin kararlı eğiminde beni içimden sızlatan bir şey vardır. Sanki gelecek olana kendini hazırlıyormuş gibidir ve buna şaşmamak gerekir.

İnsanlar, çocukların bütün gün kavgaya eden mutsuz evli ebeveynlere sahip olmaksızın, boşanmış ebeveynlere sahip olmalarının daha iyi olduğunu söylerler ya? Demans hastası ebeveynleri olan çocuklar için de durum aynı mı acaba diye merak ediyorum. İkizler için hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum: Henüz çocuk sayılabilecekken annelerinin aile evinden bir bakım merkezine taşınması mı, yoksa her zaman sevdikleri kişi olmayan, hatta daha da kötüsü, her zaman *onları* seven kişi olmayan bir ebeveynle yaşamak zorunda kalmaları mı?

Böyle günlerde, güzel üvey anneme yaşatmak üzere olduğum şeyin dehşeti ve utancı beni içten içe yiyip bitirirken, ilk seçenek en kötüsü gibi geliyor. Hiç şüphesiz, ne pahasına olursa olsun aileyi bir arada tutmaktan daha önemli bir şey olamaz, değil mi? Hepimiz babamızı kaybettiğimiz ve kendi annem çoktan

. Elbette dersimi almış olmalıyım, değil mi? Elbette sadece direnmeliyim, değil mi? Her şeyin yoluna girmesi, Cooper kadınlarını tek bir çatı altında tutmak için daha çok çabalamalıyım, değil mi?

Ama bunun doğru olmadığını biliyorum.

Aslında gerçek şu ki, iyi bir seçenek yok, her şey inanılmaz derecede berbat, ama yaptığımız şey, gerçekten berbat bir seçimden yola çıkarak verilen doğru karar. Dawn'ı esasen onun iyiliği için bir bakımevine yerleştiriyorum. Ona benim veremediğim bakımı ve haysiyeti hak ediyor.

Ama bunu kız kardeşlerim için de yapıyorum.

Biliyorum ki, anneleri onları her tanımadığında, onlara küfrettiğinde ya da benim onu tuvalete götürmemi ya da banyoya götürmemi izlemek zorunda kaldıklarında, içlerinden bir parça ölüyor. Bunu tam olarak anlamadıklarını biliyorum, ileri derecede demans hastası bir ebeveyne sahip olmanın verdiği utanç duygusunu da anlamıyorlar. Rose geçen hafta bana sarılıp ağladı ve deli bir anneye sahip olmanın utanç verici olduğunu itiraf etti. Ve anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Annesinin durumunu tanımlamak için "*deli*" yerine daha nazık bir kelime kullanmayı konuştuk ve ona utanmasının normal ve doğal olduğunu, bunun ne kadar sadakatsiz bir his olduğunu düşünerek suçluluk ve çelişki hissetmesinin de doğal olduğunu söyledim.

Tanrı aşkına, onlar on dört yaşındalar. O yaşta *her* şey utanç vericidir. On dört yaşında insan oldukça sığır; bunu çok iyi hatırlıyorum. Erkeklerle takıntılısındır ve tamamen kabileye bağlıdır. Eğer sosyal olarak dışlanırsan, bu ölüm gibi gelir; bu da on dört yaşındaki kızların temelde küçük sürtükler olduğunu ve 10. sınıfın sürekli bir "*uy ya da öl*" durumu olduğunu kibarca ifade etmenin bir yoludur.

Bunu pek iyi açıklayamıyorum. Zavallı Dawn'ı utanç kaynağı olduğu için bir yurda göndermeyeceğim elbette, ama umuyorum ki, o yerleştikten ve hak ettiği bakımı aldıktan sonra, kızlar ev hayatlarını biraz daha istikrarlı bulacaklar. Daire bok çukuru olabilir, ama yine de evimiz ve burada kendilerini güvende hissetmelerini istiyorum. Bir ebeveynin birdenbire ölmesini hâlâ sindirmeye çalışırken, diğer ebeveynin de dengesiz, istismarcı, korkutucu ve senin kim olduğunu bilmeyen biri olması durumunda, kendini güvende hissetmeyeceğinden emin olabilirsin.

Sosyal hizmetler de benimle aynı fikirde. Kızlara bunu söylemedim, ama sosyal hizmet görevlimiz Dawn'ı uygun bir bakım tesisine yerleştirme kararımızı çok destekledi. Kızların, bu büyük adımı atmamızın nedeninin onların refahı olduğunu düşünmelerini asla istemem, ama hayatlarını yeniden kurmaya başlamalarını istiyorum.

Burada her şeyin güzel, istikrarlı ve sakın olmasını isterim. Lily ve Rose'un önümüzdeki iki yıl boyunca GCSE sınavlarına hazırlanırken, sakın ve güvenli bir ortamda olmalarını diliyorum. Kirayı ödeyebilecek ve masaya yemek koyabilecek kadar paramız olmasını isterim.

Kulağa pek bir şey gibi gelmeyebilir, ama şimdilik hedeflerim bu kadar.

Son kısım şu anda terliklerle Everest'e tırmanmak kadar korkutucu ve imkansız gelse de. "Hadi," diyorum kızlara yumuşak bir sesle, "gidip annenizle kahvaltı yapalım."

Kızlar, eteklerini kıvrımış olmalarını göz ardı edersek, teknik olarak giyinik sayılırlar, ve üçümüz dar merdivenlerden aşağı iniyoruz. Harrow Road'daki ucuz bir lokantanın üstündeki daracık bir dubleks dairede yaşıyoruz. Harrow Road, hiçbir iyi yanı olmayan, çok uzun, kalabalık ve kirli bir cadde. Burası, son derece lüks olan Notting Hill'in kuzeyinde, çılgın Maida Vale ve Little Venice'in güneyinde yer alıyor, ama yine de gelmiş geçmiş en pis cadde. Şüpheli kebabçılar, çamaşırhaneler ve elektronik sigara ile çalıntı cep telefonu satan dükkanları düşünün, ne demek istediğimi anlarsınız.

Eskiden kızların odası ile babam ve Dawn'ın odası üst kattaydı ve ben oturma odasının yanındaki küçük odada yatıyordum, ancak Dawn ve ben birkaç ay önce yer değiştirdik. Artık merdivenleri çıkamıyor. Hem de hiç. O gittiğinde fazladan kalan odayı ne yapacağımızı bilmiyorum. Kızlar, odaları ne kadar dar olursa olsun ayrı yatmak istemeyeceklerdir, bu yüzden muhtemelen odayı kendilerine ait bir giyinme odasına dönüştürmeyi önerceklerdir.

Lily, Dawn'ın geceleri dolaşıp boynunu kırmaması için en alt basamağa koymak zorunda kaldığım merdiven kapısını zorla açıyor. Sanırım o hurda parçasından kurtulmak güzel olacak. (Merdiven kapısı, üvey annem değil, tabii ki.)

"Merhaba anne," diye mırıldanıyor ve Dawn'a sarılmak için kendini öne eğiyor. Rose onu takip ediyor ve ikisi, uzun saçları parlak kahverengi bir perde gibi öne düşerken, zayıf annelerini adeta sarmalıyorlar.

Onlar geri çekilip sandalyelerine yığıldıklarında Dawn'ın gözleri ıslanıyor ve ben de bir saniye gözlerimi kapatıyorum. Acısı o kadar hissedilir ki. Dawn'ı seviyorum, gerçekten. Tabii ki annemi sevdiğim kadar değil, ama o ben çok küçükken öldü, bu yüzden onunla ilgili anılarım eski bir masal gibi bulanık, ışıltılı ve biraz belirsiz. Kendimi görsel bir insan olarak görürüm, ama annemle ilgili anılarım daha çok

duygulara benziyor. Beni kucakladığında nasıl *hissettiğimi* hatırlıyorum. Hafta sonu sabahları annemle babamın arasına yatakta girmenin nasıl *bir his* olduğunu. Okul kapısında beni aldığına ona sarılmanın *hissini*. Oysa onunla ilgili görsel anılarımın çoğunlukla fotoğraflardan geldiğini uzun zamandır tahmin ediyordum.

Evet, Dawn'ı seviyorum ve o da beni seviyor. O, güzel bir kalbi olan harika bir insan ve temelde beni ve babamı kurtardı. Ama sonuçta ikizler onun kanından ve canından, ve onlar reşit değiller. Ben bir yetişkinim. Dawn hasta olmasaydı ve bakmamız gereken kızlar olmasaydı, muhtemelen şu anda evde yaşamıyor olurdu. Ya da yaşıyor olsaydım, bu tamamen para biriktirmek için olurdu. Ne de olsa yirmi dört yaşımdayım. Kendi ayaklarımın üzerinde durabilecek kadar yetkinim.

Bu yüzden bu an bana ait değil. Hiç de değil. Bir saat kadar sonra Dawn'la birlikte toplum ambulansıya gideceğim. Eşyalarını boşaltıp yerleşmesini sağlayacağım. Şu an, ona ve kızlarına ait. Bu yüzden ikizlerin kaselerini önlerine koyuyorum, Shreddies'lerini döküyorum, hatta sütlerini bile dolduruyorum. Anneleriyle gerçekten kaliteli zaman geçirdiklerini hissetmelerini istiyorum.

"Ah, kızlarım. Benim güzel, güzel kızlarım," diyor Dawn. "Bunun yaşandığı için çok üzgünüm. Gerçekten çok, çok üzgünüm."

Rose, Shreddies'ini ezmek için kaşığıyla dürtürken kaşlarını çatıyor. Bana sorarsan bu pek hoş bir alışkanlık değil, ama ne yaparsın? Okula gitmeden önce midesine biraz yemek giriyorsa, umabileceğin tek şey budur.

"En azından bizi sürekli özlemeyeceksin," diyor şimdi Dawn'a. "Yani, sen hayal dünyasında yaşarken, bizim kim olduğumuzu bile bilmeyeceksin. Sanki 1940'lara falan geri dönmüş gibi, genç olduğunu sanacaksın. Yani bizi özlemeyeceksin çünkü bizim doğduğumuzu bile bilmeyeceksin."

"Evet," diye araya girer Lily. "Biz de seni özleyeceğiz, ama endişelenmene gerek yok, çünkü biz de seni her zaman özlemeyeceğiz. Çünkü okulda ya da Snap'te ya da başka bir yerde olacağız. Yani seni bazen özleyeceğiz, ama o kadar da kötü olmayacak. O yüzden endişelenme anne," diye ekler nazik bir ses tonuyla, Dawn'ın yorgun, gergin yüzü gözyaşları ve kahkahalar arasında bir şeye dönüşürken.

Aman Tanrım.

Lily'nin daha duyarlı olanı olduğu konusunda söylediklerimi geri alıyorum. İkisi de güzel küçük sosyopatlar.

Yani işte SONUÇ bu.

Çocuk kütüphanecisi olarak bir kariyer inşa ediyorsun. Nazik bir dul ile tanışıp evleniyorsun ve annesiz küçük kızını kendi kızınmış gibi seviyorsun. Kendi iki küçük kızın daha var — ikizler — ve minnettarsın. Mutlusunuz. Fazla bir şey istemiyorsunuz; çok yüksek hedefleriniz yok. Sadece basit zevkler ve derin sevgiyle dolu, güzel, normal bir hayat. Bu çok fazla bir şey değil, değil mi?

Yanılıyorsunuz.

Sonunda işin özü budur.

Aynı derecede kasvetli görünen rahibeler tarafından yönetilen, kasvetli görünümlü bir NHS bakım evi.

Soluk krem renginde, silinebilir parlak duvarları olan küçük, kasvetli bir oda.

Gün ışığı pek almayan, sıkıcı bir iç avluya bakan manzarasız bir oda. Tek kişilik hastane tipi bir yatak.

Bir köşede silinebilir görünümlü yastıklı bir koltuk. Diğer köşede bir yürüteç.

Ve üvey kızınızın sizin için hazırladığı küçük konforlar: bir zamanlar parmaklarınız düzgün çalışırken kendiniz için ördüğünüz renkli bir tığ işi battaniye. Muhtemelen bir hafta bile dayanmayacak, IKEA'dan alınmış hüznü küçük bir bitki. Sıvı içme kabınız. Ve fotoğraflar.

Sizin, kızlarınızın ve rahmetli kocanızın pek çok fotoğrafı. Daha mutlu zamanların görüntüleri, kafanız karıştığında veya saldırganlaştığınızda diye plastik çerçevelere konmuş ve kırılmaz pleksiglasın arkasına saklanmış.

Aslında bunlar, zaman zaman seni sisin içinden çıkarabilecek ipuçları.

Kendine geldiğinde ve kendini yapayalnız bulduğunda sana güven veren şeyler.

Sevildiğini hatırlatan şeyler.

Sevildiğın.
Yalnız olmadığını.

Dawn bundan kurtulamayacak. Onun için her şey bitti — dört duvar, tekerlekli sandalyeye uygun kapı çerçevesi ve bir çağrı düğmesinden ibaret olan bu korkunç küçük oda. O çok güzel bir insan ve onun için yapabileceğimizin en iyisi bu. Onun için yapabileceğimin en iyisi bu. Alchemy'de saatlerce zıplayarak, beni sadece bir çift büyük göğüs ve bir dizi delikten ibaret gören zengin, kendini beğenmiş pislikler için eğilerek kazanabileceğim en iyi şey.

Korku, dehşet, buraya gelirken tüm yol boyunca soğuk bir sis gibi vücuduma süzülüyordu. Ambulansın arkasında elini tutarken Dawn'ın ifadesi şaşkınlıktan, acımasız bir kabullenmeye, sonra da boşluğa dönüştüğünden beri peşimdeydi. Beni asıl etkileyen kabullenme kısmıydı, ama şimdi buradayız ve soğukluk kalbimi, midemi ve boğazımı sarmış, dayanamayacağım kadar sıkıyor ve sıkıyor.

Onu burada bırakmam, ama bırakmak zorundayım ve kendimi, bundan sonra mümkün olduğunca az zamanını aklı başında geçirmesini ummak gibi berbat bir durumda buluyorum, çünkü bu küçük, hüznü oda, tanıdığım Dawn'dan geriye kalanları kesinlikle yok edecek: sıcakkanlı anne, sevgi dolu eş ve çocukların okuryazarlığının savunucusu.

İnsanlar bir teşhis aldıklarında, hastaneye yatırıldıklarında ya da başka bir şey olduğunda "yokuş aşağı gittiği"nden bahsederler ya? Bunu tamamen anlayabiliyorum, çünkü LBD onu öldürmezse, burası öldürecek.

LBD. Keşke o eski güzel, bilgisiz günlere geri dönebilsem, o zamanlar bunun sadece "*küçük siyah elbise*" anlamına geldiğini sanırdım.

Tanıdığım ve sevdiğim Dawn, ambulans yolculuğu sırasında kayboldu ve hâlâ yok, kendi içinde ulaşılamaz bir yere çekildi. Onu suçlamıyorum. Ben de buradan uzaklaşmak için can atıyorum. Karanlık gözleri uyanık, şüpheci. Tüyleri diken diken olmuş. Şu anda zavallı, püre haline gelmiş beyinde neler olup bittiğini kim bilir.

"Burası neresi?" diye mırıldanıyor. "Bu koku da ne?"

Bu koku, endüstriyel sınıf temizlik sıvısının pis kokusu; her türlü mikrobu en sert şekilde yok etmek için üretilmiş olan türden. Hijyen konusundaki titizliklerinden cesaret almam gerekse de, Dawn kadar ben de dehşete kapılmış durumdayım. Çünkü bu koku, onun demansının bile ötesine ulaşmış. Bu koku düşünce, kurum kokusu ve evin tam tersi; ve ben bundan nefret ediyorum.

Onu yatağa oturtmaya yardım ediyorum, onu buraya getiren genç hemşire yanımda bekliyor. Son günlerde parmakları bükülmüş, eklemleri bozulmuş. Elini tutmaya çalışıyorum ama çekip geri çekiyor.

"Sen kendini kim sanıyorsun, seni aptal küçük sürük? Beni rahat bırak."

"Belki de onu yerleştirmemize izin vermelisin," diyor hemşire nazikçe. "Gerçekten, canım, bu senin için daha üzücü olacak. Yarın sabah ziyaret saatlerinde gelip onu görebilirsin, tamam mı?"

"Tamam," diyorum acınası derecede zayıf bir sesle. Dürüst olmak gerekirse, ne onun ne de Dawn'ın bu yerin beni ne kadar korkuttuğunu görmesini istemiyorum. Omzuna hafifçe vurup ayrılıyorum ve yan sokağa çıktığımda, ne düşündüğümü asla itiraf etmem.

Çünkü düşündüğüm şey, oradan bir an önce çıkmak istediğim ve bunun beni ne tür berbat, insanlık dışı bir üvey kız evlat yaptığı.

İkizlerin uyuduğundan emin olana kadar yatağa girmiyorum. Dawn ve babamın eski odasında uyumak her zaman tuhaf gelecek. Eşyalarımı kesinlikle aşağıya geri taşıyacağım. Zaten, kızlardan daha kapıya yakın olmayı seviyorum. Eğer biri kahvenin yanındaki ön kapıdan içeri girip

aşağıdaki kafenin yanındaki ön kapıdan içeri girip dar merdivenlerden dairemize çıkarsa, ikizleri bulmadan önce bana ulaşır.

Önce benimle uğraşmak zorunda kalırlardı.

Babamın yatağın tarafına uzanıyorum, omuzlarımın ve kalçalarımın altında vücudunun oluşturduğu tanıdık çukuru hissediyorum. Nasıl bu hale geldiğimizi bilmiyorum. İki ölü ebeveyn, biri bedenen burada olan — şimdilik — ama ruhen yok olan bir ebeveyn ve iki genç kızın yasal bakıcısı olan ben.

Lanet olsun.

Kız kardeşlerimi yetiştirmekten daha korkutucu olan tek şey, sosyal hizmetlerin onları benden alması ihtimali. Bunu çok iyi biliyorum. Ve Tanrım, bu tür bir korku zihni ne kadar da odaklıyor. Aklımı başımda tutmam lazım. Para kazanmam lazım — çok para — ve Lily ile Rose'un normal bir ergenlik dönemi geçirmelerini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmam lazım; kesinlikle, elimden geldiğince travma ve yoksulluktan uzak bir dönem.

Durum pek iyi değil. LBD'nin kısa ömür beklentisi göz önüne alındığında, önümüzdeki bir iki yıl içinde annelerini gömmek zorunda kalacaklar ve para konusu... şey, para meselesi biraz karmaşık. Karmaşıktan da öte.

Westminster Belediye Meclisi'ne üçümüzün sosyal konuta taşınması için acil bir başvuru yaptım. Şu anda yapabileceğim en kötü şey kafamı kuma gömmek ve bundan sonra buradaki ya da benzer bir yerdeki kirayı karşılayabileceğimi iddia etmenin bir anlamı yok. İkizlere karşı olan sorumluluklarım, riskli ama yüksek maaşlı işleri kabul etme kapasitemi aşıyor. Kızları evlerinden çıkarmak beni öldürecek, ama başka bir çare göremiyorum. Sosyal hizmetlerin Alchemy'deki işimin peşine düşmesi çok büyük bir risk.

Kafamın içinde döngüye girdiğim her saniye, o soğuk korku sisi vücuduma tekrar süzülüyor, tüm kaslarımı gerginleştirip ağrıtıyor. Kalbim deli gibi atıyor ve akşam yemeğinde hiçbir şey yutmamı engelleyen boğazımdaki yumru her zamankinden daha kötü, nefesimi tam alamıyorum. Panik atakların nasıl bir şey olduğunu tam olarak bilmiyorum — sanırım hiç gerçek bir panik atak geçirmedim — ama bu his beni korkutuyor ve ikizlerin hatırı için kendimi toparlamam gerekiyor. Artık yetişkin olan benim. Sorumluluk bana ait.

Kafamın içinde buradan uzak bir yere gitmem gerekiyor. *Şu anda*, artık iki ergen velayetim olduğunu ve üvey annemin, çamaşır suyu kokan iğrenç bir tesiste çürüyüp gittiğini unutabileceğim bir yere gitmem gerekiyor. O saçma sapan Belvedere malikanesindeki geçen akşamı düşünmemeye çalıştım; gerçekten denedim. Gerçek hayatta olmayan evler, bahçeler ve erkekler hakkında hayal kurmanın hiçbir faydası yok, ama dürüst olmak gerekirse, bu bir acil durum.

Bu yüzden oraya gidiyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp ellerimi yumruk yapıyorum ve parlak altın rengi güneş ışığıyla, saçma sapan yağlı boya tablolarla ve zarif mobilyalarla dolu o güzel odada olduğumu hayal ediyorum. Orada olmanın nasıl bir şey olduğunu, gerçek dünyanın ve tüm sorunlarının ve değişkenliğinin sanki yok olmuş gibi hissettirdiğini hatırlıyorum. Ne kadar eğlenceli, ne kadar bulaşıcı bir his olduğunu.

O kelime neydi?

Hedonistik.

İşte böyle hissettim.

Sanki tek yapmam gereken eğlenmekmiş gibi. Arkanıza yaslanıp kendimi şımartmaya ve seksi korseler ve güzel bir elbiseyle süslenmeye izin vermekten başka benden hiçbir şey istenmiyordu. Muhteşem, aristokrat insanlarla dolu şık bir partiye gitmek ve birkaç saatliğine neşeli, muhteşem lvy olmak.

Sonra kendime *onu* düşünmeye izin verdim.

Bu, pastanın üzerindeki kiraz olmalıydı: müzik kutusunun içindeymiş gibi hissettiren, hayatım boyunca bulunduğum hiçbir odadan daha şık ve lüks olan leylak rengi bir yatak odasında, gülünç derecede yakışıklı bir masal dükü ya da her ne haltsa o adam tarafından becerilmek. Eğer beni olması gerektiği gibi, açıkça istediği gibi sıkseydi, bu tüm deneyimin zirvesi olurdu. Onunla gerçek bir dört direkli yataкта uzanıp, *Grosvenor'dan* Düşes Georgiana olduğumu hayal edebilirdim. Bu, Giverny'de nilüfer resimleri yapmakla birlikte en sevdiğim fantezilerimden biridir, ama bu *gerçek* olacaktı.

Göğüslerimi çıkardığımda yüzündeki o ifade, tarihe geçecek cinstendi. Kesinlikle paha biçilemezdi. Alchemy'de işlerim iyi gidiyor, ya da gidiyordu, ama bir erkeğin yüzünde, gözleri göğüslerime takılıken gördüğüm kadar çıplak bir şehvet hiç görmemiştim.

O his, *güçtü*. Gerçek güç. Tanrım, o kadar iyi hissettirdi ki. İyi ve, hayatımın şu anda ne kadar berbat bir hal aldığı düşünülürse, çok nadir bir şeydi. Beyaz Atlı Prensi, onun onuruna düzenlenen bir partiden uzaklaştırmış olmak, o birkaç dakika boyunca aşağıdaki arkadaşlarının var olmadığını ve onun tek odaklandığı kişinin ben olduğumu bilmek, dürüst olmak gerekirse uzun zamandır hissettiğim en baş döndürücü şeydi.

Avuçlarını göğüslerimin üzerine koyduğumda çıkardığı ses. Üst dudağımı ağzına çekip yalarkenki açgözlü hali.

Gözlerindeki inanamayan bakış.

Onu tamamen gafil avladım, ama akli başına gelene kadar tamamen işin içindeydi. Tanrım, tamamen işin içindeydi. Ve Tanrım, ne kadar da seksi biriydi. Öncelikle, tam dönem kostümü giymişti, ki bu hiç de fena değildi. Her santimiyle (*her santimiyle*) *Grosvenor* fantejimdeki Dominick-Coventry Dükü'nün canlanmış haliydi. Pantolonunu açmak kesinlikle gerçeküstü derecede seksi, "*Ne oluyor lan?*" *dedirten* bir andı. Ama o seksi pantolon ve diğer her şey olmasa bile, adam baş döndürücüydü.

Uzun boyluydu. Benden çok daha uzundu. Koyu renkli saçları, üstte biraz uzundu ve yüzünden uzaklaştırılmıştı. Sizi sikerken kesinlikle alınına düşecek türden saçlar, Bay Darcy tarzı. Düz bir burun. Belki de aristokrat bir burun, tam olarak nedenini bilmesem de. Sadece iyi bir soydan geldiğinin sonucu gibi görünüyordu. Dolgun dudaklar. Orman yeşili gözler, hissettiklerini ortaya çıkarmakta takdire şayan bir iş çıkarıyordu. Ve ona da söylediğim gibi, mükemmel bir penis.

Öyle görünüyordu ve her şey mükemmeldi, rüya gibiydi, ama sonra gidip mizahsız, kibirli, kendini beğenmiş bir pislik oldu ve çok gereksiz ve *hiç* hoş olmayan bir vicdan krizi yaşadı.

Lanet olsun!!!!!!!

Kitaplarım ve ekranımda espriden yoksun, kendini beğenmiş, kendini önemli gören bir pisliği sevebilirim, ama gerçek hayatta kesinlikle sevmediğim ortaya çıktı.

Özellikle de canım gerçekten çok çekiyorken, bu muhtemelen kim bilir ne kadar süre sonra yapacağım son seks olacakken ve işimi yaparsam masada yüklü bir nakit ikramiye vaadi varken. Ve özellikle de söz konusu pislik, seks işçiliğinin ne kadar korkunç olduğu ve *beni asla sömüremeyeceği* konusunda davetsiz vaazlarıyla beni ucuz bir fahişe gibi hissettirdiğinde.

Iyy. Ne kendini beğenmiş bir serseri.

Umarım o da benim kadar sinirlenmiştir. Umarım ben o kapıdan çıkar çıkmaz o püriten saçmalıklarından pişman olmuştur. Ve umarım o güzel, ürkütücü görünümlü nişanlısıyla, lüks ve ayrıcalıklı hayatlarının geri kalanında sefil, sekssiz bir sefalet içinde yaşar.

Eh, bu küçük anı yolculuğu, giderek artan kaygı düzeyime hiç de yardımcı olmadı. Şimdi kendimi sinirli, azgın ve ucuz hissetmenin korkunç bir karışımı içinde buluyorum.

Bunun için tek bir çözüm var. Vücudumu çevirip yatağın yanındaki yerde kulaklıklarımı arıyorum, kablolarını çözüp kulaklarıma takıyorum. Telefonuma bağladıktan sonra gizli şarkımı açıp tekrar moduna alıyorum.

Gerçek dünya beni güvende hissettirmekte feci bir şekilde başarısız olduğunda, her zaman işe yarayan tek şey budur. Çok aptalca, ama benim için bir tür meditasyon gibi.

Bir elimi kalbime, diğer elimi karnıma koyup nefesime odaklanmaya çalışıyorum.

O kızın bana fıslıdadığı o on kelime, beş gün sonra bile hâlâ aklımdan çıkmıyor.

Göğüsleri de öyle.

Yüzü de.

Onu kapı dışarı ettiğimde yüzündeki ifade.

Göğüslerinden bahsetmiş miydim?

Ailem İsviçre Alpleri'nden döndü. Babamın geçici hastane odasına geri yerleştirilip rahat ettirilmesi, karmaşık bir tıbbi koreografiyle gerçekleşti. Kardeşim de geri döndü; görünüşe göre parti gecesi van Praag'ların seksi küçük hayranlarından biriyle takılmış ve ertesi gece Soho Farmhouse'da başka bir otuzuncu yaş günü partisine katılmak için hepsiyle birlikte hemen kaçmış, ardından da sanırım Londra'ya gitmiş.

"Yorgun görünüyorsun anne," diyor Benedict, omlet ve tostun üzerinde. İçimden gözlerimi deviriyorum. Annemiz kibirli biri değil—tam tersine—ama stoik süper güçleriyle, bir "savaşçı" olma yeteneğiyle, hiç de azımsanmayacak sorumluluğunun baskısı altında asla pes etmemesiyle gurur duyar.

O, temelde nişanlımın yirmi yıl sonraki, modaya daha az takıntılı bir versiyonu; bu durum, onun ve babamın, yetenekli ellerinden bayrağı devralacak bebek Selena Wentworth'u seçerken gösterdikleri olağanüstü öngörüye sık sık hayran kalmama neden oluyor.

Tabii ki, ben durumu tersine yorumluyor olabilirim. Belki de Selena doğuştan beri bu şekilde şekillendirilmiştir. Belki de karakterinin gelişimi için başka hiçbir yolun şansı olmamıştır.

Annem, tahmin edilebileceği gibi, hoşnutsuzlukla dudaklarını sıkıştırdıktan sonra porselen çay fincanını eline aldı (tabii ki Royal Doulton, çünkü sadece kardeşim Sèvres'ten içecek kadar küstah). "Ben iyiyim. Baban gece rahatsızlandı, hepsi bu. Parkta biraz koşmak çözemeyeceği bir şey değil. Peki, ikinizden biri kız kardeşinizden haber aldı mı?"

Ben ve ben birbirimize bir bakış attık. Görünüşe göre küçük partimizden paçayı kurtarmışız. Onun lehine söylemek gerekirse, ertesi sabah aşırı erken saatte gelip ortalığı düzene sokacak özel bir temizlik ekibi ayarlamış ve epik temizlik işinin yükünü personelimizin omuzlarından almıştı.

"Dün onu aradım." Mükemmel bir ev yapımı patates farl'ın üzerine biraz yumurta koyup ağzıma götürdüm, yemeye hazırdım. "Sesi biraz durgun gelmişti ama onun dışında iyiydi."

"O yokken benden bir mesaj geldi," diyor annem. "Yalnız olduğunu ima etti."

"Hiç şaşırmadım, o kocaman evde tek başına dolaşıyor," diyor Benedict. "Diğer öğrencilerle birlikte boktan bir ev kiralayıp, hayatın tadını çıkarmalı."

"Senin yaptığın gibi," diyorum kuru bir şekilde. Kardeşim Edinburgh'da dört yıl okudu ve bu süreyi Dundas Caddesi'ndeki ailenin güzel evlerinden birinde lüks içinde geçirdi.

"Aynen öyle," diye gülümsüyor bana. "Boktan ev kısmı hariç."

"Flora pek de sokakları bilen biri değil," diye ikisine de hatırlatıyorum. "Tooting'de yaşayıp Aldi'de alışveriş yapsa iki dakika bile dayanabileceğinden emin değilim."

Benedict bu düşünceye burun kıvrırken, annem kaşlarını çatı.

"Mesele de bu zaten. Belki de ona kötülük yaptık. Onu sonsuza kadar şımartamayız. Ne de olsa, bir gün kendi kocasını bulmak zorunda kalacak."

Ben yedekse, Flora da... bilmiyorum... sonradan akla gelen bir şey sanırım: Güneş gibi neşeli mizacıyla son on dokuz yıldır tüm ailesine sonsuz mutluluk veren, ama miras açısından tamamen gereksiz olan sevimli bir kız.

"Bence onun için iyi bir koca bulmaktan daha önemli olan, iyi bir kariyer bulmak, anne." Bu sözler kardeşimden geldi.

"Aynen öyle," diyorum içtenlikle yumurtalarımı yerken, bu sözüm bana sert bir bakış kazandırıyor.

"İkisini de elde edememesi için bir neden yok. Ama hiç arkadaşı yok mu?"

"Benedict'in dediği gibi," diye işaret ettim, "yalnız yaşıyorsan iyi bir arkadaş grubu kurmak zordur. Üniversite, ortama dahil olmakla ilgilidir. Belki de yurtta kalmaya başlamalı."

"Sadece arkadaş grubu konusunda endişelenmiyorum," diyor annem. "Onun biraz boşta kaldığından şüphelenmeden edemiyorum. Tabii ki Shelly ona yemek pişiriyor, ama o pek de tipik bir öğrenci hayatı yaşamıyor."

Flora, Royal College of Art'a başladığında ailenin Little Venice'deki devasa evinde kalması konusunda ısrar edenlerin annem ve babam olduğunu hatırlatmaktan zorlukla kendimi alıkoyuyorum. Bunun yerine, lezzetli yumurtalarımın biraz daha alıyorum.

Annem sandalyesini masadan uzaklaştırıyor. Oğullarıyla kahvaltı yapmak, atına binip güzel geyik parkımızda kafasını boşaltmanın cazibesıyla açıkça rekabet edemiyor. "Eminim, aranızda onu kanatları altına alacak birini bulabilirsiniz. Ona işlerin nasıl yürüdüğünü gösterin. Yeterince şımartıldı. Artık kendi ayakları üzerinde durmasının zamanı geldi."

Bir cevap beklemiyor ve biz de ona cevap vermiyoruz. O odadan çıkar çıkmaz, kardeşim sandalyesine yığılır ve inler. "Lanet olsun. Ben boku yedim."

"İngilizceye ne kadar da hakim."

"Bir cümle kuracak kadar beyin hücresi kalmadı bende, tamam mı? Hangisini daha çok mahvettim emin değilim, beynimi mi yoksa karaciğerimi mi. Ve sanırım sikimi kırdım. O Fransız kız doymak bilmezdi."

Yüzümü buruşturuyorum. "Tanrım, bilmek istemiyorum. Ama dürüst olmak gerekirse dostum, parti harikaydı. Çok iyi iş çıkardın, bence herkes eğlendi."

Kahve demlikten kendine biraz daha kahve doldururken bana sırtıyor. "Duyduğuma göre sen hariç."

Anında kaskatı kesiliyorum.

O kızdan bahsediyor olmalı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu kız. Adı neydi? Senin sıkmen için özellikle yukarıya gönderdiğim kız. Onu gümüş tepside sundum, sen de onu kapı dışarı ettin." Tısladı. "Kötü bir hareket. Çok kötü bir hareket. Güzel bir kızdan ve ıslak bir amdan uzaklaşmak sana göre değil."

Onun son derece kaba ve tamamen yanlış da olmayan bu gözlemi karşısında, çatalım ağızıma yarı yolda durdu. Hareketsiz kaldım. Onun deyimiyle, ben onu "kapı dışarı ettiğimden" beri onunla konuşmuş ve nedense bu bana çok önemli geldi.

Onun azarlamasını görmezden geliyorum. "Adı neydi, biliyor musun?"

O ya da başka biri sorsa, neden umursadığımı, neden adını bu kadar çok bilmek istediğimi açıklayamazdım. Ama umursuyorum. O gece yapabileceğim tek mantıklı şeyi yaptım, ama bu pişmanlık duymadığım anlamına gelmez. Onun duygularını açıkça incittiğim için pişmanım. Spermimi onun vücuduna ya da göğüslerine değil de, Viktorya döneminden kalma bir lazımlığa boşaltmak zorunda kaldığım için derin pişmanlık duyuyorum. Ve en çok da, onun ne kadar sevimli, ne kadar beklenmedik olduğunu düşünerek geçirdiğim sonraki dört gece için pişmanım. Ne kadar ilgi çekiciydi — cesaret ve kırılmanın en baştan çıkarıcı kombinasyonu.

"Düşünmek", son dört gecemi nasıl geçirdiğimi anlatmak için kesinlikle çok hafif bir fiil olabilir. Onu maruz bıraktığım egzersizleri düşünürsek, sikim de kardeşiminkinden pek iyi durumda olmayabilir. Dizlerinin üstünden bana bakarken yüzü çok ifade doluydu. Titreyen sikime çok yakın olan ağzı muhteşemdi.

Siktir.

Sikime çok yakındı. Ne halt ediyordum ben?

"Hmm. Biliyor muyum? Yemin ederim bitkilerle ilgili bir şeydi. Ya da ağaçlarla. Söğüt, belki? Hayır. Holly. Hayır, dur. Ivy! Evet, işte bu. Ivy."

Kendi olağanüstü zihinsel çevikliğine kahve fincanıyla kadeh kaldırır ve gürültülü bir yudum alır; ben ise otururum, bedenim hâlâ donmuş, zihnim ise döngü içinde ve sarmal halinde.

Ivy.

Hayalimdeki kadının bir adı var. O

gerçek.

O, hayal gücümün yarattığı, sadece o odada birkaç dakika boyunca var olan garip, porno bir Sindirella değil. O, onu tanıdığımı sandığım birkaç dakika içinde, kendisine yakışan tatlı, ilginç bir ismi olan gerçek, canlı bir insan.

Ivy.

Beni takip etmeye devam eden hayal kırıklığı ve huzursuzluk, daha ateşli bir şeye dönüşüyor. Daha öfkeli. "Onu bana bir tepside 'sunmanın' ne alaka vardı? Ne halt ediyordun sen? O fûme somon dilimi değil dostum. Bir seks işçisini sömürmeyi asla ve asla hoş görmeyeceğimi biliyorsun, o yere üye olmanı da tüm kalbimle onaylamadığımı biliyorsun. Üstelik." Söyleyeceklerimi güçlü bir sonla pekiştiriyorum. "Tanrı bilir nerelerde dolaşmıştır. Sürünmüş bile olabilir."

Aslında, geçen gece göğüslerini bana gösterip küçük elini sikime doladığında, onun nereden geldiğini düşünmek için tam olarak sıfır saniye harcadım.

Yüzü tiksinti ile buruşur. "Kendi sözlerini dinle! Tanrım. Sen tam bir züppesin. İnsanları geçimlerini sağlamak için yaptıkları şeylerden dolayı yargılamaya nasıl cüret edersin? Ve bana ahlak dersi vermeye kalkma. Bana senin bunu çok istediğini söyledi."

Çatalımı düşürdüm ve sırtımı dikleştirdim. Yüzüme anında kan hücum etti; onu kovduktan sonra onunla erkek fahişesi kardeşim arasında alaycı bir değerlendirme toplantısı yapıldığı düşüncesi neredeyse dayanılmazdı. "*Anlamadım?*"

"Şöyle söyleyeyim. O, daha sonra beni bulup, senin hiç niyetin olmadığını söyledi ve ben de ona senin niyetin olup olmadığını sordum. O da, aynen alıntı yapıyorum, 'O yüzde yüz niyetliydi. Bu çok açıktı. Sadece vicdan azabı çekti.' dedi."

"Tabii ki... tahrik olmuşum," diye bağıryorum. "O çok çekici bir genç kadın. Ama dediğim gibi, asla böyle birinden yararlanmam. Bu doğru değil. Zorla orada tutulurken onunla yatmayacaktım."

O zamandan beri, ellerimin altındaki yumuşak göğüslerinin verdiği his, uyanık olduğum her anı ve uyuduğum her anı takip etse de. O dolgun üst dudağını ağızıma alıp emmenin ne kadar lezzetli olduğunu hala hatırlasam da.

"Sana şunu söyleyeyim dostum, onun para almasıyla ilgili sorunu olan tek kişi sendin. O kesinlikle sorun etmedi—o çok kızgındı. Sana göz kulak olursa ona güzel bir ikramiye vereceğime söz vermiştim, ama almadı, değil mi? Çünkü 'Sikişemeyen, Sikişmek İstemiyen Lord' erkek gibi davranıp doğru olanı yapmadı. Zavallı kız öfkeyle gitti."

Ona dehşetle bakıyorum. "Dur biraz—ona *ikramiye* mi verilecekti? Ve sen vermedin mi?" Omuz silkiyor ve reçeğe uzanıyor. "Kesinlikle vermedim. Sikişmezsen, para da yok."

İrkildim. "Tanrım. Cidden mi, Benedict?"

"Ne? Bana sataşma. Zavallı kızı ortada bırakıp kaçan sensin. O paraya gerçekten güveniyor gibi görünüyordu ve eminim ki, sen bu sabahki kadar gergin olsaydın, o paranın her kuruşunu hak ederdi." Başını salladı. "Senin sorunun ne, bilmiyorum. Sen kaybedilmiş bir vaka gibisin. Sanki şimdiden sevgisiz, mutsuz bir evliliğin içindesin. Zaman akıyor dostum, ve Ivy çok çekici bir kız. Kurban rolünü oynaman sana ekstra puan kazandırmaz, biliyorsun."

Onun daha önce söylediği şey yüzünden son kısmı duymazdan geliyorum.

O paraya gerçekten güveniyor gibi görünüyordu.

Tanrım. Bu hayatta ne yaparsan yap, her halükarda lanetlenmişsin. Geçen gece doğru olanı yapmaya çalıştım; güç dengesizliğinin kesinlikle dayanılmaz olduğu, tehlikeli bir durumda olan genç bir kadına saygı göstermeye çalıştım ve bedenimin sahip olduğu tüm ilkel içgüdülere karşı gelerek onu serbest bıraktım, ama yine de ona haksızlık etmişim gibi görünüyor. Görünüşe göre partimden haksızlığa uğramış hissederek ayrılmış.

Beni "al, al, al" diye kışkırtmaya çalıştığı tehlikeli, baştan çıkarıcı tavrını hatırlıyorum. Ona gitmesini söylediğimde, gözyaşlarıyla dolu güzel mavi gözlerindeki acıyı hatırlıyorum. Ve yanımdan geçerken fısıldadığı on kelimelik cümleyi hatırlıyorum:

Ahlakı karşılayabilmek güzel olmalı.

Ben doğru olanı yaptım, ama şimdi o parasız kaldı ve her şeye rağmen beni suçluyor, ve ben ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Kendime bunun parayla ilgili olduğunu, ona karşı doğru olanı yaptığımı söylüyorum. Ama göğsümü tırmalayan gerçek, ahlakla hiçbir ilgisi yok, tamamen o sevimli küçük ağzı düşünmeden duramamamla ilgili.

Onu bulmam gerek.

BÖLÜM 9

Xavier

Kardeşim bu Alchemy zirvasını lüks olarak tanımlamış olabilir, ama Mayfair'in Abermarle Caddesi'nin tam ortasında bulunan, çok şık görünümlü beyaz sıvalı bir konak evin kapısına geldiğimde yine de şok oldum. Etrafımız sanat galerileri, butik oteller ve hedge fonlarıyla çevrili. Kaç on milyon sterlin değerinde gayrimenkulün üzerinde oturduklarını hayal bile edemiyorum. Açıkçası, seks kârlı bir endüstri.

Üye değilim ve randevum da yok, ama ismimin ve konumumun gücüyle içeri girebileceğimi umuyorum. Dokuz asırlık ayrıcalıklar genellikle bunu sağlar. Ayrıca normal çalışma saatlerinde açık olduklarını da umuyorum. Saat ikide bir seks kulübüne gitmek pek de normal bir saat değil. Zili çalarken, parlak siyah ön kapının tertemiz olduğunu ve üzerine "*Alchemy Members Club*" yazan, özenle cilalanmış pirinç isim levhasında kendi yansımamı görebildiğimi fark ediyorum.

Kısa bir bekleyişin ardından kapı açılıyor ve çarpıcı bir esmer kadın bana bakıyor. Giriş kapısı gibi o da kusursuz bir şekilde bakımlı — elbisesi uygunsuz derecede kısa olsa da — ve karnındaki belirgin hamilelik izi olmasaydı kardeşimin ona atlayacağını düşünmeden edemiyorum.

Düşündüm de, bu muhtemelen onu durdurmazdı.

Kafasını yana eğdi. "Ooh, seni tanıdım. Dur. Söyleme." Parmağını bana doğrulttu ve ben biraz geri çekildim. "Buldum! Sen Oxford Dükü'sün, değil mi? Bu ayki *Bazaar* dergisinde yer alıyorsun."

Gözlerimi devirme isteğine direniyorum. Beni tanıyorsa, beni içeri alıp yetkililerle konuşmama izin verme olasılığı daha yüksek.

"İyi yakaladın. Ama babam Oxford Dükü. Xavier de Vere." Elimi uzatıp ona en kibar gülümsememi gösteririm. Bana çekici olduğum söylenir. Bu gerçeği kullanmamda fayda var.

"Elbette öylesiniz! Siz Benedict'in kardeşisiniz! O çok tatlı biridir. İçeri gelin." Geri çekilip kapıyı daha geniş açıyor. "Üyelik için mi geldiniz?"

"Hayır. Aslında Genevieve veya Callum ile konuşmak istiyordum. Habersiz geldiğim için çok özür dilerim, bugün tesadüfen şehirdeydim." Yolu düzeltmek için biraz dalkavukluk yapmanın bir sakıncası yok.

"Sorun değil. İçeri gelin." Arkasını dönüp koridordan ilerliyor. Gerçekten harika bacakları var. "Cal şu anda dışarıda, ama Gen burada."

Arkamdaki ağır kapıyı kapatıp, güzelce döşenmiş koridordan onu takip ettim. Tek renkli kareli zemin ayaklarımın altında parlıyor. Sağımızda bir kapı var ve onu takip ederek, Gürcü mimarisinin harika bir örneği olan, neşeli ve güneşli bir odaya giriyorum. Oda nötr ve zevkli bir şekilde dekore edilmiş, büyük bir gri modüler kanepe odanın çoğunu kaplıyor. Ama... o bir... mi? Köşedeki pembe heykelin bir vajina olduğuna yemin edebilirim. Ne tuhaf.

"Otur lütfen." Esmer kadın kanepeyi işaret ediyor. "Gen'i çağırayım. Bu arada, ben Maddy." "Çok teşekkürler Maddy," diyorum, kanepeye otururken. "Gerçekten minnettarım."

Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme atıyor ve hafifçe aralık bırakılmış, beyaz boyalı çift kapıdan kayboluyor. Bir iç çekip odaya göz gezdiriyorum. Vajina heykelleri bir yana, buradaki zevk seviyesi gerçekten çok yüksek. Seçici bir müşteri kitlesi olmalı. Ivy'nin sıradan, kirli, iyilik karşılığında kucak dansı yapılan bir barda değil de böyle bir yerde çalıştığını bilmek, nedense içimi biraz daha rahatlatıyor. Yine de, bu sevimli salonun birkaç metre ötesinde, Ivy gibi genç kadınların Alchemy'nin müşterilerine hayal edilemeyecek her türlü şeyi yapmak için para aldıkları, çok daha ucuz bir mekanın var olduğunu düşünmek tuhaf geliyor.

Sadece birkaç saniye sonra kapıdan başka biri giriyor: tamamen krem rengi ve pahalı kıyafetler giymiş, heykel gibi bir platin sarışın. Ona göz gezdirirken, onu tanıdığımı fark ediyorum.

Kahretsin. Neredeyse eminim ki o, iş adamı Anton Wolff'un karısı. Onu daha önce çeşitli sektör etkinliklerinde ve basında görmüştüm. O da bu işin içinde mi?

Karşımda durdu. Diğer kadın—Maddy—beni tanıdığına sevinmiş gibi görünebilirdi, ama bu kadından gelen tek şey hafif bir hoşnutsuzluktu. Aniden ayağa kalktım; nedense kendimi okul müdiresinin odasında bulunan bir okul çocuğu gibi hissettim ve elimi uzattım.

"Xavier de Vere. Habersiz geldiğim için çok özür dilerim." Biraz daha dalkavukluk yapmanın zararı olmaz. "Beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Genevieve Wolff." Sesi, el sıkışması kadar net, aksanı ise kristal berraklığında. "Bu şerefi neye borçluyum? Siz Benedict'in kardeşisiniz, doğru mu?"

"Evet, doğru. Ve, şey, ben..." Minnettarlıkla, onun işaretiyle tekrar kanepeye oturuyorum. Karşımda oturuyor, bacaklarını birbirine sıkıştırmış, ayaklarını bir tarafa bükmüş, ellerini kucağında birleştirmiş. Zerafet ve duruşun ta kendisi, ama *soğukluğu*, elit eğitimimi ve unvanımın bana verdiği özgüveni paramparça etmekle tehdit ediyor. Derin bir nefes alıyorum.

"Bakın, kardeşim geçen hafta evimizde düzenlediğimiz partiye sizin... ekibinizden bazılarını davet etmişti. Belvedere mi?"

Yüzü biraz yumuşadı. "Ah, evet. İyî geçtiğini duydum. Benedict memnun görünüyordu."

Bu noktada, Alchemy personelinin katılımını kategorik olarak veto ettiğimi söylemeye niyetim yok. "Evet, harikaydı, teşekkürler. Konuklarımızdan çok güzel geri bildirimler aldık."

Bu, aslında doğru. Geçen hafta boyunca gelen mesajlar ve kartlar, o gece Belvedere'de yaşanan cinsel coşkuyu net bir şekilde ortaya koyuyor. Görünüşe göre Alchemy ekibi büyük bir başarı elde etmiş, ayrıca Selena ve ben, işimizi bitiremeyen tek kişilermişiz.

Genevieve gülümsüyor. Benden en az on yaş büyük, ama çok güzel bir kadın. Burası estetik açıdan olağanüstü görünüyor. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Benedict çok değerli ve sevilen bir üyemiz. Beklentileri karşılayabildiğimize çok memnunuz. Ve eminim ki daha nice mutlu geri dönüşler olacak." Başını zarifçe eğiyor.

Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Ivy hakkında cevaplar talep etmeye ve almaya tamamen hazırlıklı olarak içeri daldım, ama işte buradayım, Genevieve'in bana atmaya razı olduğu her kırıntıya yalalaklık yapıyorum.

"Ha! Çok nazıksınız. Şey... teşekkür ederim." Boğazımı temizleyip avuçlarımı uyluklarımın üzerine koyuyorum. Ekim ayı sıcak geçiyor ve terlemeye başlıyorum. "Aslında bu yüzden içeri girmek istedim. Bakın, kardeşim, sonsuz bilgeliğiyle, benim *sizin... fahişelerinizden...* ekip üyelerinizden biriyle *tanışmamı* ayarladı. Ivy?"

Yüzüm kızarıyor ve bunu engelleyemiyorum. Beni, cinsel açıdan en beceriksiz, bastırılmış üst sınıf bir ahmak olarak görüyor olmalı.

Muhtemelen yanılmıyor.

Ağzı seğiriyor. "Gerçekten de."

Gerçekten de öyle. İşte bu. Benimle Ivy arasında neler olup bittiğini bilip bilmediğinden bahsetmiyor. Bu kadın, acımasızlığın vücut bulmuş hali. Beni merakta bırakıyor ve açıkça kıvrınmamaya çalışırken devam etmemi zorluyor.

"Şey, hmm, işler biraz... çözülmemiş kaldı, çünkü sanırım kardeşim Ivy'ye hizmetleri karşılığında bir ikramiye sözü vermişti... ama o ikramiyeyi almadı." Nazikçe öksürüyorum. "Ve sizin yardımınızla bunu düzeltmek istiyorum."

Gen kaşlarını çatı. "Anlıyorum. Mesele şu ki, Ivy artık burada çalışmıyor." Bunu hiç beklemiyordum. Hem de hiç. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani, o başka bir yere geçti. Partiniz, Alchemy'de çalıştığı son geceydi."

Dehşetle ağızım açık kalır. Aman Tanrım... Zavallı kızı reddettim ve o da *istifa mı etti*? Yeni bir ter dalgası beni sarar. "Ben miydim... benim yaptığım bir şey miydi...?"

"Hayır, Xavier. Senin yaptığın ya da yapmadığın hiçbir şeyle ilgisi yok." Bir an sessiz kalıyor ve Londra'dan Oxfordshire'a kadar herkesin Ivy'yi kaçırdığını bildiğini anlıyorum. Harika. "O zaten istifasını vermişti. Aslında partin, Alchemy'de çalıştığı son gece olacaktı."

Bu noktada, kendime itiraf etmeliyim ki, olayların farklı gelişeceğini düşünmüştüm. Bunu kardeşime asla itiraf etmem ama, o anda birinin bana üyelik teklif ettiğini, tam da onların değer verdiği yüksek kaliteli, iyi yetiştirilmiş bir müşteri olduğumu vurguladığını ve daha sonra bir içki içmek için uğramamı önerdiğini hayal etmişim

böylece en azından Ivy ile konuşup işleri yoluna koyabileceğimi hayal etmiştim. Bu yerde asla, asla cinsel bir şey yapmasam bile. Hiç de bile.

Ama bunun yerine, en hayal kırıklığı yaratan türden bir çıkmaza girdik ve ben biraz ne yapacağımı bilemiyorum. Üstelik, buranın hayal ettiğim kadar korkunç bir yer olmadığı, hatta Ivy'nin burada çalışmasının güvenli olabileceği fikrine yeni yeni alışmaya başlamışım ki, şimdi yeniden toparlanmam gerekiyor, çünkü o... nerede? Sokaklarda mı? Soho'da bir köşe başında güzel vücudunu mı satıyor?

"Ama para," diyorum aptalca. "Ona ikramiyesini vermek istiyordum."

Gen başını eğiyor. "Onun adını referans olarak gösterip banka havalesi yapabilirsin, biz de ona iletiriz. Ya da nakit paran varsa, ona bir zarf bırakabilirsin, ben de gelip alması için ona mesaj atarım."

Hayır, bu olmaz. Bu hiç olmaz. Ona borçlu olduğum ikramiyeyi, bu durumdaki tek kozum, can simidim olarak zihnimde sıkı sıkı tutuyorum. Onunla maddi olarak işleri yoluna koymak istiyorum, ama aynı zamanda onu da görmek istiyorum. O gece ona biraz sert davrandığım için özür dilemek için. İyi olduğundan, bana karşı kin beslemediğinden emin olmak için.

Kesinlikle kelime oyunu yapma niyetim yok.

"Onu görmek istiyorum," diyorum olabildiğince kararlı bir sesle. "Yüz yüze her şeyi düzeltmek istiyorum."

Gülümüyor, ama bu acıyarak bir gülümseme. "Ev sahiplerimizin kişisel bilgilerini müşterilere veremeyiz. Eminim anlarsınız."

Tanrım. Beni, Ivy'nin iletişim bilgilerini, onu bulup boğazını kesmek için uyduruk bir mali bahaneyle elde etmeye kararlı, kafayı yemiş bir sapık sanıyor. Tabii ki öyle düşünüyor. Tam da öyle bir izlenim veriyorum.

"Aman Tanrım, hayır," diye kekeliyorum. "Tabii ki hayır. Asla öyle bir niyetim yoktu... Asla yapmazdım... Tabii ki."

Kardeşim bunu çok komik bulurdu; biliyorum ki bulurdu. Ne bokat bir durum yaratıyorum.

"Bakın." Daha dik otururum, içimdeki güveni, ciddiyeti, doğuştan sahip olduğum bu özelliği bulmak için derinlere inerim. Ben lanet olası bir gelecekteki düğüm, rastgele bir psikopat değilim ve bunu hatırlamamda fayda var. "Tamamen anlıyorum. Şuna ne dersiniz? Size kartımı bırakacağım ve Ivy ile görüşüp benimle buluşmak isteyip istemediğini sorarsanız minnettar olurum. Eğer istemiyorsa, hiç sorun değil, ona para havale ederim. Bu nasıl geliyor?"

"Bu işe yarayabilir," dedi düşünceli bir şekilde. Blazerimin iç göğüs cebine uzandım ve De Vere Estate kartvizitimi çıkarıp ona uzattım. Kartı kısaca inceledi, sonra bana buz gibi mavi bir bakış attı. "Ivy iyi bir kız. Gerçekten öyle. Tanıdığım en dürüst, ilkeli ve çalışkan insanlardan biri. Onun gibi insanlar pek sık rastlanmaz, bu yüzden lütfen şunu aklında tut: Onun en son ihtiyacı olan şey, sana benzeyen ve özellikle kadınlardan tam olarak istediğini almaya alışkın bir adamdır. Anlatabildim mi?"

Sözlerinin gücü karşısında geri çekildim; beni öyle bir adam olarak gördüğü için, belki de haksız sayılmayacak bir şekilde, ince bir şekilde gizlenmiş bir hor görme vardı. Ne de olsa buradayım, ayrıcalıklarımı ve cazibemi kullanarak amacımı gerçekleştirmek için arka yollara başvuruyorum. Genevieve Wolff dünyayı görmüş bir kadın olmalı ve milyarder kocası yanında olmasa bile açıkça çok nüfuzlu biri. Seks karşılığında bedenini satan birini tanımlamak için "ilkelere bağlı" kelimesini kullanmasına itiraz etsem de, Ivy'nin bana veda ederken söylediği sözler aklıma geliyor. Belki de ahlakımız, ilkelerimiz, kabul etmek istediğimden daha az mutlak ve daha çok duruma bağlıdır. Her halükarda, Genevieve bana karakterleri ölümcül derecede iyi değerlendiren biri olarak geliyor ve Ivy'yi çok takdir ediyor gibi görünüyor.

Görünüşe göre, bana duyduğu saygıdan çok daha fazla.

"Tamamen anlıyorum," diyorum ona. "Ve ne olursa olsun, ona zarar vermek gibi bir niyetim yok.

Sadece onunla aramızı düzeltmek istiyorum."

O başını sallayıp ayağa kalkıyor, bu sohbetin bittiğini işaret ederken, bir tomar para verip oradan çekip gitmekle işleri kolayca yoluna koyabileceğimi hatırlatmaktan nazikçe kaçınıyor.

"Ama çok umutlanma," diyor, ben kalkıp gitmek üzereyken. "Ivy'nin şu anda başı çok dertte, zavallı şey."

Zavallı şey mi? *Zavallı şey mi? Başında bir sürü şey olması ne demek oluyor?*

Aklım anında bir düşünce sarmalına giriyor. Biliyordum. Kesinlikle biliyordum. Geçen geceki halinde, o ışıltısına, ustaca sergilediği cilveliliğine ve görünürdeki çekingenlik eksikliğine rağmen, bir tuhafılık vardı. Bana göre o, trajik bir figür olmasa da, en azından savunmasız biri gibi geliyor. Ve bu konuda ona yardım edebilirim. Bizim işimiz bu—son dokuz yüz yıldır yaptığımız şey

yıldır yaptığımız şey bu: himaye. İsterseniz cömertlik de diyebilirsiniz. Hayırsever, koruyucu ve kurtarıcı olabiliriz. Halkımıza yardım edebilir, kendimizden daha az şanslı olanların yardımına koşabiliriz.

Onları kurtarabiliriz.

Tek yapabileceğim beklemek, ummak ve Ivy'nin himayemi kabul etmesini dilemek.

Belvedere'ye geri çekildiğimde, 48 saatlik ıstırap dolu bir sürenin ardından Genevieve'den kısa bir mesaj aldım. Umduğum gibi Ivy'nin telefon numarası yoktu. Onun yerine bir adres vardı. Anlaşılan, pazartesten cumaya, saat 8'den 4'e kadar Harrow Road'daki bir yerde çalışıyormuş.

Jan's Caff. *Kafe* değil. *Caff*. Kulağa korkunç geliyor.

Daha da önemlisi, uğramama "razı"ymış.

Bu bir can simidi, çıkmaz sokak olabileceğinden korktuğum bir durumdan sonra gelen bir dönüm noktası. Ve ben bunu kabul edeceğim.

Jan ve kocası Bill, bu kafeye yirmi üç yıldır işletiyorlar. Onları, dairemize taşındığımızdan beri, dokuz yıldır tanıyorum. On altı yaşına girip Sosyal Güvenlik numaramı aldığımda bana ilk işimi verdiler; okuldan sonra yerleri süpürüp silmekti. Onların bizim için bir aile gibi olduklarını söylemek abartı olmaz.

Babam anevrizma geçirip bir anda hayatımızdan kaybolduktan sonraki günlerde onlar olmasaydı ne yapardık bilmiyorum. Bir an önce neşeli, canlı, sıcak ve yanımızdaydı; bir an sonra soğuk, sert ve krematoryum fırınına tıkılıyordu.

Bill ve Jan, her öğünü alt kattaki kafede yememizi sağladılar. Bize durmadan çay ve kahve içirdiler. Jan, birkaç günde bir vardiyası bittiğinde yukarı çıkıp daireyi toparlamama ve yatakları değiştirmeye yardım ederdi çünkü Dawn o kadar kötü durumdaydı ki, zar zor ayakta durabiliyordu. Jan, kirli çarşafı bile çamaşırhaneye götürdü, böylece benim uğraşmam gerekmedi.

Böyle bir nezaketi unutamazsınız. Bu, kalpten gelen bir şey. Ve ben kendimi toparlayıp Alchemy seviyesinde para kazanmaya nasıl başlayabileceğimi bulmaya çalışırken, beni tekrar kabul ettiler. Bana fazla para ödeyemiyorlar — kafe, yerel inşaat işçileri ve sokak temizleyicileri arasında ne kadar popüler olursa olsun, tam olarak bir servet kazanmıyor — ama zamanlama, on altı yaşındayken olduğu gibi şimdi de benim için gayet uygun. Saat dörtten sonra açık kalmalarına gerek yok, bu yüzden kızlar okuldan eve dönmenden önce vardiyamı bitirebiliyorum.

Durumları fena değil, ve fena değil derken, tam da bunu kastediyorum. Kötü değil — geçen Cumartesi hariç — ama harika da değil. Ne kadar üzgün olduklarını, ev hayatlarının durumuyla ilgili ne kadar dengesiz hissettiklerini bilmek zor, ama ikisi arasında o kadar çok şeyi içselleştiriyorlar ki, onlara dair pek bir içgörüyü sahip olduğumu hissetmiyorum. Dün okuldan geç geldiler çünkü Lily bir öğretmene küstahlık yaptığı için cezaya kaldı ve uzmanların dediği gibi "sorunlu davranışlar" sergilediklerinden endişelenmeden edemiyorum.

Sanırım tek yapabileceğim şey orada olmak. Fiziksel olarak yanlarında olmak ve onlara dağılmadığımı, hiçbir yere gitmeyeceğimi göstermek. Tüm bunlara ihtiyaçları var çünkü Cumartesi sabahı Dawn'a yaptığımız ilk ziyaret tam bir kabustu. O gün iyi bir gününde değildi, sinirlendi ve kesinlikle hiçbirimizi tanı mıyordu, sonra zavallı küçük Rose'a o küfürlü kelimeyi söyledi, o da hemen ağlamaya başladı, zavallı şey, sonra Lily annesine yüzüne karşı *deli orospu* dedi ve her şey çok çabuk boka sardı.

Şöyle diyelim, bu olay beni, babam öldüğünde Dawn'ın aldığı, "*Yaslı Gençleri Yetiştirmek*" adlı kitabı elime almaya itti. Bu, yatmadan önce okumak için pek de rahatlatıcı bir kitap değil — elime her aldığımda kaygımı artırıyor — ne de burada yaşadıkları türden bir kederle başa çıkmak için pek yardımcı oluyor: çoğu zaman kim olduğunu bilmeyen, hala hayatta olan bir ebeveyne sahip olmanın kederi. Yine de, bir şey sayılır. Kendimi bu kadar işe yaramaz hissetmemi engelliyor ve Tanrı biliyor ki şu anda buna ihtiyacım var.

Tüm bunlar, çok fazla şeyin olup bittiğini gösteriyor, bu yüzden Gen'den Xavier'in geldiğini ve benimle buluşmak istediğini söyleyen mesajı aldığımda, kafam allak bullak oldu. Gen, Tanrı onu korusun, mesajını şöyle bitirdi:

O çok çekici biri, ama bu %100 senin seçimin. Onu görmene gerek kalmadan paranı alabilirim. Lütfen şu anda senin için en iyisini yap, aşkım xx

O gerçekten harika bir kız.

Yine de merak ediyordum. Nedenini gerçekten bilmiyorum. Belki de hayat şu anda biraz fazla gerçekçi ve sert olduğu için, onunla hiçbir ilgisi olmayan birinden biraz dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Ama sanırım bunun nedeni, O Gecenin anısının kafamda göz kamaştırıcı, masaldan çıkmış bir şey olarak yaşamaya devam etmesi—kimse mutlu sona ulaşmamış olsa bile, ne demek istediğimi anlıyorsan.

Ve onun Alchemy'ye gelip beni tekrar görmek istemesi, masaldan gerçek dünyaya sarkan tek bir ısıltılı iplik gibi.

Ne diyebilirim ki? O ipi çekmek istiyorum. Ve eğer, her ne kadar tuhaf bir sebeple olursa olsun, bana gerçekten kazanmadığım parayı vermek isterse, onu almaya çok cazip geleceğini itiraf etmeliyim. Sonuçta, onurumu koruyarak o odadan çıkmaya çalışırken ona o sinirli fısıltıyla söylediğim şeyde ciddiye dim:

Hepimizin ahlaklı olmayı göze alabileceğimiz bir durum değil.

Yine de gelip gelmeyeceğini ya da ne zaman geleceğini bilmiyorum. Birkaç gün uyuduktan sonra dün Gen'e cevap verdim ve o da hemen geri dönüp ona haber vereceğini söyledi. Aslında düşünmek için o kadar zamana ihtiyacım yoktu, ama daha çok bir iki gün, bir iki gece bu *ihhtimali* canlı tutmak, sadece bu düşüncenin tadını çıkarmak içindi. O güzel, ışıltılı ipliğin hâlâ sallandığını ve O Gecenin değerli paketinin henüz sarılıp sonsuza dek rafa kaldırılmadığını bilmek içindi. En azından şimdilik.

Sanırım bu, topun biraz daha uzun süre benim sahamda kalmasını sağlamanın bir yoluydu. Şu anda benim sahamda top çok, çok az — ne yazık ki hem gerçek hem de mecazi anlamda — ve uyumaya çalışırken birkaç gece bir tanesine tutunmak güzeldi. Çünkü şimdi Gen'e mesaj attığıma göre, top tekrar Xavier'in sahasında ve bu biraz berbat bir his. Kafeyi bilerek önerdim çünkü orası tarafsız bir bölge. Benim hemen üst katta yaşadığımı bilmesi gerekmiyor. Ve sanırım içimden bir parça onun beni bu halde görmesini istiyor.

Gerçek Ivy, ucuz bir lokantada çalışan, makyajsız, sevimli Regency saç modeli olmayan, göğüslerim Asda'dan aldığım bir tişörtün altında saklı, rüya gibi bir korse sayesinde ortalıkta sergilenmeyen Ivy.

Onun beni bu şekilde görmesini *istemek*, muhtemelen hiç de doğru bir ifade değil. Bunu *istemiyorum*. İdeal olarak, o gece olduğum masalsı halimi hatırlamasını isterdim, ama dürüst olmak gerekirse, bunun bir anlamı yok. Hiç olmadığım kadar seksi görünüyordum, ama o yine de beni, kendini ve aptal ilkelerini aşacak kadar çok istemedi, bu yüzden beni burada, bu halde gördüğünde, her şeye bir son vermek için iyi bir yol olacak. Ona, süslenmediğimde çok daha az güzel görünen, sıradan bir işçi sınıfı kızı olduğumu hatırlatmak için.

Kendimi sabote etmek istediğimden değil, ama sabote edecek bir şey olmadığını kendime kanıtlamak istiyorum. Burada kalıcı bir şey olmadığını. Yatakta hayal edebileceğim hiçbir şeyin olmadığını, benim için aşağılanmayla, onun için ise boşuna harcanan bir geceyle sonuçlanan bir akşam dışında. *Bir* şeye dair en ufak bir umudu bile yok etmek istiyorum, çünkü umudun hayattaki en tehlikeli şey olduğunu zor yoldan öğrendim.

Kendime güzel sözler söyledim, o yüzden Gen'e mesaj attıktan yirmi dört saat geçmeden kafede ortaya çıktığında, onun fiziksel gerçekliği neden bu kadar şok edici geldiğini bilmiyorum. Muhtemelen burada o kadar gülünç, o kadar yerinden sırtmış durduğu içindir. Siparişlerimizin çoğu paket, bu yüzden buradaki tek diğer müşteri, vardiyasını bitirmiş ve kaşığın içinde neredeyse dik duracak kadar sert bir inşaatçı çayı içen yerel sokak temizleyicilerinden biri olan Dennis. Artık kendi dişleri yok, zavallı adam, ve vardiyadayken takma dişlerini takma zahmetine girmiyor, bu yüzden en iyileriyle birlikte yüzünü buruşturabiliyor.

Öte yandan Xavier, sanki bizim gibilerden farklı bir türden gelmiş gibi görünüyor. İçeri süzülürken, sadece kot pantolon ve soluk mavi bir gömlek giymiş olmasına rağmen, son derece zarif, şık ve neredeyse Avrupalı gibi görünüyor. Yine de kıyafetlerinin pahalı olduğu belli. Kollarını tam da olması gerektiği gibi kıvrımış ve ben onun geri kalanını incelerken bronzlaşmış ön kolunun cazibesini de fark ediyorum.

Onu modern kıyafetler içinde görmek biraz tuhaf geliyor, zira onu son gördüğümde tam bir *Grosvenor* havasındaydı; ayrıca müşterilerimden birini dışarıda rastlamak da garip. Onun genel çekiciliğini ve şıklığını fark ettiğimde aklıma gelen ilk düşünce, "*Aman Tanrım, onun sikini elime almıştım*" oldu. Bu biraz çocukça gelebilir, ama Alchemy'de sikiştiğim kimseyi gerçek dünyada hiç görmemiştim, eğer bu mantıklı geliyorsa.

Evet, onu gördüğümde heyecanlandığımı itiraf etmeliyim, sırf çok seksi, egzotik ve ortama uymayan biri olduğu için. Koyu renkli saçları o geceki gibi —parlak ve dalgalı— ve kot pantolon giymiş olsa bile hâlâ etkileyici bir havası var. Tam olarak kibirli görünmüyor, sadece... hak ettiğini düşünüyor gibi, sanırım.

Yorgun da
görünüyor. Yorgun
ve seksi.

Eşiği geçer geçmez kafeye göz gezdiriyor ve yüzündeki zar zor gizlenmiş dehşet ifadesi beni hem güldürüyor hem de ona bir tokat atmak istememe neden oluyor. Jan's Caff'in kendisine yakışmadığını düşünüyor olabilir ama size şunu söyleyebilirim ki burası tertemiz. Tertemiz. Yerdeki muşamba yıpranıp

ve masaların kenarlarında Formica'nın ufak ufak kırıklar oluşmuş olması hiç önemli değil. Bill ve ben, elimize her fırsat geçince burayı endüstriyel temizlik maddeleriyle baştan aşağı temizliyoruz. Lordun endişelenecek hiçbir şeyi yok.

Bakışları, fincanının üzerine eğilmiş ve hala yüksek görünürlüklü giysisini giymiş olan Dennis'ten tezgaha kayıyor ve tezgahın arkasında duran bana takılıyor. Anında, ifadesi etkilenmemişlikten "Aha"ya dönüşüyor. *İşte orada. Hedef kilitlendi ve hazır.*

Kahretsin. Bana doğru geliyor.

Onu görür görmez, içimi bir sürü duygu kapladı.

Onu sonunda bulduğum için rahatladım.

Geçen gece beni büyüleyen, merakımı uyandıran gizemli kadının, bu boktan, kirli gerçekliğin ortasında burada olması beni öfkeliyor.

Belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, beynim partimde kendini gösteren Ivy'nin kostümlü, cilveli, gösterişli haliyle odanın diğer ucunda duran, bol tulumun altına siyah tişört giymiş, parlak saçlarını yüzünden çekip başının etrafına tuhaf bir şey (o bir *fular mı?*) bağlamış genç kadın arasında geçiş yapmaya çalışırken bir anlık uyumsuzluk hissettim.

Ve sonunda, "*oh siktir*" anı. Çünkü onu bu ortamda görmek, ona ilgi duyduğum fikrini hızla kafamdan silip atacağını umuyordum.

Ama onu gördüğüm anda midemin bir anda altüst olması, durumun öyle olmadığını gösteriyor.

Köşede, yüksek görünürlük yeleği giymiş, bana bakakalan yaşlı adamı görmezden gelmeye çalışıyorum ve arka taraftaki tezgaha doğru ilerliyorum. Bu haldeki Ivy beni gördüğüne pek de sevinmiş görünmüyor. Hiç de bile. Hatta yüzündeki ifade endişeli. Belirsiz. Tezgaha ulaşip duruyorum, bunun alışılmadık bir durum olduğunun farkındayım. Kısacık, en üstünkörü ve tatmin edici olmayan bir şekilde yakınlaşmıştık, ama resmi olarak tanıştırılmamıştık.

Elimi uzattım. "Xavier. Memnun oldum."

Bana hafifçe gülümsüyor ve isteksizce elini uzatıyor. "Ivy."

Elim onun küçük parmaklarını kavradığında ve el sıkıştığımızda, "*oh siktir*" hissim yoğunlaşır. Çünkü bu gece şık giyinmemiş ya da dönemsel bir karakterin arkasına saklanmamış olabilir, ama makyajsız bile olsa hâlâ göz kamaştırıcı derecede güzeldir. Güzel ve aynı zamanda kırılgan; gözlerinin altındaki mor gölgeler ona bir tür acıma duygusu katıyor ve bu da ona elimden gelen her şekilde yardım etme kararlılığımı pekiştiriyor.

Bir seks işçisine benzemiyor, daha çok bir ilkokul resim öğretmenine benziyor. Ama tuhaf kıyafetini bir kenara bırakırsak, muhtemelen asgari ücretten fazla olmayan bir maaşla, şüpheli bir kafede dürüstçe çalışan, yorgun, genetik olarak şanslı bir genç kadına benziyor.

Elini bıraktım. "Buluşmayı kabul ettiğin için teşekkürler. Sohbet etmek için biraz boş vaktin olur mu?"

O cevap veremedi, tam kasklı ve deri giysili bir Deliveroo şoförü arkamdan ağır adımlarla yaklaşıyor ve telefonunu ona uzatır.

"Yaklaşık kırk dakika sonra molam var," diyor. Sanki kendini kararlı tutmaya çalışıyormuş gibi sertçe başını sallıyor. "O zamana kadar konuşamam, ama otursanız, bir saniye içinde gelip siparişinizi alırım."

Burada yemek yemekten daha çok kaçınmak istediğim birkaç şey var, ama bu sabah özellikle bu konuşmayı yapmak için Londra'ya geldim. Eğer bayan beklememi istiyorsa, beklerim.

"Tabii ki," diyorum. Dönünce, tezgahın arkasındaki açık mutfakta duran bir kadın bana şüpheli bir bakış atıyor. Altmışlı yaşlarının ortalarında olmalı, ama sanki bir zamanlar 80'lerin ünlü bir kız grubunun üyesiymiş ve o estetiği hiç bırakmamış gibi görünüyor. Ağartılmış sarı saçları, Whitesnake'i gururlandıracak kadar spreylene, dramatik göz makyajında ise kaşlarını bile esirgemeyen yoğun mor gölge kullanılmış. Belki de bu ünlü Jan'dır. Aceleyle uzaklaşıp, yüksek görünürlük giysili adamdan olabildiğince uzak bir yere oturuyorum. Ivy'nin molasını beklerken mümkün olduğunca az etkileşimde bulunmayı planlıyorum.

"Ne alırsınız?" Ivy, kahverengi kağıt torbayı kuryeye verip küçük bir not defteriyle yaklaşırken soruyor. Herkesin şansına, dar tişörtünün içindeki inanılmaz göğüsleri, o korkunç tulumunun üst kısmının altında büyük ölçüde gizlenmiş durumda. Ama o fular şey varken bile, saçlarının en şaşırtıcı, canlı çilek sarısı olduğunu hatırlıyorum. Kalemimin ucunu ağzına vuruyor ve geçen haftaki en müstehcen anılarımda bile üst dudağının dolgunluğunu abartmadığımı hatırlıyorum.

Aceleyle bakışlarımı ondan ayırıp, henüz hiç bakmadığım masadaki lamineli menüye bakıyorum.

"Ahh. Şey... ne önerirsiniz?" diye soruyorum çaresizce, menüye bakmadan.

Dürüst olmak gerekirse, bir şey yiyebileceğimden emin değilim.

"Mekanımızın spesiyali balık parmak sandviçidir. Gerçekten çok lezzetlidir. Sadece gerçek Birds Eye balık parmakları kullanıyoruz, kalitesiz ürünler kullanmıyoruz, ayrıca tereyağı, mayonez ve ketçap kullanıyoruz, bu da sandviçi oldukça sulu yapıyor."

Hafifçe gülüyorum. Birds Eye markasının bir yemek tanıtımında *olumlu* bir şekilde kullanıldığını hiç görmüş müydüm, emin değilim. Ve Eton'da cuma sabahlarının vazgeçilmezi oldukları zamandan beri balık parmak sandviç yediğimi de kesinlikle hatırlamıyorum. Ama onun samimi coşkusu o kadar tatlı ki, kendimi başımı sallarken buluyorum.

"Harika. O zaman, ahh, ondan bir tane alayım lütfen. Bir de sade kahve?"

Onaylayarak başını sallıyor. "Tamamdır. Hemen getiririm."

Arkanıza yaslanıp mutfağa doğru giden onu izliyorsunuz. Şükürler olsun ki tulumu çok bol olduğu için fazla bir şey göstermiyor, ama tişörtünün yakası arkadan biraz dekolte ve çıplak boynunda tüy gibi saç telleri dans ediyor.

Acaba ellerimin göğüslerinde olduğunu nasıl hissettiğini hatırlıyor mu?

Acaba, oradan çekip giden bir salak olmanın dışında, onda herhangi bir izlenim bırakmış mıyım?

Muhtemelen hayır. Genevieve denen kadın, Ivy'nin şu anda kafasında çok şey olduğunu söylemişti.

O yükün ne olduğunu öğrenmek için çok şey verirdim.

Siparişimi yazdığı sayfayı korkutucu görünümlü kadına uzatıyor, kadın başını sallayıp sayfayı rafa asıyor. Hiç de meşgul görünmüyorlar, bu da bana öncelikle Ivy'nin neden daha önce oturup benimle konuşmadığını, ikincisi de burada ne kadar para kazanıyor olabileceğini merak ettiriyor.

Tanrım, vücudunu satmaya başvurmasına şaşmamalı.

Ivy tezgâhın başına geri dönüyor, ama arkamda sanki biri ön kapıdan içeri düşüyormuş gibi gelen bir gürültü beni arkamı dönmeye zorluyor. Bir adam içeri girmiş, bir uyuşturucu bağımlısının kaçırılmayacak özelliklerine sahip bir adam: sıksa vücut, sarsak hareketler ve boş bakışlı sert bir gözler.

Hayır. Onun burada işi yok. Sandalyemi geriye çekmeye başlıyorum, ama Ivy beni durduruyor. "Hayır, Xavier. Ben hallederim."

Arkamı dönüp baktığımda, yüzünde bıkkın bir ifadeyle tezgâhın arkasından çıktığını gördüm. "On beş sterlinin var mı, tatlım?" diye Ivy'ye seslendi. "Bu gece kalacak bir pansiyon için lazım."

Gözlerimi devirdim. Ne de olsa. Tam masamın yanında durdu ve Ivy onun önüne geldi. Adam resmen kokuyordu.

Ivy ellerini beline koyar. "Sana 15 sterlin veremem, ama en yakın hosteli arayıp telefonla rezervasyon yapabilirim. Ben öderim."

Bu pisliğe Ivy'nin zor kazandığı parayı vermemesi gerektiğini söylemek üzereydim ki, o benden önce davrandı.

"Neden bana parayı veremiyorsun?" diye sızlanıyor.

Ivy hiç tereddüt etmez. "Üzerimde nakit yok."

Adam homurdanıyor. Bana öyle geliyor ki giderek daha da sinirleniyor. Bu küçük tartışmanın gelişmesini izlerken masanın kenarını sıkıca kavriyorum. Görüldüğü kadar kafası güzelse, ciddi şekilde patlamaya hazır olabilir.

"Kasadan biraz alabilirsin, değil mi?" diye yalvarır gibi bir ses tonuyla dener. "Bu seni öldürmez. Sandviç almak için beş sterlin bile yeter."

Lanet olsun. Bıktım artık. Bu tür saçmalıklar yüzünden mümkün olduğunca şehre gelmekten kaçınıyorum. Ayağa kalkmak üzereyim ki, Ivy onunla göz teması kurmaya devam ederek elini uzatıp beni durduruyor. Arkasında, etkileyici gri motorcu sakalı olan iri yarı bir adam mutfaktan çıkmış, kollarını kocaman göğsünün üzerinde kavuşturmuş izliyor. Müdahale etmeye hazır olduğu izlenimini ediniyorum.

"O benim param değil. Şimdi beni çok dikkatli dinle, dostum." Sesi sert ama nazikti. "Sana her şeyin en iyisini diliyorum, gerçekten. Ama bana kalırsa üç seçeneğin var. Ya bu gece için sana hostelde yer ayırtmamı kabul edersin, ya da ben sana bir fincan çay ve yanına bir sandviç hazırlarken birkaç dakika bekleyebilirsin, çünkü ihtiyaç sahibi dostlarımız için her zaman yiyecek bulabiliriz, tamam mı? Ya da sana para vermeye niyetim olmadığını söylediğimi kabul edip nazıkçe çekip gidersin. Hangisini seçeceksin?"

Sessizlik.

Sonra: "Siktir git, seni aptal orospu," diye tükürdü ve topuklarını dönüp gitti. Gerçekten mekanı terk ettiğinden emin olmak için başımı uzattım; içeri girdiğinde olduğu gibi, aynı beceriksiz ve gürültülü bir şekilde çıktı. Dik durduğumda, Ivy mutfığa doğru ağır ağır yürüyordu. İri adam elini omzuna koydu ve bir şeyler mırıldandı, ama o başını salladı.

İtiraf etmeliyim ki, o adamla ilgili olarak benim yardımına hiç ihtiyaç duymamış olmakla kalmadı, ona karşı saygılı ve kararlı tavrın mükemmel bir karışımını sergiledi. Kendini kusursuz bir şekilde idare etti ve bu bana, Genevieve'in onun gibi insanların pek sık rastlanmadığına dair yorumunu hatırlattı.

Londra'da yaşayan genç bir kadının, bu tür durumları nasıl değerlendireceğini, kendini savunmayı temel insani şefkatle nasıl birleştireceğini öğrenmesinin bir kısayolu olmadığını düşünüyorum. Sanırım bunu gözlemleyerek, deneyimleyerek, her gün daha az sağlıklı komşularla iç içe kalarak öğreniyorsun. Bu, maruz kalma yoluyla edinilen bir eğitim.

Zavallı kız kardeşimin kendini bu kadar çaresiz hissetmesine şaşmamalı.

BALIK PARMAĞI SANDVIÇİ DEVASA. Ayrıca çok lezzetli. Ivy'nin söz verdiği gibi, tereyağı-mayonez-ketçap üçlüsü muhteşem. Beş dakikadan az bir sürede büyük bir zevkle hepsini yiyorum ve bir sonraki akşamdan kalma durumum için personelden balık parmağı stoklamalarını istemeyi kendime hatırlatıyorum. Ivy boş tabağımı almak için yanıma geldiğinde yüzündeki memnun gülümsemeyi hayal etmediğimi biliyorum.

Hesabı ödedikten ve onun öğle molası geldiğinde, telefonumda birkaç tur Sudoku oynamış ve son derece dürtüsel ama sezgisel olarak mantıklı gelen planlardan birini kurmuştum. Spontane olmak bana pek uymaz, ama bir bulmacayı hoş ve net bir şekilde çözmeyi severim ve bu da bana öyle geliyor.

Ivy'nin oturmak isteyeceğini sanıyordum, ama elinde gümüş folyoya sarılmış, muhtemelen öğle yemeği olduğunu düşündüğüm bir şey sallıyor.

"Yürüyüşe ne dersin? Biraz hava almak istiyorum."

Hemen ayağa kalkıp kapıyı işaret ettim. "Tabii ki. Önce sen."

Bana attığı o garip küçük gülümseme, bu şehrin sefil insanlarıyla başa çıkabilse de, gerçek centilmenlikten pek haberi olmadığını gösteriyor.

Alchemy'nin bir müşterisini sokakta görmek garip geliyorsa, onlardan biriyle garip bir yürüyüşe çıkmak çok daha garip. Sandığımdan daha yorgunum ve kanal kenarındaki bir bankta oturup, Bill'in benim için hazırladığı lezzetli ızgara tavuk dürümünü yerken biraz müzik dinlemek istiyorum.

Şimdi ise ayaklarım ağrırken yürüyorum, karnım açlıktan guruldayorken sandviçimi hanımefendi gibi ısırmaya çalışıyorum ve Taylor Swift dinlemek yerine rahatsız edici bir sessizliğe katlanıyorum.

Bu berbat bir fikirdi. Gen'e benim adıma parayı almasını söylemeliydim. Hak etmek için pek bir şey yapmamış olmama rağmen, parayı kabul edeceğimden emin olduğum için yeterince utaniyorum. Göğüslerimi açıp onun sevimli aletini sembolik olarak okşamak, benim kitabımda seks sayılmaz. Ve dürüst olmak gerekirse, onun yüz yüze görüşmek için ısrar etmesine hiç gerek yoktu, benim de bu saçmalığa razı olmama hiç gerek yoktu.

Bu durumun en kötü yanı, onun haksız ve mantıksız bir şekilde yakışıklı olması. O kafeye girdiğinden beri bunun farkındayım ve şimdi de uzun boylu, seksi ve kendinden emin bir şekilde yanımda yürürken bunu daha da fazla hissediyorum. Parmaklarını ceplerine soktu, çünkü kot ceplerinin genişliğiyle pek tanınmadıkları biliniyor. Menüye bakarken, küçük parmağında o şık altın mühür yüzüklerinden biri olduğunu fark ettim. Üzerinde muhtemelen aile arması vardır.

Şimdi kanalın yönüne doğru yürürken ona gizlice bakıp duruyorum. Neden bilmiyorum. Muhtemelen ona bakmak çok keyifli olduğu için ve gerçek bir neredeyse düğün ile öğle yemeği yürüyüşüne çıktığıma pek inanamadığım için. Aslında bu çok saçma. Profilden bakıldığında burnu daha da aristokrat görünüyor. Tam anlamıyla asil bir burun, ki bunu söylemek aptalca, çünkü o zaten bir asilzade. Ve kirpikleri çok koyu ve kalın — bir erkeğe hiç yakışmıyor.

Ne yazık ki, sürekli aynı şeyi yapıyoruz: ben ona bakıyorum, o da aynı anda bana bakıyor, sonra ikimiz de hemen başka yere bakıp bakmıyormuş gibi davranıyoruz.

Lanet olsun, çok acımasız.

"Peki, bu civarda mı yaşıyorsun?" diye soruyor sert bir sesle yürürken. Sanki küçük bir sohbeti zorla sürdürüyormuş gibi geliyor.

Başımı sallıyorum ve ağızımdaki yemeği yeterince çiğnemedim aceleyle yutuyorum. "Evet." Onun daireme ne kadar yakın olduğunu ona söylemeye niyetim yok.

"Biz de bu civardayız. Yani, tam olarak buralarda değil, ama o tarafta." Başparmağını doğru yönüne doğru uzatır. "Biz... ah... Little Venice'de bir evimiz var."

"Ohh." Bu çok daha mantıklı. "Little Venice muhteşemdir. Bir keresinde Clifton Nurseries'e iş başvurusunda bulunmuştum, ama işe alınmadım." Clifton Nurseries, dünyadaki en güzel bahçe merkezidir. Son derece şık bir yerdir ve Londra'nın ortasında gizli bir cennet gibidir.

"Oh! Bahçecilikle ilgilenir misin?" Sesinde, Dawn zihinsel olarak bizimle birlikte olmadığında benim de kullandığım o zoraki neşe kokusu var.

"Tanrım, hayır. Kafeteryalarında garsonluk için başvurmuştum."

"Ah, anlıyorum." Boğazını temizledi. "Peki, işi alamadığın için üzüldüm. Orası çok güzel bir yer."

Sessiz bir anlaşma ile yoldan ayrılıp, kanal kenarındaki halka açık bahçeye inen merdivenlerden aşağı iniyoruz. Burası, bu mahallede parka en yakın yer.

"Oturmak istemediğinden emin misin?" diye soruyor, boş bir bankın önünden geçerken, yüzü endişeyle buruşuyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve o playboy bronzluğunun altında kesinlikle bitkin görünüyor. "Yorgun olmalısın."

Zavallı bedenimi feda ederek kibar davranmaktan bıktım. "Aslında, evet, çok isterim." Minnettar bir iç çekişle bankın üzerine çöküyorum. "Sadece öğle yemeği saatimi kafede geçirmek istemedim, anlarsın ya?"

"Kesinlikle." Bankın en ucuna dikkatlice oturur ve bana dönmek için vücudunu çevirir. Bir eliyle bankın arkasına tutunur ve kelimelerini ararken parmaklarının beyazladığını fark etmeden edemem. Boğazını temizler. "Bak, Ivy." Adım onun ağzından çıkınca tuhaf geliyor, sanki onu kullanmaktan gerçekten utanıyormuş gibi. "Ahh—öncelikle, benimle buluşmayı kabul ettiğin ve bana yerini söylediğin için teşekkür ederim. Geçen gece sana biraz... saygısızlık ettiysem özür dilemek için uğramak istedim." Sevimli yeşil gözleri yüzümün her yerine bakınıyor. Yüzünde açıkça panik okunuyor. Tanrım, bu kadar gergin mi? Aristokratların sosyal olarak, bilemiyorum, daha rahat olması gerektiğini sanırdım.

"Önemli değil," diye başlıyorum, ama o başını sallıyor.

"Hayır. Hiç de iyi değil. Beni hazırlıksız yakaladın, anlarsın ya." *Hiç* hoşuna gitmediği belli olmasına rağmen, nefesini tutarak bir kahkaha atıyor. "Bu büyük bir yetersizlik. Geldiğini görmedim ve gerçekten çok hoş bir sürprizdi, ama ne kadar, şey, cazip ve *büyüleyici* olsan da, sana karşı hissettiklerimden dolayı, daha önce anlattığım nedenlerden dolayı buna izin veremezdim."

Orada duyduğum tek kelimeler "*cezbedilmiş*" ve "*büyülenmiş*"ti. Belli ki onun gibi erkeklere bebeklikten itibaren nefes alan herkesi büyülemeleri öğretiliyor, ama hayatımın geri kalanında hiçbir erkeğin benden *büyülenmiş* olduğunu söyleyeceğinden pek emin değilim, o yüzden bunu kabul edeceğim.

Bankadan fırlayıp ellerini ceplerine soktu ve önümde bir ileri bir geri yürümeye başladı; çılgınca salladığı başı, o seksi saçlarının gözlerinin önüne sallanmasına neden oluyordu. Ben de orada bir aptal gibi oturup onu sanki Wimbledon'daki bir topmuş gibi izledim. Yüzü iyice pancar gibi kızarmıştı.

"Tanrım, bu çok zor. Ahem, çok üzgünüm... Seni hiçbir şekilde istismar etmekten hoşlanmıyordum, anlarsın ya, ama çok şaşırdığım için bunu benim zarif bulduğum bir şekilde halledemedim ve bunun için gerçekten üzgünüm."

Konuşması duraksamadan öte. Bence acımasızca. Zavallı adam, bunu ikimiz için de

"Gerçekten, sorun değil. Böyle şeyler olur."

Sanki dönem kıyafetleri giymiş yakışıklı dükler tarafından düzenli olarak reddediliyormuşum gibi konuşuyorum. Tanrım.

Bir şeyler yapmak için, durumümü doğrudan ağzıma tıkıyorum. Belki yemek yersem, bu onun kendini daha az utangaç hissetmesini sağlar. Benden bir şey beklediğinden mi emin değilim, yoksa sadece bu tuhaf, boğuk küçük konuşmayı bitirmek mi istiyor?

Tam önümde durdu ve ben özellikle büyük bir tavuk parçasını çiğnemeye çalışırken beni süzdü. Dişlerimi durumun etrafına sıkıştırmış, ona yukarıdan bakıyorum. Şu anda daha az "*büyüleyici*" görünmem imkansız.

"Bu hiç de iyi değil," diyor, hala bana bakarak, "ve geçen hafta boyunca bunu nasıl düzeltebileceğimi sürekli düşündüm. Yani... *seni* düşündüm..."

Sonunda tavuk parçasını dişlerimle koparıp çiğnerken ona bakıyorum. Bir anlığına bana bakıyor, yüzü benim tavuk çiğnememin kesinlikle uyandırmaması gereken duygularla dolu, sonra topuklarını dönüp arkasını çeviriyor. Bankın sonuna geldiğinde geri dönüyor, ama gözlerime bakmıyor.

"Açıkçası, bu hem uygunsuz hem de sakıncalı," dedi şimdiye kadar kullandığından daha sert bir sesle, "o yüzden lafı dolandırmayayım ve ögle molanın tadını çıkarmanı sağlayayım. İşte başlıyorum: Anladığım kadarıyla bana... "eğlendirdiğin" için... bir tür... maddi... tazminat vaat edildi." Bana hem yakıcı hem de yargılayıcı olan kısa bir bakış attı, ama herhangi bir çekicilik hissetmeye yönelik açık ve derin isteksizliğine bu kadar kızgın olmasaydım, bu bakış benim iç çamaşırlarımı eritebilirdi.

Bu kendini beğenmiş pislik, Bay Darcy'ye bile rakip olabilir. Hâlâ öfkeyle çiğniyor olmam nedeniyle dezavantajlı durumdayım, ama kaşlarını kaldırarak, beni *bir kez daha* kendimi bir ayak boyunda hissettirmeye karar vermesine itiraz ettiğimi gösteriyorum. Açıkçası, bu etkisiz kalıyor, çünkü o devam ediyor, ayaklarının altındaki çakıllara büyük bir ilgiyle bakarak.

"Korkarım, birkaç gün önce parasız kaldığımı öğrendim... Lanet olası kardeşim, o... Her neyse, ben kendi payıma düşeni yerine getiremediğim için senin parasız kalmanı hiç anlamıyorum... her neyse o." Sinirli bir iç çekişle, kot pantolonundan cüzdanını çıkarıp bir çek çıkarıyor.

Tanrım, insanlar bugünlerde hâlâ gerçek çek kullanıyor mu?

Sabırsız bir şekilde, çeki burnumun dibine tutuyor. "Al şunu. Lütfen."

İsteksizce, bir elimi kalın şalımdan çekip ondan alıyorum. Beş bin sterlinlik bir Coutts çeki. Derin bir nefes veriyorum, çünkü

günün soğuk, sert ışığında çok iğrenç geliyor.

Alchemy'nin boğucu bir köşesinde bir adamla takıldığınızda, adam az önce boşaldığında, sanki tüm sorunlarının çözümümüştünüz gibi size baktığında ve elinize bir tomar para sıkıştırmakta ısrar ettiğinde durum tamamen farklıdır. Çünkü o, minnettar bir müşterinin spontane bahşışidir; bu ise seks için yapılan düpedüz bir ödemedir. Ya da değildir.

Hangisinin daha boktan olduğunu bilmiyorum — seks için para almak mı, yoksa aslında yapmadığın seks için para almak mı?

Ona bakıyorum. Yolu gözden geçirip sonra tekrar bana bakıyor, sanki her an fuhuş yapmaktan tutuklanacakmış gibi. Bu halimle kimsenin beni çağrı üzerine çalışan bir fahişe sanacağı da yok tabii.

"Bu çok fazla," diyorum zayıf bir sesle, çünkü NatWest'e koşup bu parayı bozdurmayı ne kadar istesem de, vicdanım buna izin vermiyor. Kafede Londra Yaşam Ücreti alıyorum, yani saatte on dört poundun biraz altında kazanıyorum, üstüne de hiç olmayan bahşişler. Matematikte bölme işlemi yapabilecek kadar iyi değilim, ama beş bin pound çok uzun saatler demek.

Aynı zamanda iki aylık kira bedeli.

Yüzüm yine kızarıyor ve gururumu, adalet duygumu, faturalarımı, kızları ve annelerini ziyaret ettikten sonra hafta sonu onları Oxford Street'e alışverişe götürmenin ne kadar harika hissettireceğini düşünüyorum. Lüks bir şey değil, sadece Primark ve H&M, ama yine de. Tanrı biliyor ki, zavallı küçük kuzular bir ödül hak ediyorlar.

Bunun olacağını biliyordum. Benimle bu yüzden görüşmek istediğini biliyordum. Ama şimdi buradayız ve bunu kabul edemem. Son görüşmemizde mesleğimi bu kadar açıkça yargıladığı halde, bana karşı kötü düşünmesi için ona bir neden daha veremem.

Fikrimi değiştirmeden önce, elim titreyerek ona çeki uzattım. "Bunu kabul edemem. Bunu hak etmedim."

O, sert ve üzgün arasında bir ifadeyle başını salladı. Zavallı adam. Eminim partisinde o güzel leylak rengi yatak odasına girmiş olmaktan pişmanlık duyuyordur. "Sana söz verilmişti. Kardeşimle bir anlaşma yaptın ve kendi hatan olmadan, sanırım görevi tamamlama şansı bulamadın. Yine de, ikramiye önceden kararlaştırılmıştı ve tamamen sana ait."

Oh, lütfen bana bunu yapma, kendini hak sahibi sanan, ilkeli orospu çocuğu. Bu kadar paradan vazgeçmenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun?

Sarılı yemeğimin kalıntılarına bakıyorum. İştahımı da kaçırdı. Bir dakika içinde beş bin dolar kazanmak ve kaybetmek insana bunu yapar. "Hayır. Yapamam. Lütfen, sadece... yırt gitsin ya da ne yaparsan yap."

Yanımda ağır bir şekilde oturur. "Ivy. Bana bak."

Baktım ve keşke bakmasaydım dedim. Hayat şu anda yeterince berbat, bir de masal prenslerine benzeyen erkeklerin var olduğunu ve zaman zaman seninle, sana her zaman "ya olsaydı?" diye düşündürecek şekilde karşılaştıklarını hatırlatmaya gerek yok. Ya o gece çıldırmasaydı ve incilerini sıkmasaydı? Ya onunla sadece bir saat geçirseydim, o beni uzun ve yavaşça sikerken alnını alnıma dayasa?

Eminim, izin verseydi, muhteşem bir şekilde dağılırdı. Gergin tipler hep öyle olur.

"Sana hatırlatayım," diyor, "geçen akşam ayrılırken, ahlakın senin karşılayabileceğin bir lüks olmadığını ima etmiştin."

Yüzüm anında kızardı. Dehşetle, gözlerim yaşlarla doldu. Kendimi sert biri olarak görürüm, ama gözlerim zavallı küçük hainlerdir. Sebepsiz ağlamak her zaman benim zaafım olmuştur.

Yine de, reddedildiğim anda söylediğim bir şeyi yüzüme vurduğuna inanamıyorum.

"Demek istediğim, kariyerlerimiz söz konusu olduğunda hepimiz kibirli ve havalı davranamayız! Özellikle seks işçiliği söz konusu olduğunda. Bu, kazanmadığım parayı kabul edeceğim anlamına gelmez." *Tanrım.*

Geri çekiliyor. "Bak, özür dilerim. Sana saygısızlık etmek istemedim. Sadece... Parayı alırsan kendimi çok daha iyi hissederdim ve bunu söylemenin seni teşvik edeceğini düşündüm." Teslim olarak elini kaldırıyor. "Ama görünüşe göre seni kırmışım, ki bu kesinlikle kabul edilemez."

Orada oturup uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Kanalin üzerinde parıldayan güneş ışığı, yüzünde ve saçlarında dans ediyor; bu da onu son derece çekici gösteriyor. Kendime, sadece farklı dünyalardan geldiğimizi değil, aynı zamanda onun gerçek bir nişanlısı olduğunu da hatırlatmam gerekiyor. Görücü usulü olsun ya da olmasın, bu adam altı ay sonra evlenecek. Bunu, o gecedan beri yaptığım, hiç de havalı olmayan Google aramalarından biliyorum.

"Bak," diyor yine. Hâlâ çekini bir aptal gibi tutuyorum ve o da ona doğru başını sallıyor. "Bunu iyi niyet göstergesi ve bir nevi... işe giriş ikramiyesi olarak kabul etmeye ne dersin?"

İlk düşüncem, bana teklifte bulunduğu. Belki de geçen gece çok aceleci davrandığına karar vermiştir; ne de olsa çok öfkeli görünen bir ereksiyonu vardı. Belki de kesin bir şeyle kolay, çıkar ilişkisi niteliğinde bir seks yapma ihtimalini kabullenmiştir. Yüzüm, mümkünse daha da kızarıyor, ki bu berbat bir durum. Kızarmak, saç rengimle hiç yakışmıyor. Hiç de değil.

"Ha?" diye soruyorum.

O bir kez daha içini çeker. Hayatı bu kadar güzel olan biri için çok fazla iç çekiyor gibi görünüyor. "Mesele kız kardeşim, anlarsın ya. Flora. On dokuz yaşında ve Londra'da üniversiteye yeni başladı. Ama biraz zorlanıyor ve, şey, sanırım ona bir tür arkadaş-akıl hocası olarak davranacak birini tutmanın yardımcı olabileceğini düşündüm."

Ona boş boş bakıyorum. Ne halt ettiğinden hiç anlamıyorum. Başını çevirip kanala bakıyor. "Şimdiye kadar çok korunaklı bir hayat sürdü ve Little Venice'deki evimizde, hizmetçiler dışında tek başına dolaşıp duruyor. Yemek bile yapamıyor—hiç yapmak zorunda kalmadı. Ayrıca arkadaş edinmekte zorlanıyor ve dürüst olmak gerekirse, onun için endişeleniyorum. Daha fazla dışarı çıkması gerekiyor ama sokakları hiç bilmiyor."

Geri dönüp o şaşırtıcı gözlerini bana diyor ve bu, cildimde dans eden gerçek güneş ışığından bile daha sıcak hissettiriyor bana. "Ve az önce nasıl davrandığını gördüm... içeri giren o uyuşturucu bağımlısıyla? Harikaydın—tüm tavırların mükemmeldi. Şefkatliydin, ama saçmalıklara da tahammül etmedin." Şu ana kadar olduğundan çok daha canlı. Görünüşe göre utangaçlığı ondan kayboluyor ve bu çok bulaşıcı, ben hala kafam karışık olsa da. Kafedeki o adamla başa çıkma şeklim pek de zor bir şey değildi.

"Teşekkürler? Ama sorun yoktu. Oldukça basit bir şeydi. Saçmalıklara tahammül etme ve pislik gibi davranma." Omuz silktim. "Gerçekten de hepsi bu kadar."

Gülümsüyor, tam anlamıyla, düzgün bir gülümseme, ve lanet olsun ki çok seksi. O kesinlikle, inkar edilemez bir şekilde, nefes kesici derecede yakışıklı. "Bu sana bariz gelebilir, ama sen bunu öğrendin. İçselleştirdin. Kız kardeşim için bu o kadar da bariz olmazdı.' Boğazını temizliyor, biraz daha utangaç görünüyor. 'Bak. Geçen hafta ve az önce ahlakını küçümsediğimi düşünmüş olabilirsin, ama niyetim kesinlikle bu değildi. Ama cidden, Genevieve bana tanıdığı en ilkeli, dürüst insanlardan biri olduğunu söyledi ve o kadının aptallara tahammülünün olmadığını sanıyorum. Peki ne dersin?"

Hâlâ kafam karışık. "Ne hakkında ne düşünüyorum?"

"Kız kardeşime ücretli... danışmanlık yapmak ister misin? Onunla vakit geçir. Ona yemek yapmayı ve çamaşırlarını yıkamayı öğret. Derslerinden önce ve sonra onunla buluş. Bana sorarsan dersleri oldukça seyrekle. Güzel sanatlar okuyor. Ona Londra yaşamını göster. Onu sokaklara alıştır."

Bu kulağa gerçek olamayacak kadar iyi gelse de, ona gözlerimi kısarak baktım. "Sen ve kardeşin yemek pişirebiliyor ve kendi çamaşırlarını yıkayabiliyor musunuz, yoksa bu sadece kız olduğu için cinsiyetçi bir beklenti mi?"

O zaman gülüyor ve lanet olsun, bu muhteşem.

"Yemek yapabilir miyiz? Evet. Çamaşır makinesini kullanabilir miyiz? O da evet. Günlük hayatımızda bunları çok yapıyor muyuz? Ne yazık ki hayır. Yani bu konuda haklısın. Ama öğrenmek önemli, sence de öyle değil mi?"

"Şunu bir netleştirelim. Bana para verip kız kardeşinle vakit geçirmemi ve ona gerçek hayatta ne yapması gerektiğini öğretmemi mi istiyorsun? Sanki o, tüm hayatını bir fildişi kulede geçirmiş bir prensesmiş gibi mi?"

Yine gülüyor ve bu çok tehlikeli. Onu güldürmeye bağımlı hale gelebilirim.

"Evet ve evet. Tam isabet. Sana basit ve doğal gelebilir, Ivy, ama beceri ve bilgi alışverişinin harika yanı da bu. Öğretmen için doğal olan şey, öğrenci için tamamen yenidir."

Bunu cinsel ya da ürkütücü bir şekilde kastetmediğini anlayabiliyorum. Bana en ufak bir şekilde asılmıyor, bu yüzden bacaklarımdaki her şeyin neden zonklamaya başladığını hiç anlamıyorum. Bu aynı zamanda aptalca, çünkü zaten seks konusunda ondan daha fazla şey bildiğime eminim. Bana bir şey öğretebileceği fikri, uygunsuz olduğu kadar saçma da.

Ve seksi.

"Kafedeki işim ne olacak?" diye soruyorum, telaşımı gizlemek için.

Bir an için ne diyeceğini bilemez gibi görünüyor. "Ah, şey... bu tam zamanlı bir iş olmaz. Aksine, oldukça esnek olabilir ve senin... taahhütlerine göre çalışabiliriz." Kendine gelir ve başını eğerek

beni süzüyor. Beni, büyülenmiş, baştan çıkarılmış ya da bana bir şey öğretmek istediği için değil, kız kardeşi için değerlendirdiğini anlayabiliyorum.

büyülenmiş, cezbedilmiş ya da bana bir şey öğretmek istemiş olmasıyla ilgili değil.

Toparla kendini, Ivy, lanet olsun.

Cüzdanını tekrar çıkarır ve filmlerdeki gibi işaret parmağıyla orta parmağı arasında şık görümlü bir kartvizit uzatır. Belli ki bu kibar pislik cazibesini geri kazanmıştır. Sosyal beceriksizliği ortadan kalkmıştır. Park bankında bir fahişeye, zavallı, sosyetik kız kardeşi üzerinde tam bir *"My Fair Lady"* tersine dönüşü gerçekleştirmek için anlaşma yapmaktadır ve hiç tereddüt etmemektedir.

"Yeteneklerinizi göz önünde bulundurarak, kabul edilebilir bulursanız, saat başına iki yüz sterlinlik bir danışmanlık ücreti düşünüyordum," diye devam ediyor. Çeki hafifçe vuruyor. "Artı başlangıç ücreti. Ama şu anda tüm güç sizin elinizde olduğu için, pazarlık etmekten çekinmeyin. Aklımda başka aday yok." Kurnaz cesareti kayboluyor ve bir an duraksıyor. "En azından güvendiğim kimse yok. Ne dersiniz?"

Demek topun kendi sahasında olması böyle bir his.

"Ben de evet dedim," diye bitiriyorum, omuzlarımı silkiyorum. "Kabul etmemek delilik olurdu." Tezgahın yanındaki masaya oturmuşum, süpürge'nin sapı uyluklarıma yaslanmış durumda. Saat dörtü geçmiş, kapıyı kilitledim ve Bill ile Jan'a molam sırasında yaşanan çılgın olayları anlatıyorum.

Tezgahın arkasında temizlik yapan ikisi birbirlerine bakıyor.

"Aferin sana canım, ben de öyle derim." Jan tezgaha dezenfektan sıkıyor. "Bazı insanlar akıllarından çok paraları var, değil mi? Bütün hafta boyunca sana ödeyebileceğimiz üç kuruş için garsonluk yapmaktan çok daha iyi."

Bill dudaklarını büzüyor. Şu anda okuduğu kitaba geri dönmek için sabırsızlandığını biliyorum, Allah ondan razı olsun — bilmek isterseniz, *Tudor İngiltere'sinin Tesadüfi Tarihi*. Bize sürekli kitabın bazı bölümlerini yüksek sesle okuyor. Oldukça komik. Ben ve Jan'ın aksine, o sözlerini iyice düşünmeden asla konuşmaz.

"Çok para, Ivy, ama bu senin o kadar değerli olmadığını anlamına gelmez. Belli ki sende bir şey görmüş. Kardeşiyle takılmak ve ona mikrodalgada fasulyeyi nasıl ısıtacağını öğretmek sana ve bana kolay para gibi gelse de, bu onun için gerçek bir değeri olmadığı anlamına gelmez. Ya da onun için."

Kanal kenarında Xavier'in bana söylediklerini hatırlıyorum. Becerilere zaten sahipsen, becerileri aktarmak kolay gelir gibi bir şeydi.

"Belki ikiniz de haklısınız. Umarım yardımcı olabilirim, ama oldukça basit bir şey için çok fazla para ödemek zorunda kalacağım gibi görünüyor."

Gizli endişemi dile getirmiyorum; o, bana acıyarak gereğinden fazla para ödüyor olabilir. Zavallı küçük Cinders, gündüzleri garsonluk yapıyor, geceleri para için yatıyor. Bu adamı tanıdığım ya da onu neyin harekete geçirdiğini bildiğimden değil, ama bana öyle geliyor ki, o da böyle bir şey yapardı; gelip beni sokaklardan kurtarmaya çalışırdı.

Jan spreyi bitirir ve bezle silmeye başlar. "O zaman buna değmesini sağlasak iyi olur, değil mi?"

"Seni zor durumda bırakmadığım sürece sorun yok." Xavier'le haftada iki vardiya çalışmayı kabul ettim, yani buradaki vardiyalarımı bırakacağım demek oluyor.

İkisi birbirlerine kısa bir bakış attılar. "Biz idare ederiz," dedi Jan sert bir sesle. "Bu fırsatı kaçırsaydın, kulaklarını çekerim, bayan."

Kalbim biraz yumuşadı. Sözlerinin gerçek anlamını kaçırmadım; aslında beni haftada beş gün burada tutmanın bir gerekçesi yoktu. İşler bunun için çok durgun. Bana bu saatleri, taşan iyiliklerinden dolayı verdiklerinin farkındayım. Görünüşe göre Cooper ailesi, bu günlerde herkesin hayır projesi haline gelmiş.

Sonunda, benim için kararımı veren de bu oluyor. Masamıza yemek koymak için cebine elini sokan kişi sevgili, özverili arkadaşlarım değil de bir aristokratsa, bu seçeneği her gün tercih ederim.

Ertesi Pazartesi saat 10'da oraya gitmem için anlaştık (evet, tamamen lojistik amaçlarla telefon numaralarımızı değiştik). Little Venice'in geniş, ağaçlıklı caddelerinde, kusursuz siyah demir işçiliği ve mükemmel bahçeleriyle vanilya dondurması rengindeki büyük villaların önünden geçerken, ailesinin evinin nasıl bir yer olduğunu merak etmeden edemiyorum. Sonuçta, Belvedere hayatımda gördüğüm en zarif evdi, ama burası kesinlikle daha çok bir sığınak değil mi?

Vay anasını.

Yoldan biraz geride, Londra'daki bahçelerden çok daha büyük bir bahçe içinde duran devasa krem rengi konak, kesinlikle bir "sığınak" *değil*. Lanet olası devasa bir yer. Açıkçası büyük bir ülkenin büyükelçiliği gibi görünüyor. İlk düşüncem, Londra'da bu kadar büyük bir evin olması resmen kabalık olduğu; ikincisi ise, Xavier'in zavallı kız kardeşinin, temelde bir otel olan bu yerde tek başına dolaşıp yalnızlık çekmesine şaşmamak gerek.

Tabii ki kilitli oldukları için devasa demir kapıların zilini çalıyorum ve yan taraftaki yaya kapısı bir vızıltı sesiyle açılıyor. Çakıllı araba yolu devasa ve dairesel, ortasında zevkli ve eski görünümlü bir taş su ögesi var ve bir tarafta parlak cilalı bir dizi araba park edilmiş.

Bugün kendime özen gösterdim ve bunun için içten içe kendimden nefret ediyorum. Kendime, tüm bunların yeni patronum Flora için olduğunu, *onun* için olmadığını söylüyorum. Ne de olsa, geçen hafta gerçek halimi görmesinde bir sorun yaşamamıştım. Kafede vardiyaya çıkmak için süslenmeye niyetim yoktu. Ama bugün durum farklı. Eğer 'danışman' olmak için gözü aşıyor bir maaş alıyorsam, o zaman düzgün görünmeliyim.

Bu yüzden ikizler okula gittikten sonra saç düzleştiricilerini ödünç aldım ve tertemiz saçlarımı güzel, parlak bir perde gibi düzleştirdim. Ayrıca, bu hafta hava çok ılık olduğu için, üzerine beyaz bir hırka giydiğim soluk pembe ve beyaz renkli pamuklu bir elbise giydim. Sağlıklı görünmek istiyorum. Flora'nın, kardeşinin onu sıradan bir serseriyle tanıştırdığından endişelenmesini istemiyorum ve Xavier'e, çok yakın zamana kadar para karşılığında erkeklerle seks yaptığımı hatırlatmak istemiyorum.

(Tamam, belki de biraz onun için giyiniyorum.)

Kapıya varmadan kapı açılıyor ve Xavier'in bahsettiği personelden birini bekliyorum, ama gelen o ve anında tüm vücudumda tüylerim diken diken oluyor.

Şimdiye kadar, lüks bir yatak odasında onunla samimi ve müstehcen anlar yaşadım, kafede ona servis yaptım ve bir kanal kenarında tüm acı verici para teslimatlarının en kötüsünü çektim. Ama işte karşımda, güzel malikanesinin parlak siyah kapısını bir beyefendi gibi bana açıyor, garip bir utangaçlık ve hayranlık karışımıyla bana gülümsüyor, o muhteşem yeşil gözleriyle beni yutuyor ve bir an için kendimi özel hissetmeme izin veriyorum. Sanki buraya aitmişim gibi. Sanki onun güzel taş merdivenlerini tırmanıp eşiğinden geçmeye her türlü hakkım varmış gibi.

"Geldiğin için teşekkürler," diyor, sanki gerçekten geldiğime inanamıyormuş gibi. Ben de omuz silkiyorum, kendimi de garip hissediyorum. "Tabii ki."

Bana doğru eğilip öpüyor, erkeksi, taze ve *pahalı* kokuyor, ve geçen hafta bana her iki yanağımdan veda öpücüğü verdiğini hatırlıyorum, bu yüzden bir öpücükten sonra yanlışlıkla geri çekilme gibi sıradan bir hata yapmıyorum. Kendimle gurur duyuyorum.

Koridor kocaman, kare şeklinde ve temelde ihtişamla dolu, ama Xavier o kadar seksi ki hiçbir şeyi odaklanamıyorum. Bugün bej renkli chino pantolon ve tertemiz beyaz bir polo tişört giymiş, o kadar preppy görünüyor ki açıkçası gülünç ama aynı zamanda mükemmel. Mükemmel bir yetiştirilme tarzı, sağlık ve parayı yansıtır. Ralph Lauren reklamından çıkmış gibi ve ben tüm bunlara o kadar kapılmış durumdayım ki biraz utanç verici.

Sanırım açıkça takdir eden bakışımı şaşkınlıkla karıştırıyor, çünkü göğsünü işaret ediyor. "Kardeşimle golf oynayacağım, bu yüzden bu kıyafeti giydim."

"Oh." Midem düğümleniyor. "Bugün eve dönüyor musun?"

"Bundan hemen sonra, evet. Kız kardeşimin etrafında dolaşıp sıkıcı olan bir ağabeye ihtiyacı yok. Seninle baş başa çok daha eğlenecek."

Onu mutfığa kadar takip ederken başımı sallıyorum. Tabii ki burada kalmayacak. Dünyadaki en mükemmel yere dönebilecekken neden kalsın ki? Neden bu kadar morallim bozuldu bilmiyorum. Sanki ona hak iddia ediyormuşum gibi değil ki. Beni izlemekten neredeyse benim onu izlemekten aldığım kadar zevk alıyor gibi görünebilir, ama Harrow Road'daki sıradan küçük Ivy Cooper'a hiç asılmayacak, değil mi?

Ayrıca, o evleniyor, seni hayalperest aptal! beynim bana bağıırıyor.

Evet, evet. O muhteşem, asil, zengin ve *nişanlı*. Takıntı yapmak için daha uygunsuz bir hedef olamazdı. Suçu Alchemy'ye atıyorum. Son birkaç yılda o kadar çok harika, zengin, muhteşem erkekle yattım ki, haddimi unuttum. Muhtemelen bir duvarcı ya da mutfak yardımcısı gibi biriyle birlikte olacağımı unuttum.

Hatta kibirli bile oldum. Alchemy üyelerinden gelen üç evlilik teklifini reddettim — hepsi seks sonrası ve endorfin sarhoşluğunda yapılmıştı — ve beni tam maaşlı metresi yapmak için kaç teklif aldığımı kim bilir.

Bir fantezi balonunun içinde yaşıyordum ve artık onu patlatmanın zamanı geldi.

XAVIER beni evin içinden geçiriyor ve ben onun çok güzel poposuna fazla bakmamaya çalışıyorum. Chino pantolonlar bu konuda ona çok yakışıyor. Beyaz, güneş ışığıyla dolu ve devasa mutfığa geldiğimizi idrak etmek için sadece bir saniyem var ki, yüzünde parlak bir gülümsemeyle bir kız bana doğru geliyor.

Bu noktada şunu itiraf etmeliyim ki, biz sıradan insanlar üst sınıfları tuhaf bir şekilde kendi aralarında evlenmekten dolayı alay etmeyi sevsek de, ben henüz de Vere ailesinde genetik bir kusur görmedim. Flora, sokakta durup bakılacak kadar güzel, o elit genlerin ve ciddi parayı fısıldayan ciddi bakımın bir kombinasyonu.

İkizler ona bayılırdı.

İlk bakışta, Xavier'den çok Benedict'e benziyor; açık kahverengi saçları karamel rengiyle ustaca vurgulanmış ve mükemmel bir şekilde fönlenmiş, bu da benim GHD'li çabalarımı oldukça ucuz hissettiriyor. Sessiz, antisosyal üniversite deneyimi ona açıkça yarar sağlıyor, çünkü cildi nemli, parlak ve ince bir makyajla süslenmiş. Bu kesinlikle akşamdan kalma cildi değil. İkizler, porno yıldızı seviyesinde takma kirpiklere ve Love Island'ları gururlandıracak çizgili bronzluğa olan tercihlerini göz önüne alırsak, onun makyajından ciddi dersler alabilirler.

"Seninle tanıştığıma çok sevindim, Ivy!" diyor, ses tonu gerçekten sıcak ve beni ona dayatılmış olacağı düşüncesine rağmen beklediğimden çok daha mutlu. Beni kucaklıyor, sonra geri çekilip bana tekrar gülümsüyor. Tanrım, dişleri ne kadar da güzel.

Konuşmaya devam ediyor. "Xav bana bir arkadaş bulduğunu söylediğinde, açıkçası senin Charlotte Bartlett tipi biri olacağından endişelenmişim — bilirsin, *A Room with a View'daki* yaşlı bekar kadın? Ama sen çok genç ve eğlenceli görünüyorsun! Ve aman Tanrım, sana hiç *Yellowstone'daki* Beth'e *tıpatıp* benzediğini söyleyen oldu mu? Senin dudakların için her şeyi yapardım. Dudak estetiği yaptırmak istiyorum ama Xav izin vermiyor."

Nefes almak için duraklıyor ve Xavier rahatsız edici bir kahkaha atıyor.

"Ve şimdi de kız kardeşimle tanıştın. Belli ki benden başka bir arkadaşlık arıyor."

Kendime küçük bir kıkırdama izni veriyorum. "Teşekkürler. Evet, Beth benzetmesini sık sık duyuyorum. Senin dudaklarına dokunmazdım. Mükemmel. Ama yasal olarak reşit olduğun halde seni durdurabileceğini düşünmesi ilginç."

Tiyatrocu gibi bir çılgılık atar ve şimdi bana somurtan Xavier'e döner. Ben de ona somurturum. "Pardon, kışına duman üfle mi istiyordun?"

Kaşlarını çatması, tam anlamıyla bir dik bakışıma dönüştü. "Bu kararımdan şimdiden pişman oldum. Sen benim küçük kız kardeşime göz kulak olman gerekiyordu, ona cesaret vermemeliydin."

Utancı verici derecede dandik Longchamp taklidimi parlak mermer tezgahın üzerine koyup ellerimi belime dayıyorum. "Benden onu Londra hayatına hazırlamamı istemiştin. Bana kalırsa bu, ona bir yetişkin gibi davranmak ve daha bağımsız olmasına yardım etmekle başlar. Görevi yanlış mı anladım?"

Tamam, bu nutuk da nereden çıktı bilmiyorum. Tek bildiğim, bu havalı, kendini beğenmiş pisliğin kendi kız kardeşine de bana davrandığı kadar otoriter davrandığı ve bundan hoşlanmadığım. Bu salaklar onu hayatı boyunca bebek gibi büyütmüşlerse, kız kardeşinin kocaman bir şehirde tek başına yaşamayı başaramaması hiç de şaşırtıcı değil.

"Hayır," diye geri adım attı, "ama onu estetik ameliyat olmaya teşvik etmemelisin."

"Kimse kimseyi teşvik etmiyor. Ama bir kadına *kendi* vücuduyla ne yapıp ne yapamayacağını söylemeye çalıştığını duyarsam, aramızda büyük bir kavga çıkar. Anlaşıldı mı?" Emin olmak için parmağımı ikimizin arasında ileri geri sallıyorum. Bu işin kafeteryadan saat başına on dört kat daha fazla para kazandırdığını daha iyi hatırlamam gerekirdi, ama çok sinirliyim.

Kendini beğenmiş, ataerkil pislik.

(Sanırım bunu kafamın içinde söyledim.)

Terlemeye başlıyorum. Karşılaşma insanı böyle yapar. Hırkama çıkarıp çantamın üstüne koyuyorum

Beden özerkliği bombasını ortaya atmak işe yarıyor gibi görünüyor, çünkü sanki ne kadar haddini aştığını fark etmiş gibi geriye çekiliyor.

"Tabii ki haklısın." Teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırıyor. "Özür dilerim, Flora."

Flora'nın ağız açık kalmış. Sanki, hayalperest, aşırı koruyucu kardeşlerinin ne düşündüğüne bakılmaksızın kendi bedeniyle istediğini yapmaya hakkı olduğunu fark etmemiş gibi.

Ya da belki de sadece Xavier'in özür dilemesini duymanın şokunu yaşıyor. Bunun pek sık olduğunu sanmıyorum. Bana bakıyor. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Bu kesinlikle iyiye işaret *değil*," diyor huysuzca.

"Artık gidebilirsin," diyor Flora, kendini toparlayarak. "Git Ben'le biraz top vur. Canının çok istediğini biliyorsun."

Panik içinde ikimizin arasında bakışlarını gezdiriyor. "Bence hepimiz oturup bir fincan çay içmeliyiz. Bunun nasıl yürüyeceği hakkında biraz konuşabiliriz."

Flora'nın gözleri benimkilerle buluşur ve başını sallır. "Hayır. Sanırım Ivy ve ben iyiyiz, teşekkürler. Bundan sonrasını biz hallederiz."

"Anladım." Kısa bir baş sallama ile onaylar. "Ben gidiyorum o zaman. Ivy, bir saniye konuşabilir miyiz?"

Başını koridora doğru salladı ve cevap beklemeden uzaklaştı, cebindeki anahtarları şingirdatarak. Sanırım onun gibi adamlar soruları emir olarak algılıyor. Flora bana "*sen git, ben gitmeyeceğim*" *der gibi* bir yüz ifadesi takındı ve ben de onun peşinden koştum, cesaret edip bir fikir beyan ettiğim için efendimden bir azarlamaya maruz kalacak mıyım diye merak ederek.

Ama bana döndüğünde yüzünde azarlama ifadesi yok. Neredeyse sarsılmış gibi görünüyor. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim," diyor alçak sesle. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam." Elini uzatıp parmak uçlarıyla çıplak koluma dokunuyor. Çok hafif, çok kısa bir dokunuş ama yine de tüylerim diken diken oluyor. Gözlerini vücudumda gezdiriyor. "Elbisen çok güzel. Çok..."

Elbisem daha az güzel olamazdı. Tesco'dan alınmış, Tanrı aşkına. Muhtemelen hayatında daha ucuz bir elbiseyle hiç karşılaşmamıştır. Ve nasıl göründüğümü öğrenemiyorum, çünkü kendini durduruyor ve kendine özgü o garip tavrıyla boğazını temizliyor. "Yine de teşekkür ederim. Numaram sende var. Bir şey olursa ara beni."

Bunun üzerine eğilip beni tekrar öptü. İki yanağıma da. Bir yanaktan diğerine geçerken, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaklıkta olduğu bir an vardı; koyu kirpikli gözleri ağızma kaydı ve lanet olası dudaklarım hariç tüm vücudum dondu.

O gece, sanki kendini durduracak hiçbir şey yokmuş gibi üst dudağıma ağzına çekti.

Ama dediğim gibi, bu bir saniyenin bile

altında sürüyor. Diğer yanağıma da öpüyor.

Ve sonra gitti.

"Kardeşim kesinlikle sana aşık," diyor Flora, adanın ortasındaki şık musluktan iki bardağa kaynar su dökerken. Çay molası devam ediyor, sadece Xavier yok. "Aslında bu oldukça tatlı."

"Kesinlikle yok," diyorum, az önce veda öpücüğü verdiğinde kesinlikle kızarmamış biri gibi ahlaki bir öfkeyle. Beş dakika içinde Xavier de Vere'den iki kez öpücük: böyle bir şey olduğunda soğukkanlılığını korumak zor.

"Sana söylüyorum, hoşlanıyor. Senin yanında çok garip davranıyor, bu çok açık. Genelde kadınların yanında bundan biraz daha havalı davranır."

"Benim gibi kızların onun radarında olmadığına eminim." Bu, demek istediğimden biraz daha acı bir şekilde çıkıyor, ama bu gerçek ve bu konuşmayı gerçekten bitirmek istiyorum.

"Ah, o bariz bir şekilde son derece snob. Ve Selena—nişanlısı—da ciddi anlamda kibirli. İkisi birlikteyken korkunç derecede sıkıcı olacaklar." Buna kıkırdıyorum ve o bana sinsî bir bakış atıyor. "Ama sanırım sen herkesin radarındasın. Onunla nasıl tanıştın ki? O bundan bahsetmedi."

Diğer kardeşin onu sikmem için bana para ödedi, o da benim göğüslerimi okşadı ve sikini elime aldı, ta ki kendini tutamayıp beni kovana kadar.

Garip bir şekilde bunu kabul etmiyorum. Bunun yerine, Xavier ile anlaştığımız hikayeyi ona anlatıyorum. "Kırsalda, Belvedere'deki evinizde düzenlenen bir etkinlikte servis yapıyordum. Sohbet etmeye başladık ve o, seninle benim takılmamızın iyi olabileceğini önerdi. Beni kontrol etmek için işverenimle de konuştu," diye ekliyorum aceleyle, Flora'nın kardeşinin ilk tanıştığı garsona bu işi teklif ettiğini düşünmemesi için.

O, her şeyi anladığını gösteren bir gülümsemeyle, "Ah, evet. Sanırım benim hiç haberim olmayan o muhteşem doğum günü partisi, değil mi?" diyor.

"Belki," diye mırıldanıyorum ve o gülüyor, içinde o kadar çok çeşit yiyecek var ki kendi TikTok hesabı açılabilir bir buzdolabını açıyor.

"Merak etme. Kendimi kandırmıyorum. İkisi de gergin, baş belası tipler—en azından bana gelince. Başka bir bağlamda kimse Ben'i gergin olmakla suçlayamaz. Tam tersi. Yarı yağlı mı, yulaf sütü mü?"

"Yarı yağlı, lütfen," diyorum, Benedict'in Alchemy'de gerçek seks partilerini yönettiğini gördüğümü unutmaya çalışarak. O pis herifin vücudunda tek bir gergin kemik bile yok. Öte yandan, tahammül edilemez kardeşi...

Etrafa bakındığımda mutfakın muhteşem olduğunu görüyorum. Adanın ortasında profesyonelce yapılmış gibi görünen devasa bir çiçek aranjmanı var. Sonbahar renklerinden oluşan bir dizilim—altın sarısı ve turuncularla koyu yeşiller—ve bunu resmetmeyi çok isterdim. Oda evin yarısını kaplıyor olmalı ve her yeri parlak yüzeyler ve pahalı görünümlü kaplamalarla kaplı. Karşı duvarda, cam kapaklı ve içi aydınlatmalı bir dizi dolap var; bu tür dolapları kullanabilmek için gerçekten çok güzel tabak takımlarına sahip olmanız gerekir, aksi takdirde her türlü kusuru ortaya çıkarırlar.

Dolapları, bir porselen ve cam eşya dükkanındaki vitrinlere benziyor.

"Xavier, yemek yapmadığını söylemişti." Ondan çay fincanını alıyorum. "Peki ya buzdolabı? Gördüğüm kadarıyla profesyonel bir şefin buzdolabına benziyor."

O içini çekiyor. "Çünkü profesyonel bir aşçımız var ve her sabah gelip bana kahvaltı hazırlıyor ve akşam yemeği için malzemeleri hazırlıyor. Ama ben nereden başlayacağımı bilemezdim." Yüzünü buruşturuyor. "Beni şımarık bir velet olarak görüyorsundur herhalde."

Şaşıyorum. "Tabii ki hayır! Eğer her zaman senin için bunu yapacak insanlar varsa, neden uğraşasın ki? Yargılamıyorum."

"İyi bir aşçı mısın?" Mutfak adasına oturur ve ellerini kupasının etrafına dolayarak sarılır. Sanırım tipik bir öğrenci üniforması olan bol, açık renkli kot pantolon ve küçük beyaz tişört giymiş, omuzlarında

omuzlarına asılı bej bir süveter ve birkaç parça çok ince altın takı takmış, ama hepsinin ciddi anlamda pahalı olduğunu anlayabiliyorum. O çok... zarif. Aradığım kelime bu.

Onun sorusunu düşünürüm. Ailemi iyi besleyebildiğim için kendimle gurur duyuyorum. İkizlerin okuldan sonra düzgün bir öğün yemeğe ihtiyacı var, özellikle de okul yemekleri çok kötü olduğu için. Haftada bir kez hile yapıp onlara Jan tarzı balık parmaklı sandviç ve içine batırmak için biraz Heinz domates çorbası veriyorum, ama geri kalan zamanlarda ne kadar yorgun olursam olayım her şeyi sıfırdan pişirmeye çalışıyorum. Berbat fast food'a güvenmekten her açıdan daha iyi.

"İyiym. Bir kafede çalışıyorum ve sahiplerini yıllardır tanıyorum. Bana çok şey öğrettiler. Hala bazen kestirme yollara başvuruyorum. Ama sanırım en iyi becerim, buzdolabındaki rastgele artıkları görüp onları lezzetli bir şeye dönüştürebilmek. Tabii ki bunu yapman gerekmeyecek," diye ekliyorum panik içinde.

"Hayır, bunu kesinlikle öğrenmeliyim. Yiyecek israfı kabul edilemez."

Kabul ettiğimi belirtmek için başımı sallıyorum. Kesinlikle katılıyorum. "Peki, bugün günün nasıl geçecek? Birlikte yemek pişirmek ister misin? Yoksa derslerin mi var? İstersen üniversiteye gidip bir göz atabiliriz ve sosyal hayata daha fazla dahil olman için bazı planlar yapabiliriz. Üniversitede hangi bölümdesin?"

Bileğindeki zarif, pahalı görümlü altın saate bakıyor. "Biraz saat sonra dersim var. Royal College of Arts'ta okuyorum ve genellikle Battersea kampüsündeyim ama bugün South Ken'deyim.' Yüzünü buruşturdu. 'Beni tam bir ucube sanacaksın ama daha önce hiç metroya binmedim. Kötü bir şey olduğunu biliyorum ama kardeşlerim şoförümüzü kullanmanın daha güvenli olacağını söylediler. Elimi tutabilir misin? Tabii ki mecazi anlamda.'

Artık ne kadar şaşkın olduğumu saklayamıyorum. Lily ve Rose on bir yaşından beri okula toplu taşıma araçlarıyla gidiyorlar. Flora'nın kendini tamamen izole hissetmesine şaşmamalı; o Londra'da tam anlamıyla yaşamıyor.

"Elbette," diyorum, "ama şu anda en büyük sorunun, kendi hayatını yaşayabilmek için kardeşlerini başından savmak gibi görünüyor."

O içini çeker. "Haklısın."

Sonunda Bakerloo Hattı'nı kullanarak Paddington'a gidip, oradan District ve Circle hatlarını kullanarak South Kensington'a ulaşıyoruz. Flora'nın üniversitesi evinin tam güneyinde olabilir (haritada kontrol ettim), ama oraya ulaşmak biraz zahmetli. Bununla birlikte, yolculuğu için daha sakın hatları kullanması iyi bir şey. Piccadilly veya Northern Hatları, onun kadar korunaklı bir hayat sürmüş biri için tam bir ateşten geçme deneyimi olurdu.

Metro yolculuğu sorunsuz geçiyor. Yolcuların hiçbiri psikotik bir kriz geçirmiyor, çok kalabalık değil ve akordeon çalmaya çalışan sokak müzisyenleri tarafından rahatsız edilmiyoruz. Flora'nın dehşete düşeceğini düşünmüştüm, ama tüm bu deneyimden keyif alıyor gibi görünüyor. Yolculuğumuzun her aşamasında, hangi yöne gitmemiz gerektiğini, hangi perona gitmemiz gerektiğini ona soruyorum — tıpkı Dawn, babam ve benim ikizler daha küçükken yaptığımız gibi. Onun beni akılsızca takip etmesine izin verirsem, ona bir iyilik yapmış olmam.

South Ken'de indiğimizde "Bunu kendi başıma yapabileceğime eminim," diyor. "District Line'a binerken dikkatli olduğum sürece oldukça basit görünüyor."

"Elbette yapabilirsin. Çok kolay ve sen zekisin. Artık tüm Londra ayaklarının altında, o yüzden keşfe çıkabilecekken sakın o kocaman malikanende oturmaya kalkma."

Kensington kampüsü, şehrin gerçekten güzel bir bölgesinde, Royal Albert Hall'un hemen yanında ve Kensington Gardens'ın karşısında. Bu bölgeyi hiç tanımıyorum ama sadece burada olmak bile kendimi iyi hissettiriyor. Çok ferah, yeşil ve temiz. Harrow Road iç karartıcı ve işlevsel bir yer ama buradaki yeşil alanlar ve görkemli, muhteşem mimari ilham verici.

Flora ve ben, parkın içindeki bir büfeden çok nazikçe aldığı kahve fincanlarıyla Albert Anıtı'nın merdivenlerine oturduk. Dersine hâlâ kırk beş dakikası var, o yüzden acelemiz yok. "Biliyor musun," diyorum ona sohbet eder gibi, "Belvedere, hayatım boyunca gördüğüm en güzel yer."

Ona bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Ondan çekineceğimi sanmıştım, ama o kadar genç ve tecrübesiz ki, sanki küçük bir kız kardeşimmiş gibi hissediyorum (zaten yeterince

). Ayrıca o kadar samimi ki, ne kadar havalı ve zengin olursa olsun, ondan korkmak imkansız.

Yüzü bir anda parladı. "Bunu söylemen çok nazikçe. Orayı çok özleyorum. Ruhuma çok iyi geliyor, biliyor musun?"

"Evet." Dirseklerimi dizlerimin üzerine dayayıp, baloncuk üfleyen birkaç küçük çocuğu izliyorum. Buralarda parklar bile farklı. Hayat daha iyi hissettiriyor. Daha kolay. "Partiye, şey, hizmet etmek için geldiğimizde, evin önünü, gölü ve çimenlik alanı gördüm ve güneşli bir öğleden sonra orada oturup tüm bunları resmetmenin kesinlikle tam mutluluğun neye benzediğini göstereceğini düşündüm."

Gülümsemesi genişledi. "Resim mi yapıyorsun? Ne harika!"

"Şey, biraz. Bu aralar resim yapmaya pek vaktim olmuyor." Ya da param. Yağlı boyalar pahalı. "Ve yaşadığım yerde resim yapacak pek bir şey yok. Harrow Road pek yaratıcılığı harekete geçiren bir yer değil, bilirsın."

"Bu hiç iyi değil." Kaşlarını çatıyor. "Ama buraya gelip resim yapabilirsin."

"Evet, gelebilirim." Bu aralar yaratıcılığımın, Etsy mağazamdan aldığım siparişler için Photoshop'ta hızlı dijital yağlı boya resimler yapmakla sınırlı olduğunu ona söylemiyorum. İnsanların evlerini ve bahçelerini resmediyorum. Bunlardan çok para kazanmıyorum ama yardımcı oluyor ve Jan, kafe sakini olduğunda üzerinde çalışmama izin verecek kadar nazik.

Flora nefesini tutar ve elini koluna koyar. Tırnakları mükemmel soluk pembe ovalerdir ve parmaklarının çoğunda çok güzel, ince altın yüzükler vardır. "Aman Tanrım, bir fikrim var. Gelecek hafta sonu rahatlamak için eve gidiyorum — biliyorum, biliyorum, rahatlayacak pek bir şeyim yok — ve senin de benimle gelmeni çok isterim! Şoförümüz cuma sabahı ikimizi de götürebilir. Charlie. Seninle birlikte olmak çok güzel olurdu, hem de dilediğin kadar resim yapabilirdin! Orada çok güzel yerler var. Ne yazık ki resim konusunda beceriksizim — ben heykel üzerine uzmanlaşıyorum — ama seni çalışırken görmek isterim, buna bayılırım."

O çok tatlı, çok düşünceli ve çok cömert, ve sanki bu şimdiki kadar bulduğu en iyi fikrimiş gibi bana gülümsüyor, ama bu, tabii ki tamamen imkansız. Sadece ikizlere bakmam ve Dawn'ı ziyaret etmem gerekmiyor, aynı zamanda Flora, nezaketinden dolayı, ortada duran en büyük sorunu gözden kaçırmış: Ben, kimsenin böyle bir yere eve getireceği türden bir kız değilim. Ailesi, düğün ve düşes, benim gibi biriyle aynı masada oturmak zorunda kalsalar muhtemelen kalp krizi geçirirlerdi ve en büyük ağabeyi onlardan daha da dehşete kapılırdı.

En azından ebeveynleri, bir sıradan insanla neredeyse yatmış olmanın gerçeğiyle yaşamak zorunda kalmazlardı. "Bu gerçekten çok nazik bir teklif, ama yapamam," diyorum ona. "Ailene yük olmak istemem."

Gözleri kocaman ve paniklemiş, bir an için bana kızları hatırlatıyor. Gençler her şeyi çok derinden hissederek, Allah onlardan razı olsun. "Ama az önce bana hayalinizi anlattınız ve ben bunu *önümüzdeki hafta sonu* gerçekleştirebilirim! Eğer bu kader değilse, neyin kader olduğunu bilmiyorum! Lütfen? Biliyorsun, ev çok büyük. Eğer gelip resim yapmak istersen, kendine ait bir alanın olabilir. Ve bana eşlik edebilirsin! Aksi takdirde hep erkekler bir arada olur, sonra da annemle babam, ve ben tek başıma kalırım, at binmekten ve bahçıvanların yardımcılarıyla flört etmekten başka yapacak hiçbir şeyim olmaz."

Bu beni güldürdü. "Yakışıklı mı?"

"Bazıları. Kaslılar, biliyor musun? Her şey çok klişe ve *Lady Chatterley* gibi, ama bakacak hoş birinin olması hoşuma gidiyor."

"Belki onlardan birini heykel yapabilirsin."

"Tanrım, bu harika bir fikir. Etrafta birkaç güzel erkek örneği dolaşıyor. Hepsi o kazma işinden geliyor." Omuzlarını silkiyor. "Gerçekten, lütfen ajandana bir bak!"

Sadece ajandamda işaretli sosyal etkinliklerin tek kısıtlamam olduğu, sorumluluklarımın ve yükümlülüklerimin çakışan bir kokteyl partisi ya da önceden ayarlanmış bir kızlar gecesine indirgenebileceği biri olabileceğim düşüncesi bile bir an için içimi sızlattı. Kısa ve utanç verici bir an için, bazılarımızın hasta üvey annelerini, yorucu kız kardeşlerini ve çok ihtiyaç duyulan iş vardiyelerini bir kenara bırakıp güzel bir göl kenarında yağlı boya paletiyle oyalanamayacağımızı hiç bilmeyen bu nazik, zengin kıza bile kızıyorum.

Ama bunu umursamıyorum, çünkü bu onun suçu değil, en ufak bir şekilde bile değil, ve o bu daveti iyi niyetinden dolayı yapıyor. Bu, hayatımı daha iyi hale getirme çabası, daha kötü hale getirme değil, ve daha fazlası değil.

Onu yatıştırmak için, telefonumu çıkarıp takvim uygulamamı açıyorum. Donup kalıyorum.

Aman Tanrım. Lily ve Rose önümüzdeki hafta sonu Edinburgh Dükü Gümüş Madalyası gezisine çıkacaklar. Kendi günahları için —ve onları denetlemek zorunda kalacak zavallı öğretmenin günahları için— kamp yapmaya ve kano gezisine gidecekler ve cuma sabahından pazar gecesine kadar yok olacaklar. Hangisi daha fazla hızlanıyor emin değilim: kalbimin atışı mı, yoksa düşüncelerimin döngüsü mü?

Kahvelerimizi bitirdik ve Belvedere'deki hafta sonunu takvimime ekledik. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Tabii ki Xavier'i uyarmam gerekecek. Saçma bir heyecan, tam bir inanamama hali, o hafta sonu Dawn'ı göremeyeceğim için duyduğum suçluluk duygusu, Xavier ve Flora'nın annesinin bana bir bakış atıp beni zorla evden kovacağı korkusu ve bir sürü başka şeyin tuhaf bir karışımını hissediyorum.

Ayrıca, Birleşik Krallık'ın en üst düzey aristokratlarından bazılarının yanında kalırken ne giyeceğim konusunda kafam iyice karışmaya başladı. Kır evi şıklığıyla tanınan biri değilim. Herkesin akşam yemeği için giyinmiş olduğu, *Downton*'a biraz daha modern bir yorum getirildiğini hayal ediyorum. Flora bana "her şeyin çok rahat" olduğunu söyledi, ama bu beni hiç de rahatlatmadı. Ayrıca, çok cömertçe, istersem bazı kıyafetlerini ödünç alabileceğimi söyledi. Bu çok utanç verici, ama mecbur kalabilirim. Umarım göğüslerimi onun minik kıyafetlerine sığdırabilirim.

Beni rahatlatan tek şey, Flora ile gerçekten iyi anlaşıyor gibi görünmemiz. Muhtemelen aşırı ayrıcalıklı hayatında hiç zorluk ya da sorumluluk yaşamamış, havalı bir on dokuz yaşındaki kızla hiçbir ortak yanım olmayacağını düşünmüştüm, ama ikimizin de sanata meraklı olması sayesinde kesinlikle bir bağ kurduk. İlgili alanlarımız çok farklı olabilir, ama metrodaki sohbetimizin de gösterdiği gibi, dünyayı benzer bir şekilde görüyoruz (gördüğümüz dünyalar çok farklı olsa da).

"Peki," diye soruyorum Flora'ya doğru binaya doğru yürürken, "üniversitede bahçıvanlardan daha sosyal açıdan uygun olabilecek seksi erkekler var mı?" O öksürmeye başlıyor ve ben eğlenerek duruyorum. "Seni şok mu ettim? Bugün birkaç kez küfür ettiğini duydum."

"Sorum değil," diye boğuk bir sesle cevaplar. "Üzgünüm. Sadece bunu fiil olarak kullanmıyorum."

Tekrar deniyorum ve aptalca bir Margaret Thatcher taklidi yapıyorum. "Şey, samimi olabileceğini düşünenebileceğin uygun genç erkekler var mı? Onların şık aletlerini parlatmak gibi?"

"İyy, dur lütfen!"

"Cidden. Genç ve güzelsin. Hiç üniversiteye gitmedim ama sanırım tam bir seks partisi gibidir. Lütfen bana bu partiye katılmayı planladığını söyle." Ona gözlerimi kısarak bakıyorum ve o utanmış gibi çenesini içine çekerek başka yere bakıyor.

"Şey, tabii ki biriyle tanışmak isterim, ama..."

"Sanırım 'birkaç kişiyle' demek istedin. Ama ne?"

Bana bir göz atmaya cesaret ediyor. "Kardeşlerim beni biraz... uyardı."

"Tam olarak ne konusunda uyardılar?" Sesimi alçak ve ürkütücü hale getiriyorum, çünkü bu durum *hiç* hoşuma gitmiyor. *Hiç*. Xavier ve Benedict'in, kendilerini ilgilendirmeyen bir konuya burnunu sokması beni şaşırtmamalı olsa da. Xavier'in, dudak estetiği yaptırması konusunda istenmeyen ve hoş karşılanmayan görüşleri bir uyarı işareti olmalıydı.

Ellerini birbirine doladı, yüzünde yalvaran bir ifade vardı. "Sadece... ne kadar saf olduğumu biliyorlar ve beni çok kolay kandırılabilir biri olarak görüyorlar. Kim olduğum yüzünden birinin benden yararlanacağından endişeleniyorlar. Kulağa çok kibirli geliyor. Ama avcıların beni avlayabileceğini söylediler."

Doğru cevabı bulmaya çalışırken bir dakika sessiz kaldım, özellikle de bu konuda utangaç görüldüğü için. "Teknik olarak mümkün olduğu için haklılar, tabii ki. Ama diğer öğrencilerle takılıyorsan, sorunlarının çoğunun, mirasını dolandırmaya çalışan biri değil, kolay bir seks arayan sarhoş genç serserilerle ilgili olacağını varsayıyorum. Ne dersin?"

Dudaklarını ısırtıyor. Binasına vardık ama içeri girmek için hiç acele etmiyor gibi görünüyor. "Bence onlar da bu konuda endişeli. Bence her şeyden endişeliler."

"Ama kendini korumanın birçok yolu var. Bu konuda biraz konuşmalıyız. Fazla içmemek, fazla içmiş erkeklerle takılmamak, gece dışarı çıkmadan önce arkadaşlarınla, kimliğini gösteren bir fotoğrafını paylaşana kadar birbirinizi erkeklerle bırakmayacağınız konusunda anlaşmak... birçok

şey var. Değil mi? Hiçbir zaman risksiz değildir ve sonuçta bazı insanlar gerçekten şanssız olabilir, ama bunu biraz daha güvenli hale getirmenin yolları var.'

Kız, son derece kararsız bir ifadeyle başını salladı ve ona karşı bir anda büyük bir sempati duydum. Sanırım Londra'da üniversiteye gitmek, Flora gibi biri için bir nevi ateşten geçme sınavı. Belki de bu konuda şanslı olan benim. Hayat tecrübesi sahibi olduğum için şanslıyım. Kendimi idare edebildiğim için. Son birkaç yüz sevişmemi Alchemy gibi güvenli ve sıkı denetime tabi bir yerde yaşamış olduğum için.

"Bak. Bu konuda sana kesinlikle yardım edebilirim. Ama, ve bu büyük bir ama, umarım kardeşlerin seks hayatını, "saflığını" ya da bunun gibi başka saçmalıkları kontrol etmek için korkutma taktikleri kullanmıyorlar. Vücudunla ne yapacağına dair herhangi bir yetkiye sahip olduklarını düşünmeleri hiç de kabul edilebilir bir şey değil. Anladın mı?"

Özellikle de ortanca kardeşinin benden bile daha fazla sürtük olduğunu bildiğim için.

Kızın yüzü buruşuyor. "Daha önce kimseyle, şey, yatmadığımı biliyorlar." Utanmış bir şekilde elini sallıyor. "Ve Xav, rastgele biriyle yatmaktansa, anlamlı bir ilişki kurana kadar beklememin çok daha özel ve güvenli olacağını söyledi."

Üzgünüm.

Bunu yapamam.

"Ne dedi?"

Yüzümün ifadesi oldukça korkutucu olmalı ki, kız biraz geri çekildi. "İyi niyetli olduğunu biliyorum. Beni çok sevdiği için böyle diyor ve, şey, o endişeli biridir."

O, kadınların özgürleşmesi konusundaki anlayışı *Grosvenor* dönemine dayanan, ataerkil, gergin bir pislik. "Şunu çok net bir şekilde söyleyeyim. Seks güvenli olmalı. Yüzde yüz. Mutlu olmalısın, rahat hissetmelisin, adamın sana saygı duyduğunu bilmelisin ve ideal olarak ona deli gibi aşık olmalısın, değil mi? Onunla yatmak istemelisin. Hepsi bu. "Özel" olması gerekmez. Hızlı, kirli, spontane, eğlenceli, sapkın ve ne halt istersen öyle olabilir. Hepsi bu. Aşık olman gerekmez. Onun lanet olası bir aristokrat olması gerekmez; onunla yatmadan önce soy ağacını görmeyen gerekmez. *O sadece seni azdıran ve çıplak kalmak istediğin düzgün bir adam olmalı.* Ve kardeşlerinin farklı bir şey önermesi son derece hoş olmayan bir durumdur. Kendimi açıkça ifade edebildim mi?'

Başını önce tereddütle, sonra daha emin bir şekilde salladı. "Evet. Evet. Teşekkürler."

"Bak. Sizin eski kafalı ve eski para sahibi bir aile olduğunuzu anlıyorum, ama bu, ailenizden kimsenin sana Viktorya dönemi gibi davranması için bir mazeret olamaz. Rahatla, flört et ve biraz hayatı yaşa."

Ve gelecek hafta sonu Belvedere'ye gittiğimde, cinsel ve bedensel haklarına saygı göstermediği için o gergin ağabeyinin boynunu kıracağım.

Hafta sonu için kız kardeşim ve onun oldukça sıra dışı misafirini beklerken, güzel atalarımızın evinin ön merdivenlerinde duruyorum. Fazla beklemem gerekmeyecek. Range Rover'da bir takip cihazı var ve Flora ile Ivy, Little Venice'deki evden ayrıldığından beri son seksen dakikadır telefonumdan yolculuklarını takip ediyor olabilirim, ya da olmayabilirim.

Bütün hafta boyunca hava durumu uygulamasını aynı yoğunlukla takip ettim. Kız kardeşim, Ivy ile "sanatsal şeyler" üzerinden yakınlaştıklarını ve onu bahçede resim yapmaya davet ettiğini söylemişti. Ivy'nin resim yaptığı benim için yeni bir haber, ama bu hafta sonu Belvedere'de istediği şey resim yapmaksa, o zaman ona bunu yaşatmaya kararlıyım.

(Bu yüzden hava durumunu takip ediyorum.)

Kendini şımartmak için gerçekten de harika bir hafta sonu seçmiş. Kasım, güneşli ve serin bir başlangıç yaptı ve malikanenin hâlâ yemyeşil bahçelerinin üzerinde gökyüzü kesintisiz bir masmavi genişlik, aşağıdaki göl ise en berrak aynası gibi. Bir iki hafta içinde bahçıvanlar, yüzlerce ağacımızın yapraklarını tırmıklamak ve temizlemek gibi yorucu bir işin üstesinden gelmek zorunda kalacaklar, ama şimdilik ağaçlar, coşkulu alevler ve yumuşak turuncu tonlarla göz kamaştırıyor.

Range Rover, Charlie'nin emin ellerinde araba yolunda mırıldanarak ilerlerken, telefonumu aceleyle cebime koyup ayaklarımı geniş açarak ellerimi arkamda birleştiriyorum. Bu hafta sonu için birkaç dileğim var: elbette Ivy'nin keyifli bir konaklama geçirmesi; bu tatilin, onunla kız kardeşim arasında kurulan görünürdeki bağı güçlendirmesi; annemin, Ivy gibi birinin aile yemek masasında yer almasından duyduğu dehşeti çok açık bir şekilde göstermemesi; ve son olarak, konumuma yakışır bir şekilde davranmayı başarmam ve en azından bacaklarımın arasındaki beyinle değil, kafamdaki beyinle düşünmeye çalışmam.

Son ikisi için, oranlar ne kadar yüksek olursa olsun, para yatırmaya cesaret edemem.

Tam da o anda, kardeşim evden çıkıp yanımdaki merdivenlere çıktı. Kızların geldiğini haber vermek için bir takip uygulamasına ihtiyacı yoktu; bu adamın bela ve dedikodu radarı son derece hassas bir aletti.

Tricepsime dirseğiyle vurdu. "Kız arkadaşın için daha fazla çaba göstereceğini sanmıştım."

"Lütfen siktir git," diyorum ona, ama aşağıya bir göz atmadan duramıyorum; bu hareketim onu kahkahalara boğuyor.

Giydiklerimde yanlış bir şey yok. Her zamanki yeşil çizmelerim ve üzerine bir yelek giydiğim kareli gömleğim var; bu sabah baş bahçıvanla bahçede dolaşıyordum.

"Ciddiyim." Araba gölün etrafından dönerken ona dönüyorum. "Beni istediğin kadar dalga geçebilirsin, bu normal, ama kız kardeşimizin misafirini en ufak bir rahatsızlık hissettirirsen, bunu kabul etmem. Bu doğru değil. Anladın mı?"

"Kesinlikle," diyor o neşeli ses tonuyla, ki bu ses tonu her zaman ona bir tokat atmak istememe neden oluyor. "Onun rahatsız hissetmesine izin veremeyiz. Gerçi eminim ki buraya son ziyaretiyle ilgili anıları bunu tek başına başaracaktır. Annemin onu leylak odasına yerleştirdiğini biliyor musun? Hayatın bu tür tam daire çizdiği anları sunması çok hoşuma gidiyor, sana da öyle gelmiyor mu? Bu çok... şiirsel."

Ona dehşet içinde bakakaldım, beynim aniden kremsi göğüsler ve dolgun dudaklardan, ıstırap dolu mastürbasyonumun meyvelerinin eski, leylak çelenkli porselenlerin üzerine sıçramasından oluşan bir kasırgaya dönüştü. Yüksek sesle, mutlu bir iç çekiş çıkardı ve merdivenlerden aşağı koşarak arabayı karşılamaya gitti, tam da çalışan üç cocker'ımız Roger, Sean ve Pierce evden çıkıp arabaya doğru koşarken. Her zamanki gibi, kavrayışları yavaş olduğu kadar hevesliler de ve her zamanki gibi, ilki ikincisini fazlasıyla telafi ediyor.

Her biri bir kutu kurbağa kadar deli olabilir, ama hepsi çok tatlıdır ve tuhaf isimlendirme gelenekleri, stoik annemin ara sıra zayıflık gösterdiğini (köpeklerle değil, Bond aktörlerine karşı) hatırlatan nadir bir hatırlatmadır.

Bir gün, bu köpekler neredeyse kesin olarak aptallıklarından dolayı ölümle sonuçlanacak bir kadere maruz kalacaklar, ama bugün değil, çünkü Charlie, çılgın zıplamaları ve dönüşleri arasında devasa arabayı ustaca yönlendiriyor. Flora'yı çok seviyorlar, çünkü o, diğer herkesten çok daha fazla onlara müsamaha gösteriyor.

"Hey!" diye bağılıyor kardeşim. "Kesin şunu, sizi aptallar!"

Ben de sessizce iç çekerek merdivenlerden inip ona katılıyorum.

Yemek odasında öğle yemeği yiyoruz — hepimiz, yani, bu günlerde daha çok bir huzurevine benzeyen evin üst katındaki bir köşede tecrit edilmiş zavallı yaşlı babam hariç. Yaprakları alınmış olsa bile, yemek odasındaki masa aşırı derecede büyük. Son zamanlarda annem, beni masanın başına, babamın eski yerine oturtmaya başladı; bu hareketi sinir bozucu, zamansız ve gereksiz yere ürkütücü buluyorum.

Sonuçta, henüz ailenin reisi değilim ve elimden geldiğince bu nispeten özgürlüğümü korumak istiyorum.

Annem solumda, Ivy sağımda oturuyor. Kardeşim onun yanında, kız kardeşim ise annemin diğer tarafında oturuyor. Uşaklardan biri su bardağımyı doldururken ben sert bir şekilde oturuyorum ve oturduğumuzdan beri yaptığım gibi, Ivy'ye bakmamakla ona herhangi bir misafire göstereceğim temel nezaketi göstermek arasında doğal görünen bir denge bulmaya tüm gücümle çalışıyorum.

Neyse ki, Ben ve ben onları selamlar selamlamaz, Flora onu evin ana bölümlerini gezdirmek için aşırı coşkulu bir tura çıkardı. Ne yazık ki, kardeşim ve kız kardeşim bu öğleden sonra annemle zorunlu bir gezintiye çıkacaklar, bu yüzden Ivy'ye bahçeleri ve arazinin çeşitli önemli yerlerini -kuşhane, limonluk vb.- göstermeyi kabul etmek bana düştü.

İlginç olmalı.

Uşak John'a teşekkür edip masanın etrafına göz gezdiriyorum. Ivy'nin gelişinde orada olmayan ve onunla daha yeni tanışan annem, zevkli sonbahar çiçek aranjmanının ötesinden ona, sanki bir şekilde yolunu kaybetmiş ve hizmetçilerin odalarından uzaklaşmış gibi bakıyor. Annem şimdiden binicilik kıyafetlerini giymiş: onun için bir zırh gibi olan kıyafetleri.

Ivy ise kot pantolon ve krem rengi, Ralph Lauren logolu bir kablo örgü kazak giymiş; bu kazak kesinlikle kız kardeşime ait. Beynim, ziyaretinden yeterince çekindiği için kıyafet ödünç almak istediği yönünde bir hikâye uyduruyor ve ona acıyorum.

Hissettiğim tek şey bu değil.

Onun şaşırtıcı çilek sarısı saçları bugün yumuşak ve düz. Şaşırtıcı gözleri her zamanki gibi iri ve mavi. Şaşırtıcı küçük pembe ağız mükemmel derecede çekici ve şaşırtıcı göğüsleri, kazakının altında bir çift yaramaz köpek yavrusu gibi gergin duruyor...

Hayır.

Hayır.

Boğazımı temizliyorum.

"At biniyor musun, Ivy?" Annem, konuyla pek alakası olmayan bir şekilde, yavaşça soruyor. Duygusal zekanın sıfır olduğunu göstermenin tüm yolları arasında, bu en üst sıralarda yer alıyor olmalı.

"Şey, hayır, korkarım ki hayır, Majesteleri," diye cevaplar Ivy, bana kısa bir an şaşkın bir bakış atarak. "Polis atları dışında gerçek hayatta hiç at görmedim bile."

Annemin ortamı okuyamamasına dehşete düşerken, Ivy'nin içgüdüsel olarak benden yardım beklemesi beni inanılmaz derecede memnun ediyor. Sanırım kardeşim ona anneme nasıl hitap etmesi gerektiğini öğretmiştir, ama umarım annem bu konuda onu rahat bırakır. Nefesimi tutuyorum.

"Ah, lütfen Charlotte de, canım," diyor annem, sinir bozucu bir şekilde şefkatli bir ses tonuyla. "Sonuçta sen ailenin bir dostusun. Özel hayatımızda çok samimiyiz."

"Ailenin çok iyi bir dostu," diye araya girer Benedict, benden başka herkese samimiyetini gösterecek kadar parlak bir gülümsemeyle.

Zavallı masum Flora, ona sırtarak gülümser. "Aynen öyle!"

Ona sertçe bakıyorum ama o göz teması kurmaktan kaçınıyor.

"Tamam, teşekkürler Charlotte," diyor Ivy. Sesi tereddütlü, sanki bunun bir tuzak olup olmadığını bilmiyor gibi, ve onu suçlamıyorum. Ama bu, beklenenin en azı olsa da, annemden hoş bir taviz. Sosyal çevremizdeki herhangi birinin, kapılar kapalıyken ebeveynlerimize — ya da bu konuda herhangi birimize — gerçek unvanlarımızla hitap etmesi son derece kaba olurdu.

"Ve sen hiç at görmedin mi? Tanrım! Flora canım, gezintiden sonra onu ahıra götürmen gerekecek. Onlara polo nane şekeri verebilir."

Ivy'nin son derece endişeli bakışına neredeyse gülüyordum.

Personel bize kavrulmuş domates ve kırmızı biber çorbası dolu şiş kaselerimizi servis ederken sohbeti bir süre kesiyoruz. Masanın ortasında, çiçek aranjmanlarıyla süslenmiş tabaklarda, Ben'in "şık çiftçi tabağı" dediği şeyler duruyor: mükemmel domuz eti turtaları, İskoç yumurtaları, dilimlenmiş jambon ve turşular.

"Babam nasıl?" Flora, personel bize selam verip ayrıldıktan sonra sorar. Selam veren personel ile kasıtlı olarak basit tutulan yemeklerin bu garip ve doğaya aykırı birleşiminden Ivy'nin ne tür bir uyumsuzluk hissi duyduğunu hayal bile edemiyorum. Onun gözünden bakınca durum daha da tuhaf —sanki resmi bir piknik düzenlenmiş gibi.

"Baban gayet rahat," diyor annem, gülümsemesi ve ses tonu sahte bir neşeye dolu. Kız kardeşime sıkı bir baş sallama yapıyor. *Yabancıların önünde kirli çamaşırlarımızı ortaya dökmeyiz, özellikle de bu çamaşırlar sağlık sorunları ve, Allah korusun, kırılabilirlik gibi konuları içeriyorsa.* "Peki ya siz? Nasıl tanıştınız kızlar? Zeki kardeşin, Ivy'yi senin için nasıl bulduğunu bana anlatmadı."

Kız kardeşimin bakışları benimkilerle buluşuyor. Bu soruyu bana bırakacak. Her şey biraz karışık. Flora'ya Ben ve benim Ivy'yi garsonluk işimiz sayesinde tanıdığımızı söylemek, gerçeğe en yakın uygun versiyonu, ama tabii ki bu, annemi ikna etmek için ideal bir hikaye değil. Biliyorum ki, o çok daha sağlam bir inceleme süreci beklerdi.

Sağimde, Ivy'den yayılan gerginliği hissedebiliyorum. Bu masadaki beş kişiden üçü, Ivy ile nasıl "tanıştığım"ın genel gerçeğini biliyor ve sadece ikimiz o gerçeğin, şey, daha ince ayrıntılarını biliyoruz.

Bana "efendim" dedi.

Sikim, o yumuşacık küçük ağzına çok yakındı. Lanet olsun.

O gece yanlış bir adım attığım şimdi bana çok açık. Yanlış bir adım, ahlaki öfke ve imkansız bir gelişki. Ben, dizlerinin üzerine çökmüş, yalvarırcasına, göğüsleri dışa taşan ve açık ağzının *O harfi* içinde bir umut galaksisi barındıran güzel, şehvetli bir genç kadından uzaklaşacak bir adam değilim.

Ben hiç de öyle bir adam değilim.

Burnumdan keskin bir nefes alıyorum ve Ma'ya hem hoş hem de kararlı bir gülümsemeyle bakıyorum. Onun, çok yakında evin reisi olacağıma ve bu nedenle otoritesine tamamen boyun eğeceğini beklediği, haksız ve yanlış algısına tamamen uyum sağlamayı planlıyorum.

"Ben ve Ben, Ivy bir etkinlikte hizmet verirken tanıştık," diyorum keskin bir sesle. Etkinliğin yan odada düzenlenen muazzam bir parti olduğunu belirtmeme gerek yok. "Konuşmaya başladık ve onu çok... yetkin ve etkileyici bir genç kadın olarak buldum."

Ne berbat bir kelime seçimi. Masanın diğer ucunda, kardeşim eğlenerek kaşlarını kaldırıyor. "Gelecekte catering ekibine ihtiyaç duyarsak diye bilgilerini aldım," diye rahatça yalan söylüyorum, "ve Flora'nın Londra hayatına alışmasına yardım edecek birini bulma konusu açıldığında, aklıma hemen Ivy geldi."

Ivy, benim hoşuma gitmeyecek kadar sık aklıma "geliyor", tabii bu olduğunda genellikle göğüsleri benim spermimle kaplı oluyor.

"Birkaç işvereniyle şahsen referanslarını kontrol ettikten sonra" —*daha doğrusu kafe sahibi ve seks kulübü* sahibi— "onun güvenilirlik ve sokak bilgisinin mükemmel bir birleşimi olduğuna ve Flora'ya büyük yardımda bulunabileceğine emin oldum." Anneme gergin bir gülümseme atıyorum, şu anda itirazın hoş karşılanmayacağını ima ediyorum, her ne kadar onun Ivy'yi ne kadar titizlikle değerlendireceğini ve kendi görüşüne göre onda eksiklikler bulacağını bilsem de.

Annem benden Ivy'ye bakarken gülümsemesi daha da gerginleşiyor. Kimse bizim kadar pasif agresiflik konusunda yetenekli değil. "Ne güzel. Eminim siz kızlar Londra'yı kasıp kavururken harika vakit geçireceksiniz."

"Lady Andromeda'nın bileği bu sabah nasıl, anne?" kardeşim, o kadar iyi yaptığı sahte neşeye sesini yükseltir. Ona sessizce teşekkürlerimi iletirim.

Annem içini çeker ve çorba kaşığını masaya bırakır. Lady Andromeda, en sevdiği kısraktır; bunun en önemli nedeni de mükemmel bir damızlık olmasıdır. "Hâlâ biraz ağrısı var. Veteriner, birkaç gün dinlenirse düzeleceğini söylüyor. Umarım haklıdır, çünkü gelecek hafta Sullivans'lara çiftleşmeye gidecek."

Sullivans, Newmarket'ta yaşayan ve ülkedeki en başarılı damızlık çiftliğini işleten zengin bir İrlandalı ailedir. Tabii ki yeni zenginler, ama damızlık çiftliğini yöneten kızları işinde çok iyidir.

Sevgili Lady Andromeda'nın şişmiş bileği ve yaklaşan çiftleşme, annem, Benedict ve Flora arasında canlı bir sohbet başlatıyor, Ivy ve beni dışarıda bırakıyor.

"At biniyor musun?" diye soruyor bana, çorbasını karıştırarak. Yemin ederim, onu her gördüğümde daha da zayıflıyor. Gözleri nedense sürekli Ma'nın arkasındaki duvara kayıyor.

"Tabii ki biniyorum, ama o kadar at takıntılı değilim. Al." Domuzlu turta dilimleri ve İskoç yumurtası yarımalarının bulunduğu bir tabağı alıyorum. "Lütfen, biraz al. O müthiş lezzetli balık parmaklı sandviç kadar iştah açıcı olacaklarını garanti edemem, ama yerel bir nadir ırk kasabından aldım, o yüzden oldukça iyiler."

"Teşekkür ederim." Etrafına telaşla bakınıyor, şüphesiz tabağı nasıl boşaltıp kendi tabağına aktaracağını merak ediyor.

"Al." Parmaklarımı kullanarak, tabağına yarım bir İskoç yumurtası ve iki dilim domuz eti turtası koyuyorum. "Öğle yemeğinde her şey çok samimi."

Küçük bir kahkaha patladı içinden. "Evet, kesinlikle. Anlıyorum." Bizi çevreleyen ihtişamı dikkatle incelerken kaşlarını kaldırdı. "Bu kaşık gümüşten ve duvarda gerçek bir Dürer var, ama parmaklarımızı kullanabiliyoruz. Çok mantıklı."

Ivy'nin gülümsemesi, kahkahası o kadar bağımlılık yapıcı bir manzara ki, bir an için orada aptalca oturup, tabağı havada asılı bırakarak, büyülenmiş bir şekilde ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Arkasında, güneş ışığı cömertçe içeri akıyor ve onu arkadan aydınlatıyor, böylece güzel saçları adeta bir hale gibi görünüyor.

Bakışlarımın yoğun ağırlığı altında kahkahası kesiliyor ve ben boğazımı temizliyorum. "Dürer'i tanıyor musun? Burası iyi bir yer."

Gülümsemesi utangaç bir hal alır. "Zeki değilim ama sanattan anlarım. Ve bu muhteşem. Onun sadece bir tavşan resmettiğini sanıyordum — o meşhur olanı."

"Halka açık olan tek tavşan resmini o çizdi," diyorum gizemli bir şekilde ve o, bu içeriden gelen bilgiyi çok sevmiş gibi ağzını açıyor. Genelde bana karşı savunmacı bir tavır sergiler, ama bu yarı şakacı tavrını gerçekten sevdiğime karar veriyorum. Bu, önceki —cinsel olmayan— etkileşimlerimize göre büyük bir gelişme.

"Vay canına. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Devam ediyorum. "Ne tür sanat eserlerini seversin?"

"Aslında çoğunlukla manzaralar. Eski tarz. Sanat konusunda oldukça klasik bir zevkim var."

Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyorum. Ivy... biraz tuhaf, sanırım. Sanatsal zevkleri konusunda daha çağdaş olacağını düşünmüştüm.

"Peki, sana oturma odasında güzel bir Constable tablosu olduğunu söylersem, ilgini çeker mi?" Sanki övünüyor gibi konuşuyorum, ama aslında sadece yüzündeki gülümsemeyi korumak istiyorum. Eğer onu mutlu eden şey buysa, o zaman sanat ruhunu beslemek için sahip olduğumuz her paha biçilmez hazineyi ona sunacağım.

Donup kalıyor. "Aman Tanrım. Kes şunu. Ciddi misin?"

Gülümseyorum. Bundan keyif alıyorum. Gülümsememi görünce yüzü yumuşuyor. Ağzıma bakıyor.

"Öyle."

Ne hoş, küçük, pastoral bir manzara—aslında bir su değirmeni."

"Daha fazla bir şey söyleme." Sonunda, sonunda bir parça domuzlu turta alıyor. Güzel. Sadece orbadan fazlasını yemesi gerekiyor.

"Öğle yemeğinden sonra sana gezdireyim. Sonra belki resim yapmaya başlamadan önce yürüyüşe çıkabiliriz." Fısıltıyla konuşmaya başlıyorum ve başımı kız kardeşimin yönüne doğru sallıyorum. "Bilirsin kimle işlerin nasıl gidiyor, biraz sohbet edelim."

Domuz eti turtası dilimini tekrar masaya koydu. Kahretsin. Yüzündeki ifade birdenbire sertleşti. "Kesinlikle. Bu konuda seninle ciddi bir konuşma yapmam lazım."

Bu da ne demek oluyor şimdi?

Kabul etmeliyim ki, Xavier de Vere bir kızın hevesini nasıl kıracağını iyi biliyor. Özel bir evde orijinal bir Constable tablosuna bakmak, bunu yapmanın bir yolu. Beni tahrik eden sadece, kabarık beyaz bulutları ve narin meşe ağaçlarını böylesine şık bir şekilde resmeden fırça darbelerinin ihtişamı değil, tüm bu sanat eserlerinin ardındaki hikaye. Her bir düşün bu tabloları nasıl elde ettiği, başlı başına bir hikaye olmalı.

Ah, bir de ögle yemeğinde Constable'ın hemen yanında bir Gainsborough olduğunu söylemeyi unutmuş, o da var tabii.

İnanılmaz.

Dışarı çıktığımızda hâlâ sanat pornosu sersemliğindeyim. Hava ceket giymeye gerek kalmayacak kadar ılık ve Xavier ögle yemeğinden önce çizme yerine mokasen giymiş, ki bu gerçekten biraz yazık. Çizme ve o kombinasyonu kesinlikle *The Gentlemen*'daki Theo James'i andırıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, hâlâ Theo James'i andırıyor. Gömleğinin üzerine giydiği hafif kapitone yelek, gördüğüm en şık şey, bu yüzden neden bu kadar seksi olduğunu anlamıyorum.

Hâlâ Flora'nın sevimli krem rengi süveterini giyiyorum ve çok edici bir şekilde, üzerinde tek bir damla domates çorbası bile yok. O çorbanın rengini görünce az kalsın ölecektim. Ama o domuz eti turtası muhteşemdi. Xavier bana sürekli daha fazla yedirmeye çalıştı. Benedict atlarla ilgili bir sohbet başlatınca, annesi beni sorguya çekmeyi bıraktı ve çok rahatladım. Kadın korkutucu görünüyor, ama kocası ölmek üzere olan biri için kesinlikle kendini toparlamış.

Her şey çok üzücü. Flora bana, kocasının birkaç hafta değilse de birkaç ayı kaldığını söyledi. Daha da garip olanı, Flora'nın bu konuda pek üzgün görünmemesi. Anne babamın ölümleri, hayatımda başıma gelen en kötü iki olaydı, ama belki de bu aristokratlar çocuklarıyla hâlâ tuhaf, resmi ilişkiler kuruyorlardır.

Evden uzaklaşırken yanımdaki Xavier'in varlığını aşırı derecede hissediyorum. Tabii, beden dışı bir deneyim yaşarken hissedebileceğiniz kadar hissediyorum. İşte buradayım, hayatımda gördüğüm en güzel yerin bahçelerini, bir gün *burayı tamamen miras alacak* olan, lanet olsun, muhteşem ve son derece sinir bozucu bir adamla keşfediyorum, oysa kafede bütün gün İngiliz kahvaltısı servis edip, akşamımı Dawn ile geçirmek için hazırlanıyor olmam gerekirdi.

Suçluluk ve endişe, karnımda bir kıvılcım gibi parladı ve ben onu bastırdım. *Aptal olma Ivy*, dedim kendime. *Onu yüzüstü bırakıp buraya gelmenin hiçbir anlamı yok, eğer hafta sonu boyunca suçluluk duyarak her şeyi mahvedeceksen.*

"Kuşhane bu taraftadır," diyor Xavier, bizi sola doğru yönlendirerek. "1870'lerde sekizinci dük tarafından tüm ev yıkılıp sıfırdan yeniden inşa edildi ve misafirlerini memnun edecek ve tabii ki ziyaretçilerin zenginlik ve güçleri konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmayacak bir dizi özellik inşa etmeye başladılar." Bana utangaç bir şekilde gülümsüyor ve bu sinir bozucu derecede sevimli. "Karısı bahçıvandı, ama ikisi de nadir kuşlara çok düşkündü. Tabii ki şimdi boş, ama zamanında olağanüstü bir egzotik tür koleksiyonuna sahipti."

"Bahçıvan olmak için ne güzel bir yer," diye düşünürüm, kuşhaneyi incelerken. O gün otobüsten gördüğümde dikkatimi çekmişti, ama yakından bakınca nefes kesici: altın yaldızlı, en sevdiğim yeşil tonlarından biri olan "eau-de-nil" rengine boyanmış, kafesli demirden yapılmış devasa bir yapı. Bakır pası rengine benziyor, ama kusursuz bir güzellikte. Ne sıklıkla boyandığını merak ediyorum. Her şey mükemmel bir simetri içinde ve neredeyse dayanamayacak kadar muhteşem. Aslında kalbimi sızlatıyor.

"Gerçekten de öyle," diyor Xavier. "Adı Alice de

Vere'di." Hmm. Alice annemin adıydı. Buna bayıldım.

"Aslında, deri ciltli bahçecilik günlükleri kütüphanede duruyor," diye devam ediyor. "Çok güzeller. Çağdaşlarının çoğu gibi o da özellikle eğrelti otlarına takıntılıydı ve günlükleri, çeşitli açılma aşamalarındaki çok çeşitli türlerin kurşun kalem eskizleriyle dolu. Muhteşemler."

eğrelti otlarına tamamen farklı bir bakış açısıyla bakmanı sağlıyor. Onlarla dolu bir seramız var—sana daha sonra göstermeliyim."

Flora'dan edindiğim bilgilerden, hem Xavier'in hem de Benedict'in "mülk"ü ve Oxford şehri genelinde sahip oldukları milyonlarca sterlin değerindeki arazileri yönetmekle ilgili işleri olduğunu biliyorum. Eminim çok iş gerektiriyordur. Öyle görünüyor. Ama burada dururken aklıma gelen şey, bunun onun hayatı olduğu. Bu ev, bahçeleri, hikâyeleri ve ünlü ressamların yağlı boya tablolarından, muhtemelen inanılmaz derecede etkileyici bir Viktorya dönemi mimarı tarafından tasarlanıp inşa edilmiş bu kuşhaneye kadar, tüm bu mükemmel parçaları.

Ve tüm bunlara ne kadar değer verdiğini anlayabiliyorum. Bunları hafife almıyor. Büyülenmiş ifadesinden, her binaya, her hikayeye, bu yerin tarihine dair sahip olduğu her ipucuna gerçekten, gerçekten değer verdiği açıkça anlaşılıyor.

Hayatı, kütüphanede oturup, bu malikaneyi bugünkü haline getiren hanımefendinin güzel çizimleriyle dolu eski günlükleri karıştırmaktan ibaret ve şu anda onu mu yoksa Alice de Vere'yi mi daha çok kışkandığımı bilmiyorum.

"Yapma," diye inliyorum, elimi kalbime bastırarak. "Bu çok fazla. Fern çizimleri mi?" Bu noktada, tüm zamanların en sevdiğim kitaplarından birinin Elizabeth Gilbert'in *The Signature of All Things* olduğunu söylemeyeceğim. Bu, kelimenin tam anlamıyla, Viktorya dönemi mirasçısının bitkilere olan takıntısını anlatan altı yüz sayfalık bir kitap ve muhteşem. Yosun onun tutkusu idi, ama o kitap bitkilerin yakından ne kadar muhteşem olduğunu gerçekten takdir etmemi sağladı. Yani, cidden zekice ve cidden rahatlatıcı.

Resmi eğitimim berbat olabilir, ama üvey annen kütüphaneciyse, istesen de istemesen de temelde bir okur olursun. Tuhafliğimla onu korkutmak istemem, ama eminim ki güzelce açılan eğrelti otlarının eski kurşun kalem eskizlerini karıştırmak —haha— meditasyon yapmak gibi hissettirir.

Eminim yatmadan önce gizli şarkımı dinlemekten bile daha sakinleştirici olurdu.

Xavier gülümsüyor ve bu gülümseme çok samimi. Çok memnun görünüyor. Benim coşkum onu memnun etmiş gibi. "Umarım sana ilham verir," diyor yumuşak bir sesle. "Yani, daha sonra yapacağın resmin için."

"Şu anda ilhamdan terliyorum," diyorum ona. Bu doğru. Buradaki her şey görsel bir uyuşturucu gibi. Pes edip kendime hafta sonu için yeni tuvaler aldığım için çok mutluyum. Küçükler, ama onları şövaleye kurmak için sabırsızlanıyorum.

Kıkırdıyor. "Bu iyi. Öyleyse, hadi başlayalım. Eminim yakında gidip kurmak istersiniz."

Bahçenin eski kısımlarından geçiyoruz, folly'lerin amaçlandığı gibi hem güzel hem de gereksiz olan bir Georgian folly'ye bakıyoruz. Romantizm bahçe tasarımı son moda olduğunda, eski bir atası bunu inşa etmiş. Xavier, o zamanki dük ve düşesin Jakoben evini yıktıklarında folly'yi yıkmadıklarını söylüyor ve ben de buna sevinmeden edemiyorum.

"Bahçenin en sevdiğim kısmı şimdi geliyor," diyor folly'den ayrılırken. "Limonluk. O da Gürcü tarzında, ama Walter—yani sekizinci dük—ısıtma sistemini tamamen yenilemiş."

O bunu söylerken aklıma gelen, tamamen uygunsuz bir düşünce, *Grosvenor*'daki dükün limonluğunda gerçekten mükemmel bir seks sahnesi olduğu.

Hiç yardımcı olmadı, Ivy. Hiç yardımcı olmadı.

Telaşla arkamı dönüp arkamıdaki eve bakıyorum. Güneş ışığında altın rengi parıltıyor. Ne kadar güzel olduğunu kavrayamıyorum. O romantik kuleler ve baş döndürücü dik çatılarla bulutlu bir günde bile muhteşem olduğundan eminim, ama bugün sanki güneş, beni buraya umutsuzca aşık etmek için elindeki tüm numaraları kullanan sinsi bir emlakçı gibi.

Uzakta, iki ağaçlık arasında ön cephesi görünen, daha küçük ama aynı derecede altın rengi bir evin önünden geçiyoruz. Jane Austen'in bir fantezisi gerçeğe dönüşmüş: mükemmel simetrik, sütunlu bir sundurma ve devasa pencereler.

"Ooh," diyorum. "O ne? Çok güzel." Güzel demek yetersiz kalır. Özleminden kalbim sızlıyor.

"O, miras evi. Ana evden tam yüz elli yıl daha eskidir." "Mükemmel."

"Teorik olarak," diyor yavaşça, sanki kelimelerini özenle seçiyormuş gibi, "Babam vefat edip ben unvanı miras aldığım da annem oraya taşınacak. Tabii ki onu oradan çıkarmak gibi bir niyetim yok, ama evlendiğim de ısrar edeceğini sanıyorum. Yeni evlileri rahatsız etmemek gelenektir."

Cümlesini garip bir kahkaha ile bitiriyor, ama ben sersemlemiş durumdayım. Birkaç cümleye daha fazla moral bozucu şey sığdırabilir miydi acaba? Ben burada sadece güzel bir evin manzarasının tadını çıkarıyordum, o ise bana babasının ölmek üzere olduğunu, annesinin tıpkı Dawn gibi dul kalacağını, lanet olası *evleneceğini* ve sadece bununla da kalmayıp, annesinin evden taşınacağını, böylece o ve gelininin Belvedere'nin her yerinde tavşanlar gibi sevişebileceklerini hatırlatmak zorunda kaldı.

Ah, lanet olsun.

Limonluk gözüme çarptı ve mideme bir futbol topu gibi çarptı. Estetik açıdan mükemmeldi, aynı altın rengi taştan yapılmış uzun, alçak bir binaydı. Cephenin boyunca, kubbeli üst kısmı olan, aynı tipte, tam boy Georgian pencereler sıralanıyor. Düz çatının üzerinde taş vazolar var — yine, hepsi aynı. Genel etki tek kelimeyle muhteşem ve pencereler arasındaki eski, budaklı wisteria dallarının muhteşem cümbüşü, ilkbaharda her ton mor renkte çiçek açtıklarında ne kadar inanılmaz göründüklerini merak etmeme neden oluyor.

Burası Harrow Road'dan çok uzak ve burada olmanın, bu durmak bilmeyen güzelliğe maruz kalmanın ne kadar büyük bir zevk olduğunu fark etmemi sağlıyor. Günlük hayatımda estetik olan hiçbir şey yok, ama işte buradayım, bir harikadan diğerine geçerek kendimi bu güzelliğe kaptırıyorum. Bu beni hayalperest yapıyor. Çok *keyifli*. Her zamanki saçmalıklar yerine, zihnim eğretili otu eskizleriyle, taşı altına dönüştüren güneş ışığıyla ve uzun zaman önce burada hapsolmuş zavallı egzotik kuşların tüylerinin ne kadar renkli olabileceğiyle dolu.

Yaratıcılık bombardımanı beni bambaşka bir insana dönüştürüyor.

Tabii Xavier beni hızla gerçeğe döndürene kadar.

"Ee." Kocaman bir cam kapıyı açıyor ve içeri girmem için işaret ediyor. "Flora hakkında konuşmak istemiştin, değil mi?"

Seraya adımımı atar atmaz sıcak bir hava dalgası yüzüme çarptı. Dışarısı ılık ama burası *sıcak*. Aynı zamanda, Xavier'in sözleri içimde bir anlık bir rahatsızlık uyandırdı. Son yarım saattir çekici, bilgilendirici ve mükemmel davranması, masum ses tonu gibi, bu rahatsızlığı daha da artırıyordu.

Kız kardeşim hakkında mı konuşmak istemiştin? Kulağına saflık kültürü saçmalıklarını doldurup ona Tanrı korkusu aşılayarak engellediğim o güzel genç kadın hakkında mı?

Dönüp ona bakıyorum. "Tabii ki Flora hakkında konuşmak istiyorum."

Arkasından kapıyı dikkatlice kapattı. Yüzünde endişeli bir ifade vardı, ama konuşurken ses tonu kibardı. "Elbette. Ne oldu? O iyi mi?"

Burun deliklerim genişleyerek keskin bir nefes alıyorum, geçen hafta bana söylediklerine duyduğum öfkeyi gerçek kelimelere dökmeye çalışıyorum. Birlikte geçirdiğimiz ilk günden beri öfkeleniyordum, gerçekten öyleyim, ve kafamın içinde ona yüzlerce kez fikrimi söyledim, ama şimdi ne diyeceğimi bilmiyorum. Etrafıma bakıyorum, taş zemini, geniş taş rafları, her pencere arasındaki kaideler üzerindeki vazolar ve güzel bitkileriyle buranın ne kadar muhteşem olduğunu belirsiz bir şekilde fark ediyorum.

Vay canına, bunlar gerçek limonlar.

Burayı bu kadar tropikal tutmalarına şaşmamalı.

"Dur biraz." Flora'nın süveterini çıkarmadan önce parmağımı kaldırıyorum. Eğer çıkarmazsam bir dakika içinde terden boğulacağım. Tam da o anda süveteri başımdan çekip çıkarıyorum; o da kendini toparlayıp başka yere bakmadan önce gözleri küçük tişörtümün içindeki göğüslerime doğru kayıyor. Bu beni sinirlendirmeli, ama... etmiyor.

Kazakları saksı bitkilerinden uzak, taş çıkıntılardan birine koyuyorum. Hadi, söyleyeyim gitsin. "Kız kardeşinin seks hayatı hakkında seninle konuşmak istiyorum."

Gözleri resmen yuvalarından fırladı. "Anlamadım? Ne seks hayatı?"

"Aynen öyle!" Ellerimi havaya kaldırıp ondan uzaklaşıyorum. "Onun lanet olası bir cinsel hayatı yok çünkü sen ve kardeşin ona "avcılar" hakkında saçmalıklar anlatıp onu ölümüne korkutuyorsunuz!"

"Bir saniye, dur bakalım." Bir adım daha yaklaşıyor. "Bu saçmalık. Tabii ki avcılara karşı dikkatli olmak zorunda. O güzel ve son derece zengin bir genç kadın. Onun ne kadar savunmasız olduğunu bilemezsin..."

Elimi uzattım. "O konuya hiç girme. O savunmasız değil. Deneyimsiz. Bu büyük bir fark. Flört dünyasında nispeten güvensiz çünkü sen ve Yürüyen Penis Benedict, onun dünyayı tanınması için ona hiç rahat vermediniz. Flört etmek tıpkı toplu taşıma kullanmak gibidir—kestirme yol yoktur. İnsanlar bunu kendileri öğrenmek zorundadır. Gerçi geçen haftaya kadar o lanet metroyu hiç kullanmamış olması, benim savımı çok güzel bir şekilde doğruluyor."

"Biz onun kardeşleriyiz! Tabii ki onun flört piyasasına girmesine yardım etmeyeceğiz!"

"Evet, çünkü burası *Grosvenor* değil ve onun sosyeteye giriş yaparken ona eşlik etmek zorunda değilsin."

Ağzını açıp bir şey söylemek üzereyken, bu eski kafalı tuhaf tiplerin hâlâ sosyeteye giriş törenleri yaptığını fark ettim. Gözlerimi devirdim ama devam ettim. Konuşmasına izin vermeye niyetim yoktu — çok öfkeliydim. "Ah, lanet olsun," diye devam ettim. "Ama neyse, onu aktif olarak engellemenize gerek yok! Tabii siz enstestçi patriarklar, kadınlarınızın kendilerini saf ve tamamen cahil tutmalarını beklerken, sizler benim gibi fahişelere gidip bekaretinizi kaybetmeye devam ediyorsanız, durum bu mu?"

Ağzı bir akvaryum balığı gibi açılıp kapanıyor, elmacık kemiklerinde kızarıklık belirliyor. "Tabii ki hayır. Saçmalama."

"Saçmaladığımı düşünebilirsin, ama kardeşinin bakire olduğunu ve kardeşinin Alchemy'de nefes alan her şeyi siktiğini biliyorum, o yüzden teorimin mantıklı olmadığını söyle."

"Hayır, *sen beni* dinle." Bana doğru bir adım atıyor. Belli ki sıcaklık ve ahlaki öfkenin birleşimi onu da etkiliyor, çünkü yeleğini çıkarıp Flora'nın süveterine gösterdiğim özenin çok daha azıyla pencere pervazına fırlatıyor. Yelek, saksıdaki sardunyaların üzerine düşüyor. *Tüh tüh. Kötü Xavier.* Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturuyorum ve bakışları yine onlara takılıyor. Ne yazık ki o gergin bir pislik ve Ivy Cooper'ın göğüsleriyle mastürbasyon yapmanın o eşsiz zevkini asla bilemeyecek.

"Flora çok masum," diye tersliyor. "Hayatı boyunca sadece kızların gittiği bir okulda okudu." Gözlerimi deviriyorum, çünkü elbette öyle. "O bir yetişkin ve bu seçimler sorumlu olduğu sürece, hayatta kendi seçimlerini yapma hakkına tamamen sahip. Ben ve Ben'in tek yaptığı, ona acele etmemesini ve kendi muhakemesini kullanmasını tavsiye etmektir."

"Kendi sözlerini dinle! Seni kendini beğenmiş sikik herif. O, kendi seçimlerini yapma hakkına sahip, bu seçimler sorumsuzca olsa bile. Senin hoşuna gitmese bile. O *on dokuz yaşında*. Kendini bırakıp eğlenmesi gerekiyor!"

Onu baştan aşağı süzdüm; yüzündeki öfkeyi ve o yosun yeşili gözlerindeki ateşi içime çekerken, midem tiksinti ve başka bir duygu yüzünden altüst oldu. Onu kızdırmak pek çok açıdan çok *tatmin* ediciydi. "Beni neyi hasta ediyor biliyor musun?" diye devam ettim. Artık coşmuştum. Onu kızdırmak istiyordum. Onu alay etmek, iğrenç kendini beğenmişliğinden sıyrılmasını sağlamak istiyordum. "Manipülasyon. Ona şöyle deseydin: '*Flora, biz senin küçük kardeşin olduğun için gerçekten çok korkuyoruz ama yine de seni ve hayat seçimlerini destekliyoruz*,' o zaman başka olurdu. Ama söylemedin, değil mi? Hayır, tüm bu hayali düşmanları uydurdun ki o kendi en büyük engeli haline gelsin, ve bu gerçekten zekice, ve gerçekten iğrenç." Sözlerimdeki tiksintiyi vurgulamak için dudaklarımı büzüyorum, ve tedbir olarak kollarımı sıkıp göğüslerimi yukarı itiyorum.

"Onlar hayalet değil!" Artık tam anlamıyla bağılıyor ve yüzüme doğru yaklaşıyor. "Onlar gerçekten var! Haftanın herhangi bir gecesi, bir kulübe girip uyuşturulabilir. Ya da sadece unvanı için peşinde olan, görünüşte mükemmel bir beyefendi tarafından şarapla ve yemekle kandırılabilir. Kelimenin tam anlamıyla herkes bir tehdit!"

"Bu, kız kardeşine hakaret. Sırf o muhteşem, zeki ve eğlenceli diye erkeklerin ona ilgi duymayacağını varsayıyorsun. Ve onun, yanlış niyetleri olan bir pisiğin tuzağına düşecek kadar saf olduğunu varsayıyorsun. Pekala, sana bir şey söyleyeyim. Her bekar kadın böyle bir risk altındadır ve eğer nişanlı olmasaydın, sen de altın avcılarının hedefi olurdun, eminim.

"Kardeşin bu tür insanlarla nasıl başa çıkıyor? Onları çok önceden fark ediyor, çünkü sağlam bir muhakeme yeteneğine sahip olacak kadar hayat tecrübesi var. Benedict kolay lokma değildir. Flora da öyle olmayacak, eğer ona o lanet gücünü verirse, çünkü o işi yaparken *öğrenecek*." Derin bir nefes veriyorum. "Tanrı aşkına, ne metroyu nasıl kullanacağını göstermem için beni tuttun, ama görünüşe göre ona güvenli bir şekilde nasıl seks yapılacağını da öğretmem gerekecek."

"Böyle bir şey yapmayacaksın." Parmaklarını yüzüme doğrulttu. Sesi alçalmış ve korkutucu hale gelmişti. Ben öfkeli olsam da, o kalp krizi geçirmek üzere gibi görünüyordu.

"Biri bunu yapmak zorunda. Bana, biriyle yatmadan önce bir ilişkiye girene kadar beklemesi gerektiğini söylediğini anlattı, çünkü bu daha "anlamalı" olurmuş. Ne saçmalık ama."

"Saçmalık değil. Doğru. Tabii ki onu gerçekten seven biriyle birlikte olursa daha anlamalı olur."

"İlk sevişmesinin ne kadar anlamalı olduğu seni hiç ilgilendirmez ve bu çok ikiye bölünmüş bir davranış, seni ataerkil pislik." Tanrım, artık kendimi tutamıyorum. Gen, Maddy ya da Alchemy'deki diğer kadınlar burada olsaydı, bu adama ne kadar çabuk haddini bildirirlerdi, hayal bile edemiyordum.

Yeni arkadaşımı savunurken Alchemy kraliçelerimden ilham alıyorum. "Alchemy'de bir gecede, sen ve senin züppe arkadaşlarının, okulda Matron bakmıyorken yorganın altında birbirinizi mastürbasyon yaparken hayal edebileceğinizden çok daha fazla orgazm yaşadım. Sence bunların hiçbirisi "anlamalı" mıydı? Sence kadınlar seksi bir erkeği eve götürüp onunla sevişirken sadece "anlam" mı arıyorlar? *Yanılıyorsun* dostum."

Çenesi şimdi açık kalmış durumda ve sanki ben şeytanın vücut bulmuş haliymişim gibi bana sessizce bakıyor. Bu fırsatı değerlendirip, sessizliğinden yararlanarak öfkemin geri kalanını da kusuyorum.

Şimdi ona parmağımı batırıyorum ve parmağım göğüs kasları arasındaki sert ete baskı yapana kadar durmuyorum.

Gömleğinin içinden onun sıcaklığını hissedebiliyorum ve yemin ederim ki bu, kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyor.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" En şeytani sesimle fısıldıyorum. "Bence kardeşin, bir kadına neyi istemesi ve neyi istememesi gerektiğini söylemeye cüret eden en kötü türden bir cinsiyetçi ikiyüzlü, ve bence sen, dostum, sıradan seks fikrinden o kadar dehşete kapılmışsın ki, bunu zavallı kız kardeşine yansıtıyorsun. Onu büyük, kötü Londra'da güvende tutmaya çalışıyorsun, ama onun neyi kaçırdığını anlamadığın için, ondan neyi çaldığının farkında bile değilsin. Ne dersin buna?"

Bu sözler onu sersemliğinden uyandırır. Gözleri artık neredeyse tamamen göz bebeği haline gelmiştir ve tamamen çılgınca görünürler.

"Ne dedin?"

"Duydun beni. Senin için göğüslerimi çıkardım, elinde de sikini tutuyordum, ama sen kaçtın. Sevmediğin bir kadın için hayatının geri kalanını feda ediyorsun. Bunun senin için önemli bir mesele olmadığını varsayabilirim. Ama bu sana hâlâ şunu yapma hakkını vermez—"

Söylemeye başladığım şeyi bitiremiyorum, çünkü o bir şimşek hızıyla hareket ediyor, iki bileğimi de kavıyor, mengine gibi sıkıyor ve beni kendine olabildiğince yaklaştırıyor.

"Seks fikri beni dehşete düşürüyor mu sanıyorsun?"

Sesi neredeyse bir hırlama gibiydi, yüzü benimkine o kadar yakındı ki, amımdan sızan sıvı külotuma damladı. Bu çok utanç vericiydi, ama olmuştu işte. Burada, daha da ısrarcı olmaktan başka pek bir seçeneğim yoktu. "Evet." Gözlerine baktım ve meydan okurcasına çenemi kaldırdım.

"O gece korktuğum için kaçtığımı mı sanıyorsun?"

"Bence benimle başa çıkamayacağından endişelendin, evet, ve..." Küçük bir çığlık attım, çünkü vücutlarımızı birbirine daha da sıkı bastırdı, öyle ki yumruklarımın kenarları göğüs kaslarına sıkıştı ve parmak eklemleri artık kelimenin tam anlamıyla meme uçlarını okşuyordu ve bu, açıkçası utanç verici derecede tahrik ediciydi.

"Sen benim seninle başa çıkamayacağımı düşündün." Sanki geride kalmış bir çocukmuşum gibi sözlerimi bana yavaşça tekrarlıyor. "Tanrım, lanet olsun, iyilik yapanın başı belaya girer, değil mi? Ben iyi olmaya çalışıyordum. Seni sömürmemeye çalışıyordum." İoleyerek alnını benim alnıma yaklaştırıyor. İkimiz de terden sıırılsıklamız ve kokusunu alabiliyorum, kokusu muhteşem. Çam ve odun gibi bir koku. Duş jeli, belki de sabun. Kokusu bana yetmiyor. "O gece seni kapı dışarı eder etmez ne yaptım biliyor musun?"

"Ne?" Nefesim kesik kesik, kendimden nefret ediyorum ama elimde değil. Nemli alnımı onun alnına sürüyorum.

"Değerli bir antika lazımlık içine boşaldım ve onun senin sıkı küçük amın olduğunu hayal ettim."

İnliyorum, sertleşmiş, arzulu meme uçlarını onun parmak eklemlerine daha sert bastırırken bacaklarını birbirine sıkıştırıyorum. Lanet olsun, bu çok iyi.

Sert bir bakışla geri çekiliyor ve bileklerimi bırakıyor. Bu durumun yarattığı hayal kırıklığıyla ağlamak üzereyim ki, saçlarını yüzümden geriye tarıyor, at kuyruğu yapıyor ve bir yumruğuna doluyor.

Sanırım ya boşalacağım ya da bayılacağım. Hangisi olacağını bilmiyorum.

"Kız kardeşim Ivy'ye karşı neden koruyucu bir pislik gibi davrandığımı biliyor musun?"

"Hayır." diye fısıldıyorum. Kafamı sallamaya çalışıyorum ama saçımı tutuşu çok sıkı.

Saçımı bir dizgin gibi kullanarak başımı bir tarafa eğiyor ve dudaklarını boynuma indirip tenime fısıldıyor. "Çünkü benim gibi erkeklerin, çok zorlandıklarında neler yapabileceğini çok iyi biliyorum."

Sözleri bir şekilde uğursuz ve müstehcen geliyor ve ben bacaklarımı daha sıkı birbirine sıkıştırıyorum. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum kendi kendime, ama galiba beni duyuyor.

"Şu lanet olası meme uçların. Göğüslerini rüyamda görüyorum. Ağzını da rüyamda görüyorum, biliyor musun? Gelişigüzel seks yapmaktan ne kadar da korkmadığımı sana göstermemi ister misin?"

İki elimle gömleğinin kenarlarını tutuyorum, bunu yaparken sert karın kaslarını fark ediyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, böylece sertliğini üzerimde hissedebiliyorum. "Evet. Evet. Lütfen."

"Bunu hak ettiğinden emin değilim. Az önce bana çok, çok kötü şeyler atfettin, biliyorsun."

"Özür dilerim." Başımı daha da uzağa çevirip boynumu ağzına doğru bastırmaya çalışıyorum. Bunu yaparken sakalları çenemi okşuyor. "Ne istersen yaparım. Her şeyi."

"Bana seni idare edemeyeceğimi söyledin." Bana sürtünüyor ve aman Tanrım, çok yaklaştım. "Bu çok, çok kaba bir şeydi. Kim bilir kim tarafından becerilmedi ne kadar sevdiğini söylemen de öyle."

"Biliyorum. Özür dilerim." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Seni... kışkırtmaya çalışıyordum."

Hareketsiz kalır ve boynuma hafifçe kıkırdar. "Öyle miydin? Peki neden?"

"Kırılmanı istedim," diye mırıldanıyorum, gömleğinin sert pamuğuna karşı. "Asil ve kendini kontrol eden biri olduğunda gerçekten dayanılmaz oluyorsun." Bir elimle gömleğini bırakıp, onu aramızda, onun güzel, düz karnının üzerinden kaydırıyorum.

Dudakları boynuma dokunuyor ve dilini bir anlığına hissediyorum. Külotum sıılsıklam ve bu gidişle meme uçlarım sütyenimde iki delik açacak gibi.

"Şimdi bir yerlere varıyoruz, Ivy. Kadınların ne istediğini anlama yeteneğime bu kadar az güveniyorsan, sana ne istediğini düşündüğümü söylememi ister misin?"

"Evet... evet."

Bir an donakalıyorum, avucum onun karnında, ağzı boynumda. Duraksıyor, muhtemelen beni bu ızdıraptan kurtaracak mı karar vermeye çalışıyor, sonra boş elini kıcıma sıkıca yapııştırıyor, beni devasa ereksiyonuna daha da sıkı bir şekilde yapııştırıyor.

"Sanırım sana seni ne kadar iyi idare edebileceğimi göstermemi istiyorsun."

Bu adamla *bu* işi daha da ileri götürmek, şimdiye kadar yaptığım en aptalca şeylerden biri — ki bunlardan epey var — ama umurumda değil. Son zamanlarda her şey çok boktandı ve kendimi çok yalnız, bunalmış ve yaşımdan önce yaşlanmış hissettim. Ama şu anda, hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam ereksiyonunu göğsüme bastırıyor ve dudaklarını boynuma bastırıyor, ve kanım, birbirimizi bu kadar vahşice tahrik etmemizin heyecanıyla pompalanıyor, ve ben temelde bu ya da o olmayan hiçbir şeyi umursamıyorum.

Hiçbir şey.

Benden bu

kadar.

Evet, gün ışığı altında, muhtemelen yarısı camdan oluşan bir binadayız ve onun beni kendi sorunlarından uzaklaşmak için hızlı, sapkın ve tamamen uygunsuz bir oyalama aracı olarak kullandığı neredeyse kesin.

Bir kez daha soruyorum,

umurumda mı? Hayır, değil.

Tek var olan şey onun kokusu, vücudundan yayılan ısı ve ellerimin altındaki o sert kaslar; bunlar bana, Flora'nın seksi bahçıvanlarına yardım etmek için, söylediğinden daha fazla zaman harcıyor mu diye merak ettiriyor. Kendini beğenmiş bir pislik olabilir, ama seksi bir kendini beğenmiş pislik, ve şu anda gördüğüm en baş döndürücü şey o.

(Bu özel durumda olmasam bile, onun şimdiye kadar gördüğüm en baş döndürücü şey olacağına dair korkunç bir his var içimde.)

"Haklısın," diye nefes nefese söylüyorum. Şu anda sevişebilirsem ona dünyanın düz olduğunu bile söyledim. "Bana başa çıkabileceğini göster."

Yüzünü görebilmek için kendimi zorla biraz uzaklaştırıyorum ve aman Tanrım. Onun da en az benim kadar buna ihtiyacı olduğuna dair en ufak bir şüphem varsa bile, ona bir bakışta bu şüphelerim buharlaşıp yok oldu. Gözlerindeki ifade resmen tehlikeli. Sanki kokain çekmiş gibi görünüyor. Bu bana cesaret veriyor ve dişlerimi sıkarak, "Geçen seferki gibi kaçarsan, seni hadım ederim. Ciddiyim, Xav."

Bunun kıbarca "çifte standart" olarak adlandırılabilir bir şey olduğu aklımın bir köşesinde duruyor. Eğer Alchemy'deki herhangi birimize bir erkek böyle bir şey söyleseydi, işlemlerin herhangi bir aşamasında vazgeçme hakkımızı elimizden almaya çalışsaydı, kapı dışarı edilirdi. Bu yüzden Xavier'in bunu, kastedildiği ruhla algılamasını umuyorum. Yani, benim bir seks suçlusu olduğumun açık bir işareti yerine, şehvetli bir iltifat olarak.

Onun müstehcen sırtışı bana anladığını gösteriyor. Elini saçlarımdan arasından geçirip boynuma doluyor. "İstesem bile buradan uzaklaşamazdım," diyor bana, sonra başını eğip dudaklarımı ele geçiriyor ve aman Tanrım, bu hayatta onun dudaklarının benimkilerin üzerinde kayması ve sıcak, ıslak dilinin içeri girmeyi talep etmesi dışında hiçbir şeyin önemi kalmıyor.

Lanet olsun, hiç vakit kaybetmiyor.

"Xav, değil mi?" diye mırıldanıyor ağızımın içine, dilini benimkiyle buluşturmadan önce, ve dilini öyle sıkı bir şekilde dolandırıyor ki, onu hemen bacaklarımdan arasına almak istiyorum. "*Kapa çenen!*" demek için anlaşılabilir bir şeyler mırıldanıyorum, o da beni öpmeye devam ederken yumuşakça kıkırdıyor, ki bu benim istediğimden çok daha çekici.

Öpüşme hızla tırmanıyor. Saçını çekiyorum (sinir bozucu derecede yumuşak) ve tutabildiğim her kasını kavırıyorum (sinir bozucu derecede sert) ve sikine doğru itiyorum (ki onun sinir bozucu derecede, mükemmel büyüklükte olduğunu zaten biliyorum). Ya ikimiz de kararımızı verdik, ya da ikimiz de diğerinin fikrini *değiştirmesinden* korkuyoruz, ama kesinlikle aynı, çok müstehcen sayfadayız.

Alchemy's Playroom'da erkeklerle sevişmeye alışkınım, orada herkes kesin bir şey. Xavier'la bunun olacağını düşünmemiştim, gerçekten düşünmemiştim ve bunun saf, beklenmedik *sevinci* beni baş döndürüyor. Sanki o, limonluk ortasındaki çok uzun bir palmye ağacıymış gibi üzerine tırmanmak istiyorum. İstiyorum ki

Vücudunun her bir parçasına aynı anda dokunmak istiyorum. *Şu anda* vücudumun içinde onun sahip olduğu her bir uzvunu hissetmek istiyorum.

Ve en güzel yanı ne biliyor musun?

O da aynı şekilde hissediyor gibi görünüyor.

Bir de baktım ki, tişörtümün ve sütyenimin askılarını omuzlarımdan aşağı çekiyor. Öpüşmemizi kesmeden sütyenimin kopçasını açmaya çalışıyor ama başaramıyor, sonra da sinirli bir homurtuyla her şeyi belimin etrafına doğru itiyor. Gün ışığında, izin istemeden ve gerek de duymadan beni böyle çıplak bırakmasının şoku, ağızma nefes almamı engelliyor.

(Tamam, belki de bu daha çok bir inilti. Ya da bir hıçkırık.)

Gözleri cılgın, ağız şişmiş, saçları dağınık bir halde geri çekiliyor ve göğüslerimi süzüyor. "Bir de seni hayal ettiğimi sanıyordum," diyor sert bir sesle. Onun lehine, bunu söylerken yüzüme bakıyor. "Bütün bunları asla, asla hayal edemezdim."

Sonra yine üzerine atılıyor, beni kendine çekiyor, bir göğsümü büyük, açgözlü avuçlarla kavrarken bir kez daha saçlarımı avuçluyor ve sanki dünyanın sonu gelmiş gibi beni öpüyor. Düşündüğümde çok daha az ihtiyatlı. Daha az özür diler, daha az kibar. Bu son derece iyi yetiştirilmiş adam, güpegündüz göğsümü yoğuruyor, sanki bu onun doğuştan hakkıymış gibi alıp duruyor. Sanki *ben* onun doğuştan hakkıymışım gibi. Sanki malikanesinin pek de gizli olmayan köşelerinde sıradan genç kızları soyup soymak onun için olağan bir şeymiş gibi.

Sanki ben av gibiymişim gibi.

Sözlü ön sevişmemiz boyunca sessizce zonklayan amım, o meme ucumu sıkıp başparmağıyla işaret parmağı arasında sertçe ovuştururken yine ıslanıyor. Bunu benim için bile yapmıyor. Anlıyorum. Kendisi için yapıyor. Erkeklerin sana kendilerini kaptırdıklarında yaptıkları o körü körüne, ateşli şekilde davranıyor.

Öpüşmemizi kesip çömeliyor ve bunun yerine meme ucumu ağzına alıyor, öpüyor, emiyor ve yalıyor; tüm vücudumda yankılanan derin çekişlerle, sonra diğerine geçiyor. Ağız, elleri her yerimde ve ben, o göğüslerimle uğraşırken, onun koyu renkli başının tepesine bakıp, o güzel yumuşak saçlarını tırmalıyorum.

İkimiz de çok gürültü çıkarıyoruz: o her emdiğinde benden küçük çığlıklar, ondan ise takdir dolu alçak, erkeksi homurtular geliyor ve tanrım, hayatımda gerçekten sapkın şeyler yaptım ama güneş ışığından oluşan bir spot ışığının altında dururken, ilahi bir aristokrat göğüslerimi emiyor ve toz zerrecikleri bu muhteşem, göz alıcı mekanın etrafında güzelce dönüyor; bu, hayatımın en tahrik edici anı olabilir.

"Çok yaklaştım," diye onu uyarıyorum, çünkü bu şekilde boşalmak istemiyorum. Bu çok fazla atlama. Boşalırken gerçek klitoris hareketi istiyorum, sadece bacaklarımı birbirine sıkıştırarak elde ettiğim berbat sürtünmeyi değil.

Göğsümden çekilir ve bana bakar, elleri hâlâ göğüs kafesimi sarar, sanki onun en değerli varlığınıymışım gibi hissettirir. Alt dudağı sırlısklamdır ve parmağımı üzerinde gezdirmekten kendimi alamam.

"Ben buna yüksek kaliteli bir sorun derim," diyor ve bir bakmışım ki, dikleşip beni geriye doğru yürüterek uyluklarım taş çıkıntıya çarpana kadar götürüyor. Kıyafetlerimi çabucak hallediyor, kot pantolonumun fermuarını açıp onu, külotumu, sütyenimi ve tişörtümü aşağıya doğru itiyor, ta ki her şey ayak bileklerimin etrafında birikene kadar. "Otur."

Oturuyorum, kığım soğuk taşa değince biraz inliyorum. Bir anda ayaklarımın dibine diz çöküyor, spor ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyor, sonra da her şeyi çıkarıyor, ta ki onun önünde tamamen çıplak kalana kadar.

Şimdi, ben açıkça pek çekingen olmayan bir kızım, ama onun beni tropikal bitkilerle çevrili, güpegündüz soyuyor olması bana çok... bilemiyorum... küstahça geliyor, anlıyor musun? Sanırım aynı düşünce onun da aklına geliyor, çünkü yine yüzünde ve gözlerinde o tehlikeli bakışla ayağa kalkıyor ve tüm çıplak ihtişamımla beni süzüyor. Ellerimi arkamda birleştirip biraz geriye yaslanıyorum, başımı geriye atıp saçlarımın omuzlarıma dökülmesini sağlıyorum ve bacaklarımı sallıyorum.

Tüm kıyafetlerimi çıkardığı halde kendisinin hala tamamen giyinik olmasını seviyorum.

Kot pantolonunun önündeki kocaman çadırın Cebelitarık Kayası'na benzemesini seviyorum.

Geçen sefer Alchemy statüme ilgili tüm o ahlaki saçmalıklarından kurtulmuş gibi görünmesini seviyorum.

Onun şaşkınlıklarını dindirmek için tek yapmam gerekenin kendimi bedavaya sunmak olduğunu kim bilebilirdi?

"Göster bana." Kucağımın olduğu bölgeye doğru başını sallıyor. "O gece neden uzaklaştığımı göster bana. Senin her bir santimini görmek istiyorum."

Talebine karşılık yüzümde yavaşça bir gülümseme belirdi. Baştan çıkarma mı istiyor? Doğru kıza geldi, orası kesin. Fark şu ki, ben onun için bir gösteri yapmak istiyorum. Sanırım, eski bir seks işçisi olan değersiz bir kadının peşinden gittiği için kendini, benim bir seks işçisi olduğum için bana duyduğu kızgınlık kadar hor görüyor, ama bu, bir müşteriyi mutlu etmekle ilgili değil. Bu, bir erkeğin parasının karşılığını aldığını hissetmesi için, sadece formalite icabı, cilveli bir gösteri sergilemekle ilgili değil.

Nedenini bilmiyorum, ama Xavier'in, aşırı ayrıcalıklı hayatında hiç kimseyi istediği kadar beni istemesini istiyorum. Burada ipleri elinde tuttuğunu sanıyor ve bir bakıma öyle de, ama birdenbire onun tamamen büyülenmiş olması benim için çok önemli hale geldi. Tamamen mest olmuş. Şu anda ona karşı ne kadar muhtaç, ne kadar çaresiz hissettiğimden hoşlanmıyorum. Hiç hoşlanmıyorum.

Ve eğer onun benden daha az kapılmış olmasına izin verirsem, ben mahvolurum.

Sanki bunu düşünüyormuş gibi alt dudağımı yavaşça yalıyorum, sonra bir bacağımı, ardından diğerini, bu pozisyonda olabildiğince açılana kadar hareket ettiriyorum. Daha da geriye yaslanıyorum, bacaklarımı onun için tamamen açıyorum, ayaklarım sallanıyor ve göğüslerim ve diğer yerlerim tamamen ortada.

Ve onun ne düşündüğünü görmek için onu izliyorum. Beni.

Bir an donup kalıyorum, benim için yayılmış, muhteşem, mükemmel bir şekilde çıplak olan Ivy'nin görüntüsüne bakıyorum, güneş ışığı o muhteşem saçların etrafında bir hale oluşturuyor. O kadar muhteşem, o kadar görsel bir ziyafet ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum. O gece de aynı şeyi hissettiğimi hatırlıyorum; gözleri, ağzı ve göğüslerinin görüntüsü beni sersemletmişti, deli gibi yalamak, emmek ve sikmek, çılgınca üzerine atlamak ve sadece *ziyafet çekmek* istemiştim.

Bence o, her bağlamda gördüğüm en güzel manzara. Eğer o benim olsaydı ve bunu yapmak uzaktan bile kabul edilebilir olsaydı, evimin her santimini onun çıplak resimleriyle doldururdum. Bu parlaklığı kutlardım. Onu ölümsüzleştirdim.

Ama o benim değil ve bu mümkün değil.

Geçen seferki çatışmamın büyük bir kısmı, onun numara yapıyor olabileceği düşüncesinin dayanılmaz olmasıydı. Bunun için para aldığı için sadece hareketleri yapıyordu. Ve çatışmış hissetmem için milyonlarca *başka* neden uydurabilirim, ama hissetmiyorum. İhtiyacım çok büyük. Çok kör.

Ayrıca, az önce bana boşalması gerektiğini söyledi ve bunun kanıtını çok net görebiliyorum: çıplak amının narin pembe yaprakları, tahrikle inanılmaz derecede ıslak.

Bu hanımın ihtiyacı neyse, ona vereceğim.

"Karanlıkta baştan çıkarıcı olduğumu düşünmüştüm, ama Tanrım." Bacaklarının arasına girip avuç içlerimi ön tarafında gezdiriyorum, sertleşmiş küçük meme uçlarıyla oynuyorum. Bu, o akşam onu giydirip odadan ve *benden uzaklaştırmaya* çalışırken, meme uçlarının korsesine nasıl takıldığını hatırlatıyor bana.

"Dayanamayacağım," diye uyarıyor, sesi nefes nefese, başı geriye düşüyor.

"Bir bakalım bakalım." Meme uçlarını büküyorum ve o yine çığlık atıyor. Niyetimden daha vahşi oldu ama hoşuna gitmiş gibi görünüyor. Bu kadının vücudunda beni hem ona sert davranmak hem de ona tapınmak istemeye iten şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Belki de eskiden bunu geçimini sağlamak için yaptığına dair, ekşi, karanlık ve garip bir şekilde çekici olan bilgidir. Tanrı bilir kaç erkeğin güzel vücudunu istedikleri gibi kullanmasına izin verdiğine dair bilgi. Onların parasını alıp, kendilerini onlara teslim ettiğine dair bilgi. Bu düşünce, midemde kendimden tiksinti duyarken bile kalp atışlarımı hızlandırıyor.

İki parmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Lanet olasıca kaygan ve o yine inliyor. Çıkardığı bu sesler beynimi parçalıyor ve büyük olasılıkla sikimi de parçalayacak.

"Buraya gel. Çıkar beni." O otururken ensesini tutuyorum, eğilip ağzımı tekrar ağzına yapııştırırken o muhteşem saçlarını avuçluyorum, dudakları benimkilere karşı yumuşak ve mükemmel, küçük dili ise kemer tokamla körü körüne uğraşırken hevesli. Parmaklarım klitorisini bir kez daha okşadıktan sonra ipeksi teninde kayarak girişini buldu. Bacakları genişçe açılmış olabilir, ama bu açı derin ve parmaklarımı büküp kadifemsi kanalını takip ederken içimdeki sıkılık akıl almaz derecede.

Bu, onu ilk kez içimden hissettiğim ve tüm vücudum ter damlalarıyla karıncalanıyor. Kemerimi çözüp pantolonumu indirirken çıkardığı tatlı sesler, onun da benim kadar etkilendiğini gösteriyor. Hareketleri sarsıntılı, çaresiz ve açgözlü; beni çıplak bırakıp küçük elini sıcak, ağrıyan penisimin etrafına doladığında, bunu kendi isteğiyle yaptığını bilmek beni çılgına çeviriyor.

Bu senaryoda, bu sonbahar güneşinin ışınlarının düştüğü havuzda, ona iş veren, performansına bağlı ikramiyeler vaat eden şeytani bir kardeşim yok. Sadece ben ve o varız ve o kadar güçlü bir kimya var ki, bu anda onun coşkusunu olduğu gibi kabul etmemek aptallık olur. Elbette, daha önce sayısız altın avcısının ve ünlülerle yatmak isteyenlerin kurbanı oldum, ama Ivy'nin karakterimin büyük bir kısmına açıkça hor gördüğü göz önüne alındığında, buradaki davranışlarının, söylediği ve yaptığı her şey kadar samimi ve masum olduğunu kabul etmeyi seçeceğim.

Birkaç dakika önce bana karşı bariz öfkesi olmasına *rağmen* benden etkilenmiş olması, başımı döndüren, cehennem gibi bir düşünce ve bu da arzusun alevlerini daha da körüklüyor. Sonuçta, az önce yaşadığımız küçük tartışma, uzun zamandır

eğlenceli ön sevişmeydi.

Ama işte buradayız, parmaklarım hayal ettiğim kadar mükemmel hissettiren bir amın içinde acımasızca kıvrılıyor, onunki ise sikimi sıkıyor, öfkeyle üzerinde sürükleniyor ve kavgamızın bitmediğini, daha çok yolumuz olduğunu fark ediyorum. Duygularımız sadece kanatlanıp, kendilerinin daha somut bir versiyonuna dönüştü.

Hâlâ kızgın olduğu, tutuşundan, sikime yaptığı agresif vuruşlardan belli; o kadar açgözlü ve acımasız vuruşlar ki kanım kaynıyor, başım dönüyor ve sikim zonkluyor.

Hâlâ bu kavgayı kazanmak istiyor.

Bunu göreceğiz.

Zorlukla parmaklarını benden ayırıp çekiliyorum, böylece muhteşem vücudunda aşağı kayıp dizlerimin üzerine çökebiliyorum. Beni temelde sekssiz olmakla suçlamasının beni neden bu kadar rahatsız ettiğini tam olarak bilmiyorum. Bu konuda ne kadar yanıldığını ona göstermek istediğim konusunda ise çok daha netim. Benim hakkımda. İkimizden biri bu enfes küçük ara sahneyi, diğerinin arzusu hakkında herhangi bir şüpheyle bitirirse, lanet olsun bana.

Dizlerimin üstünde dururken ona bakıyorum. O da bana bakıyor, gözleri parlak, ağzı ıslak, saçları her yere dağılmış, göğüsleri ağır, meme uçları dik, karnı düz ve bacaklarının arasındaki boşluk, fantezilerimin bana vaat ettiği kadar pembe, o kadar muhteşem. Ama beni duraksatan, yüzündeki ifade: açlık, inanamama ve yine o sefil masumiyet.

Geçmişte erkekler için kaç kez performans sergilemek zorunda kaldığını düşünmeye dayanamıyorum.

Bu sikiş burada bitecek, çünkü yüzündeki o ham ihtiyaç, o keskin savunmasızlık, bana verebileceği en sarhoş edici şey. Evet, bu kavgayı kazanmak istiyorum.

Ama bunu, ona şu anda ihtiyacı olan her şeyi vererek kazanmak istiyorum.

Nazikçe, kusursuz amının dudaklarını aralarken, boş elimle yukarı uzanıyorum, parmaklarım çenesinden göğsüne, oradan da karnının ipeksi tenine doğru kayıyor.

"Dediğim gibi. Güneş ışığında milyon kat daha güzelsin. Şimdi, benim için geriye yaslan, tatlım. Nasıl istiyorsun?"

"Sert." Dirseklerinin üzerine yaslanırken bu kelimeyi iç çekerek söylüyor. "Hızlı."

Kendi kendime gülümsüyorum. Ben de sert ve hızlı istiyorum, tıpkı onu tatmak için yüz yıl geçirmek istediğim gibi. Bu gece yatakta devam edeceğime dair kendime kısa bir söz veriyorum. Bu kesinlikle yetmeyecek. Ama dediğim gibi, hanımefendi ne isterse onu alır.

"Tamam." Sonunda, *sonunda* parmaklarımı ait oldukları yere, içlerine sıkıca kaydırıyorum ve başımı eğip en mahrem zevklerini tatmaya başlıyorum.

O bir nektar. Tanrım, tatlı Tanrım. O tatlı ve misk kokulu, şişmiş klitorisini dilimle yalarken ve parmaklarımı içinde makas gibi hareket ettirirken, tahriki dilimi kaplıyor. Bu bir hizmet eylemi—ona, amında benim ağzımdan başka hiçbir şeyin yetmeyeceğini hissettirmek istiyorum—ama lanet olsun, bu bir erkeğin yapabileceği en aşağılık bencil eylem gibi hissettiriyor. Onu yalıyorum. Kanla o kadar dolmuş ki, bunun ne kadar çok istediğini bana anlatan parlak küçük meyveyi emiyorum. En gizli tepeleri ve vadilerini keşfederken parmaklarımla onu sikiyorum.

Ve bunu yaparken, o kadar kutsal bir coşkuyla karşılık veriyor ki, onun varlığına, beni onun önünde diz çöktüren bu boktan hatalar komedisine hayret ediyorum. Ayaklarını omuzlarıma doluyor ve bu uyumun ne kadar imkansız derecede sıkı olduğuna şaşıyorum. Amını yüzüme itiyor. Yukarıya doğru attığım kısa bir bakış, başını geriye attığını gösteriyor. Ona verdiğim her şeyi alıyor, kendini kaptırmış bir şekilde, utanmaz bir şehvetle alıyor, yutuyor, tadını çıkarıyor; çığlıkları en baştan çıkarıcı arya ve bu eski limonluk, zevkine adanmış cam ve kumtaşı bir katedral.

"Tanrım, Xav," diye mırıldanıyor. "Aman Tanrım. Çok yaklaştım. Buna ihtiyacım var... daha sert. Daha sert, lütfen."

Onun taleplerini klitorisine karşı onaylayarak homurdandım ve çabalarımı ikiye katladım, parmaklarım acımasızca saplanıyor, dudaklarım ve dilim, onun teninde olabildiğince cömertçe hareket ediyordu. İçine girmeyi arzulayan zavallı, ağlayan sikimden ön sıvı serbestçe damlıyordu. Yine, bu da bu gece için bir şey, elimde prezervatifler olduğunda.

Alchemy'de eğilmiş haldeyken yaşadığı orgazm sayısıyla ilgili yorumu, öfke, tiksinti ve kızgın kıskançlık dalgasıyla beni yeniden sardı, ama Tanrım, bu hoş olmayan kadar heyecan verici de. Çünkü bu an Ivy ile ilgili, ona ne kadar baş döndürücü olduğunu göstermekle ilgili, bu vücudunu şarkı söylemeye zorlamakla ilgili. O salaklar o zaman ondan doymuş olabilirler, ama şimdi kesinlikle

ona yaklaşılamazlar. O burada ve o benim, ve onun zevkinden tek bir damla bile masada bırakmayacağım.

Ayrıca, onun orgazm olduğunu duymam lazım. Bunu kendim *hissetmem* lazım. Kendini onun için bırakıp parçalanmasına izin veren adam olmak nasıl bir şey, bilmem lazım.

Dilim, parmaklarım, ağzım: Elimdeki her aracı kullanarak onu hislerle boğuyorum. Çıgıllıkları çaresizleşiyor, yaklaşan orgazmı geniş mekanda yankılanıyor, inlemeleri ve benim ateşli homurtularım her sert yüzeyden sekip geri geliyor. Titriyor, sallanıyor, iç duvarları parmaklarımın etrafında titrek bir mengene gibi, klitoris inanılmaz derecede olgun — şimdiye kadar kendimi doyurduğum en lezzetli meyve.

Ve acı dolu bir çıgılla patlıyor: Vücudunu sarsan, parmaklarımı ıslatan, son Yargı Günü gelene kadar burnumu ve ağzımı bacaklarının arasında tutmak istememe neden olan, büyük, şiddetli, *çılğın* bir orgazm.

Ona.

Vücudundan zevkin son damlasını da sıkıtiğıma ikna olur olmaz, ayağa kalkıp yaptığım işi incelemeye başlıyorum.

Ve işte orada.

Bakışları şok geçirmiş gibidir. Maskara yanaklarından akmaktadır. Kızgınlık yanaklarını, boynunu, göğsünü lekelemektedir. Sanki bütün bir ordu tarafından ezilmiş gibi görünür. Eğer sadece ağzım ve ellerimden sonra bu haldeyse, o zaman ben aptal, aptal bir adamım, çünkü bundan daha fazlasını hayatta kalamayacağım büyük olasılıkla.

Bacaklarının arasına daha da yaklaşıyorum ve parmaklarımı sikimin etrafına doluyorum, diğer elimle yanaklarındaki gözyaşlarını silerkenki dokunuşum ne kadar nazikse, buradaki tutuşum da o kadar sert. "Bana bir iyilik yap." Sesim arzudan boğuk çıkıyor. "Aynen öyle kal. Prezervatifim yok, o yüzden göğüslerine boşalmak zorundayım."

Ağzı yavaşça bir gülümsemeye büründü. "Sonunda onları kullanıyor."

"Aynen öyle."

"İnci kolyeler en sevdiğim kolye türüdür."

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman alıyor, bunu söylemekten utanıyorum. "Seni pis kız. Küçük güzellik."

İkimiz de aletime bakıyoruz, başı kızarmış, morarmış ve demir gibi sıkı tutuşumda şişmiş, hâlâ ön sıvı sızıyor. Ağırlığını bir dirseğine verip hafifçe yüzünü buruşturuyor ve bir elini uzatıp parmağıyla nem damlacıklarını siliyor. Dokunuşuna dişlerimin arasından kesik kesik nefes alıyorum ve inanmadan izliyorum, onu dudaklarına sürüp yalıyor.

"Mmm. Bana yardım et."

O sikime uzanırken itiraz edecek durumda değildim, bu yüzden onu bıraktım ve elini tekrar etrafına sarmasına izin verdim. Lanet olsun, bu çok daha iyi hissettiriyor. Biraz kayganlaştırıcı iyi olurdu, ama bu uzun sürmeyecek. Zaten bu kadar tahrik olmuşken, orgazmı kızarmış yüzünü ve vücudunu, bana dokunurken alt dudağına batırdığı dişlerini ve kesinlikle o becerileri nasıl ve ne zaman geliştirdiğini düşünmek istemediğim kadar ustaca vuruşlarla sikimi sıvayan yumuşak parmaklarının verdiği hissi düşünürsek, bu uzun sürmeyecek.

Bakışlarım yüzünden göğüslerine, hala açık bacaklarının arasındaki dağınıklığa ve sikimdeki eline kayıyor. Tahrik tüm vücudumu sarıyor, hem bu his hem de bu güzel, çıplak kadının beni boşaltmasının verdiği zevk, şaşırtıcı zevk dalgaları yaratıyor. O, şüphesiz, şimdiye kadar gördüğüm en iyi porno.

Çok çabuk bitti. Elbette öyle. Bu cinsel saldırı karşısında lanet olasıca çaresizim. Zirve anım vahşi bir ateş topu gibi; karnımı yırtıp omurgamdan aşağı inerken ısı ve kütle kazanıyor, taşaklarımı yukarı çekilene kadar sıkıştırıyor ve sikime elektrik şokları gönderiyor.

"Siktir, Ivy. Siktir. Ben..." Panik içinde elini avuçlayarak, yüzüne değil göğüslerine nişan aldığımdan emin olmak için kelimeleri boğuk bir sesle çıkarıyorum. Memnuniyet dolu gülümsemesi, içimdeki muazzam enerjiye teslim olup onu kalın beyaz ipler halinde boşaltırken beni uçurumun kenarına sürüklemeye yetiyor. Tanrım, lanet olsun, göğüslerine boşaldım. Tanrım. Karnı... ve... lanet olsun, spermim meme uçlarını kaplıyor, onlardan damlıyor ve hayatımda hiç bu kadar mükemmel bir manzara görmemiştim.

Birlikte tuttuğumuz ellerimizin içinde şiddetle boşalırken titriyorum, tekrar tekrar, ta ki o benimle kaplanana kadar, güneş ışığında pürüzsüzce parıldayana kadar, ve sefil günlerimin geri kalanında bu manzaraya bakarak mastürbasyon yapacağım.

Biliyorum ki öyle olacak.

Kendimizi toparlarken—daha doğrusu, Xavier bizi toparlarken—gülmekten kendimizi alamıyoruz. Sanırım bu orgazmların verdiği rahatlama, ama muhtemelen bunun ne kadar pervasızca bir şey olduğunu ve bu küçük numaramızdan ne kadar da paçayı sıyırdığımızı fark etmenin verdiği coşku da var.

Ne halt yediğimizi sanıyorduk ki? Burası tam anlamıyla tamamen camdan yapılmış.

Boşaldıktan sonra beni uzun ve sert bir şekilde öptü, spermi göğüslerimden damlayıp karnıma akıyordu. Şimdi beni temizlemek için bir şey arıyor.

"Benim tişörtüm mü?" Birkaç metre ötedeki taş döşeme üzerinde sütyenimle birbirine dolanmış olan tişörtü işaret ediyorum.

"Bundan daha iyisini yapabiliriz. Üstünü feda etmene gerek yok." Loaferlarını ayak parmaklarıyla çıkarırken sırtıyor ve kot pantolonunu ve boxerını tamamen çıkartıyor. Gömleğinin etekleri yüzünden onu tam olarak göremiyorum, ama görebildiğim kısmı hoşuma gidiyor: tonlu, iri uylukları; atletik baldırları; ince koyu tüylerle kaplı, hala bronzlaşmış cildi. O tüylerin göğüs kaslarını da kapladığını ve karnına doğru uzandığını hayal ediyorum.

Bir sonraki fırsatta bu adamı tamamen çıplak hale getirmem gerekiyor, bu çok açık.

Bir de bakıyorum ki, yumuşak siyah Calvin Klein külotuyla beni temizliyor, göğüslerimi silerken yüzünde eğlence dolu bir ifade var. "Siktir, çok olmuş. Üzgünüm."

"Özür dileme," diyorum ona, o karnımdaki spermi silerken ben de geriye doğru eğiliyorum. "Sonuçta, geçen seferden bana borçluydun."

Koyu kirpiklerinin altından bana bakarken gülümsemesi utangaç bir hal alıyor. "O anıları düşünerek o kadar sık mastürbasyon yaptım ki, sanki kendimi kurutmuşum gibi."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum ama gülümsememi saklayamıyorum. Böyle erkeklerde ne olacağını asla tam olarak bilemezsin. Züppe erkekler arasında, yaklaşımlarında onları "*vur, vur, teşekkürler hanımefendi*" tarzında davranmaya iten bir tür hak iddiası vardır. Boşaldıkları anda çekip giderler. Bu yüzden onun bu küçük itirafı içimi rahatlatıyor, özellikle de o an değil de orgazmdan sonra gelmesi.

Giyindikten ve ikimizin de az önce tüm orgazmların anasını yaşamış gibi görünmediğimiz bir hale geldikten sonra, eliyle etrafı garip bir şekilde işaret ediyor.

"Şey, burası limonluk." "Evet, anladım. Çok güzel."

"Öyle. Georgian döneminden kalma. Walter onu olduğu gibi bırakmış, şükürler olsun."

"Sağlam taş çıkıntılar." Ellerimi ovuşturuyorum ve o bana şeytani bir gülümseme atıyor. "Çok iyi. Amacına çok uygun."

"Ve çok güzel ve sıcak."

"Gerçekten. Viktorya dönemi mühendisliğinin harikaları. Bu sistemi kurduğu için Walter'a teşekkür etmeliyiz. Hava şu ızgaralardan geliyor. Limon yetiştirmek ve güzel genç kadınları çıplak hale getirmek için çok yararlı."

Ona sırtıyorum. Tanrım, bana bakışları inanılmaz. Bana öyle bakması gereken zaman, boşalmadan önce, sonra değil.

"Neyse." Boğazını temizledi. "Muhtemelen seni resim yapmaya hazırlamalıyız. Öğleden sonra için mazeretini oluşturmamız falan."

"Kahretsin. Evet. Haklısın. Gerçi zamanımızı oldukça verimli kullandık bence."

"Fazlasıyla verimli." Bana karanlık bir bakış atarak, kapıyı açmak için büyük adımlarla yürür. "Bunu daha sonra düzeltmeyi planlıyorum."

Sonra yaptığım şeyden gurur duymuyorum, ama bunun tamamen benim hatam olduğundan da emin değilim. Xavier elimi tutarak beni seradan uzaklaştırıp ana eve doğru götürüyor. Bu gereksiz bir şövalyelik, sanki ben kırılgan bir Viktorya dönemi çiçeğiymişim gibi, Harrow Road'un modern Ivy Cooper'ı değilmişim gibi, kız kardeşine hayatın inceliklerini öğretmem için beni işe alacak kadar sert biriymişim gibi, ama aynı zamanda gerçekten çok hoş, özellikle de onun beni soyup orgazm etmesine izin verdikten sonra.

Biraz hassas hissediyorum, anlarsınız ya. Biraz savunmasız. Alchemy'de her zaman kendimi idare edebilmişimdir. Her şey iş ilişkisiydi. Bu ise daha farklı olamazdı ve o kadar çabuk oldu ki zırhımı giyip Alchemy Ivy'ye dönüşecek vaktim olmadı. Ben sadece Ivy'ydim, baş döndürücü bir neredeyse düğün, büyülmüş neredeyse sarayının bahçesinde beni yerken çıplak ve inliyordum.

Sonra elimi tuttu ve "daha sonra" hakkında konuşmaya başladı. Tüm bunlar beni ciddi şekilde kafam karışık hale getirdi ve elini tutarken göl ve ana evin yönüne doğru yürürken, bunun çılgın, hayatta bir kez karşılaşabileceğim bir an değil, aksine — ve bu utanç verici kısmı — gerçek hayat olduğunu hayal etmeme neden oldu.

Hayal et, diyor içimdeki şeytani ses. Her zaman son derece yaratıcı bir insan oldum, ama bazen bu özelliğimin hiç de yardımcı olmadığı zamanlar oluyor ve bu kesinlikle onlardan biri. Görkemli evinizin bahçesinde dolaşıyorsunuz, her köşede kalbinizi sızlatacak kadar güzel bir manzara var. Elinizi tutan ise masallara yakışır kadar yakışıklı bir düğün ve sanki o kadar güzelsiniz ki kalbi sızlatıyormuşsunuz gibi size bakıp duruyor.

Gölün kıyısına geri dönüyorsunuz; orada size bir şövalye, boyalar ve tuvaler hazırlıyor, çünkü ışık mükemmel ve sizin en mutlu olduğunuz yerin burası olduğunu biliyor. Üstelik gidecek başka bir yeriniz de yok. Resim yapmaktan başka yapacak bir şeyin yok, göz alabildiğince uzanan malikanenin güzelliğinde yıkaniyorsun ve daha sonra güzel bir akşam yemeği olacağını biliyorsun, belki de birlikte eğretili otlarına bakma bahanesiyle serada bir randevu ve sonra seni hayranlıkla seven düğünle yatak, ikiniz de çok uzun bir süre uyuyamayacaksınız, çünkü neden uyuyasınız ki?

Ve uyanacaksınız ve yarın da tam olarak aynı şeyi yapacaksınız.

Bu düşünce akışı tehlikeli. Tehlikeli çünkü şempanze beynimin her parçası bağımlılık yaratan fantezilerine sarılıyor. Tehlikeli çünkü dayanıklılığımın gurur duyuyorum ve dayanıklılığa yönelik en büyük tehdit sahte umuttur. Varlığınızın kalitesi, hayatın size ne sunduğuna değil, darbeleri göğüsleyip tekrar ayağa kalkma yeteneğinize bağlıdır. Fazla bir şeyim yok, ama bunu yapma yeteneğim var ve bazı günler, benimle tam bir yenilgi arasında duran tek şey bu. Çok hasta bir üvey annem ve iki genç, tatlı ve tamamen işe yaramaz üvey kız kardeşim var, Allah onları korusun. Ayaklarımı yere basmalı ve kafamı bulutlardan çıkarmalıyım. Bu da, göz ziyafeti, orgazmlar ve genel bir keyifle dolu bu güzel hafta sonunu olduğu gibi tadını çıkarmak anlamına geliyor.

Çünkü Pazar öğleden sonra gerçek hayat yeniden başlıyor ve kimseye merhamet göstermeyecek.

Görünüşe göre, göl kenarında oturup bir fincan çay ve bir KitKat ile resim yapmanın nasıl bir his olacağına dair fantezim bile, gerçeğe karşılaştırıldığında acınası, tamamen saçmalıktı. Gölün diğer tarafına, evin muhteşem cephesine bakan tarafa geri döndüğümüzde, birinin iki katlanır sandalyeyi kabarık battanilerle donatmış, sarkık püsküllü devasa, ayaklı beyaz bir şemsiye ve küçük bir çift sehpa ayağı ile birlikte benim şövalyeyi de kurduğunu görüyorum. Yağlı boyalarımı ve palet bıçaklarımı taşımak için kullandığım babamın eski alet kutusu da orada, tuvalim de. Oraya varır varmaz, bir uşak evden çıkıyor ve çimlerin üzerinden geçerek devasa gümüş bir çay tepsisi taşıyor ve onu sehpanın üzerine koyuyor. Etrafta KitKat yok; onun yerine gerçek bir süzgeçle tamamlanmış gümüş bir çay servisi ve müstehcen miktarda minik kek ve bisküvi içeren küçük bir gümüş kek standı var.

Kendimi gerçekten Marie Antoinette gibi hissediyorum ve bu, kendimi gerçeğe geri döndürmek için hiç de yardımcı olmasa da, her şey o kadar güzel, dekoratif ve abartılı ki, istememe rağmen kendimden geçiyorum.

"Hazırlanırken biraz eşlik etsem mi?" diye soruyor Xavier. Uşağı göndermiş, şimdi de çayla uğraşılıyor; demli olup olmadığını kontrol etmek için çaydanlığın kapağını açıyor, ardından süzgeci fincanlardan birinin üzerine yerleştirip çayı döküyor. İki fincan olduğunu fark ediyorum.

"Bu, o keklerden biraz yemek istediğini söyleme şeklin mi?"

"Kesinlikle."

"O zaman evet lütfen, başka bir yere gitmen gerekmiyorsa."

Esniyor ve ben, gömleğinin altında kaslarının gerilmesiyle ortaya çıkan vücudunun bariz gücünden keyif almaktan kendimi alamıyorum. Erkekler esnerken her zaman çok rahat davranırlar, değil mi?

"Başka bir yerde olmak *istemem*, öyle diyelim. Ne zaman istersen." Sevimli küçük gümüş sürahidene fincanıma süt döker.

"*Ne zaman olursa*. Teşekkürler."

Rol yapmaması şaşırtıcı. Partisindeki o ilk gece de dahil olmak üzere, şimdiye kadar her karşılaştığımızda çok garip davranmıştı. Ne söyleyeceği ve nasıl davranacağı konusunda açıkça dehşete kapılmıştı. Bir tane – çok bol – inci kolyeyi atlayalım, ve o artık açık. Elimi tutuyor. Başka hiçbir yerde olmak istemediğini söylüyor. Bu çok hoş, ve kafa karıştırıcı, ve boğazımın ve göğsümün tamamını sıcak ve yapış yapış hissettiriyor. Belki de fazla düşünüyorum. Belki de hala orgazm sonrası sersemliğindedir ve daha sonra daha fazlasını alacağını bildiği için benden hoşlanıyordur.

Sonuçta, bu hafta sonu benim için her açıdan bir fantezinin gerçeğe dönüşmesi olsa da, ben onun neredeyse mükemmel gerçekliğinden uzaklaşmasını sağlayan basit bir dikkat dağıtıcıyım.

"Bu manzara çok güzel," diyorum, o benim yanımdaki sandalyeye çökünce. "Gördüğüm andan beri bunu resmetmek istiyordum."

"Farkında mısın bilmiyorum" — bir ayak bileğini diğer dizinin üzerine atıp pasta standından minik bir limonlu tart alıyor — "bu evin adı da buradan geliyor. *Belvedere* adı İtalyanca'dan geliyor — *bel*, güzellik anlamına, *vedere* ise bakmak. Sanırım güzelliğe bakmak demek. Elbette buradan manzara muhteşem, ama mevcut ev özellikle gölün batısına doğru uzanan manzarayı, özellikle de öğleden sonra en iyi şekilde görebilmek için tasarlanmış ve konumlandırılmış. Yukarıdaki o sarı salon, kardeşim partiden önce sizi orada sakladığını şimdi öğrendiğim yer, en güzel manzaraya sahip."

"Ohh." Mantıklı. O odaya dolan güneş ışığını, pencereden dışarı baktığımda altın rengi su ve arkadan aydınlatılmış meşe ağaçlarının oluşturduğu muhteşem manzarayı hatırlıyorum. "Bu ev inşa edilmeden önce de adı Belvedere miydi?"

"Öyleydi. Uzun lafın kısası, Oxford kontları on ikinci yüzyıldan beri bir şekilde bu topraklarda bulunuyorlar. Unvan on yedinci yüzyılın başlarında ortadan kalktı, ancak kadın soyu devam etti. De Vere'ler II. Charles'ın sadık destekçileriydi, bu yüzden o sadece her şeyi eski haline getirmekle kalmadı, Restorasyon sırasında atalarımın birini dük yaptı ve o andan itibaren bizler gelişip büyüdük. Sanırım bu mülk, biz kontken de Belvedere olarak biliniyordu, ama Walter, yeni evin adını hak etmesi ve hatta daha fazlasını yapması gerektiği konusunda çok kararlıydı."

"Walter çok çalışkan biriydi," diye yorumluyorum, tabaktan güzel, dolgun bir kurabiye alırken. Keşke onu çayıma batırabilseydim, ama ben bile Xavier gibi bir adamın önünde bunu yapacak kadar kaba değilim.

O gülüyor. "Öyleydi. Enerjisini nereden aldığını bilmiyorum. Kesinlikle içinde ateş yanan bir adamdı, biliyor musun? Çok net bir vizyonu vardı ve bu onu durmaksızın ileriye itti. Ama minnettarım, çünkü bize tüm bunları sağladı."

"Evet." Arkanıza yaslanıp evi inceliyorsunuz. Güneş gökyüzünde alçalıyor ve sanki bir lehim lambası gibi her şeyi ateşe veriyor. Pencere ayna gibi parlıyor; taşlar altın renginde ısılıyor. Bu, elinize bir kalem alıp çizim yapma isteği uyandırıyor. Bu öğleden sonra pek resim yapabileceğinizden emin değilsiniz, ama kompozisyonu taslak olarak çizmeye başlayabilirsiniz. "Sanırım bu, hayatım boyunca gördüğüm en güzel şey. Gözlerimi ondan alamıyorum."

"Nasıl hissettiğini biliyorum," diyor Xavier yanımdan. Sesi rahat geliyor, ama başımı çevirip ona baktığımda, bana dik dik bakıyor. Dudaklarım aralanıyor ve o gözlerini kırıp aceleyle bisküvime bakıyor. "Onu kesinlikle suya batırmalısın. Yumuşadıklarında çok lezzetli olurlar."

Gün ılık geçse de akşam serin ve oturma odasının — pardon, *misafir* salonunun — bir ucundaki devasa şöminede yanan ateşe minnettarım.

Düşesin atlarla ilgili bir toplantıya gitmiş olması nedeniyle bu akşam sadece dördümüz olduğumuz için ateşe neredeyse aynı derecede minnettarım: Xavier, Benedict, Flora ve ben. Sanki evcilik oynuyormuşuz gibi geliyor — paha biçilmez hazinelerin arasında evde yalnız kalan çocuklar. (Evet, Constable ve Gainsborough *tam orada*, bu da durumu daha da gerçeküstü kılıyor.)

Benedict hepimize içkilerin tam altı buçukta olacağını söyledi. Göğüslerimden Xavier'in menisini yıkayıp Flora'nın şık siyah-kırmızı Rixo elbisesini giydikten sonra aşağı indiğimde, hafta sonu boyunca o yatak odasında tutulmuş olmanın etkisinden hâlâ biraz sersemlemiş durumdayken, Benedict çoktan aşağıya inmiş, bir köşedeki etkileyici kokteyl arabasında —bar arabası mı demeli?— kokteyl hazırlıyordu. Onun şampanya kokteyli önerisini hemen kabul ettim ve onu hazırlarken yavaşça içmem gerektiğini kendime söyledim. Görünüşe bakılırsa, bu adam içki servisi konusunda oldukça ölümcül.

Flora, Benedict ile benim ortak bir noktamız olduğu gerçeğinden elbette tamamen habersiz. (Tıpkı *diğer* kardeşi ile aramızdaki yeni ortak noktadan habersiz olduğu gibi.) Bu yüzden içkilerimizi yudumlarken onunla yaptığım kısa, yasak sohbetten oldukça keyif alıyorum. Koyu yeşil ipekle kaplı duvarları, inanılmaz tabloları ve Fransız kapılardan mor bir alacakaranlıkta loş ışıkla aydınlanan göle bakan manzarası olan bu güzel odada Alchemy'yi tartışmak biraz yaramazca geliyor.

Eminim bu oda her mevsimde aynı derecede güzeldir. O kapıların açık olduğu ve bir kadeh şarapla dışarıya çıkıp dolaşabileceğin yaz aylarında burayı görmek isterdim.

"Ee, her gece günahkar olmayı özlüyor musun?" diye soruyor, beni şömineye doğru çağırıyor. Onu takip ediyorum ve devasa, deri kaplı şöminenin bir tarafına kıcıımı indiriyorum. İnanılmaz derecede sıcak.

Masum küçük kız kardeşinin gelmediğinden emin olmak için kapıya bir göz atıyorum. İki kardeşin de ikiye bölünmüş seks düşmanı olmalarına hâlâ kızgınım, ama orgazmım öfkemi açıkça yumuşatmış. Flora'nın cinsel özgürlüğü için kendim çalışmaya devam edeceğim, buna hiç şüphe yok.

Benedict'e, günah işlemeyi dört saat öncesine göre çok daha az özlediğimi söylemek bir seçenek değil, bu yüzden ona gerçeğin bir versiyonunu veriyorum. "Günah işlemeyi pek özlemiyorum, ama burayı özlüyorum. Arkadaşlarımı özlüyorum, atmosferi özlüyorum, anlarsın ya?" Alchemy'nin sessiz lüksünün günlük hayatımdan ne kadar uzak olduğunu bilmesine gerek yok, burada ve Londra'da Flora ile vakit geçirmek bunu telafi etse bile.

Anlayışlı bir ifadeyle bakıyor. "Evet. İyi bir ekip. Kurucuları birinci sınıf." "Son zamanlarda oraya gittin mi?" diye sinsi sinsi soruyorum.

"Duruma bağlı."

"Neye bağlı?"

"Dün geceyi *yakın zamanda* sayar mısın?" diye soruyorum. Gülüyorum ve o da beni değerlendirir gibi süzüyor.

"Bu gece çok güzelsin. Kardeşim aptal bir pislik. Sorunu ne, hiç bilmiyorum."

Kardeşin aslında bu öğleden sonra, mimari açıdan önemli seranında oldukça muhteşem bir şekilde aklını başına topladı.

Ona hafifçe gülümsüyorum. "Beni sömürmek istemedi. Senin beni pazarlamayı istemedi. Bu biraz tatlı bir şey."

"Evet, ne de olsa iyilik cezasız kalmaz falan. Yine de, ondan daha çok acı çeken kimse yoktur herhalde. Testislerin şişmesi en kötüsüdür. Asil davranmak her zaman çok abartılır."

Kristal kadehimdeki lezzetli içkimi yudumlarken kendi kendime gülümsüyorum. Benedict'in gösterdiği halinden çok daha iyi bir adam olduğunu sanıyorum.

Ve kesinlikle kardeşinin testisleri konusunda endişelenmesine gerek yok. Ben buradayken olmaz.

XAVIER

Başka bir paralel varoluşta, bu altın kafesin tüm nimetlerinden, beraberinde gelen sorumluluklar olmadan tadını çıkarabileceğim bir varoluşta, kardeşimle birlikte şöminenin başında oturan o zarif, büyüleyici kadın buraya aittir. Onun bu dünyada bir yeri var, hayatımda bir yeri var. O bir yabancı değil. Buraya hoş geldin; o, topluluğun tam da içindedir.

Bu varoluşta ise Ivy bunların hiçbiri değil.

Ama şimdi burada.

Daha önce, göl kenarında otururken, kız kardeşimin bu gece için ona bir elbise ödünç verdiğini söylemişti. "Yeterince iyi" olup olmayacağından endişeliydi. Şimdi ona baktığımda, iki şeyin doğru olduğunu biliyorum.

Birincisi: endişelenmesine gerek yoktu, çünkü mükemmel görünüyor.

İkincisi: Flora ona bu akşam için bir haute couture elbise giydirmiş olsa bile, benim dünyamdaki çoğu kişi tarafından asla kabul edilmeyecek.

Bu öğleden sonra cennetten bir dilim gibiydi: tamamen farklı bir şekilde, serada geçirdiğimiz çalıştığımız anlar kadar mükemmeldi. Ivy'nin, malikane ve onun tuhaflıkları hakkında önemsiz şeyler konuşurken, atalarımızın evinin kompozisyonunu ustalıkla ve kendinden emin bir şekilde çizmesini izledim.

Elbette, Belvedere'ye hayranlık duyan insanlara yabancı değilim. Sonuçta, burası İngiltere'nin en güzel ve en tuhaf büyük malikanelerinden biri olarak kabul ediliyor; Galya tarzı kökenleri, onu daha sağlam İngiliz emsallerinden daha masalsı bir tarza sahip kılıyor.

Ancak Ivy'nin sevgili evime duyduğu hayranlıkta, içimde derin bir yankı uyandıran, içimdeki bir şeye dokunan bir şey var. Bu, onun burayı bir statü sembolü olarak görmesinden çok, güzelliğini içgüdüsel olarak hissetmesinden kaynaklanıyor. Nişanım buraya geldiğinde, her zaman onun sahiplenme bakış açısını hissediyorum. Bu açgözlülük değil; daha çok bir koruma ve sorumluluk duygusu, ki bunun için minnettarım.

Ama Ivy, ona gösterdiğim her şeyden büyülenmiş görünüyor. Malikanenin onda derin bir sevinç duygusu uyandırdığı anlaşılıyor. Bu duygu onu tuvaline yansıtmaya itmiş ve Walter ile Alice de Vere'nin, diğer her konuda ondan dehşete düşmüş olsalar bile, onun tepkisini onaylayacaklarını düşünmeden edemiyorum.

Bir kadehe şampanya doldurup odanın diğer ucundaki ona ve alçakça davranan kardeşime doğru ilerliyorum. Annemin beklediği gibi, duşumu almış ve bordo renkli smokin ceketiyile siyah pantolon giymiş durumdayım.

Keşke Ivy'nin tahrik edici kokusunu yüzümden silmek zorunda kalmazaydım.

Planım, kız kardeşim aşağı inip onu ele geçirmeden önce onu kendime saklamak. Ne de olsa akşam yemeği boyunca o ona sahip olacak.

Şöminenin önünde durup boğazımı temizledim. "Ivy, akşam yemeğinden önce Alice de Vere'nin bahçecilik günlüklerini okumak ister misin?"

O cevap vermeden, pislik kardeşim başını geriye atıp gülmeye başladı. "Tanrım, hiç mi konuşma yeteneğin yok? Hayır, zavallı Ivy, o berbat eski günlükleri okumak istemez."

Ivy ona öfke dolu bir bakış atar ve ayağa kalkar. "Çok isterim. Sen bahsettiğinden beri bunu dört gözle bekliyordum."

Ben'e sırtarak Ivy'yi kütüphaneye doğru yönlendiriyorum, elimi hafifçe beline koyuyorum. Evin arka tarafındaki geniş bir oda ve Ivy çift kapının hemen içinde durup etrafına bakarken nefesini tutuyor.

"Vay canına, Dawn bunu görse öldürdü." "Dawn kim?"

"Üvey annem." Bana küçük, gergin bir gülümsemeyle bakar. "Eskiden kütüphaneciydi."

Bu, Ivy'nin ailesiyle ilgili benimle paylaştığı ilk bilgi. O benim evimde, ama ben onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

"Emekli mi?" diye dikkatlice soruyorum.

Benden uzaklaşarak odayı inceler. "Evet. Aynen öyle."

Utanarak söylüyorum ki, içimin derinliklerinde, Ivy'nin karakteri ve genel saygınlığıyla ilgili tuttuğum küçük zihinsel defterime yeni bir satır ekleniyor. *Üvey annesi emekli bir kütüphaneci. Bu oldukça onurlu bir şey gibi geliyor.* Kendimi sarsıyorum. Kardeşim haklı: Ben berbat bir züppeyim.

"Burası evdeki en sevdiğim odalardan biri," diyorum ona şimdi. "Çocukken her gün burada ödevlerimi yapardım. Ben buradan nefret eder. Onun gizli bir okuma yazma bilmeyen olmadığına hâlâ ikna olmuş değilim."

"Böyle bir yerim olsaydı çok daha fazla ödev yapardım," diye mırıldanıyor, içkisini söz konusu ödevlerin yapıldığı büyük ahşap masanın üzerine koyup alt kattaki cam kapaklı kitaplıklara doğru süzülüyor.

Onu böylece izliyorum. Flora'nın elbisesi ona tam oturuyor, göğüs bölgesi hariç, orası biraz... dar görünüyor. Siyah ipek üzerine kırmızı güller var, ayrıca yine siyah üzerine birkaç küçük beyaz puantiyeli panel var; bunların yapısını ve yerleşimini anladığımı iddia etmiyorum ama lanet olsun ki çok yakışmışlar. Yaka kısmı siyah dantelle süslenmiş ve göğüsleri, daha önce olduğu gibi, muhteşem.

"Çok güzelsin."

İstediğimden daha yüksek sesle çıkıyor, ama yine de doğru.

"Teşekkür ederim." Tereddüt ediyor, omzunun üzerinden bana bakıyor ve bunu yaparken vücudunun kıvrımlarında beni etkileyen, hem ayaklarının dibine kapanıp hem de onu kitaplıkların önüne çekip almak istememe neden olan bir şey var.

"Şey, günlükler şurada." Uzak tarafı işaret ediyorum. "Seni tek başıma meşgul etmek istemem, ama istersen birkaçını seraya götürebiliriz."

SERALAR, umduğum gibi, gecenin bu saatinde huzurlu bir vaha gibidir. Aslında ana evin cam ağırlıklı bir köşesidir, ama ışığın azlığı ve burnumuza gelen görkemli eğrelti otlarının nemli topraksı kokusu insana bir tür dinginlik verir. Sakinleştirir. Pencerelerden kuşhane muhteşem bir şekilde aydınlatılmıştır, karanlığın içinde yeşil ve altın rengi parıldamaktadır. Ivy'yi, Alice de Vere'in eğrelti otu eskizlerini buradaki türlerle eşleştirme gibi zahmetli ve yorucu bir sürece sokmayı pek planlamıyorum. Sadece burada günlükleri karıştırmanın daha atmosferik olacağını düşündüm. Bunun ona daha fazla ilham verebileceğini düşündüm.

Yüzündeki hayranlık ifadesine bakılırsa, haklıyımışım.

"Çok güzel," diye fısıldıyor, odayı iyice görebilmek için yavaşça daire çizerek dönüyor. Kabul ediyorum, burası gerçekten çok güzel bir oda; şekli mükemmel bir çeyrek daire, pencerelerle çevrili dış duvar tamamen kavisli. Duvarlar, zemin ve çiçek tarhları kireçtaşından yapılmış, bu da bitkilerin kaotik yapraklarını dengeleyen soluk bir sükunet katıyor. Çeyrek kubbe şeklindeki tavan neredeyse tamamen camdan yapılmış ve odanın tasarlandığı Viktorya dönemine bir gönderme olarak, odanın girişinde ipek saçaklı ağır krem rengi kadife bir perde asılı.

"Çok huzurlu," diye katılıyorum. "Çok özel bir yer."

"Harika kokuyor." Derin bir nefes alır, ince parmaklarını en yakınındaki eğrelti otlarından birinin yaprakları arasında hafifçe gezdirir ve ben, bir bitkiyi kışkandığım gibi yeni ve hoş olmayan bir hisse kapılırım.

"Al." Bir yatağı çevreleyen geniş kireçtaşı çıkıntıya oturuyorum ve bir günlüğün kenarını tutan deri bağı çekiyorum. Büyük bir memnuniyetle, Ivy yanıma oturuyor. Eğrelti otları muhteşem kokuyor olabilir, ama onun kokusunun yanında sönük kalıyorlar. Günlüğü ona uzatırken gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum. "Kendin bir bak."

Başını eğerek sayfaları dikkatle inceliyor ve ben de sık sık yaptığım gibi, tarihin ve sürekliliğin ince, ipeksi ipliklerine ve bunların hayatlarımızda dolanıp duran olağanüstü yollarına hayranlık duyuyorum.

Bir buçuk asır önce, Alice de Vere bu odada oturmuş, en değerli eğrelti otlarını yaprak yaprak özenle kağıt ve mürekkeple kaydetmişti. Onları yetiştirirken kullandığı her yöntemi not etmişti

. Besinlerini, ışıklarını ve sularını kaydetti. Onları miras alacak gelecek nesil de Vere'ler için, eğilimlerini ve kendine özgü özelliklerini korudu.

Birkaç ay sonra, nişanım Selena Wentworth bu günlüklerin sorumluluğunu üstlenecek. Alice'in konuyu ele aldığı kadar özenle onlara bakacak ve mirasçılarımız için koruyacak, ama onları asla sevmeyebilir. Onlara bakarken benim hissettiğim hayranlığı, şaşkınlığı asla hissetmeyebilir.

Ve şimdi, sıradan bir aileden gelen altın saçlı bir kadın yanımda oturuyor, güzelliği parlıyor, Alice'in hayatının eserinin sayfalarını çevirirken parmakları titriyor, her bir zarif eskizi ortaya çıkarırken şaşkınlık ve hayranlık dolu minik sesler çıkarıyor ve bu, nefesimi kesiyor.

Bu, zaman ve mekanı örüp bizi birbirimize bağlayan bu altın ipliklerin, ne tür bir desen oluşturmaya çalıştıklarına dair en ufak bir fikirleri olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Onu profilden izliyorum. Burun ve çenesinin narin eğimini, saçlarının ve gözlerinin parlak ışıltısını, ara sıra bir pasaj okurken dudaklarının olgunluğunu izliyorum. "Beğendin mi?"

Bana bakmıyor. Hemen cevap vermiyor. Bunun yerine başını daha da eğiyor, parmaklarını eski kağıdın boş bir yerine saygıyla bastırıyor. "Birinin bu kadar önemsemesi," diye fısıldıyor, "birinin bir şeye bu kadar sevgi katması, kalbimi biraz acıtıyor."

Ona, kucağındaki günlüğe, ellerinin ince hatlarına ve bileklerinin narin kemik yapısına bakıyorum. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Bana da hep öyle hissettirir."

Hafifçe gülümsüyor. "Şunu dinle. *Polystichum setiferum*" — Latinceyi telaffuz ederken biraz takılıyor — "yumuşak kalkan eğretti otu. Cook, her fincanla yaprakların daha parlak hale geldiğini iddia ederek, ona haftada bir soğuk çay vermekte ısrar ediyor. Sanırım bir damla bile israf etmeye dayanamıyor, ama sonuçlar yadsınamaz. Not: Lady Cavendish'in eğretti otu, hizmetçisinin brendi verme girişimlerinden sonra bir daha asla eski haline dönmedi. Bazı zevkler insanlara özgü olmalı. Bu inanılmaz! Yüzü parlayarak bana bakıyor ve bu o kadar bulaşıcı ki ben de gülümsüyorum.

"Kesinlikle katılıyorum, ama garip bir inek olduğumu sanıyordum."

"Ben de kesinlikle bir inekim. Okulda berbat bir öğrenciydim, ama bu tür konularda saatlerce kafayı yerdim."

"Bize bak, cuma akşamı eğretti otu günlüklerini inceliyoruz. Kardeşim bize çok gülecek. Biz resmen Walter ve Alice'iz." Bu sözler kulağıma neredeyse pervasızca geliyor.

Günlüğü dikkatlice kapatıp başını bana doğru eğiyor, sanki benim önemsiz yorumumu ciddiye alıyormuş gibi. "Sen Walter olabilirsin, ama ben asla Alice olamazdım. Bunu biliyorsun. Olsa olsa hizmetçi olurum."

Hâlâ gülümsüyor, ama bu hüzünlü bir gülümseme ve sanırım haklı. Bir ya da iki yüzyıl önce, sınıf farklarımız daha da belirgin olurdu. Daha da bölücü olurdu. İsteksizce kabul ederek dudaklarımı büzüyorum ve o bana daha da yaklaşıyor, sesi fısıltıya dönüşüyor.

"Her sabah senin o muhteşem yatak odana gizlice girip şömineyi yakardım, böylece giyinirken o şık, aristokrat kıcın donmasını diye."

Bu beni gülümsetir. "Kulağa hoş geliyor."

"Evet. Ve sen de gücünü tamamen kötüye kullanıp bana sikini yalatırdın, ben de bunun her lanet dakikasından zevk alırdım."

Tüm vücudum donup kalır, tam da dehşet, iğrenme ve tahrikin zehirli bir karışımı damarlarımdan akarken. Ona bakarım, az önce bana hayal edebileceğim en küstah ve mantıksız şekilde fırlattığı, aşağılayıcı bir fantezinin merkezinde yer alan o dolgun küçük ağzına.

"Tanrım, Ivy!"

Tek yapabildiğim bu, ama sanırım bu, içimdeki kargaşanın her bir parçasını yansıtıyor. Yanımdaki bu kadın da kim lan, az önce beni esasen camdan bir yapıda onu çıplak soymama izin veren ve şimdi de genel ahlak kurallarını hiçe sayarak cinsel bombalar atan bu kadın? Gerçekten iddia ettiği kadar özgür olabilir mi? Seks, tüm biçimleriyle, onun için nefes almak kadar doğal olabilir mi?

Yoksa hâlâ bir şekilde seks kulübüne köleliğinin Stockholm sendromuna mı zincirlenmiş durumda? Hâlâ, anlaşılabilir bir şekilde, kendini kölelik içinde mi görüyor, peki bu beni ne yapar? Kendi vücuduna verdiği değer in eksikliğinden beslenen bir adam, ama bu sefer bu ayrıcalık için para ödeme zahmetine bile girmiyorum?

O his geri geldi: o savunmasızlık, o kırılabilirlik hissi, Ivy'nin leylak odasında benim için göğüslerini açtığı sırada bile ondan aldığım his. Ve bununla birlikte, onu bir şekilde kurtarmak ya da en azından sömürülme döngüsüne kesin bir son vermek benim görevim olduğu yönündeki aynı derecede ateşli his.

Bu zihinsel ve duygusal aydınlanma, onun sözleri ve o kadar düşüncesizce çizdiği tablo karşısında sikimin sertleşmesiyle aynı anda gerçekleşiyor ve bir dalga halinde kendimden nefret duygusu beni kaplıyor.

Yüzü düştü. "Hoşuna gideceğini sanmıştım."

"Seni sömürmeyi içeren hiçbir şeye ilgi duymuyorum," diye sertçe yalan söylüyorum.

O ise gülüyor. "Xav. Bunu daha önce konuştuk. Kadınların seksten zevk almasına izin var. Bizi becermek, bizi sömürmek anlamına gelmez. İnan bana, seni daha sonra kendime saklasam, vücudundaki her bir kemiği sömürürdüm. Ve dediğim gibi, her dakikasından zevk alırdım."

Gözlerini anlamlı bir şekilde kasıklarına indirir ve kendimden nefret etme duygusu, rahatlamaya çok benzeyen bir hisle birlikte kaybolur.

"Bu ilişkinin... dengesiz olmasını istemiyorum," diye mırıldanıyorum, itiraz etsem de yüzlerimizin birbirine yaklaştığının farkındayım.

"Eh, ben kesinlikle istiyorum. Güvenceye ihtiyacı olan tek kişi sen değilsin, biliyorsun. Hatırla, ağzım sikine *bu kadar yakınen* sen çekip gitmiştin." Başparmağını ve işaret parmağını yaklaşık bir inç aralıkla yukarı kaldırdı. Sanki reddettiğim o akıl almaz zevki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Bu öğleden sonra, onu ne kadar arzuladığım konusunda hiçbir şüphesi olamaz. Ve zihnimdeki terazi, ona saygı duymaktan onu ne kadar çok istediğimi göstermeye doğru kayarken, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Ağzını sikimde istiyorum," diye yumuşak dudaklarına karşı homurdanıyorum. "Her şeyden çok. Sadece bunun için para almanı istemedim — buna dayanamazdım."

Ivy, görevlerin ve yükümlülüklerin dünyasında saf bir zevk. Elbette, onun zevk anlayışı en azından akılsızca, ama iradem kırıldı. Zihinsel metanetim duman olup uçtu ve varoluşumun sorumlulukları paramparça oldu.

Gelecekteki unvanım buna bağlı olsa bile, kendimi bu zevkten mahrum bırakamazdım.

Onu sertçe öpüyorum, saçlarına tırmalıyorum, dudaklarımı onunkilere sürüp dilimle ağzını ele geçirirken ipeksi saçlarını avuç avuç avuçluyorum. Bu başka bir test, onun bunu gerçekten istediğinden emin olmanın başka bir yolu. Ve o ağzıma inleyip göğüslerini bana sürtünürken, onun bu testi başarıyla geçtiğinden oldukça emin oluyorum.

Nefes nefese öpüşmeyi kesiyorum. "O zaman daha sonra odana gelmemi bekle."

"Bana kocaman bir ducal dick mi yedireceksin?" diye soruyor ve ben istemeden de olsa kıkırdamaya başlıyorum. İnanılmaz bir kadın.

"Belki." Yüzünü görebilmek için biraz uzaklaşıyorum. "Ama asıl nedeni, seni evimde ağırlayıp da geceyi seninle geçirmemek imkansız. Bu vicdansızlık olur."

Beş saat geçti, ama medeni ve çok inekçe sohbetimize o sapkın oral seks bombasını attıktan sonra, hâlâ Xavier'in dudaklarının benimkilerdeki izini hissedebiliyorum. Beni ne kadar güçlü kucakladığını, ne kadar sert öptüğünü, dudaklarının benimkileri aradığını, dilinin ağzımın içine girdiğini hâlâ hissedebiliyorum.

Beni *tutkuyla* öptü.

Bu kelime için kesinlikle Dawn'a teşekkür etmeliyim. Ne de olsa, on üç ya da on dört yaşımıdayken beni *Gurur ve Önyargı'ya* o alıştırdı ve o zamandan beri aynı kişi değilim. Alchemy'de çalıştığım süre boyunca üç evlilik teklifi almış olabilirim, ama hâlâ birinin bana ne kadar *ateşli bir şekilde hayran olduğunu ve beni sevdiğini* söylemesini bekliyorum. Seks sarhoşu bir finansçıdan gelen anlamsız aşk beyanları yerine gerçek bir şey elde edene kadar, sanırım beklemeye devam edeceğim.

Yine de, yakışıklı bir dük adayından gelen ateşli bir öpücük, bir kızın özgüvenini artırmada çok etkili oluyor.

Xavier ile nasıl böyle olabileceğinden emin değilim. Kavgadan neredeyse sevişmeye, ya da Viktorya dönemi eğretili otu eskizlerine hayran hayran bakmaktan birbirimizin ağzına salya akıtmaya nasıl geçtiğimizi bilmiyorum. O, eski moda, gergin ve yaşına göre olgun, ama aynı zamanda hayranlık uyandıran, müstehcen ve doyumsuz; bu çok tuhaf bir karışım, ama ben her saniyesini seviyorum ve Flora ile Benedict ne kadar komik olsalar da, akşam yemeği ve yemekten sonraki içkileri nasıl atlattığımı hiç bilmiyorum.

Xav'ın yemek masasının karşısından attığı, "*Fırsatını bulsam seni bu masanın üzerinde bile becerirdim*" der gibi yanan bakışları kesinlikle yardımcı oldu. Bunu itiraf etmeliyim.

Bu odaya geri dönmek tuhaf. Leylak rengi yatak odası. (Bir odanın ismi olması ne kadar da havalı.) Buraya geri dönmenin tuhaf olması gerekmez aslında. Geçen sefer pek bir şey olmadı, biraz ateşli bakışlar ve ardından bolca garip anlar dışında. Ve burası çok güzel bir oda. Duvarlar leylak rengi ipekle kaplı — pütürlü olanından. Ham ipek mi? Leylak rengi süslemeler bolca var, yatak başı masalarından birinin altında duran ve gördüğümde beni güldüren meşhur lazımlık da dahil. Çok lüks banyodaki havlularda bile leylak dalları işlenmiş.

Akşam yemeğindeyken biri odaya gelip yatağı hazırladı ve perdeleri kapattı, ama manzara o kadar güzel ki perdeleri tekrar açtım. Bahçe, stratejik bir şekilde aydınlatılmış bazı unsurlar dışında zifiri karanlık. Londra'daki gibi sonsuz bir ışık karmaşası yok. Burada mürekkep gibi karanlık gökyüzünde sayısız yıldız görebiliyorum. Odam evin arka tarafında ve muhteşem bir meşe ağacına bakıyor. Etrafındaki çimlere gömülmüş birkaç ışıkla aydınlatılmış ve sanki bir masaldan çıkmış gibi görünüyor. Sanırım gövdesini sarmak için üç ya da dört kişinin el ele tutuşması gerekir. Yüzlerce yıllık olmalı.

Bana küçük bir kızken çok sevdiğim "*The Faraway Tree*" serisini hatırlatıyor. Genelde böyle bir ağaca baktığımda dallarına tırmanıp kendimi sihirli bir diyara götürebilmeyi dilerdim, ama bu gece değil.

Bu gece olduğum yerde kalacağım, çok teşekkürler.

Sonunda kapı çalınıyor. Hâlâ ağacıma bakıyorum. Evet, onun benim olduğuna karar verdim. Dişlerimi fırçaladım ama giyinik kaldım. "Girin," diyorum.

Kapı açılır ve ben dönerim. O gelmiştir ve o da hala giyiniktir. Gülümsemeden edemiyorum, çünkü bu adam gerçekten çok çekici.

"Vay canına," diyor, arkasından kapıyı kapatarak. "*Déjà vu*. O gece seni ilk gördüğümde de öyle duruyordun."

Haklı. Öyleydim, sadece o gece çimlerin her yeri peri ışıkları ve kağıt fenerlerle aydınlatılmıştı ve ben, sadece üst sınıfların sahip olduğu o umursamaz tavırla, onun havalı arkadaşlarının kostümleriyle eğlenmelerini izliyordum.

"Umarım benzerlikler burada biter," diye alay ediyorum, ona doğru yürürken, gözlerinin vücudumda dolaşmasından zevk alıyorum.

"Umarım öyle olur." Bana doğru büyük adımlarla ilerliyor, kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ağzı hemen benimkini buluyor ve bunun verdiği rahatlama sersemletici. Bu sefer cam seralar yok; kış bahçelerinde çalınan öpücükler yok. Gerçek bir yatak odasıdayız, kapı kapalı ve tamamen yalnızız. Flora'nın bana daha önce yaptığı turda, bu odanın ailenin odalarından evin diğer ucunda olduğunu görmüştüm.

Umarım kimse çılgınlıklarımı duymaz.

Xavier son derece beceriksiz olma eğiliminde olabilir, ama hakkını vermem gerek: işine girdiğinde, tam giriyor. Ağzı benimkine ateşli bir şekilde yapışıyor, dili itiyor, talep ediyor ve dolanıyor. Elleri her yerde: saçımı kavıyor, sırtımda kayıyor ve kalçamı yoğuruyor. Ben de hemen hemen aynısını yapıyorum, okşuyorum ve çekiyorum, ona daha yakın olmak için her şeyi yapıyorum. *Her şeyi.*

Onu sonsuza kadar öpebilirim. Kokusu bana yetmiyor. Tadı. Belimi kavrayışına, popomu okşayışına ve sanki daha önce hiç bu kadar güzel bir şey hissetmemiş gibi saçlarımı tarayışına doyamıyorum. Ve öpüşmeyi bıraktığında, yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle bana bakıyor, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor.

"Bu ağzını düşünerek geçirdiğim saatler. Rüyalarımda ona yaptıklarımı." Ona yaramazca gülümsüyorum. "Sana oral seks yapmama izin vermemen aklından çıkmıyor mu?"

"Her saatin her dakikası." Yanağımı okşuyor. "Ama yine de kararımın arkasındayım."

O kadar tatlı ki. O kadar centilmen ki. Artık onun güvenilir biri olduğunu bildiğim için, o gece çekip gitmesini daha hoşgörülü bir şekilde değerlendirebilirim. "Kadınlara saygı duyan erkeklerin işleri genellikle yolunda gidermiş diye duydum."

"Öyle mi? Bu konuda daha fazla bilgi edinmek isterim." Bana gülümsüyor ve midem kelebeklerle doluyor.

"Sana göstermeye ne dersin?" Elimi uzatıp kemer tokasını buluyorum. Neden bilmiyorum ama birdenbire biraz utangaç hissediyorum. Gergin değilim — o kadar çok erkeğe oral seks yaptım ki bu benim için ikinci bir doğa haline geldi — ama daha *bilinçliyim*. Sanki bu önemliymiş gibi. Ve bu önemli, diyorum kendime, çünkü Xavier başka biriyle nişanlı olsa da ve aramızdaki bu şey sadece ciddi bir kimyanın sonucu olsa da, uzun zamandır Alchemy dışında ilk kez böyle bir şey yapıyorum. Tabii, daha önce serada işin içinden geçmiştik, ama o anın heyecanıyla olmuştu.

Bu ise kasıtlı.

Ayrıca, onun sikini emmek için sabırsızlanıyorum. Onu tatmak için sabırsızlanıyorum.

O sertleşiyor, ama gerçekten iyi bir şekilde, sanki bunun gerçekten olduğuna inanamıyormuş gibi. "Emin misin?"

"*Seni ilk gördüğüm andan beri emindim*" demek dilimin ucunda, ama o geceden tekrar bahsetmek istemiyorum. Ona, o ilk seferde aslında para aldığımı hatırlatmak istemiyorum. Bunun yerine, "Bütün öğleden sonra bunu yapmak istiyordum" diyorum.

Yüzü yumuşadı. O da bunu istiyor ve gerçekten de kendine izin verecek. "Biliyor musun," diye mırıldandı, "o lanet olası fanteziyi aklımdan çıkaramıyorum. Akşam yemeği boyunca hep onu düşündüm."

Kıkırdamam. "Zavallı küçük hizmetçi ve azgın, alçak dük mü?"

Yüzünde acı dolu bir ifade belirir. "Aynen o."

"Birkaç yüzyıl önce çok daha ahlaksızdınız ve bu çok seksi geliyordu." Kemer tokasını ve en üst düğmesini açıp fermuarına uzanıyorum.

"Bu fikri nereden çıkardın?" diye soruyor, ben pantolonunu aşağı indirirken sesi gerginleşiyor.

"Son birkaç haftadır yatak odanı hayal ediyordum ve ne kadar muhteşem olduğunu merak ediyordum. Kocaman bir dört direkli yatak ve şöminesi olan büyük bir oda hayal ettim—tıpkı *Grosvenor'daki* Dominic'inki gibi, düşün gecesinde Georgiana'nın bekaretini bozduğu yer gibi, hüznü ve erkeksi bir yer. Neyse, senin acı çekip cinsel olarak tatminsiz bir şekilde yatağında dönüp durduğunu, sonra da her sabah oraya gizlice girip ateşini yaktığını düşünüyordum."

Yumuşakça, boxer şortunun üzerinden elimi gezdiriyorum. Yarı sertleşmiş ve elime karşı kıkırdanıyor. Tanrım, sikini çok büyük. Umarım onu nasıl kullanacağını biliyordur. "Sertleşmiş olarak uyanırdın," diye fısıldıyorum, "ve ben de orada olurdum, ateşini yakarken, olabildiğince sessiz, kendi işime bakarken, ve sen birden *patlardın*."

Dudaklarını sıkıştırıyor ve bana çok çelişkili gelen bir ses çıkarıyor. Güzel yeşil gözleri benimkilere yakıcı bir şekilde bakarken, avucumun içindeki penisi kalınlaşıyor.

"O zaman ne yapardım?" diye sordu.

Son zamanlarda bunu çok fazla düşündüm. "Yataktan atlardın. Tabii ki çıplak ve sertleşmiş halde. Kolumu tutup beni ayağa kaldırırdın, sonra da göğüslerimi yoğurmaya başlardın. Kendini tutamazdın. Beni düşünüyordun, anlıyor musun, ama şimdiye kadar farkında değildin, çünkü hizmetçiyle yatmak hoş bir şey değil. Ya da belki de öyledir." Yine omuz silktim.

"Böyle mi?" Sesi oldukça sert, avuçlarını göğüslerimin üzerine koyup yoğurmaya başlıyor, parmakları meme uçlarımı ovuşturuyor, sürtünüyor.

Küçük bir inilti çıkarıyorum, çünkü bu his inanılmaz ve küçük fantezim şimdi güçleniyor. "Evet. Aynen öyle. Ve çok şok olurum, utanırım... ama çok hoşuma gider ve sonra daha da utanırım."

Alnını başımın üstüne dayıyor. "Islanacak mısın?"

"Tabii ki." Boxer şortunun üzerinden onu okşuyorum. "Sonra sen tamamen kendinden geçerdin, beni dizlerimin üzerine çöktürür ve yatağın üzerine eğip beni sikerek kendini boşaltmadan önce sikini yalatırdın."

İnliyor. "Tanrım. Ve bana bunu seveceğini mi söylüyorsun?"

"Buna bayılırım." Sesim arzuyla titriyor. Hayali geçmişteki Xavier ve gerçek şimdiki Xavier beni kıvrandırıyor. "Sana göstereyim. Beni dizlerimin üzerine çöktür."

Burnunu saçlarıma gömmüş, elleri göğüslerimde ve sikini parmaklarımla arasında sertleştirmiş halde, bana karşı tereddüt ediyor.

"Fikrimi değiştirirsem *dur* derim. Söz veriyorum. Burada hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Bunu çok istiyorum, sana söylüyorum.' Sesim ikna edici bir tona bürünüyor. Onu bu konuda teslim alabilmek için her şeyi yapıp söyleyeceğim. Alchemy'den bir güvenlik kelimesi aldım ama bunu bu yatak odasına sokmaya niyetim yok. Yıllar boyunca geliştirdiğim içgüdülerimin her zerresiyle biliyorum ki, '*dur*' kelimesi Xavier için tek başına yeterli.

Elbisemin kumaşı üzerinden meme uçlarımı daha sertçe sıkıyor ve yeni bir heyecan dalgası beni sarıyor. "Hadi o zaman. Dizlerinin üzerine çök." Bunun üzerine göğüslerimi bırakıp kollarımı sıkıca kavrayarak beni aşağı itiyor.

Evet.

İşte yine buradayız.

Yine bu yatak odasında, Ivy önümde diz çökmüş, artık acı veren ereksiyonumu örtmek için boxer şortunu çekip duruyor. Birkaç hafta önce ikimiz de dönem kostümleri giyyorduk, ancak modern ilkelerim, onun sunduğu akıl almaz zevklerden yararlanmama izin vermiyordu.

Bu gece ikimiz de modern kıyafetler giyyoruz ve ikimiz de diğerinin bunu ne kadar istediğinden şüphe duymuyoruz. Yine de onun müstehcen fantezisi, daha önce serada kaldığımız yerden devam etmek gibi basit bir konuyu sapkın bir hale getirmiş.

Belki de bu kasıtlıdır. Belki de beni kendi kafamdan çıkarmaya çalışıyor. Sanırım işe yarıyor. Daha önce Ivy'yi taparcasına sevmekle, onun güzel vücudunun her santimini tecavüz etmek arasında hissettiğim o çatışma geri döndü, karanlık ve uğursuz bir şekilde. Eğer bana nezaketimi bir kenara bırakıp o karanlık dürtülere teslim olmam için izin veriyorsa, o zaman Tanrı biliyor ki bunu kabul edeceğim.

Parmaklarını sikimin etrafına doluyor.

"Bekle. Göğüslerini çıkar." Geçen sefer bana sunduğu ahlaksızlığın her parçasını ve daha fazlasını istiyorum.

Ve eğer gerçekten sevimli küçük hizmetçimin bekaretini bozuyorsam, o zaman kesinlikle daha fazlasını talep ederdim.

Yüzü aydınlanır ve geriye doğru eğilir, sikimi bırakır, böylece elbisenin önündeki küçük düğmeleri çabucak açabilir, elbiseyi omuzlarından aşağı itip kollarını çıkararak elbisenin belinde toplanmasını sağlar. Sırada siyah dantel sütyeni çıkar ve onu çıplak göğüslü, diz çökmüş ve parlak bir şekilde görünce sertçe nefes veririm.

"Güzel. Şimdi em onu."

Küçük pembe dili hassas başlığımın üzerinden geçip orada biriken ön sıvıyı yaladığı anda, zevkten neredeyse tavana fırlıyorum. Ivy ile ne yaptığımı hâlâ bilmiyorum ama bu, asla unutmayacağım bir an.

Ve *lanet* olsun ki çok iyi. İşe koyulur, yalar ve emer, taşaklarını avuçlar ve kıcımı kavrar, dilini sikimin altından yukarı doğru gezdirir ve titrek yalamalarla frenulumumu okşar. Parmaklarını saçlarının arasına geçirip yüzünden geriye çekmeye ve elimde yumruk yapıp bu gösteriyi izleyebilmeye izin veriyorum.

Onu bu konuda bu kadar ustaca yapan şeyin ne olduğunu kesinlikle düşünmek istemiyorum. Sadece dudaklarının sikimin üzerinde kaygan bir şekilde kaymasını ve yanaklarının efordan kızarmasını, beni ağzının en arkasına her götürdüğünde gözlerine yaşların dolmasını, göğüslerinin sallanmasını, sikimi tükürüğünün parlaklığıyla kaplamasını izlemek istiyorum. Bu hem görsel hem de duyusal bir şölen. Yumuşak, ıslak ağzı, dili ve sıcak parmaklarının bana verdiği his beni eşsiz bir şekilde tahrik etmekle kalmıyor, asıl mesele *onun* olması.

Beni büyüleyen kadın.

Ivy'nin önümde diz çöküp bana bu müstehcen, samimi şekilde hizmet etmesi, bu durumun her şeyini neredeyse dayanılmaz derecede zevkli, erotik hale getiriyor. Hizmetçi-dük olayı tahrik edici — beni normal, görgü kurallarına bağlı varoluşumdan kurtardı — ama dürüst olmak gerekirse, kendini nasıl sunmak isterse o şekilde kabul ederim.

Elini sikimden çekip meme ucunu çimdikliyor. Gözlerini kapatıyor, kaşlarının arasında küçük bir zevk kırışıklığı belirliyor ve bu çok fazla. Ağzı inanılmaz, ama bu onun üzerinde de benim üzerimde olduğu gibi bir etki yaratıyorsa, o zaman onun amının içine girmem lazım, hem de hemen.

Tanrı biliyor ki bunun için yeterince bekledim.

Saçlarından yaptığım bu dizginleri çekerim. "Dur. Kalk."

Benden ayrılır ve gözleri donuk bir şekilde yukarı bakar, onu ayağa kaldırmama izin verir. Sert, çaresiz öpücüklerle üzerine atlarım, elbiseni

neredeyse hiç nezaket göstermeden. "Seni şimdi sikkem lazım," diye mırıldanıyorum ağzına. "O amın içinde olmam lazım."

"Tanrım, evet." Ben elbisesini ve tangasını mükemmel kıvrımlı kışından aşağı ittiğimde, o körü körüne gömleğimle boğuşuyor. İkimiz de bu öpücüğü kesmek istemiyoruz ve ardından, birbirimizi çıplak bırakmak için elimizden gelenin en iyisini yaparken, çekişip itişip sürüklediğimiz, nefes nefese kaldığımız ve dengemizi neredeyse kaybedeceğimiz komik bir boğuşma başlıyor.

Elbette onu daha önce çıplak görmüştüm ve ne manzara ama. Ama burada onu soymak, onun ince, düzgün vücuduna bütün gece doya doya bakabileceğimi bilmek, tamamen farklı bir duygu.

Sonunda, ikimiz de yaralanmadan çıplak kalıyoruz ve kendime bir an izin verip tüm vücudumu ona bastırıyorum, hala ıslak olan sikim aramızda seğirirken dilimle ağzını iyice sikiyorum.

Bana, hak iddia eden, ahlaksız geçmişteki halimin onu yatağın üzerine eğip becereceğini söyledi. Bu, eğilmeyi ne kadar sevdiğine atıfta bulunduğu tek sefer değil.

Ve hanımefendi ne isterse, eskisi gibi, onu alacak.

Yerden pantolonumu alıp, akşam yemeğinden sonra cebine tıktırdığım prezervatifleri çıkarmak için ondan ayrıldım. Kafamı kaldırdığımda, elini kalçasına koymuş, hiç utanma belirtisi göstermeden gözleriyle beni sikiyordu.

Onun bu kadar sınır tanımayan tavrını gerçekten çok seviyorum. Vücuduyla, cinselliğiyle ne kadar rahat olduğunu. Hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim kadının ne kadar bastırılmış olacağını düşünmeye kesinlikle izin vermeyeceğim.

Ivy ile ateşli anılar biriktirmek için daha da fazla nedenim var.

Ona doğru yavaşça yürürken prezervatifin ambalajını yırtıyorum, umarım gözlerimde meydan okuma vardır. Gözleri ereksiyonuma kayıyor, sonra tekrar yüzüne dönüyor. Burada kendimi rezil etme ihtimalim yüksek, ama Ivy onu ağzına almış ve o küçük amcığa sokmak üzereyken, ki o amcığın yumuşak sıkılığını çok iyi biliyorum, hangi erkek onurlu bir şekilde kendini savunabilir ki?

"Direğe tutun," diyorum ona, başımı bu meşe dört direkli yatağın en yakın kısmına doğru sallayarak. "Eğil ve sıkı tutun. Sana tam erişimim olmalı." Dudakları aralanıyor, bir gülümsemeye dönüşüyor ve onu şaşırttığımı anlıyorum.

Güzel.

Ivy'nin eski, oymalı direği tutup, tam doksan derece eğilene kadar belinden zarifçe bükülmesini izlemek, ölüm döşeğimde bile hazine gibi saklayacağım bir manzara. Cildi solgun, vücudu narin, ama şu anda dolgun ve ağır bir şekilde sarkan göğüsleri hariç. Kollarını uzatmış ve darbeye hazırlanmış, hareketleri o kadar akıcı ki, bir zamanlar dansçı mıydı diye merak ediyorum.

Onun bu şekilde bana sunulmuş olması, hayret verici bir şey. Mirasçılarının mutlaka meşru olması gereken bir erkeğin göze alabileceği kadar aceleyle prezervatifi takıyorum ve tam bacaklarının arkasına gelene kadar etrafında dolaşıyorum.

Lanet olsun.

Ellerim özlemle titreyerek, göğüs kafesini kavrayana kadar öne uzanıyorum. Burada eşiğinde olan tek kişi ben değilim; kalbi narin göğsünde güm güm atıyor. Uzun bir süre göğüslerini avuçlayıp ellerimde tartıyorum, sonra parmaklarımı açarak yanlarına doğru okşuyorum, cildinin imkansız yumuşaklığına, kemik yapısının kırılğanlığına hayret ediyorum.

"Sen, hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın," diyorum ona. Cevabı boğuk bir ses, başını daha da eğiyor, o altın sarısı saçları yüzünü kaplıyor.

Belindeki küçük çukuru, kışının yumuşak yuvarlaklarını okşuyorum, sonra nihayet, nihayet, daha önce ağzım ve parmaklarımın tanıdığı o sıcak, ıslak yeri aramaya izin veriyorum. Lanet olsun, o çok kaygan ve çok tahrik olmuş, parmaklarım ıslaklığına dokunduğunda çıkardığı inlemelere bakılırsa.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Sadece bir tat, sadece bir an, sonra sikime o kadar çok istediği şeyi verip kendimi onun içine gömeceğim.

"Atam da bunu yaptı." Aniden, etlerini ayırıyorum, narin pembe yaprakları ve ondan yayılan tatlı, misk kokusuna hayranlıkla bakıyorum. "Seni tuzağa düşürdükten sonra, seni açıp istediği her şeyi alırdı."

"Oh Tanrım," diye mırıldanıyor, ben ilerleyip klitorisini yukarı doğru cömertçe yalarken. "Siktir. Evet, yaptı."

Kısa bir süre önce küçük fantezisini anlatırken oldukça etkileyiciydi. Onu tek heceli kelimelere indirgemem son derece tatmin edici. Her açıdan, onun eğilip bacaklarını açmasını ve saldırıma hazır olmasını görmek, başımı döndürecek kadar sarhoş edici bir tahrik kaynağı. Sadece o var, amının nektarı, inlemeleri ve omuzlarımı bacaklarına dayadığımda titreyen bacaklarının titreşimleri... ve tabii ki sikimin bitmek bilmeyen zonklaması. Beni ayağa fırlatan şey, hem bu sonuncusu hem de Ivy'nin çığlıklarının yoğunluğunun artma hızı.

"O seni sert ve hızlı bir şekilde alırdı."

Taç kısmımı onun açıklığına sıkıca dayıyorum.

"Onun için olurdu. Onun ihtiyaçları için."

İlk birkaç santimi sertçe soktum, o da nefesini tuttu.

"Masum küçük hizmetçisinin boşalması ya da boşalmaması onun umurunda bile olmaz. Sen sadece bir dizi deliksin, sıcak ve kullanışlı. O yüzden kıpırdama ve sıkı tutun. Bunu benim için iyi hale getirsen iyi olur."

Bu alçakça, aşağılayıcı pisliklerin nereden geldiğini hiç bilmiyorum. Bir kadına asla bu şekilde konuşmayacak ve hiç konuşmamış olan Xavier yok artık, onun yerine bir avcı, bir yağmacı var, tek amacı bu güzel kadına taşaklarına kadar gömülmek ve onun vücudundan sıkabileceği her bir damla tatmini almak. Bununla birlikte, Ivy'nin inleyip kıvranarak sikime doğru itmesi, bu zevk partisinde sadece ikimizin olmadığını doğrulayan kesin bir kanıt.

Parmaklarımı kalçalarına geçirip, tek bir acımasız hamlede içine giriyorum, sikimin kalçalarının arasında kayboluşunu vahşi bir zevkle izliyorum. Oda, içime sonuna kadar girerken çıkardığım titrek çığlıklarla yankılanıyor; kendimi sakinleştirmek için nefesimi veriyorum, çünkü beni içine hapseden bu tutku, erimiş bir nirvana, hepimizin günahkar olması gerektiğini düşündüren bir cehennem.

Çıkıp tekrar sertçe içeri giriyorum, bu da ondan onaylayan bir inilti daha koparıyor. Tepkisi, tahrik olmasının ileri aşaması, boğaya kırmızı bez gibi etki ediyor. Anlaşılan, ne kadar çok yaparsam, o kadar çok hoşuna gidiyor. İtmelerim ne kadar acımasızsa, o kadar hedefi vuruyorlar.

"Bana istediğin kadar sert gir," diye titreyerek söylüyor. "Ne kadar sert girersen, o kadar sert boşalırım. Beni sonuna kadar sık."

Buna sertçe güldüm, çünkü onun daha da sevimli olabileceğini düşünmüyordum, ama her fırsatta beni yanılttığını kanıtlıyor. Ve ben de devam ediyorum. Daha sert itiyorum; göğüslerini avuçlayıp, çığlık atana kadar meme uçlarını çekiyorum; Neredeyse insan sesine benzemeyen homurtularla ona tekrar tekrar vururken, parmaklarım kalçalarını sıkıca kavrar ve o, hayatı pahasına tutunur, kollarını kilitle, sırtını kavisler ve başını eğiyor. Tanrım, bunu kabul ediş şekli, bana başka neler yapmama izin vereceğini merak etmeme neden oluyor. Kendime hayal etmesine bile izin vermediğim şekillerde, başka hangi cehennem derinliklerine inebileceğimizi.

Duygularımın esiri olmuşum, hem kendi ihtiyacımın hem de Ivy'nin çığlıklarının, teşviklerinin kölesi. Denesem bile duramazdım. Tepeden aşağı bisikletini serbest bırakmış biri kadar kontrolüm var. Bu coşku sisinde tek endişem, o kırıla kadar dayanıp dayanamayacağım, çünkü bu...

Boşalıyor. Aman Tanrım, nasıl da geliyor. Vücudundaki her bir iç kas, sikimin etrafında sıkışıyor, tekrar tekrar, sanki onu siktiğim kadar şiddetli bir orgazm yaşarken çığlık atıyor. Oh, *şükürler olsun*. Elimde hala tuttuğum göğsünü okşarken alt dudağıma dişlerimi geçiriyorum ve orgazmı boyunca onu olabildiğince sert sikiyorum. Bu zevk halesi bu dünyadan değil, orgazmım hazır ve nazır ve...

"Geliyorum. *Siktir*." Vücudum gevşiyor ve ruhum havada süzülürken, dünyevi halim Ivy'nin hâlâ titreyen amının içinde sertleşiyor. Zirvem, oksijen odasındaki ateş gibi içimden geçiyor ve beni kesinlikle sadece kuantum fiziği ile açıklanabilecek bir duruma parçalıyor. Dürtülerim yavaşlarken, bir kahkaha atıyorum; "*az önce ne halt ettik*" enerjisi, coşkuyla birleşiyor.

Ivy de parçalanmış gibi gelen bir kıpırdama ile bana katılıyor. "Siktir."

"Kelimenin tam anlamıyla. Bir saniye bekle, tatlım." Zorlukla kendimi çekmeyi başarıyorum ve o yüzünü buruşturur. "Üzgünüm."

Kıpırdama bile."

Prezervatifi çıkarıp düğümledikten sonra halının üzerine atıyorum. Şu anda onu düzgün bir şekilde atmaktan daha önemli işlerim var. Kollarımı ona doluyorum ve onu çevirip, orgazm sonrası gevşek bir yığın halinde kucağıma alıyorum. Saçları her tarafa dağılmış durumda. Saçlarını yüzünden geriye doğru taradım ve onu dik tutarken ona baktım. Onu tutmasaydım yere yığılacağını tahmin ediyordum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki uzaya fırlatılmış gibiyim."

Esniyor ve ben onu daha sıkı tutuyorum, dudaklarımı saçlarına değdiriyorum. "Evet. Ben de öyle.

Ama çok iyi bir şekilde."

Kollarını bana doluyor, küçük elleri sırtımı okşarken yüzünü göğsüme gömüyor. "Odana mı döneceksin?"

Kulağa küstahça geliyor, ama sesinde bir kırılganlık seziyorum.

"Hayatta olmaz. Sana söyledim, benim çatımın altında olup da benimle olmamak düşünülemez.

Hadi, seni yatağına götürelim."

Uzun zamandır kendimi bu kadar güvende hissetmemiştim. Babam öldüğünden beri, ve kesinlikle Dawn'ın demansı hız kazandığından beri. Herkesten sorumlu olduğunuzda kendinizi güvende hissetmek kolay değildir ve dayanıksız ön kapınız doğrudan tehlikeli Harrow Road'a açılıyorsa bu daha da zordur. Bill birkaç büyük kilit eklemiş olabilir, ama yine de bu kilitler, ikizlerimle benim aramda ve dışarıdaki gerçek dünya ile aramızda her zaman ikna edici olmayan bir bariyer gibi geliyor.

Dün gece böyle bir şey yoktu. Kızların çadırlarında rahat olmasalar da (umarım) güvende olduklarını bilmek elbette yardımcı oldu, Dawn'ın profesyonellerin elinde olduğunu bilmek de öyle. Ama sanırım bunun daha çok Xavier'in sağladığı atom bombası gibi orgazmı ve hatta daha çok beni neredeyse bütün gece kucaklamasıyla ilgisi vardı.

Bir erkekle geceyi geçireli birkaç yıl oldu. Kafamdaki tüm o endişeli, dönen seslerin giderek daha da yüksek sesle yankılandığı ve beni rahatlatan tek şeyin gizli şarkım olduğu halde, yatakta tek başıma yatmaya alıştım. Gündüzleri çok meşgul olduğum için, geceleri yalnızlık çok daha kötü oluyor.

Yalnız kalmayı sevmiyorum. Kendimi izole hissetmeyi sevmiyorum. Sıkı çalışmaktan korkmuyorum — tam tersine — ama sanırım çevremizde biraz destek ağı olduğunu bilmek yardımcı oluyor. Bill ve Jan. Komşumuz Anne. İkizlerin sınıf öğretmeni Bayan Grey, onların iyiliğine göz kulak olma konusunda harika bir iş çıkarıyor.

Ama sonuçta bu iyi insanlara fazla güvenemem. Ben bir yetişkinim ve kendimi toparlayıp işime bakmalı, büyük bir kız gibi kendi ayaklarımın üzerinde durmalıyım.

Sorunlarımın hiçbirisi ortadan kalkmadı. Hayır, yarın akşam Londra'ya döndüğümde hepsi beni bekliyor olacak. Ama şimdilik, biraz daha hafif hissediyorum. Daha uzak. Şu an ve burada olan şey, bu güzel adam, bu gerçek dört direkli yatak ve nihai sığınak olan bu cennet gibi malikane. Gerçek hayattan nihai kaçış.

Daha da önemlisi, Xavier, özlediğimi bilmediğim her şey. Nadiren, ikizlerden biri yatağıma gizlice giriyor, ama rahatlamak için başkasına, hatta bana bile gitmektense birbirlerinin yataklarına sıkışmayı tercih ediyorlar. Yani gerçek insan vücut ısısını özlemişim ve bunun ne kadar inanılmaz bir his olduğunu tamamen unutmuşum.

Yatağındaki kişi, pürüzsüz tenli, yumuşak vücut kılları olan, heykel gibi kasları ve kokusunu koklayınca onu bir çizgi kokain gibi çekmek istemenize neden olan muhteşem bir erkekse, bu his özellikle inanılmaz oluyor.

Gece birkaç kez uyandım ve çoğunlukla onun kollarında yatmanın verdiği hisse hayran kaldım. Cildin cilde değmesinin verdiği basit zevke. Arkamda göğsünün ritmik olarak inip kalkmasını hissetmenin verdiği mutluluğa. Genellikle sabah üçte uyandığımda, kalbim deli gibi atar ve düşüncelerim tam bir felakete doğru sürüklenir.

Kesinlikle beynim rüya gibi, başım dönüyor ve kendimi rahat hissederek uyanmam.

"Bugün ne yapmak istersin?" diye soruyor yanımdaki yastıktan. "Harika bir sabah." Az önce o kadar yoğun, yavaş ve derin bir sabah seksi yaptık ki, bunu kanıtlamak için omzunda ısırık izlerim var ve seks sonrası gülümsemesi tembel ve yaramaz.

Tam da benim hissettiğim gibi görünüyor: mutluluktan uçmuş ve iyice becerilmiş.

Ona gülümsüyorum, mutlu bir kedi yavrusu gibi yorganın altında geriniyorum. Bugün yapacak hiçbir işim olmaması başlı başına çılgınca. Kızlar pazartesi günü hokey sporuna geçecekler ve bana ağız koruyucusu, tekmelek ve diğer malzemelere ihtiyaçları olduğunu söylemeyi unuttukları için Sports Direct'e panik içinde koşmam gerekmiyor. Ödevler yüzünden tartışma yok. İkizler uyurken kafede fazladan sabah vardiyalarına sıkışmak yok. Dawn'a ziyaret yok.

Tamam, sonuncusu bana biraz suçluluk hissi veriyor, ama önemli olan nokta, dünyadaki en güzel yerde resmi olarak hiçbir yükümlülüğümün olmaması ve bu oldukça büyük bir kazanç.

(Güne muhteşem bir orgazmı başlatmış olmam da öyle.)

"Bilmiyorum." Parmaklarımı onun çok güzel göğüs kaslarının üzerinde gezdiriyorum. "Flora ne isterse o olur herhalde. Sen ne önerirsin?"

Omuzlarını silkiyor. "Dünya ayaklarımızın altında. Güzel bir yürüyüşe çıkıp bir pub'da öğle yemeği yiyebiliriz; birkaç köy ötedeki pub, turtalarıyla ünlüdür. Arabayla gezintiye çıkabiliriz. Malikanenin diğer kısımlarını gezebiliriz; yüzmek istersen eski ondalık ambarında kapalı bir havuzumuz var. Resim yapmaya devam edebilirsin. Güneşli bir köşe bulup bir kitapla kıvrılabilirsin. Ne istersen, gerçekten."

Sanki bana müstehcen sözler söylüyor gibi geliyor. Bu benim yeni fantezim: muhteşem, çıplak bir erkeğin bana "*pub öğle yemeği*" gibi sözler fısıldaması ve *bir kitapla kıvrılıp* yatmak. Hepsini yapmak istiyorum. Her birini. Bu günün sonsuza kadar sürmeyeceğini, tüm bu lüks, zengin kızların zevkleri arasında seçim yapmak zorunda kalacağımı düşününce ağlamak geliyor içimden. İngiltere'nin bu cennet gibi köşesinde kendimi kaptırmak ve asla, asla buradan ayrılmamak istiyorum. Bir daha kaldırımda iğneler, kullanılmış prezervatifler ya da insan dışkısı görmek istemiyorum. Harrow Road gibi pis yerlerin hiç var olmadığını hayal etmek istiyorum.

Dünyanın geri kalanının var olmadığını hayal etmek istiyorum. Sadece bir gün ve bir gece daha.

"Şey, herhangi biri. Hepsi. Yürüyüş ve pub'da öğle yemeği kulağa hoş geliyor mu? Ama lastik çizmelerim yok. Ve sanırım Flora bu akşam da pub'a gitmekten bahsetmişti."

Flora bundan bahsetmekten de öteye gitti. Beni de bu işe bulaştırdı. Yakındaki bir pub'a gitmek istiyor — anladığım kadarıyla ailesinin hâlâ sahibi olduğu köyde — çünkü bahçıvanlar orada takılıyor. Xavier ortalıkta dolaşırken, Flora'nın seksi bahçıvanlarla nasıl flört edeceğini hiç bilmiyorum, ama o köprüye geldiğimizde onu da geçeriz.

Onun dikkatini başka yöne çekebileceğime eminim.

"Buraya çizme getirmek, Newcastle'a kömür getirmek gibi olur. Onlarca çiftimiz var. Ve muhtemelen Lamb and Staff'tan bahsediyor. Turta pub'ı Stonemason's Arms. Farklı köyler, farklı pub'lar. İkisini de yapabilecek cesaretimiz olduğuna eminim." Memnuniyetle uzanır, sırt üstü yatar ve elini başının arkasına koyar; ben de neden birdenbire koltuk altındaki koyu renkli kılları bu kadar erotik bulduğumu merak ederim.

"Katılıyorum. Ben sert biriyim."

"Yarın saat kaçta yola çıkacağınızı biliyor musunuz?" diye sorar Xavier. "İsterseniz ikinizi de geri götürebilirim. Londra'da bir gece geçirmekten memnuniyet duyarım." Durur ve göz ucuyla bana bakar. "Yarın akşam için planınız var mı bilmiyorum ama..."

Cümlesini yarım bırakıyor ve yemin ederim kalbimde bir yırtılma hissediyorum. Bu çok çılgınca. Tanrı aşkına, o güzel bir aristokratla nişanlı ve benim hayatımda o kadar çok sorun var ki, alnıma "*HAYATINIZ İÇİN KAÇIN*" yazısı dövme yaptırısam yeridir. Bunun sadece seks olması gerekiyordu — bir kaşıntıyı gidermek — ve öyle de oldu. Xav ve ben son yirmi dört saat içinde gerçekten harika kaşıntıları giderdik.

Ama işte o, bu küçük kırsal baloncuğun içinden "bizi" çıkarıp Londra'ya geri götürmek kategorik olarak, yüzde yüz imkansızken, nazikçe ve çekici bir şekilde devam etmemizi öneriyor.

"Çok isterdim," diyorum olabildiğince nazikçe, çünkü *tabii ki*. Gerçek bu değil mi? "Ama yapamam. Bir... aile yükümlülüğüm var."

Hızla başını sallıyor. Çok hızlı. "Sorun değil. Aklını takma. Üvey annenin emekli bir kütüphaneci olması dışında ailen hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bana onlardan bahsetmek ister misin?"

Gerçeği söylemek kesinlikle söz konusu olmadığına, tek seçenek ona başka bir tür gerçek sunmaktır. "Şu anda ailemle ilgili durumdan daha az konuşmak istediğim bir konu yok."

Bu sözlerimden kuru bir kahkaha kopar. Yine bana doğru yuvarlanır. "Haklısın. Aileler zorlu bir konudur."

"Evet. Bana mı söylüyorsun. Kendi durumun da oldukça... karmaşık görünüyor? Ya da belki de son derece düzenli, bilmiyorum." Belki de tamamen ayarlanmış ve sevgisiz bir evlilik planlamak, tam da onun hayatta değer verdiği türden düzenli bir çözümdür. Onu bunu söyleyecek kadar iyi tanımıyorum. Aslında, onun hakkında bildiklerime göre beni şaşırtan tek şey, benimle bu kadar mutlu bir şekilde yatağa atlamış olması.

"Yani...?"

"Demek istediğim, babanız ölmek üzere, Allah rahmet eylesin, ve siz onun unvanını ve bununla birlikte gelen her şeyi miras almak üzeresiniz, ve tabii ki ortada duran, herkesin görmezden geldiği gerçek, yani nişanlı olduğunuz gerçeği."

Bu devasa evin bir köşesinde, dük hemşireleri, serumları ve diğer her şeyle birlikte hastane odasında saklanırken, geri kalanların hiçbir şey olmamış gibi içmeye, ata binmeye ve sevişmeye devam etmesini tuhaf ve biraz ürkütücü bulduğumu söyleyiyorum.

Xavier, hoşnutsuzluk gibi görünen bir ifadeyle dudaklarını büzüyor — mutlaka bana değil, duruma.

"Hepsi hayatın bir parçası. Görevimin bir parçası. İstersen sözleşmenin bir parçası."

Kafam karışmış bir şekilde yüzümü buruşturuyorum. "Ne sözleşmesi?"

"Biz soyluların doğuştan itibaren çeşitli paydaşlarımızla yaptığımız sözleşme. Bu, varsayımlara ve karşılıklı sorumluluğa dayalı bir sözleşme. Geçtiğimiz yüzyıllarda soylular hükümdarın yönetmesine yardım ederdi, ama artık bunun için ulusal ve yerel hükümet fonksiyonlarımız var, tabii ki."

Nereye varacağını bilmeden başımı salladım. Dawn, kafama fırlatmadan önce Kate ve Wills kupasını sevmiş olsa da, ben de molamda Jan'ın *Hello!* ya da *OK!* dergilerini gizlice karıştırmayı seviyor olsam da, kesinlikle bir monarşi yanlısı olmadığımı ona söylemeye niyetim yoktu. Yani, onlar eşit ölçüde hem sevimli, hem berbat, hem de anlamsızlar.

Hepimiz biraz gösterişi sevebiliriz, ama bu, bunun için cebimizden para ödemekten hoşlandığımız anlamına gelmez ve kesinlikle bir monarşiye ihtiyacımız olduğu anlamına da gelmez. Bu da muhtemelen, bu sonsuz aristokrasi katmanlarına da ihtiyacımız olmadığı anlamına gelir. Bu hafta sonu ne kadar güzel olsa da, onların hepsinin, miras kalan sonsuz paralarını harcarken kışlarının üstüne oturarak büyüleyici hayatlar yaşadıklarını doğrulamaktan başka bir şey yapmadı.

"Yine de toprak sahipleri olarak önemli işlevlerimiz var," diye devam ediyor, "ve himaye, hayır işleri ve ticari gelişme hepsi büyük rol oynuyor. Ama demek istediğim, etrafında gördüğün o altın kafes tam da bu: bir kafes. Sorumluluk olmadan ihtişamı elde edemezsin. Ayrıcalıkla birlikte büyük bir yurttaşlık görevi gelir. Hayatım aslında bana ait değil."

Gözlerimi devirmemek için çok uğraşıyorum. Hadi ama, o yakışıklı, çekici ve tatlı. Biraz kendini beğenmiş olsa da iyi niyetli görünüyor, ama ürkütücü görücü usulü evlilik bir yana, dürüst olmak gerekirse hayatının kendisine ait olmadığını gösteren hiçbir şey görmüyorum. Bu de Vere'ler bir grup hedonist. Benedict açıkça en kötüsü ve Flora gerçekten rahatlamak ve ayrıcalığının tadını çıkarmak istiyorsa annesinin kontrolünden biraz kurtulsa iyi olur, ama Xavier oldukça özgür bir hayat sürüyor gibi görünüyor. Flora onun çok çalıştığını söylemişti, ne üzerinde çalıştığı kim bilir, ama bana hayatı oldukça altın gibi görünüyor.

Evet, çeşitli hayır kurumları ve vakıflarındaki tuhaf yönetim kurulu toplantılarına katılmak zorunda kalabilir, ama hepsi... hafif geliyor. Adamın gerçek çalışmanın neye benzediğine dair hiçbir fikri olmadığını sanıyorum ve babası ne kadar umutsuzca hasta olsa da, hepsi bu tatsızlığı oldukça kapsamlı bir şekilde başkalarına devretmiş görünüyor. Bahse girerim, onun bakım anlayışı, ebeveynlerinin kendileri silmeyi hatırlayamadıkları için kışlarını silmeye ya da bakım evinden yine gün batımı sendromu yaşadıkları için saat ikide onları rahatlatmak için aceleyle oraya gitmeye kadar uzanmıyor.

"Hepsi çok önemli geliyor," diye mırıldanıyorum, bunu gerçekten kastettiğimden emin değilim.

Omuzlarını silker. "Sen öyle düşünebilirsin, düşünmeyebilirsin. Ama benim için bu tartışmaya açık bir konu değil. Ben bu işe doğuştan girdim ve babamın yerini almam gerektiğinde bu yükü seve seve kabul edeceğim." Bir an durur ve dudaklarını yalar. Tekrar konuşmaya başladığında sesi daha yumuşaktır. "Hayatımın geri kalanında sevmediğim bir kadına bağlı kalmak da dahil."

Onurlu erkekler, arada biraz onursuz davranışlarda bulunma hakkına sahiptir. Hayat boyu bitmek bilmeyen görevleri sürdürmek istiyorsanız, bunun zorunlu olduğunu bile söyleyebilirsiniz.

Bu, neredeyse de Vere ailesinin sloganıdır ve Ivy ile bu şekilde ilişki kurduğum için kendimi her azarladığımda bana teselli olur.

Oxford Düklerinin davranışları, nesiller boyunca değişen toplumsal normlara göre şekillenmiştir. Bir asır öncesine gidersek, sözsüz *bir karşılıklı anlaşma* vardı: görücü usulü evlilik, yanınızda idare edebileceğiniz kadar çok metres edinmenizi sağlıyordu.

Walter'ın bu avantajdan yararlanmadığını düşünmeyi tercih ediyorum. Bana göre, o ve Alice çok mutluydular ve Belvedere'yi yeniden tasarlama gibi devasa bir projeye o kadar dalmışlardı ki, Walter'ın daha fazla cinsel tatmin arayışına girmeye vakti yoktu.

Babam yıllar boyunca, dedemin saygınlık derecesi değişen birkaç metresi olduğu gerçeğine dair, pek de üstü kapalı olmayan imalarda bulunmuştur. Ama bu konuda anneme sadık kaldığından neredeyse eminim. Annemle babam küçük yaşlardan beri birbirlerine söz vermişlerdi — tabii ki Selena ve benim kadar küçük değillerdi — ve bu stratejik ittifaktan, anladığım kadarıyla, çok fazla mutluluk ve samimi sevgi doğdu.

Onları masallardaki gibi değil — yıllar boyunca onları "aşık" gördüğüm tek bir örnek bile sayamam — ama iyi, sağlam bir ortaklık. Bir aile yetiştirirken ve büyük bir dükalığı yönetirken önemli olan her konuda bir takım oldular ve babam vefat ettiğinde annemin onu içtenlikle yas tutacağını biliyorum.

Selena ile benim de zamanımız geldiğinde birlikte başarabileceğimiz şeyler konusunda bana uzaktan da olsa umut veren şey, tam da bu örnek. Hayatta sağlık ve uzun ömür, mutlu çocuklar ve her zaman yanınızda olan bir eşten daha fazlasını ne isteyebilirsiniz ki? Mutluluk da budur, değil mi? Mantıklı olan. Değerlerinizi ve önceliklerinizi paylaşan biriyle yaşadığınız, iyi planlanmış bir hayatın stratejik dengesi. Amacınız etrafında şekillendirdiğiniz türden bir hayat.

Coşku ise çok farklı bir şeydir. Coşku, mutlu bir hayatın habercisi değildir. Baş döndürücü ve göz kamaştırıcıdır, güneş ışığının aynaya çarpıp kör edici bir parlıltı yaratması gibidir. Aslında o kadar değişken ve geçicidir ki, başından sonuna kadar bir illüzyon olabilir.

Bunu her zaman anlamıştım; bununla barıştım. Coşku ve memnuniyetin birbirini dışladığını anlıyorum. Hatta birini peşinde koşmanın, muhtemelen diğerine sahip olma şansını elinden alacağını da anlıyorum. Ve seçimim her zaman net olmuştur, bilinçli olarak yapmış olmasam bile. Değerlerime ve amacım doğrultusunda yaşamaktan gelen memnuniyeti, diğer daha geçici zevklerin yerine *tercih ettiğim* tek bir an bile olmamıştır.

Benim doğam böyle.

Yine de.

Yine de.

Evimde bir yığın yastığa yaslanmış, gevşemiş, çıplak göğüslü, altın rengi ve sabah güneş ışığında parıltıyan Ivy'yi seyreliyorum ve yemin ederim ki, kendime izin versem, tamamen farklı bir dünya, farklı bir gelecek, farklı bir *galaksi* görecekten; her şeyin bu kadının etrafında döndüğü bir dünya: Kesinlikle coşku, iliklere işleyen bir neşe ve kendimiz için özenle inşa ettiğimiz sınıf, değer ve beklenti engellerini görmezden gelen bir derinlik.

Alternatif bir evreni düşünmeye izin vermek, en tehlikeli türden bir içe dönük düşünmedir. Bu, Pandora'nın kutusudur; üzerinde "*BASMAYN*" yazan büyük kırmızı düğmedir, üzerinde "*GİRİLMEZ*" yazan kilitli kapıdır. Tüm bunlar, elbette, bunu muhteşem derecede kötü bir fikir haline getirir. Ben hoşgörülü bir adam değilim. İmkansız olasılıkları düşünmem — bu cümle tek başına, bu tür bir düşünceye kapılmanın ne kadar son derece kötü bir fikir olduğunu size anlatmalıdır.

Ama sonra, isterseniz, çok net bir vizyonum var, o kadar net ki daha çok bir önsezi gibi geliyor, ve bu şudur:

Ivy, aynı evde, aynı yastıklara yaslanmış, üstsüz, tıpkı şu anda olduğu gibi, saçları dağınık, bir bebeği emziriyor.

Benim çocuğum.

Bu vizyonda, o bir Madonna. Kadınlar arasında bir kraliçe. Anneler arasında. O, doğanın, yetiştirilmenin, evrimin ve kültürün erkeklerle en temel ve en yüce düzeyde arzulamayı öğrettiği her şeyin doruk noktası: anneliğin en mükemmel, en çekici, en çöküşçü vücut bulmuş hali.

Ve bu görüntü ciğerlerimdeki havayı o kadar tamamen boşaltıyor ki nefes alamıyorum.

O FARK ETMİYOR. Tanrıya şükür.

"Anlamama yardım et," diyor yorum yapmak yerine, oysa az önce aldığım duygusal yumruğun etkisi yüzümün her yerine bir traktör lastiği izi gibi kazınmış olmalı. Kardeşimle gölde geçirdiğim o zamanki kadar kalın ve tıkanık zihinsel çamur ve saz katmanlarını aşmak için büyük çaba sarf ediyorum, ta ki onun Selena ile nişanımdan bahsettiğini anlayacak kadar sığ sulara ulaşana kadar.

Sessizliği yanıltıcı yorumlayıp bana küstahça bir gülümseme atıyor. "Seni takip etmiyorum. *Tabii ki* ondan ayrılıp benimle evlenmeni istemiyorum. Sadece böyle bir şeye nasıl razı olabildiğini bilmek istiyorum."

İçimden iç çekip, dıştan başımı sallıyorum, çünkü bu gayet makul bir soru. Sanırım o da benim gibi sadece gündelik seks biliyor, gerçek yakınlıktan kaçınma nedenlerimiz çok farklı olsa da.

Ve bu yüzden, ona çok aşırı, çok eski moda, sanki başka bir yüzyıla aitmiş gibi görünen bir kararla neden barışık olduğumu, tereddütlü ve anlaşılmaz bir şekilde açıklamaya çalışıyorum. Atalarımıza atıfta bulunuyorum. Annem ve babam. Genel ifadelerle konuşuyorum — üst sınıfların, atlarımızı yetiştirdiğimiz gibi mirasçılarımızı da kasıtlı olarak eşleştirmemiz gerektiğine dair uzun süredir var olan inancı — ve tabloidler ve sosyete dergileri tarafından yaygın olarak tartışılrsa da, genel bilgiye dahil olmayan ayrıntılara değiniyorum. Annem, sıkı sıkıya bağlı sosyal çevremiz dışındaki birine kirli çamaşırlarımızı sergilediğimi bilse dehşete kapılırdı, ama nedense Ivy'ye körü körüne güveniyorum.

Ayrıca, son yirmi dört saati onun vücudunu talan ederek geçirdim. Beni eski kafalı olarak nitelendirebilirsiniz, ancak aramızdaki bu ilişkinin içinde yaşadığımız gerçeklikte bir geleceği olduğu iddiası yerine ona bir açıklama borçlu olduğumu hissediyorum.

"Babalarımız hazırlık okulundan beri en iyi arkadaştı ve ailelerimiz uzun zamandır birbirine bağlıydı. İkisi de evlendiğinde annelerimiz de çok yakınlaştı. Anlaşılan annelerimiz için çocukları olması ve bu çocukların evlenmesi bir hayaldi."

Boğazımı temizledim ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Sadece Ivy'de yataktan kalkmış saçlar bu kadar Bardot'vari görünebilirdi. "Ama dedem öldüğünde, mülk pek iyi durumda değildi. Veraset vergisi bizi neredeyse batırıyordu. Wentworth'lar bir tür arkadaşlık kredisıyla devreye girdi" —*son derece büyük bir krediydi*— "ve bu bizi kurtardı. Bu aramızda kalacak, elbette."

Durakladım, çünkü ağzı açık kalmıştı.

"Düşündüğüm şeyi söylemiyorsun, değil mi?"

"Ne yani?"

"Seni... teminat olarak gösterdiklerini, ya da her ne diyorlarsa. Yani, Selena ile evlenmenin anlaşmanın bir parçası olduğunu."

Tamamen yanlış sayılmaz. Yüzümü buruşturuyorum. "Bir bakıma öyle. Büyükbabam ben doğmadan önce vefat etmişti — onu beş ay farkla kaçırmıştım. Ama kalp krizi geçirip aniden öldüğü için, babam miras vergileri gelmeden önce parayı ayarlamak için çabalıyordu. Nişan, "*ne güzel olurdu*" türünden bir şey olarak gündeme geldi. "*İki ailenin servetleri bu kadar iç içe geçmişken, mirasçısına evlenecek bir kızımız olsa ne güzel olurdu, değil mi?*"

Bir dirseğiyle kendini yukarı kaldırır, dehşetle bana bakar ve ben gözlerimi onun yüzünden ayırmamak için gerçekten cesurca bir çaba gösteririm. "Siktir. Yani bu bir tür şantaj mıydı? Bana krediyi ödediğini söyle

. Baban öldüğünde bu durum yine başına bela olmaz, değil mi?"

Ona bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum ve verdiğim her açıklamanın sanki mafya içindeyizmişiz gibi geleceğini anlıyorum. Belki de mafya ile aristokrasi o kadar da farklı değildir. Sonuçta öncelikleri bizimkilerle aynı. Aile. Kan bağı. Bölge. Lanet olsun, ben bile görücü usulü bir evlilikle karşı karşıyayım. Ama bizim çalışma tarzımızın onlardan daha az şiddet içeren ve daha yasal olduğunu düşünmek istiyorum — en azından bu günlerde.

Devam ediyorum. "Neden sana öyle göründüğünü anlayabiliyorum. Ve hayır, teşekkürler. Eskisine göre çok daha iyi durumdayız. Ben ve Ben, ölüm vergilerini karşılayacak yeterli gelir akışını sağlamak için De Vere Malikanesi'nin tüm yapısını yeniden tasarladık, bu yüzden bu konuda acil bir sorun yok.

"Mesele daha çok ittifaklar kurmak ve aramakla ilgili, anlarsın ya. Wentworth'ların eylemleri, ilişkilerimize duydukları güvenin bir göstergesiydi. Bu ülkenin büyük aileleri, hanedan ittifakları kurma konusunda uzun bir geçmişe sahiptir. Bu, toprak ağalarının yaptığı şeydir. Birlikte daha güçlü, daha güvende ve daha müreffeh olursunuz. Ve evlilik bu bağları daha da sağlamlaştırır, çünkü her iki tarafın da ilişkisinin uzun ömürlü olacağına olan inancını güçlendirir."

Kaşlarını çatıyor. "Bu, ailen için güzel. Ama senin için berbat. Bundan ne kazanıyorsun?"

Görünüşe göre açıklamam pek de ikna edici olmamış. "Oxford bölgesinde istihdam ettiğimiz on binlerce insanla birlikte bu mülkün tamamını miras alacak kişi olarak benim görevim, onu korumak, idare etmek ve daha da geliştirmek için elimden gelen her şeyi yapmak. Her şeyi. Bu aşırı ayrıcalığın bedeli budur ve ben bundan asla şikayet etmem. Nasıl bakarsanız bakın, Wentworthlar ile de Verelerin evlilik bağı bizi daha güçlü kılıyor. Wentworthların serveti bizimkinden çok daha likit ve de Verelerin erişimi çok daha geniş ve sağlam temellere dayanıyor. Açıkçası, bence bu son derece zarif bir çözüm."

Sonunda sesime sızan savunmacı tondan pek hoşlanmıyorum. Mahkûm adam fazla itiraz ediyor gibi görünüyor.

"Ama neden her şey senin üstüne kalıyor ki? Neden Benedict Selena ile evlenemiyor? Flora'yı başından savabileceğin bir oğlun yok mu?" Onun biraz agresif önerilerine kaşlarımı kaldırdım ve o iç geçirdi. "Flora konusunda şaka yapıyorum tabii ki. Zavallı kızın tüm o hüznü bekârlığı içinde en son ihtiyacı olan şey, çenesiz bir züppeyle görücü usulü evlilik. Ama kardeşin, senin karşı karşıya olduğun fedakarlığın hiçbirini yaşamadan bir sürü ayrıcalığa sahip gibi görünüyor, değil mi?"

Elbette o böyle görürdü. Benedict'i şanslı kaçak, beni ise kuşatılmış varis olarak görürdü, oysa aslında kendi zihnimde ben daha çok bir haçlıyım. Bu biraz abartılı terimi bir kenara bırakırsak, bu benim görevim ve önemli bir görev.

"Her şeyi yanlış anlıyorsun. Benim konumumda olmak bir ayrıcalık. Doğduğumdan beri bu rol için eğitiliyorum. Atalarımın izinden gitmek ve ülkeme dokuz yüz yıllık hizmetin yükünü üstlenmek mi? Bu benim tüm hayatımın amacı. Bana göre talihsiz olan kardeşim."

Dudaklarını sıkıştırıyor. Başını sallıyor. Beni acınası mı yoksa sadece hayalperest mi bulduğunu bilmiyorum.

"Ne?"

"Hayır. Buna kaba gelmeyecek tek bir şey bile söyleyemem, o yüzden hiçbir şey söylemeyeceğim. Eminim bu sadece benim çok sıradan bir insan olmamdan kaynaklanıyor, ama anlamıyorum. Bence sen kafayı yemişsin." Elini göğsümden aşağıya, karnıma doğru kaydırıyor ve dokunuşunun verdiği zevkle karın kaslarım titriyor.

"Ne yapıyorsun?"

Yine içini çekti ve elini yarı sertleşmiş penisimin etrafına doladı. "Açıkçası, aşk ve cinsel zevkten yoksun bir hayat yaşamaya kararsısın, o yüzden en azından sana göğüslerimle mastürbasyon yapabilirim. Peki, beni nasıl istiyorsun?"

Bizimle birlikte çalışan bir adam var: Oxford'daki genel merkezimizde ofis müdürlerinden biri. Stephen. Tamamen iyi bir adam, benden birkaç yaş büyük. Babası bu yılın başlarında akciğer kanserinden öldü ve Stephen, işten sonra her akşam, üç dört ay boyunca hastaneye uğrayıp eve gidiyordu.

Babasını toprağa verdikten sonra işe döndüğünde birlikte kahve içtik ve o akşamların kendisi için tahmin ettiğinden çok daha fazla anlam ifade ettiğini itiraf etti. Bunu bir zorunluluktan yapmaya başlamıştı —ailesi boşanmıştı ve babasının o palyatif bakım koğuşunda tek başına yavaş yavaş ölmesi fikrine dayanamıyordu— ama bu ziyaretler inanılmaz derecede anlamlı hale gelmişti.

Görünüşe göre, ikisi hiç de yakın olmamışlardı. Boşanmadan sonra annesiyle yaşamıştı. Başlangıçta babasına kitap okurdu, çünkü ne söyleyeceğini tam olarak bilemezdi. Ancak, bu gerçeküstü durum içinde giderek daha rahat hissetmeye başladıkça, çocukluğundan anıları paylaştılar — hatırladığı şeyler ve hatırlamadığı şeyler. Yeni anılar kazandı; beyni boşlukları dolduruyor, babasının Stephen'ın çocukluğundaki olayları sevgiyle anımsadığı hikayelere renk, doku ve duygu katıyordu. O anları aslında yaşamıştı, ama sanki ilk kez duyuyormuş gibiydi.

Bunu bana anlattığında, gerçekten çok etkilendim. İşte ben, bu harika ülkemizin önde gelen unvanlarından birini ve büyük mülklerinden birini miras almaya hazırdım. Yine de, meslektaşımın babasının, görünüşe göre bir matematik öğretmeni olan sıradan bir orta sınıf adamın, ona eşsiz bir hediye verdiğini düşünmeden edemedim. Oğluna yeni anılar armağan etmişti. Stephen, babasıyla birlikte bir geleceği kaybediyordu, ancak babasının özverisi ve son birkaç ayda yaptığı şaşırtıcı zaman yatırımı sayesinde, geçmişinin çok daha zengin bir versiyonunu kazanmıştı.

Kendi babam, hayattayken böyle bir şey yapılabiliriyorsa, saray gibi evinde, paranın satın alabileceği en iyi personel, ilaçlar ve ekipmanlarla çevrili olarak adeta cenaze töreninde yatıyor. Belvedere'de kaldığımız zamanlarda, ki bu çoğu zaman böyledir, çocuklarından en fazla birkaç yüz metre uzakta, ama Stephen'ın babasının ona bahsettiği anıların binde birini bile toplayamadan onu gömeceğimizi garanti edebilirim.

Bizim konumumuzda ölüm, nöbet değişimi, yasal bir geçiş, tarih kitaplarına geçecek bir isim değişikliğidir. On üçüncü dük John Edward Walter de Vere ölecek ve bayrağı on dördüncü dük Xavier John Edward de Vere'ye devredecek.

Böyle oldu ve böyle olacak.

Babamı suçlayamam. Sporda bayrağı devretmenin amacı bunu olabildiğince hızlı yapmaksa, aristokrat miras dünyasında bunun tam tersi geçerlidir. Babasının ölümünü çevreleyen mali kargaşadan hâlâ etkilenmiş durumda ve işlerini o kadar düzgün bir şekilde sıraya koymaya kararlı ki, sanki ordudaymış gibi. Yaklaşan ölümü, geçmişi yad etmek ya da o gölgeli perdenin ötesinde ne olabileceğini düşünmek için uygun bir zaman değil.

Bu, yasal işlemler ve küçük yazılarla, birçok akramızın gittiği yoldan asla gitmeyeceğimize ve babamızın sevgili Belvedere'sini halka açarak büyük bir günah işlemeyeceğimize dair sözler almamızın zamanıdır.

Odası, beyaz, plastik hastane ekipmanları ve oksijen tanklarının, parlak meşe panelli duvarlar ve atlı yağlı boya tablolarla uyumsuz bir şekilde bir arada durmasıyla rahatsız edici bir tezat oluşturuyor. En rahatsız edici olanı ise dev halının üzerindeki düzleştirilmiş diskler, etraflarındaki güneşten solmuş tüy yığınlarıyla keskin renkleri keskin bir tezat oluşturan minik, canlı ekin çemberleri. Bu daireler, pek çok de Vere dükünün uyuduğu devasa meşe yatağın dört direğinin altında uzun süre korunmuş olarak yattıklarını hatırlatıyor. Yatağın, babamın kanseri bu yılın başlarında metastaz yaptığına kaldırılıp depoya kaldırılmıştı.

Yatağı gibi, içindeki adam da tanınmayacak kadar küçülmüştü. Bu günlerde, beyaz yağlı kağıda sarılmış bir iskeletten biraz daha fazlasıydı.

Sert sandalyelerimizde onun iki yanına oturuyoruz, Ben ve ben bir tarafta, annem ve Flora diğer tarafta. Oturma düzeni, tahmin ettiğiniz gibi, tüm tüpleri ve stentleriyle babamın ürkütücü bir yemek olduğu bir akşam yemeği masasını anımsatıyor.

Meslektaşım Stephen'ın bunu her akşam nasıl dayandığını bilmiyorum; gerçekten bilmiyorum.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diyor babam boğuk bir sesle. "Anladığım kadarıyla bir... misafiriniz var." Bu son cümleyi, sanki *mantar enfeksiyonu* demiş gibi aynı tonlamayla söylüyor.

"Flora'nın küçük arkadaşı Ivy," der annem, inatçı midillilere karşı kullandığı ses tonuyla. Annem gibi kadınlar — iri, stoik ve kararlı — genellikle "*güç kulesi*" olarak bilinir. Daha çok, kopukluk kulesi ve kırılabilirliğe kapılmayı sarsılmaz bir şekilde reddeden kule, ama ben ne bilirim ki? "O oldukça mutlu, o yüzden endişelenmene gerek yok, canım. Sanırım eğretti otlatlarıyla konuşuyor."

Benedict burun kıvrır. Ivy, aslında Alice de Vere'nin bahçecilik günlüklerindeki çizimleri, seranın kireçtaşı yataklarında hâlâ yetişen türlerle eşleştirmeye çalışmaktadır; bu, benim için son derece çekici ve hoş bir şekilde eski moda bir faaliyettir, özellikle de birkaç saat önce yağlanmış göğüsleriyle sikime yaptığı hoş olmayan şeyleri düşünürsek.

Ne muhteşem, yürüyen, konuşan bir tezatlık bu kadın.

"Bir gelişme var ve bunu benden duymanı istedim." Babamın yanakları o kadar çökmüş ki, onu tıraş eden hemşire, girintilere düzgün bir şekilde ulaşamamış, bu da daha uzun kılların çıkmasına neden olmuş. Bunlar, aksi takdirde kusursuz bir çim alan içindeki çim kümeleriyle kaplı çukurları andırıyor ve bu küçük aşağılama, bunu fark ettiğim için kendimi duygusuzlukla suçlasam da, onun adına göğsümde bir sızı yaratıyor. Haftada bir kez ona iyi bir ıslak tıraş yapması için birini bulmam gerektiğini zihnimde not ediyorum.

"Hadi o zaman," diyor annem, neşeyle. Zor durumlarda gerçekten en iyi halini gösteriyor.

"Tahminim öne alındı." Sanki hava durumu tahminlerini tartışıyormuş gibi. "En fazla üç ayım var."

"Tanrım, baba..." diye başlıyorum, ama sözümü kesiyor.

"Bu yüzden düşününüzü, Xavier, yeni yılın mümkün olduğunca erken bir tarihine çekmeyi öneriyorum. Tanrı biliyor ki, artık düşünce katılabileceğime dair hiçbir hayalim yok, ama miras planımı mümkün olan en titiz şekilde tamamladığımı bilerek bu dünyadan ayrılmak isterim."

Bu darbe, idam cezasına çarptırılmış bir adamın, infazının ertelendiğinin iptal edildiğini öğrenmesi gibi bir his olmalı.

Beş ayım daha olduğunu sanıyordum.

Sanıyordum ki...

Göğüs kafesim tamamen kasılır, kemiklerimden oluşan bir mengene ciğerlerimi sıkıştırır.

Oturmuş olan dördümüz birbirimize dehşetle bakıyoruz, ancak eminim ki diğer üçü haklı olarak babamın son prognozuna odaklanmışlardır, gözlerinin önünde gürültüyle kapanan özgürlük kapılarına değil.

Şu anda en önemli olana odaklanmak, olması gerekenden çok daha büyük bir çaba gerektiriyor.

"Çok üzgünüm," diye mırıldanıyorum. Anneme bir bakış atıyorum ve onun prognozu zaten bildiğini anlıyorum — elbette biliyordu — ama muhtemelen bunu kabullenmekte zorlanıyor. Benedict sessiz, bu tepki başlı başına bir şey anlatıyor ve babamın buruşuk vücudunun ötesinde, Flora'nın iri gözleri yaşlarla parlıyor.

Hepimiz arasında, ebeveynlerimizin geleceğine ilgisiz kalmasına en çok kızması gereken kişi o olmalı, ama belki de ben durumu tersine çeviriyorum. Belki de tam da miras planında bir amacı olmaması, annemle babamın onu sadece olduğu gibi sevmelerine olanak sağlamıştır. Onların gözünde o, kucak köpeği, evcil hayvandır; buraya büyülemek, eğlendirmek ve geri kalan her şeyi siktirmek için gelmiştir.

Babam bir sonraki sözlerini hırıltılı bir sesle söylerken tam ona bakıyor; içtiği her pipo, her puro, sesindeki hırıltılarda duyuluyor. "Bu sürpriz olmamalı. Tanrı aşkına, bana bir bak. Böyle üç ay daha yaşamak değil, ama işlerimi düzene sokmak için zamanım olacağını bir lütuf olarak görüyorum." Kafası dönüyor, bakışları yine bir hapishane projektörü gibi üzerimde duruyor ve ben de o ışının altında aynı derecede açıkta hissediyorum. "Ve benim mutlak önceliğim, senin Wentworth kıızıyla güvenli bir şekilde evlendiğini ve mali ve insani halefiyet planımızın güzelce yürüdüğünü bilmek."

İşte bu. Yaklaşan ölümle güçlendirilmiş duygusal şantaj. Manipülasyon teknikleri arasında bu, ölümcül olanlardan.

Kabul ediyorum, kelime oyunu kasıtlıydı.

Ben sözlerimi bulamadan annem araya girdi. "Babamla ben Yılbaşı gecesi düğünü yapmayı düşünüyorduk. Ne de olsa, tarih ne olursa olsun herkes gelmek için ayarlamalar yapacaktır, ayrıca bu uğurlu geliyor." Derin bir nefes aldı. "Taze bir yeni yıl ve Xavier için taze bir başlangıç. Yeni umut. Tam da bu ailenin ihtiyacı olan şey."

"Selena'nın bu kadar sıkı bir yeni son tarihe uyum sağlayabileceğinden emin değilim," diye mırıldanıyorum, elimi anlamsızca sallayarak. "Yemekler. Gelinlik..." Sözüm yarım kalıyor.

Hepsi bu.

Elimden gelen tek şey bu.

Suçtu "Wentworth kızı"na atacağım. Onu günah keçisi yapacağım. Çantamdaki tüm alçakça numaraları

Boynumdaki ilmiği gevşetmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Sürtünmeden kaynaklanan yanıkları şimdiden hissedebiliyorum.

Annemin bana attığı bakış derin bir hayal kırıklığı dolu. "Oh, lütfen. Hepsi idare eder. tedarikçi bizi memnun etmek için elinden geleni yapacaktır ve Selena evlenmek için can atıyor. Öyle olduğunu biliyorsun, canım."

"Herkes Yılbaşı partisini sever," diye patlar Flora. "İnsanlar genellikle o tarihteki bir düğüne minnettar olurlar, sanırım, çünkü bu işleri ellerinden alır. Ne de olsa, kim Belvedere'de yeni yılı karşılamak istemez ki?" Gözleri hâlâ ıslak, ama bu kasvetli sohbetten dikkatleri başka yöne çekecek parlak bir ayrıntıya umutsuzca tutunduğunu görebiliyorum.

Kasvetli çünkü babamız ölüyor.

Ve kasvetli çünkü ben de öyle sayılırım.

Yanımda duran Benedict, bana hafifçe dirsek atıyor; bu, onun "*lanet olsun, dostum*" demenin sözsüz bir yolu. Ama annem, sanki kafam karışmış gibi bana bakıyor.

"Xavier, lojistik konusundaki takdire şayan endişeni bir kenara bırakırsak, bu konuda tamamen hemfikir olduğunu varsayıyorum. Lütfen, bu konuları gelinin ve annenin endişelenmesine izin ver. Bunlar senin kafanı meşgul edecek şeyler değil."

Tabii ki kafası karışık, çünkü benim bu pek de hevesli olmayan tepkim bana hiç yakışmıyor. Bunların hiçbirine karşı çıkmadım. Yaklaşan evliliğim söz konusu olduğunda, şimdiye kadar her konuda taviz verdim. "*Atla*" derlerse, "*Ne kadar yükseğe, ne kadar uzağa ve kışımın üstüne mi inmeliyim?*" diye sorarım. Ben görev bilincinin vücut bulmuş haliydim. Bu yüzden, geleceğime yönelik karmaşık bir şekilde çizilmiş yol haritamızı ilerletme fırsatı karşısında heyecanlanmamam, onun için kaçınılmaz olarak kafa karıştırıcı bir durum.

Çatışma, elbette, tamamen benim tarafımda. Babamın teklifi (çünkü hepimiz bunun bir istek olmadığını biliyoruz) sadece haklı değil; beklenen bir şey. Ve eğer son birkaç haftadır zihinsel olarak rayında kalsaydım ve şu anda, iki saat önce Ivy'nin köprücük kemiğinin narin çukurunda biriken spermimi görmek ne kadar tatmin edici olduğunu düşünmüyorsa, bunu sadece öngörmekle kalmaz, aynı zamanda kabul ederdim.

Sonuçta, burada uygun olan *tek* ifade, Pa'nın öngörüsüne duyduğum pişmanlık ve mümkün olan en geniş ölçüde işbirliği yapmaya hazır olduğumdur.

Ivy'den önce, düğün tarihimi öne almak bir formalite olurdu. Ivy'den sonra, dünden

sonra, bu sabahtan sonra, bu bir idam gibi geliyor.

"Tabii ki kabul ediyorum." Sesi sakın geliyor, ama duygusal olarak, sonsuza dek sevgisiz bir evlilik olacak köpekbalıklarıyla dolu sulara doğru tahtanın ucundan atlıyorum.

Öyleyse, karar verilmiştir.

"Mükemmel." Annem sandalyesinde dikleşip babama gülümsüyor, zaferini gizleyemiyor. Ma, bir an için tiebreak'e gideceğimizden endişelenmiş gibi görünse de, oyun, set ve maç ailemin lehine.

Benedict dişlerinin arasından gürültüyle nefes alıyor. "Evlilik öncesi güzelleşme işine bir an önce başlaman gerek, dostum. Şu LED maskeyi çıkar. Noel'de Quality Street'i fazla abartma. Güzel gelinini utandırmak istemezsin."

Omzuna o kadar sert bir şaplak attım ki yüzünü buruşturdu. "Sen efsane bir sağdıçsın. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Her zaman."

Flora aramızda gidip geliyor. Hâlâ gözleri yaşlı, ama bu hastane yatağının etrafındaki gerginlik dağıldıkça yüzü yavaş yavaş aydınlanıyor. Ne de olsa, benim onun yeni

arkadaşıyla yattığını bilmiyor ve Selena ile ben o doğmadan önce nişanlanmıştık. Biz, annemle babam kadar kesin bir çiftiz. Gökyüzündeki güneş kadar. Onun gizli favorisi olan *I'm a Celeb* gibi, sezon sezon geri geliyoruz.

Kız kardeşimin benim adıma endişelenmesi için hiçbir neden yok ve ben de ona bir neden vermeyeceğim. Benim yükümlülüklerim onun sorunu değil.

Belki de Ben, önemsiz sözleriyle gerginliği biraz daha yatıştırdığına göre, bu küçük aile buluşmasından bir şeyler kurtarabiliriz. Belki de kendimize ve babama küçük bir hediyeyle onu günün geri kalanı için burada bırakabiliriz. Bu hediye, soyumuzun devamını sağlamakla ilgili değil, aksine bu ailenin pek de dikkat etmediği anıların dokusuna işlenmiş ince bir iplik.

Meslektaşım Stephen ve babası gibi değil.

Boğazımı temizliyorum. "Dav'ın düğününü hatırlıyor musun? Umarım sen ondan daha iyi bir performans sergilersin." Benedict, tam da beklediğim gibi kıkırdıyor. "Sen çok, çok kötü bir adamsın."

"Ne oldu?" diye sordu Flora. Kuzenimiz Davina o doğmadan önce evlenmişti, bu yüzden bu anekdotu hatırlamıyor.

Annem dudaklarını büzüp başını sallar, ama ben devam ederim. "Benedict ve ben yüzük taşıyıcıydık. Ben yedi yaşındaydım, o da altı yaşında falan olmalıydı. Neyse" —ona sinsi bir yan bakış atarım— "diyelim ki çok uzun bir tören oldu. Ve bazılarımızın mesane kontrolü diğerlerinden daha iyiydi."

Flora nefesini tutar. "Yapmamıştır."

"Evet. Törenin sonunda pantolonuna işedi. Sırılsıklam bir halde koridordan geri yürümek zorunda kaldı. Hiç..." —içimde birdenbire fışkıran, adeta bir sevinç pınarı gibi akan o muhteşem, çocuksu neşeyle konuşmak zor geliyor—"yüzünde böylesine paha biçilmez bir ifade görmemiştım. O an bana döndü ve ceketimin kolunu çekti. Dehşet içinde yüzü morarmıştı. Bu çok... kahrolasınca harikaydı."

Flora şimdi gülüyor, hem dehşet içinde hem de açıkça sevinçle, Benedict ise üzüntüyle başını sallıyor, ben de kıkırdıyorum, işte kastettiğim şey bu. Bu, şüphesiz, babamın hasta yatağının başında bir aile olarak bir araya gelip yapmamız gereken türden şeyler. Hatırlamak için. Paylaşmak için. En saçma hikayeler için bile şükretmek için.

Annem, sandalyesinin ahşap kol dayanağına elini sertçe vurarak bu neşeli anı bozdu. "Bu saçmalık yeter artık. Zavallı babanızı yoracaksınız. Xavier, şu saçmalığı hemen kes ve Selena'yı aramaya git, eğer elbisesini bu kadar önemsiyorsan."

Ne yazık ki, anılarımızdan oluşan bu dokuma, kılıçlar, kalkanlar ve zırhlarla birlikte de Vere arşivlerinde kilitli kalacak ve yavaş yavaş çürüyecek gibi görünüyor.

Düşününce komik geliyor: Soyu dokuz yüzyıl öncesine uzanan, ismine ve mirasına takıntılı, zaferleri ve zorlukları tarih kitaplarında yaşatılan bir ailenin, gerçek insan anıları yaratmaya pek önem vermemesi.

Bu durumla ilgili şanslı sayılabilecek bir şey varsa, şanslı olduğumu söyleyebilirsiniz. Londra'da yaşayan Selena, bu hafta sonu ailesinin malikanesinde. Benim görüşüm, evrenin bana karşı komplo kurmuş gibi hissettirdiği yönünde.

İsterseniz buna "vidanın sıkılması" da diyebilirsiniz.

Wentworth ailesi, bizden bir ilçe ötedeki Gloucestershire'da yaşıyor. Evleri, Belvedere'den Cotswolds'un dolambaçlı arka yollarını kullanarak arabayla sadece kırk dakika uzaklıkta. Ivy'ye gizlice bir mesaj gönderip, birkaç saat dışarıda olacağımı ve ona ve Flora'ya yürüyüşte eşlik edemeyeceğimi, ancak bu akşamki pub buluşmasına beni de dahil etmeleri gerektiğini bildiriyorum.

Ailem az önce dört aylık özgürlüğümü benden çaldı, ama nedense, dün gece yatağımda yatan kadından uzaklaşıp, yakında, hayal bile edemeyeceğim bir şekilde hayatımı paylaşacağım kadına doğru giderken, tarlalarda yürüyüş yapmanın ve Ivy ile rahat bir pub ögle yemeği yemenin getirdiği daha küçük, anlık kaybı daha keskin bir şekilde hissediyorum.

Wentworth'ların kır evi Millbrook House'un, şaşırtıcı derecede başarılı yaşam tarzı markaları için kusursuz bir şekilde sahnelenmiş bir reklam seti olduğunu varsayarsanız, affedilirsiniz. Ve bir bakıma öyle, ya da en azından Wentworth hem ürün yelpazesini hem de uluslararası ölçeğini genişlettikçe yıllar içinde öyle hale geldi.

Sanırım bu evi iki nesil önce, Selena'nın dedesi İngiliz sanayisine yaptığı hizmetlerden dolayı şövalye unvanı aldığı anda satın almışlar. O zamanlar bir erkek giyim üreticisiydiler, ancak Selena'nın ebeveynleri yönetimindeki büyüme o kadar zahmetsiz gerçekleşti ki, geriye dönüp bakıldığında bu başarı kaçınılmaz görünüyordu. Millbrook, Noel için süslenmiş, zevk ve ihtişamın tam doğru dengede olduğu mükemmel bir örnek; bu da aile markasına, henüz Kasım ayının başı olmasına rağmen, "İngiliz Ralph Lauren" olarak sonsuz takdir kazandırdı.

Evin ve arazinin bu kadar zarif bir şekilde süslenmesinin ardındaki devasa bütçenin Wentworth pazarlama departmanından geldiğinin farkındayım, zira ev bu Noel'de pek çok basın etkinliğine ev sahipliği yapacak. Selena bana buna "tam marka daldırma" dediğini söylüyor. Nişanlımla şimdiye kadar yaptığımız en keyifli sohbetlerden bazıları iş stratejisini tartışmak üzerineydi. Ve bu daldırma fikri akıllıca. Müşterilerinin, yüz sterlinlik kokulu balmumu mumunun ya da altı yüz sterlinlik kaşmir süveterin onları hayallerine bir adım daha yaklaştıracığına inanmaları anlamına geliyorsa, Millbrook'u tüm zevkli bir şekilde düzenlenmiş ihtişamıyla içlerine çekmelerine izin verin. Bu rüya gibi yaşam tarzına.

Bu amaçla, geniş çakıl yolun kenarındaki her kozalaklı ağaç beyaz peri ışıklarıyla süslenmiş, ön kapının iki yanındaki devasa taş saksılardaki defne ağaçları kusursuz küçük kırmızı kadife fiyonklar takmış ve söz konusu kapıyı süsleyen çelenk, okaliptüs ve ökse otundan oluşan zengin bir karışım. Wentworth ailesi her fırsatta bu rüyayı büyük bir özgüvenle satıyor.

Müstakbel eşim kapıyı bizzat açıyor. Elbette önceden arayıp uğrayabilir miyim diye sormuştum ve o da doğal olarak kabul etmişti. Her zamanki gibi, markası için mükemmel bir elçi gibi görünüyor: koyu renk saçları düzgünce geriye çekilmiş; ince kamel rengi bir polo yaka ve ona uyan pantolon, ince vücudunu ortaya çıkarıyor; kulaklarında ise ailenin incileri var. Gösterişten çok klasik. Kağıt üzerinde, o *bizim* markamız için de aynı derecede mükemmel bir elçi: Oxford Dükaliği ve Belvedere malikanesi için, ve ailemin bunu önceden görmüş olmasına bir kez daha hayret ediyorum.

Dikkatsiz nişanlısını gördüğüne sevinmiş gibi bana gülümsüyor ve ben de görev bilinciyle öne çıkıp her iki yanağına da öpücük konduruyorum. Selena'nın özelliği, asla yanlış bir adım atmamasıdır, ama yine de

ondan aldığınız her şeyin tam olarak onun vermek istediği şey olduğunu ve bir zerre fazlası olmadığını hissetmekten kendinizi alamazsınız.

"Bu kadar kısa sürede gelip sizi rahatsız ettiğim için tekrar özür dilerim," diyorum, Wentworth'ların mükemmel eğitilmiş ve aşırı derecede fotojenik çikolata rengi Labrador'u Rocco'yu selamlamak için eğilip, yanaklarını iyice ovuşturuyorum.

"Özür dilemene gerek yok." O, parlak cilalı zeminde zarıfçe dönüyor ve oturma odasına doğru ilerliyor. "Annem ve babam çok heyecanlı. Ben de tabii ki," diye ekliyor, biraz fazla hızlı bir şekilde.

"Elbette," diyorum alaycı bir tonla.

"Cidden. Sanırım annemin gününü güzelleştirdin."

Onu oturma odasına kadar takip ediyorum, vücudunun gerçekten mükemmel olduğunu ve yeni yıl çanları çaldığında onun kesin bir şey olacağı gerçeğine şu anda olduğumdan çok daha fazla ilgi duymam gerektiğini hiç ilgilenmeden fark ediyorum.

Selena'nın annesi Constance'ın coşkulu selamlaşmalarıyla karşılanıyoruz. Rocco'ya ilgi gösteriliyor ve sonra şöminenin yanında uslu uslu oturması söyleniyor. Çay getiriliyor ve Wentworth marka porselen tabaklarda servis ediliyor. Ve nihayet, karşılıklı iyi yetiştirilme tarzımız ve iyi gelişmiş konuşma becerilerimizin gerektirdiği incelikle bir duraklama başlıyor. Bu, ziyaretimin asıl nedenine gelmemi sağlıyor.

"Maalesef babamın prognozu pek iyi görünmüyor," diye başlıyorum, ve karşımda endişeli "*oh hayır*" ve "*ne kadar korkunç*" sesleri yükseliyor. "Doktorların en iyi tahminine göre, en fazla üç ayı kaldı. Ve o, en büyük dileğinin" —boğazımı temizliyorum— "Selena ile ben, o vefat etmeden önce evlenmemiz olduğunu söyledi. Veraset sırasının güvence altına alınmasına bir adım daha yaklaştığını bilmek, onun üzerindeki büyük bir stresi ortadan kaldıracakmış. Annemle onun tercihi, düşünüyorum Yılbaşı gecesine çekmemiz."

Üçüne de sesleniyorum, ama bu sözleri söylerken gözlerim müstakbel eşimde. Selena, şimdiye kadar karşılaştığım en titizlikle soğukkanlı insanlardan biri. Bir maske takınma yeteneği, açıkçası, şaşırtıcı. Aynı zamanda epey sinir bozucu, bu yüzden ona anında bir sürpriz yapıp bununla nasıl başa çıktığını izlemeye dayanmıyorum.

Tamamen donup kalıyor. Bu, şoktan donakalmış bir halden çok, sözlerimi sindirip en uygun tepkiyi verebilene kadar kasıtlı olarak perdeleri indirmeyi andırıyor. Yanında annesi nefesini tutarken, yüzü sakin ve boş bir ifadeye bürünüyor.

"Yılbaşı gecesini mi? Ama... o çok yakında!"

Evet, çok erken olduğunu sessizce kabul ederek başımı sallıyorum.

Constance'ın tepkisi Selena'yı harekete geçiriyor gibi görünüyor. "Evleneceğimiz düşünülürse, elbette memnuniyetle kabul ederim," diyor bana melek gibi bir gülümsemeyle. "Keşke koşullar böyle olmasaydı, ama seninle daha erken evlenmek benim için zor değil, sevgilim."

Hiçbir zaman bir sevgi sözcüğü bu kadar duygusuz gelmemiştir. Bu sanki *The Age of Innocence* filmi gibi, kimse gerçekte ne düşündüğünü söylemiyor. Ona gülümsüyorum, ama gülümsemem zoraki geliyor.

Bu konularda müstakbel eşim kadar iyi değilim.

"Düşün ise..." diye düşünceli bir ses tonuyla devam ediyor ve düzenlenmesi için yıllarca süren ve altı haneli bir bütçe gerektiren bir etkinliği dört ay öne almamın istendiği halde tam bir "bridezilla"ya dönüşmediği için ona hakkını vermem gerek. "Tabii ki, halledilmesi gereken birçok detay var, ama hem kıyafetleri hem de etkinlikleri organize eden çok yetenekli ekipler var, bu yüzden profesyonel olmalarına rağmen bu durumu halledemeyeceklerini sanmıyorum."

Muhtemelen kafasında tüm hesaplamaları yaparken parmaklarını uyluğuna vuruyor ve dudaklarını yalıyor. "Ana etkinliklerin kapalı mekan odaklı olması yardımcı oluyor, ama elbette bazılarını Yeni Yıl temasına uyacak şekilde değiştirebiliriz. Gece yarısı çimlerde havai fişek gösterisi falan. Pazartesi günü etkinlik planlayıcılarıyla bir toplantı yapacağım ve hemen yeni bir 'Tarihi Kaydet' daveti göndereceğiz. Koşullar göz önüne alındığında, konuklarımızın anlayışlı olacağını umuyorum."

Bu biraz samimiyetsiz bir yaklaşım. Babamın sağlık durumuna atıfta bulunuyor, ama aslında, tarih ne kadar uygunsuz olursa olsun, kimsenin on yılın düşününe davetini geri çevirmeyeceğini biliyor.

Bu sefer daha sıcak bir gülümsemeyi başardım, her ne kadar içten içe onun ya da ailesinin karşı çıkmasını umuyor olsam da. Wentworth'un öncülüğünde bir erteleme, benim tek gerçek umudumdu.

"Peki, tüm bunlara karşı bu kadar nazik davrandığınız için teşekkür ederim. Bunun sizin için hiç de iyi bir haber olmadığını tahmin edebiliyorum. Flora en çok elbiseniz konusunda endişeliydi."

Başını sevimli bir şekilde yana eğdi. "Ah, sevgili Flora. Ne tatlı bir kız! Lütfen ona endişelenmemesi gerektiğini söyle. Dior, onun elbisesini hazırladığı gibi, seninkini de haftalar önce hazırladı."

"Peki David, Constance... siz de bunu kabul ediyor musunuz?" diye soruyorum anne babasına.

"En önemli şey babanın isteklerine saygı duymaktır," der Selena'nın babası, başını kararlı bir şekilde sallayarak. "Gerçekten, geri kalan her şey sadece ayrıntı. Umarım hepimizin senin yanında olduğunu biliyordursundur. İkinizin de arkasını tamamen destekleyen iki harika aileniz var."

Evet, öyle.

En çok korktuğum şey de bu.

SELENA BENİ UĞURLUYOR. Koridorda paltomu giyerken ona dönüyorum.

"Seni böyle hazırlıksız yakaladığım için gerçekten üzgünüm. İyi bir haber olmamış olmalı. Ama bunu bir şampiyon gibi karşıladın."

Sözlerimden gerçekten şaşırılmış görünüyor. "Başa çıkacak bir şey yok, Xavier. Lojistik, evet. Ama başka bir şey yok. Hayatımız boyunca bunun olacağını biliyorduk. Birkaç ay öne almak hiçbir şeyi değiştirmez."

Bu çok tuhaf bir şey, ama ona hem çok yakın hem de ışık yılları kadar uzak hissediyorum. Birçok yönden onu neredeyse hiç tanımıyorum, ama bu... ayarlanmış geleceğe karşı durmanın nasıl bir his olduğunu bilen tek kişi o. Hatta iş gibi. Arkadaşlarım anlamıyor. Buna razı olduğum için deli olduğumu düşünüyorlar, oysa nişanlımı en basit, en sıg şekilde takdir ediyorlar.

Selena'nın da benimle birlikte bunu katlanmak zorunda kalması iki kat daha acımasız geliyor. "Emin misin?" diye aceleyle fısıldıyorum. "Tüm bunlardan gerçekten, gerçekten emin misin?"

Gözlerini kırıp daha dik durur. Ona bir çıkış yolu sunuyorum, ondan biraz dürüstlük elde etmek için bir güven ortamı yaratmaya çalışıyorum, ama o daha çok kırılmış gibi görünüyor. "Kesinlikle eminim. Bilmem gereken bir şey mi var?"

Bu beni şaşırtır. "Hayır, tabii ki yok. Hayır. Ben sadece... sadece bir kontrol etmek istedim. Orada, ailenin önünde seni zor durumda bıraktığımı fark ettim."

Mükemmel gülümseme yerine geri dönüyor. "Peki, teşekkür ederim. Ama benim için endişelenmene gerek yok, biliyorsun. Ben tamamen varım. Şimdi, izin verirsen, düğün planlama tablosuna bir göz atıp, lojistik açıdan en öncelikli konuları belirlemek istiyorum."

"Elbette." Onu her iki yanağına da hafifçe, saygıyla öpüyorum ve milyonuncu kez, onunla ben birbirimizin yanında nasıl yeterince rahat hissedip, çocuk sahibi olmak için gerekli olan yakınlığı kurabileceğiz diye merak ediyorum.

Millbrook'un güzel araba yolundan geri dönerken, kendi çifte standartlarım aklıma gelir. Tanrı biliyor ki, Ivy'nin önceki kariyeri hakkında yargılayıcı bir tavır takınmıştım. Ve Selena ile evlenmek için kendi nedenlerim var: sadık, asil, görev bilincine dayalı nedenler.

Ancak bu özel ilişkinin çıkar odaklı doğası, Ivy'nin yaptığı her şeyi son derece samimi gösteriyor.

"Bu cebir çok aptalca," diyor Lily, kalemni yere atarak. "Sanki tamamen imkansız gibi. Yemin ederim ki gerçek bir cevabı yok."

"Dilini bozmayın," diyorum otomatik pilotta, akşam yemeğinde yiyeceğimiz spagetti bolognese için soğanları doğrayarak. "Rose, ona yardım edebilir misin?"

Bu makul bir öneri. Rose matematikte en üst seviyede; Lily ise orta seviyede. Kız kardeşinin ona yardım edebileceği mantıklı geliyor.

"Hayır, çünkü şu anda coğrafya ödevimi yapmaya çalışıyorum, tamam mı? Ve tam konsantre olmuştum... ya da *biri* beni rahatsız edene kadar *öyleydim*. Tanrım." Rose sandalyesini geriye itip, muhtemelen kulaklıklarını aramak için yatak odasına doğru fırlayarak gider.

İç çekip kesme bıçağını bırakıyorum, gözlerimdeki yakıcı acıya gözlerimi kırıştırıyorum. Bu soğanları daha hızlı doğrayabilmek için bıçağı bilemem gerekiyor. "Bir bakayım, tatlım."

"Sen de yapamazsın," der Lily.

"Biliyorum." Hem de nasıl. Gözlerime soğan suyu bulaşmasın diye parmak eklemelerimle gözlerimi ovuştururum ve dehşetle geri çekilmeden önce onun dizüstü bilgisayarına gözlerimi kısarak bakarım. "Vay *anasını*, bu çok agresif." Ekran y'ler ve n'lerle, görünüşe göre de tüm lanet olası alfabeyle dolup taşıyor. "Bu bir denklem değil, lanet olası bir paragraf."

"Değil mi?" Lily, aynı şeyi yaptığı için onu azarladıktan hemen sonra söylediğim küfürü görmezden gelerek, bana bakmak için dönüyor. "Bu, sanki, saçmalık."

Dehşet içinde ekrana bakmaya devam ediyorum. Hayır. İmkanı yok. Matematik GCSE sınavında oldukça iyiydim, ama o günden bu yana geçen sekiz yıl içinde beynim, cebirsel denklemleri nasıl çözeceğime dair tüm anıları silmiş. Dizüstü bilgisayarın yanında, Lily'nin, ne mutlu ona, kendisine söylendiği gibi *n'yi* bulmaya çalışırken sayılar ve harflerle karaladığı bir not defteri duruyor.

"Tamam," diyorum yavaşça, "bence yapman gereken şey, tümünü ChatGPT'ye kopyalayıp sana çözüm yolunu göstermesini istemek. Sonra adım adım inceleyip her şeyi anladığından emin olabiliriz."

O inliyor. "Neden sadece cevabı sormuyorum?"

"Çünkü o zaman bir şey öğrenemezsin, değil mi? Ve gelecek yıl sınavlara girdiğinde bu tür soruları nasıl çözeceğini bilmediğin için başın belaya girer."

Burada dikkatli olmalıyım. En ufak bir fırsat bulsalar, kızlar ödevlerinin her parçasını bir yapay zekaya girerler. Tarih ödevlerini bir robota devretmelerine kesinlikle izin vermeyeceğim ama matematik, ChatGPT'nin özel öğretmene en yakın olduğu alan. Bu, ikizler ile okullarındaki, akademisyen ebeveynleri veya özel öğretmenleri olan daha ayrıcalıklı çocuklar arasındaki uçurumu en azından kısmen kapatabilmemiz için en yakın yol. Ben ona yardım *edemem*, Rose da etmez; ya yarın hiçbir şeyden habersiz okula döner ya da en azından bu lanet denklemlerin nasıl işlediğini anlamaya çalışabilir.

Lily'nin başında bekliyorum. Akşam yemeği kendi kendine pişmeyecek ve daha erken başlamadığım için kendime kızıyorum. Çoğu zaman, kızlar ödevlerini yaparken akşam yemeği hazırlıklarını yapabilirim, ama birkaç günde bir bir kriz çıkıyor ve bu da yemek yapmayı tamamen bırakmam gerektiği anlamına geliyor, ayrıca Lily'nin tüm sayfayı ChatGPT'ye yapııştırıp cevapları kopyalayacağından emin değilim.

Rose merdivenlerden aşağı *fırtına* gibi iner. *Fırtına* doğru kelime çünkü minyon kız kardeşim, gizli modda olmadıklarında lanet bir SWAT ekibi gibi ses çıkarabiliyor. "Pardon? Üstüme ne oldu lan?" Boynunda kocaman pembe kulaklıkları var. Masaya doğru yürür ve yeni üstünü yüzüme sallar. *Yine* iç çekerim ve dik dururum.

"Yıkadığımızda böyle olabileceğini sana söylemiştim, canım."

Gerçek şu ki, bluzun yarısı lacivert, yarısı krem rengi ve lacivert kısmı krem rengi kısmına bulaşmış. Oxford Street'teki ucuz bir dükkandan eve getirdiğinde bunun olacağını anlamıştım.

"Dikkatli olacağını söylemiştin!" Üstünü mutfak masasına, tam da Lily'nin not defterinin üzerine fırlatıyor.

"Hey!" Bu ses Lily'den geliyor. "Ne halt ediyorsun sen..."

Rose'dan bu tür bir ses tonu duymak istemiyorum. İkizler benden her isteklerini yerine getirmemi istiyorlarsa, en azından bana bir insan gibi davranabilirler. Derin bir nefes alıp Lily'yi durdurmak için elimi uzattım.

Her seferinde tek bir drama yeter.

"Mahvolduğu için üzgünüm. Berbat bir durum ve neden sinirlendiğini anlıyorum. Ama öfkeni benden çıkarmayın. Etiketle yazdığı gibi yıkadım. Suç üreticide. Rafta güzel görünsün diye iki farklı renkli kumaşı bir araya getirmişler, ama renklerini sabitlemek için uğraşmışlar mı? Hayır. Sonuç da bu. Bunu mağazaya geri götürüp para iadesi alabilir miyim bir bakayım."

"Ne fark eder." Bana öfkeyle baktı ve tam bir umutsuzluğu yansıtmaya çalışan sessiz sinema döneminden bir aktörün dramatik tavrıyla sandalyesine kendini bıraktı.

Lily'nin ekranına bir göz atıyorum. ChatGPT'den aldığı denklemin cevabını matematik sitesindeki cevap kutusuna kopyalayıp yapıştırıyor. Hayır, hayır, hayır. Belli ki bu durumu çok dikkatli bir şekilde kontrol etmem gerekecek.

"Hayatta olmaz, canım." Yanındaki sandalyeyi çekip oturdum, Rose'un attığı tişörtü kaldırmadan önce soğan kokan ellerimi önlüğüme sildim. Bu akşam geç yemek yemek zorunda kalacağız. "Çözüm sürecini inceleyeceğiz. Satır satır. Bana adım adım anlat."

Kırk dakika sonra nihayet kıymayı kavurmaya başladığımda Rose tekrar sesini yükseltti. "Bu et kokusu da ne böyle? Vegan olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Kızları yatırdıktan hemen sonra, saat 10 civarında Dawn'ın bakım evindeki nöbetçi hemşireden panik içinde bir telefon aldım. Güneş batarken huzursuzlanıyor, bu yüzden onu sakinleştirmem için beni aradılar.

Bu akşamki planım, birinin teyzesinin kulübesinin küçük bir eskizini içeren Etsy siparişini bitirirken, bugün belediyeden aldığım haberleri sindirmek ve akşamın geri kalanını Dawn ve ikizler için şimdiye kadar aldığım Noel hediyelerini gözden geçirmek.

Hepsini kontrol altında tutmak istiyorum ve Dawn'ın bakım evinde rahat edebilmesi için yeni, yumuşak giysiler alabilmek amacıyla para biriktiriyordum. Kesinlikle bir veya iki tane daha bornoza ihtiyacı var. Sıvı dökülmeleri ve kirlenmeler nedeniyle giysilerini o kadar sık mahvediyor ki, çamaşır yıkama döngülerini atlatabilmesi için her şeyden birden fazla parçasına ihtiyacı var.

Ama telefon geldiğinde tüm bunlar bir kenara atılıyor. Dünyadaki tüm güzel, yumuşak pijamaları alabilirim, ama o sıkıntılı olduğunda yanında bir aile üyesinin olması çok daha önemli, özellikle de bu geceki gibi, sıkıntının çok ötesine geçip gerçek bir dehşete dönüştüğü gecelerde.

Manastıra vardığımda, evinde olmadığını anlıyor gibi görünüyor, ama nerede olduğunu veya neden orada olduğunu kavrayamıyor. Yürüteğine sıkıca tutunmuş, zar zor ayakta durabiliyor. LBD olmasa bile, korkunç kilo kaybı kaslarının eridiği anlamına geliyor. Ayrıca — ve bu en üzücü kısmı — kafasında babasıyla kavgı ediyor gibi görünüyor.

"Steve adında birini çağırıp duruyor," diye anlatıyor ona göz kulak olan rahibe. *Ona bakıyor* diyebilirdim, ama bu tam olarak doğru değil. Lacivert eteği, beyaz gömleği ve o ürkütücü lacivert başlıkların ne dendiğini bilmediğim bu kadın, sanki Dawn'ın zihinsel çöküşü sadece bir kaprismiş gibi, onaylamayan bir ifadeyle dudaklarını büzmüş.

Onun babamı *çağırmadığını* anlamam bir dakikadan az sürüyor. Ona bağıyor.

"Steve! Steve! Orada öyle durup ne halt ediyorsun? Beni bu cehennem çukurundan çıkar, seni aptal piç! Hayır, hayır, dinlemeyeceğim. Burada kalmayacağım. Ne demek arabayı yanına almadın, seni işe yaramaz salak?"

Mesele şu. Beni büyüten Dawn küfür etmezdi. Asla. Küfür etmenin son derece tembelce bir davranış olduğunu, doğru düzgün iletişimin yerine geçen yaratıcılıktan yoksun bir alternatif olduğunu söylerdi. Ayrıca babama

. Aralarında sevgi dolu, saygılı bir ilişki vardı; ikisinin de birbirlerine sesini yükselttiğini hatırlamıyorum.

(Garip bir şekilde, halüsinasyon da görmüyordu.)

Yine de işte burada: bu zeki, kendini iyi ifade eden, korkutucu derecede okur yazar kadın, uzun zaman önce ölmüş kocasına küfürler yağıdırıyor.

Cehennem, dünyanın çekirdeğinde bir yerlerde bulunan ateşli bir kafes değildir. Sevdiğiniz bir kişinin kendi beyinde hapsolup, zihninin onun için tasarladığı sonsuz acımasız oyunlarla işkence görmesine çaresizce seyirci kalmaktır. Babam, Dawn'ın çarpık gerçeklik versiyonunda hayatta olabilir, ama Tanrı bilir, onun suçlu olduğuna inandığı her ne ihanet ise, onun yokluğunun onun rasyonel zihninde yaratacağı kederden daha fazla keder yaratıyor gibi görünüyor.

Bana halüsinasyonlar konusunda uyarmışlardı, ama bununla nasıl başa çıkacağımı hiç bilmiyorum. Babamı soruyor olsaydı, onu oyalayabilirdim. İş yerinde olduğunu söyledim. Ama babası görünüşe göre karşında duruyor ve onu eve götürmeyi reddediyorsa, işler biraz daha karmaşık.

Dawn küfürler savurmaya devam ederken, kollarını kavuşturmuş ve dudaklarını büzmüş rahibeye bir göz atıyorum. İki kadın yaşıt olmalı, ama Dawn seksen yaşında birine benziyor; odanın bir ucundan diğerine küçük, titrek adımlarla sürünürken, elleriyle yürüteçten sıkıca tutunuyor; elleri buruşuk ve lekeli. Yaşlı bir kadının elleri.

"Dawn," diyorum. "Benim. Ivy." Belki babamı burada olduğunu düşünecek kadar iyi hatırlıyorsa, beni tanır. En mantıklı düşünce akışı değil, ama elimdeki tek şey bu. Dikkatlice yaklaşıyorum. Şu anda en iyi şansım dikkatini başka yöne çekmek.

Bana bakıyor, ama görmüyor, sanki ben can sıkıcı bir böcekten başka bir şey değilmişim gibi, sonra tekrar duvara dönüyor, babamın kafasının içinde berbat bir sanal gerçeklik oyunu oynadığı yere. "Steve. Eşyalarımı toplarım. Çabuk olurum. Beni eve götür yeter. Burada düzgün bir fincan çay yapmayı bilmiyorlar."

Birkaç tereddütlü adım daha atarak yanına ulaşıyorum ve onu durdurmak için elimi çok nazikçe bileğine doluyorum. Kemikleri çok kırılğan, cildi kağıt gibi kuru. Geceliğinin üzerine açık duran sabahlığının ön tarafında yumurtaya benzeyen ama her şey olabilecek bir şey var. Saçları düz ve donuk. Lanet olsun, burada onu yıkamıyorlar mı?

"Steve eve gittiğinde sana güzel bir fincan çay yapacak," diyorum yumuşak bir sesle. Onu korkutmak istemiyorum. Parmaklarımla bileğini okşuyorum. "Hepimiz kanepede birbimize sokulup oturacağız. Ama önce güzel bir banyoya ne dersin? Saçını ben yıkayabilirim. Ve *Rebecca*'yı okuyabiliriz—hatta senin için birinci bölüme ben başlayabilirim."

"Birinci bölümü sevmezsin," diye mırıldanıyor. Sesi, saçları kadar düz ve cansız, ama edebi gözlemi kalbimde bir heyecan dalgası yaratıyor.

Ona gülümsüyorum. "Belki de bir şans vermemin zamanı gelmiştir. Ne dersin? Güzel bir köpük banyosu ve bir kafa masajı? Babam gidip arabayı ısıtabilir." Bu, evde sıkıntılı olduğunda onun için işe yarayan tek şeylerden biriydi — tabii onu o lanet olası küvete sokabilirsem, o zaman tabii. Dokunulmanın, bakılmanın bedensel yönünde, demansın ulaşamadığı derin bir yerde sinir sistemini yatıştıran bir şey vardı.

Ayrıca, bu beni de daha iyi hissettirecek. Kendimi daha az çaresiz hissedeceğim. Madem buradayım, kendimi işe yarar hale getireyim bari.

Rahibeye dönüyorum. "Ona banyo yaptıracağım. Onu küvete sokmama yardım ederseniz, gerisini ben hallederim."

"Dün banyo yaptı," diyor rahibe, ellerini beline koyarak. "Bir tane daha yapmasına gerek yok."

Bu saçmalığı kabul edemem. "Banyo ona iyi geliyor. Sakinleştiriyor. Yoksa burada sıcak suyu kısıtlı mı kullanıyorsunuz?"

Birbimize öfkeyle bakıyoruz.

"Daha sık ziyaretçisi olsaydı daha sakın olurdu. Siz ve rahibe kardeşleriniz onu yeterince ziyaret etmiyorsunuz."

Elimizden gelenin fazlasını yapamıyoruz."

Gözlerim anında akan gözyaşlarıyla yanıyor. Söylenebilecek tüm acımasız, insanlık dışı sözler arasında. En çok suçluluk duyduğum konuya doğrudan değinme kararı, mideme bir tekme gibi geliyor. "Ben onların bakıcısıyım. Ailenin geçimini sağlayan benim. Tanrı aşkına, onlar okulda. Bizden ne yapmamızı istiyorsunuz? Elimizden geleni yapıyoruz."

Ama gerçekten öyle miyiz? Xav ile geçirdiğim kaygısız hafta sonumu düşünüyorum, arkamıza bakmadan Belvedere'ye kaçtığımızı. İkizleri annelerini ziyaret etmeye ikna etmek için harcadığımız çabayı düşünüyorum, çünkü onlar

bu yeri “depresif ve ürkütücü” buluyorlar. Buna itirazım yok. Ama onları daha fazla zorlamalı mıyım? Hepimiz burada fazladan zaman geçirmek için daha fazla çaba göstermeli miyiz?

Rahibe, bana küçümseyen bir bakış atarak soğuk küçük banyoya girdi. ‘Peki, eğer burada olamıyorsanız, umarım dualarınızda onu hatırlıyorsunuzdur. Dua gücü, onu ve hepinizin bu durumu atlatmasını sağlayacak.’

O banyoyu hazırlamak için ortadan kaybolurken, lacivert ve beyaz renkli sırtına bakıyorum. Buna söyleyecek hiçbir lanet sözüm yok.

Gece otobüsüyle eve yavaş bir yolculuktan sonra yatağa girdiğimde saat bir geçiyor. İronik olan, kızların akşamları iyi bakıldığından emin olmak için Alchemy’den vazgeçmiş olmam, ama sonuçta yine de onları yüzüstü bırakmış olmam—sadece şimdi bunun karşılığında gösterecek fazladan param yok. Ama Dawn’ı görmeye gitmem bir fark yaratıyor, diyorum kendime. Belki burada yerinde sayıyoruz, ama yine de oraya gitmiş olmamın bir anlamı var. O küçük küvette birkaç dakikalığına da olsa duygusal ve bedensel bir huzur bulabilmiş olması bir anlam ifade ediyor.

Ve o bunların hiçbirini hatırlamasa bile, saçlarının ve bornozunun temiz olduğunu bilmek kendimi daha iyi hissettirecek. Eski haysiyetinden küçük bir parça daha kazandığını bilmek.

Sırt üstü yatıyorum, kollarımı yorgun bir ceset gibi göğsümün üzerinde kavuşturmuşum; kendimi zorlayarak belediyeden gelen bugünkü e-postayla yüzleşiyorum. İyi bir haber olmalıydı – sonuçta beklediğim haber buydu – ama öyle gelmiyor. Aksine, tıpkı Dawn’ın bakımevine nakledilmesi gibi, ne kadar dibe vurduğumuzu hatırlatan bir başka acımasız hatırlatma gibi geliyor. Ne kadar feci bir şekilde başarısız olduğumu.

Haber şu: Noel’den altı gün önce, kızlarla birlikte evimizden taşınarak belediyeye ait bir daireye yerleşeceğiz. Üstelik yeni evimiz, çevrede kilometrelerce uzanan en kötü şöhretli mahallede.

Kulaklarımda, gizli şarkım durmadan çalıyor.

Genellikle bu şarkı bir şeyler katar. Bir... varlık, belki? Bir rahatlık. Bu dünyada tamamen yalnız olmadığımı hissettiren tuhaf bir duygu. Bu şarkı, akıldan çıkmayan notalar, fısıltı gibi sesler ve yumuşak kızak çanlarından oluşan bir güvenlik battaniyesi.

Ama bu gece değil. Bu gece kendimi bitkin hissediyorum. Ve yalnız hissetmekten daha kötüsü, kendimi yoksun hissediyorum, çünkü Xav’ın *yokluğu*, sadece tek başıma olmaktan daha dayanılmaz. O *burada değil* ve sanki biri elimi ya da ayağımı kesmiş gibi hissediyorum.

Sanki hafta sonu DNA’mı yeniden yazmış gibi. İki gece boyunca bedenime sarılan vücudunun izi, kelimenin tam anlamıyla sınırlarıma kazındı. Belvedere’den ayrılmanın zor olacağını düşünmüştüm, naif bir şekilde, ve tabii ki öyle oldu. Ama ondan ayrılmak çok daha zordu. Kırk sekiz saat içinde bedenim ve beynim ona bağımlı hale geldi. Dürüst olmak gerekirse, bu adam yürüyen bir dopamin bombası; yıkıcı güzelliği, süslü sözleri ve yumuşak, güzelliği seven ruhuyla, her şeye rağmen benim de yumuşak, güzelliği seven ruhumun aradığı ve bulduğu kişi.

Alchemy’deki arkadaşım Izzy’nin ADHD’si var ve sürekli "arama davranışları"ndan bahsediyor. Bana, kendini dengesiz hissettiğinde beyninin acımasız olduğunu, her zaman bir yenilik, bir ödül aradığını açıklamaya çalıştı. Uzanabileceği bir yer.

Ne demek istediğini hiç anlamamıştım.

Şimdi ise çok iyi anlıyorum.

Burada uzanmış, Flora’nın yüzünü hatırlıyorum; aile toplantısı hakkında bana bilgi verirken panik ve heyecandan kızarmış yüzünü: babasının Xav ve Selena’nın düğününün Yılbaşı gecesine alınmasını "talep ettiğini" söylemişti. Yedi kısa hafta içinde evleneceğini fark ettiğimde midemde hissettiğim o soğuk, ölü gibi bir sızı hatırlıyorum.

Elbette o, bu sözlerin beni ne kadar derinden etkileyeceğini bilemezdi.

Xav, pub’daki öğle yemeğimizi ve yürüyüşümüzü kaçırdığı için özür diledi — temelde nişanlısına müjdeyi vermek için gitmek zorundaydı — ama daha sonra bunu fazlasıyla telafi etti. Akşam yemeğinden sonra bizimle diğer pub’a geldi ve diyelim ki bütün akşam birbirimize o kadar dalmıştık ki, Flora bahçıvanların yarısıyla yatmış olsa bile Xav farkına bile varmazdı.

O gece yatakta nasıl olduğunu hatırlamaya izin verirken parmaklarım karşı omuzlarında geriliyor ve müziğin sesinden duyamadığım küçük, yumuşak bir acı sesi çıkarıyorum. Yaklaşan evliliği hakkında

ama Tanrım, beni her yönden yedi bitirdi. Vücudumun her santimini öptü. Aşağı indi. Ve kendime tamamen dürüst olursam, ondan sonra saatlerce yaptığımız şey, sevişmekten çok aşk yapmaktı.

Yüzde yüz emin olamıyorum. Ne de olsa, Alchemy'de kimse benimle sevişmedi. Ama o gece aramızda olanı tarif edecek daha iyi bir yolum yok: sonsuz, yakıcı göz teması, fısıldanan sevgi sözcükleri, ağızlarımızla ve parmaklarımızla birbirimizin tenini karşılıklı olarak taparcasına okşamamız, ve onun içime ne kadar derine girebildiğine, ne kadar yavaş ve kasıtlı hareket edebildiğine ikimizin de inanamama hırıltıları.

Başka biriyle böyle birlikte olmanın ne kadar başka dünyadan gelen bir mükemmellik hissi verebileceğine, sanki bu yüce balonun içinde baş başa kalmışız gibi, bedenlerimizin ruhlarımızın birbirinde kendini bulmuş olmasını kutladığına.

Ve *bu* tehlikeli. Bu baş döndürücü ve yararsız. Burada hayatta kalmam gereken bir hayatım var; bana bağımlı iki çocuğum ve şu anda çok korkutucu bir durumda olan ve onu savunacak kimsesi olmayan çok sevdiğim bir üvey annem var, tabii ki çok kasvetli yeni bir gerçekliğe yaklaşan taşınmamdan bahsetmiyorum bile. Şu anda alabileceğim tüm güce ihtiyacım var, çünkü sanki o tenis topu servis makinelerinden birinin önünde duruyormuşum gibi hissediyorum, ama toplar yerine bana limon üstüne limon servis ediyor.

Mesele şu ki, limonata yapmaya çalışmaktan çok yoruldum.

Hayat bana bir dahaki sefere limon verirse, yemin ederim o lanet şeyi birinin gözüne sıkacağım.

Görevime gönülden bağlı olmamla gurur duyarım. Bu, atalarımın yüz yıl kadar önce değerli eğretilerini yetiştirdikleri kadar kararlı bir şekilde geliştirdiğim bir karakter özelliğidir. Küçük yaşlardan itibaren kendimi de Veres ailesinin tarihini öğrenmeye adadım; yüzyıllar boyunca bu aileyi zorlu koşullarda yöneten kişileri, her hükümdarın zaafalarını, belirli dinlere yönelik tercihlerinin sonsuz değişkenliğini, tarımsal felaketleri ve yerel ayaklanmaları inceledim. Hem başarılarını hem de hatalarını derinlemesine düşündüğümü ve Oxford Dükalığı'nı nasıl ileriye taşıyacağıma dair strateji belirlerken her ikisinden de eşit ölçüde yararlandığımı düşünmek isterim.

Tüm bunları göz önüne alırsak, düğün tarihimin biraz ertelenmesini sakinlikle karşılayacağımı düşünebilirsiniz. Büyük resimde bu kadar önemsiz bir şey. Tarihimizin kayıtlarında. Yine de babamın özenle ifade ettiği talebi beni neredeyse nefesim kesecek kadar şaşırttı ve bu aksiliğin etkisinin nişanlımla çok az, Ivy ile ise her şeyiyle ilgili olduğunu kendime itiraf etmezsem, kendime karşı son derece dürüst olamam.

Onunla geçirdiğim zamanın sınırlı olduğunu biliyorum.

Tehlikeli bir oyun oynuyorum; bunun da farkındayım.

Evlenmeye bu kadar yakinken başka bir kadınla oynasarak ne halt ettiğimi ben de bilmiyorum. Kendime bunun bekarlığın son şarkısı, son flörtü olduğunu söylüyorum, ama kendimi kandırıyorum.

Sorun Ivy.

Onunla tanışmamış olsaydım, başka bir kadına bakmazdım. Son birkaç kez eğlenmek için yanıp tutuşan bir arzu hissetmezdim. Büyük olasılıkla, yaklaşan evliliğimle barışır ve yüzükler takıldıktan sonra enerjimi karımla yakınlık kurmaya odaklamaya karar verirdim.

Bu hafta sonu kendime Ivy'yi kafamdan atmaya çalıştığımı söyleyebilirdim, ama hepimiz bağımlılığın böyle işlemediğini biliyoruz. Ivy kadar baş döndürücü bir şeye, birine damarlarımızı açtığımızda, kan dolaşımımıza sızan o bal gibi tatlılığa karşı koymanın imkansız olduğunu çok iyi biliyoruz.

Bu yüzden, Belvedere'den ona ve kız kardeşime el salladıktan dört gün sonra, kendimi bir bağımlı gibi Jan's Caff'in önünde buluyorum.

Saat ikide bizim evde Flora ile buluşacak; bunu kız kardeşimden gizlice öğrendim. Ona sürpriz yapmak istedim — tabii ki bunun iyi bir sürpriz olmasını umuyordum — bu yüzden bu sabah onu kafede bulma ihtimaline karşı Londra'ya geldim. Bundan sonraki planlarım belirsiz: şekillenmemiş umut, fantezi ve soğuk gerçeklik parçaları.

Ama elimden geleni yapacağımı biliyorum.

Bu sabah hava özellikle soğuk ve kafenin pencereleri ve kapıları içten buğulanmış, bu da sıcaklığı hissettiriyor ama içime çekmiyor. Sanırım içeri girdiğimde nemli, okul yemekhanesi kokulu bir sisin beni saracağından korkuyorum. Kapıyı itip açıyorum ve korkularımın yersiz olduğunu görüyorum. Mekan sıcak ve kokusu varsa da filtre kahve ve peynirli tost kokusu. Aşırı haşlanmış lahana kokusu yok.

Bugün birkaç müşteri daha var; kapının yanında neşeyle sohbet eden iki yaşlı kadın dışında, çoğu tek başına. Yakındaki bir masada Jan'ı görüyorum ve bana, çekingenlikle kaba tavır arasında bir şey olan bir baş sallama yapıyor. Önce Genevieve, şimdi de Jan. Görünüşe göre Ivy'nin patronlarının hiçbirisi beni ya da niyetimi onaylamıyor.

Ama buraya Jan'ı görmeye gelmedim. Kapıyı arkamdan sıkıca kapatırken odayı tarıyorum.

"Ivy!" Jan omzunun üzerinden bağıırıyor. "Bir ziyaretçin var, canım."

Mutfağın kapısından ortaya çıkıyor ve rahatlatmanın sıcaklığı, oksitosin gibi damarlarımı dolduruyor.

İşte orada.

"Burada ne işin var?" diye mırıldanıyor, odanın ortasında birbirimize rastladığımızda, ama gülümsemesi hoşnutsuzluk belirtmiyor. Hiç de değil.

Onu gördüğüme çok sevindim ve o da aynı şekilde hissediyor gibi görünüyor.

Eğilip her iki yanağına da iffetli bir şekilde öpüyorum. Herkese böyle öperim, geçen gün nişanlığa da böyle öpmüştüm, ama Ivy ile bu bambaşka bir deneyim, yumuşak, lezzetli ve umut dolu.

"Seni görmeye geldim," selamlamamı bitirirken kulağına fısıldıyorum. Geri çekildiğimde, memnuniyet dolu gülümseme yerini endişeye bırakıyor.

"Ama saat bir buçuk'a kadar çalışıyorum."

"Sorun yok." Ellerimi üst kollarında hafifçe gezdiriyorum. Jan's Caff önlüğünün altında uzun kollu bir üst ve tayt giymiş, parlak, muhteşem saçları neşeli, retro görünümlü bir bandana ile toplanmış ve mükemmel görünüyor. "Merak etme. Tam anlamıyla ciddiydim. Seni görmeye geldim. Birkaç saat boyunca tam bir sapık gibi oturup sana bakacağım, sonra da seni bizim eve kadar geçireceğim."

Gözlerini aşağıya indirdi, sonra tekrar yüzüme baktı. "Balık parmaklı sandviç yemeye geldin, değil mi?"

"Tam isabet. Uzakta kalamadım. Burada olacağını bilmiyordum."

Yine gülümsedi, elleri önülüğünde kıvrıldı ve onun bariz mutluluğu bana cesaret verdi.

Öne doğru eğildim. "Ciddiydim. Uzak kalamazdım."

BALIK PARMAĞI SANDVIÇİ, Ivy ile benim durumumuzun o son, ıstırap verici ziyaretimden çok uzak olsa da, bir önceki kadar mükemmeldi. Sözüme sadık kalarak mutfağın yanındaki bir masaya oturuyorum ve o çalışırken onu dikkatle izliyorum. Kendinden emin hareket ediyor, bu da beni hayrete düşürüyor, çünkü yıllardır nişanlığın her adımının, her sözünün ne kadar teatral olduğuna hayretle bakıyordum.

Bir ara Jan'ın kocası Bill sohbet etmek için yanıma geliyor. *Heirs and Graces* adlı, kapı durdurucu kadar kalın bir kitap okuyor; naçizane fikrimce, modern İngiliz aristokrasisi hakkında bir kitap için olağanüstü zekice bir isim.

Görünüşe göre Ivy patronlarına kim olduğumu anlatmış, çünkü Bill kitabı bir fincan çayla birlikte getiriyor ve de Vere ailesinden bahsedilen kısımları doğrulamak için bana sorular soruyor: büyükbabamın gerçekten bir Mitford'la çıkıp çıkmadığı (çıkı; oldukça ciddiydi) ve Belvedere'nin Birinci Dünya Savaşı sırasında bir ordu hastanesi olarak görev yaptığı dönemde nasıl bir durumdaydı (atalarım, Alice de Vere'nin günlüklerinden son Sèvres fincan ve fincan tabağı setine kadar, bozulabilecek tüm hazineleri oradan kaldırdıkları için nispeten zarar görmeden atlattı. Hatta o ünlü eğrelti otları bile örnek olarak kesilip, özenle başka bir yere dikildi).

O son derece dürüst bir adam: düşünceli ve açıkça entelektüel, ve Ivy'nin içinde yaşadığı ve çalıştığı bu karakterler grubunun, ilk bakışta fark edilmeyebilecek bir dürüstlük, hatta ciddiyet paylaştığı tekrar aklıma geliyor. Her halükarda, bu özel tavşan deliğinin derinliklerine inme, bu ikincil araştırmayı kendi birincil araştırmalarıyla genişletme fırsatına sahip olmaktan gerçekten memnun görünüyor, ve bu da benim ayrıcalıklarımı gözden geçirmeme neden oluyor. Bana bir amaç veren, kaderimmiş gibi hissettiren bir rolde olduğum için şanslıyım. Evliliğim konusunu bir kenara bırakırsak, muazzam bir etki gücüm var. Öte yandan, Bill gibi adamlar, geçimlerini sağlayan işler yürütüyorlar ve her bakımdan takdire şayanlar, ancak belki de ruhlarını hobilerinin verdiği ateşle aynı şekilde dolduramıyorlar.

Ben şanslıyım ve bunu unutmamam gerekir.

Sonunda, Bill ve Jan, Ivy'ye üç saat erken gitmesini söylerler, ki bu onların açısından son derece nezaketli bir davranıştır. Belki de iş yerinde onu takip eden, yavru köpek gibi ısrarcı bakışlarım, onları bu karara itmiştir. Sıcaklık düştükçe onu sıcak tutacağından pek emin olmadığım, eski püskü bir palto giyer ve birlikte dışarı çıkarız.

Güneş kış kıyafetiyle ortaya çıkıyor: teorik olarak soluk ama gökyüzünde yeterince alçakta olduğu için parlaltısı tam gözlerin ortasına çarpıyor. Ivy'yi kapıdan geçirirken, o sokakta duruyor, gözlerini kısarak koluma tutunuyor ve o tatlı küçük burnunu buruşturması, ailemin "güneş hapşırığı" dediği şeyi kovaladığını gösteriyor. Ağzının açılmasını eğlenerek izliyorum ve sonunda patlatıyor.

"Daha iyi mi?" diye soruyorum ona.

Mutlu bir şekilde iç geçiriyor. "Çok daha iyi. Neredeyse orgazm kadar iyiydi." "Belli ki bir şeyi yanlış yapıyordum."

"Neredeyse dedim, değil mi?" Ama bana attığı gülümseme, benim güven krizimin yersiz olduğunu bana anlatacak kadar anlamlı ve komplocu.

Aslında o kadar anlamlı ki, onu kendime doğru çekiyorum, böylece kafeye girdiğimden beri yapmak istediğim şeyi yapabiliyorum.

Dudaklarımı onun dudaklarına buluşturuyorum. Dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde, içimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor. Aynı derecede sıcak: ağzının içi, ipeksi ve tatlı bir tada sahip. Sanki o benim kız arkadaşım gibi, teknik olarak hiçbir ilişkim olmayan genç bir kadın değilmiş gibi, sokakta ona böyle atılmak bir kumar. Ama şans cesurların yanındadır ve bu anda benim yanımda, çünkü Ivy dilini benimkiyle buluşturuyor ve vücudu kollarımın sınırları içinde esnekliyor.

Kamusal ahlak kuralları diye bir şey olduğu için öpüşmeyi bıraktığımda, nefesimiz mutluluktan oluşan küçük bulutlar halinde bedenlerimizden kaçıyor. Eğilmiş halde kalıyorum, alnımı rüya gibi onun alınına sürüyorum. "Merhaba."

"Merhaba."

Ağzından çıkan sonraki sözler beni duraksatır. "Bu bir seks randevusu mu?"

Dehşete kapılıp geri çekiliyorum. "Tanrım, hayır. Tabii ki hayır. Asla yapmam... Sana söyledim. Sadece seni görmem gerekiyordu."

"İhtiyacım mı vardı?" Ağzı bükülür. Onu memnun ettim, ya da en azından güldürdüm. "İhtiyacım vardı." İnkâr etmenin bir anlamı yok.

"Yani seks randevusu değil."

Yüzüm tiksinti ile bükülür. Onu istiyorum; elbette istiyorum. Ben de insanım. Pazar günü ayrıldığından beri Ivy'yi sikmekten başka bir şey düşünmedim. Ama onun, beni onu yatağa atmak için işyerinde bulabileceğine inanması fikri iğrenç. İğrenç.

"Hayır. Sadece seninle biraz zaman geçirmek istiyorum, tercihen baş başa, bizim evde. Sana sandviç yaparım. Ayaklarını masaj yaparım. Banyoyu hazırlarım. Ne istersen."

O zaman biraz inliyor. "Sen hep böyle yaparsın. Bana müstehcen konuşursun. Kır yürüyüşleri, pub ögle yemekleri, ayak masajı, banyo ve... bilirsin."

"Bu senin için anormal olmamalı." Mesajımın ciddiyetini vurgulamak için kaşlarımı kaldırıyorum. Onun ev hayatı hakkında hâlâ neredeyse hiçbir şey bilmiyor olabilirim, ama bu temel bakım eylemlerinin ona bu kadar yabancı, bu kadar egzotik gelmesinden hoşnutsuzum. "Bütün sabah ayaktaydın, şımartılmayı hak ediyorsun."

"Başka ne şımartıcı biliyor musun?" Ceketimin yakalarını tuttu. "Vay canına, bu çok yumuşak."

"Ne?"

"Orgazm."

Şimdi gülümsüyorum. Başımı sallıyorum. "Sanki beni seni sömürmem için kışkırtıyormuşsun gibi." Abartılı bir şekilde mutlu bir iç çekiş bırakıyor.

"Sonunda anladı."

"Hadi." Dirseklerimi büküp uzattım. "Seni ısıtalım."

"Gerçekten bir şey yemek istemiyor musun?" Xav, ailesinin Londra'daki malikanesindeki geniş merdivenlerden yukarı çıkarken soruyor. Merdivenlerin basamakları mermerden ve parlak pirinç çubuklarla sabitlenmiş, üzerinde gül desenli güzel bir halı var. Cinderella anını yaşamak için balo elbisesiyle süzülerek inebileceğin türden bir merdiven.

Başımı sallıyorum. Açıkçası, "banyo" dediği anda beni ikna etmişti. Sıcak, köpüklü suyla dolu bir küvet, onun bana bakmak istemesi ile benim ona atlamak istemem arasındaki kesişme noktasıysa, o zaman küvet tam da doğruca gitmemiz gereken yer. "Başlangıç"tan geçme. 200 sterlin almama.

Ayrıca, bir saat önce mutfakta küstahça bir pastırmalı ve yumurtalı sandviç yedim. Önümüzdeki bir saat içinde ağzıma alacağım tek şey Xav'ın sevimli penisi.

Flora saat ikide eve dönecek, bu da bize iki buçuk saatlik bir oyun süresi veriyor. Görünüşe göre, beni götürdüğü oda Londra'daki odası, ancak buranın sıradan bir misafir odasından fazlası olduğunu gösteren çok az şey var. Oda çok zevkli, çok nötr. Burasının onun mekanı olduğuna dair tek gerçek ipucu, birkaç erkeksi dokunuş: koyu renkli ahşap ve sağlam yapılı yatak; geçmiş bir döneme ait, hüzünlü siyah-beyaz Londra fotoğrafları; üzerinde bir gömlek asılı duran pirinç bir elbise askısı.

O elimi eline alıp beni odanın diğer ucuna doğru çekerken, ben her şeyi içime çekiyorum. Gülümsemesi çocuksu: memnun ve biraz yaramaz. Onu görünce, zavallı kalbim sanki Mary Poppins'in şemsiyesine bağlıymış gibi bedenimden çıkıp uçuyor.

Tamam, bu gerçekten rüya gibi bir banyo. Buradan asla, asla ayrılmak istemiyorum. Nasıl oluyor da yarım saat önce dişsiz sokak temizleyicilerine çay servisi yapıyordum da şimdi, yürek parçalayıcı derecede yakışıklı bir aristokrat, bana banyo hazırlarken koyu saçlarını gözlerinden çekiyor? O bana bana banyo "hazırlamak" diyor. Tabii ki öyle diyor, çünkü görünüşe göre şu anda *Downton Abbey*'deyiz, sadece rollerimiz değişti ve o, beni şımartmaya kararlı bir hizmetçi.

Küvet, şık bir mat mermerden yapılmış devasa, ayaklı bir oval. Bu ev, modern ile klasiği benim için anlaşılabilir ama bir şekilde mükemmel uyum sağlayan bir şekilde harmanlamayı başarmış. Hem de ne işe yarıyor! Xav, musluktan gürül gürül akan suya sonsuz ve açıkçası israf sayılabilecek miktarda yapışkan köpük banyosu ekliyor, ama şikayet etmiyorum, çünkü yüzeyde sihir gibi çoğalan köpükler sayesinde buhar anında sardunya kokusuna bürünüyor. Hiç bu kadar çabuk dolan bir küvet görmemiştim.

"Zamanı geldi," diyor, eliyle suyu karıştırıp sıcaklığını kontrol ediyor ve dikleştiren, "soyunmanın zamanı."

Ona gülümsüyorum ve giysilerimi çabucak çıkarıyorum. Komik bir şekilde, onun önünde çıplak dururken, o berbat, ucuz tayt ve tişörtümün içindeyken hissettiğimden daha az utangaç hissediyorum. Çıplakken, onun istediği halim oluyorum, oysa kafe kıyafetlerimle, buraya ait olmadığım daha açık olamazdı. Çıplaklık dürüsttür. Bir bakıma eşitlik sağlar, her ne kadar o, benim ona gösterdiğim her santimimi giyinik halde izliyor olsa da, bu durum eşitliğin tam tersi gibi hissettirse de.

"İşte bu." Bu sözleri söylemekten çok iç çekerek söylüyor. "Tanrım, haline bak."

Sesindeki aç fısıltı ve o lanet olası erkek bakışı, bacaklarımın arasında bir nabız atışına neden oluyor. Kollarımı kaldırıp saçımın dağınık topuzda hala sabit durduğundan emin oluyorum. Kafede tatlı bir tuhafılık hissettiren bandanam, şimdi ucuz görünüyor, bu yüzden onu çıkarıyorum. Saçlarım burada sonsuza kadar kabarmayacak, ama onun umursamayacağı hissine kapılıyorum. Göğüslerime gözleriyle tecavüz edişinden, uzattığım kollarımın ona mükemmel bir manzara sunmasından anlıyorum.

"Sen de girsene," diyorum ona, bir bacağımı kaldırıp o harika, hayat dolu sıcaklığa daldırırken. Kim bütün gün sıcak su kullanmayı göze alabilir ki? De Veres ailesi, işte onlar, ve ben de bunun için buradayım.

Sanırım bacaklarımın arasında onu bekleyen şeyi ona bir anlığına göstermiş olmamdan kaynaklanıyor, ama bir erkeğin bu kadar çabuk soyunduğunu hiç görmemiştim. Geri kalanımı da suya indirirken gülüyorum, Xav mantığa ya da kumaşın kırılabilirliğine pek aldırmaz etmeden kaotik, çaresiz bir düzen içinde giysilerini yırtıp atarken, ben de keyifle köpüklü bir yeraltı dünyasına batıyorum

kumaşın ya da kulakların kırılmasını hiç umursamadan kaotik ve çaresiz bir düzende kıyafetlerini yırtarcasına çıkarırken, ben de zevkle köpüklü bir yeraltı dünyasına batıyorum. Yumuşak, pahalı görünümlü balıkçı yaka kazağı ilk gidiyor, çorabını çıkarmak için eğildiğinde kulakları pembe ve kızgın bir şekilde ortaya çıkıyor, sonra kemerini açmak için doğruluyor, sonra diğer çorap için tekrar eğiliyor.

O benim karşımda tırmanırken ben hala gülüyorum, aceleci ama yine de bir şekilde zarif, vücudu odanın zevkli nötr tonlarına karşı altın tenli ve koyu saçlı güzel bir noktalama işareti, sık ve taşakları bacaklarının arasında henüz dile getirilmemiş bir söz gibi ağır ağır sallanıyor.

"Buraya gel," diye boğuk bir sesle söylüyor, önümde diz çöküyor, sonra beni kendine doğru çekiyor ve ben ona doğru giderken nefes nefese kalıyorum, üzerine çıkıp bacaklarımı beline doluyorum.

Sıcak su, köpükler ve onun hâlâ serin teninin oluşturduğu kontrast, en muhteşem türden bir şok: Son kez tenini tenime değdirdiğimden beri son birkaç gündür uyurgezer gibi dolaştığımı hissettiren bedensel bir şok.

Böyle burun buruna oturuyoruz, nefesinin sıcaklığı ve yumuşaklığı yüzümde hissedilirken, hareketsiz ve hayranlıkla birbirimizi süzuyoruz. Kollarımı boynuna doluyorum; elleri omurgam boyunca kayıyor ve çenemdeki dağınık saçları eliyle düzeltiyor.

"Bu, şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikir," diyorum.

"Mmm. Kesinlikle, kardeşimin bana doğum günü partisi düzenlemesine izin vermemden sonra ikinci sırada gelir, orası kesin." Dudaklarını benimkilere değdiriyor, artık yalnızız ve kendi sulu cennetimizde asılı kalmış durumdayız; rahatsız edici sokak gürültüsü ya da sinirli bir şekilde yanımızdan geçen insanlar yok.

Partisini hatırlayarak dudaklarına gülümsüyorum: göğüslerim açıkta, onun ahlaki öfkesi ve bariz çelişkisi. Ama şimdi beni öperken, ellerini vücudumda gezdirirken, penisi kalınlaşıp karnıma sürtünürken hiçbir çelişki yok. Ağız benimkine karşı yumuşak, dudakları esnek, dili ipeksi. Azgınlığım hızla artıyor olsa da, sonsuza kadar böyle kalabilir, birbirimizin tadını çıkarabiliriz.

Öpüşmeyi kesmeden önce ağızma doğru iç çekiyor, başını küvetin geniş kenarına yaslıyor. Güzel yeşil gözleri yüzümde dans ediyor. Tam olarak uzanabilmesi için kollarımı arkasından çekiyorum. Köprücük kemiği o kadar mükemmel ki, ıslak parmak ucumla üzerinde geziniyorum. Birkaç santim aşağısında, koyu renkli, yumuşak tüyler başlıyor, sonra köpükler onun geri kalanını benden çalıyor.

"Ivy," diyor.

Bakışlarım tekrar yukarı kayarak gözlerine takılır ve onlarda gördüğüm şey sinüslerimi yakar. Bu, kabullenme, şaşkınlık ve Tanrı bilir başka nelerle karışık sessiz, hüzünlü bir karışımdır — muhtemelen milyonlarca farklı şey. Tıpkı benim hissettiğim gibi.

Ellerini belime doluyor, güçlü başparmaklarıyla cildimde daireler çiziyor. "Tekrar etmek istiyorum: Seni buraya seks için getirmedim. Bu öyle bir şey değil."

Gülümsüyorum. Artık buradayız, tek gecelik ilişki kavramı bunun ne olduğu ile hiç uyuşmuyor — bu anın bir parçası olmayan biri bunu tam olarak böyle tanımlasa bile. "Biliyorum."

"Aramızdaki bu şey..."

Sözünü yarım bırakır, kaşlarını çatarak kaşlarını çatar ve ben, söylemediği sözlerin ağırlığını, silah gibi kullanabileceği tüm terimlerin tehlikesini merak ederim. Beni yok edebilecek küçük duygusal bombalar gibi düşen. *Akılsızca*, diyebilir. Ya da *karmaşık*. *Karmaşık*, beni kesinlikle yıkardı. En büyük kaçış yolu. Ya da...

Ama gözlerinin arasındaki kaslar gevşerken bana gösterdiği gülümseme, duygusal el bombaları attığında kullandığın gülümseme değil. Kesinlikle değil.

"Bunu ifade edecek kelimelerim yok," diyor yavaşça, dikkatlice, sanki bu küvet onun günah çıkarma odasıymış ve burada doğruluk gerçekten önemliymiş gibi, "ama bulabildiğim en yakın kelime '*mucizevi*'."

Ona bakıyorum, sinüslerim şu anda gerçekten çok yanıyor ve gözlerim tuttukları gözyaşlarıyla ağrıyor.

Mucizevi mi?

"Mantıklı olmamalıyız," diye devam ediyor. "Ama..."

Ama mantıklı.

Ve bu bir mucize gibi geliyor.

"Sana bunu açıklamak zorunda değilmişim gibi hissediyorum," diyor, bir eliyle belimi bırakıp, yanaklarımdan bir damla banyo suyu olmadığını düşündüğüm bir şeyi siliyor.

Avucunun içinde başımı sallıyorum, gözlerimi hızla kırıştırıyorum. "Açıklamana gerek yok."

Mucize, harika bir şeydir. Fiziksel olarak mümkün olamayacak kadar harika kabul edilen bir armağandır. Hayatları ve insanları değiştirir — daha iyiye doğru. Xav ve ben akılsız ve karmaşık olabiliriz — Tanrı biliyor ki, bu çok karmaşık — ama o da bizim olduğumuz, sahip olduğumuz bu şeyin mucizelerden ibaret olduğuna inanıyor ve bu muhtemelen bana verebileceği en güzel armağan.

"Seni asla, asla hayal edemezdin." Parmaklarını yanağıma dokundurur. "Sen masallardan çıkmış gibisin, gerçekten. Günün her saniyesinde seni düşünüyorum. Ve ben..."

Sesi kırılır ve ben onu teselli etmek için acele ederim, çünkü hangi gerçek versiyonunu anlatmayı planlıyorsa, hepsi yadsınamaz.

Yapamaz

. Nokta.

Bu gerçeklikte biz yokuz; burada onun geleceğinin hiçbir kısmını kendisi seçemez ve benim günlük hayatımın çok az bir kısmı kendimi şımartmaya elverişlidir. Onun görücü usulü nişanlısı var, benim ise gizli bir ailem var ve Tanrı bilir, ikimiz de kendi yolumuzda eşit derecede acımasız efendilere hizmet ediyoruz.

Bu yüzden tek mümkün olan şeyi söylüyorum.

"Şu anda yapabilirsin. Tam şu anda, ne halt istersen yapabilirsin."

Tatlı, tatlı Ivy, bir sirenin vücuduna ve bir meleğin ruhuna sahip, bir kadının dolgun dudaklarına ve bir kızın masum mavi gözlerine sahip. Bunları bana söylememi istememesine şaşırmamalıyım. Aramızdaki her ne ise, kelimelerin çok ötesinde.

Ona bu an dışında hiçbir şey sunamam ve eğer şanslıysak, bunun gibi birkaç an daha: hayatın ipliğine dizilecek, saklanacak ve zaman zaman çıkarılıp paha biçilmez hatıralar gibi saygıyla bakılacak parlak inciler.

Her zamanki gibi bilge olan o. Sanırım düzgün bir örgün eğitim almamış olmasına rağmen, Ivy'de beni ona boyun eğmek isteten eski bir bilgelik var. Bu yüzden onun hatırlatmasını, bana sunduğu ruhla kabul ediyorum: bu an gerçekten bir inci ve bizler onun yaratıcılarıyız. Onu yetiştirenleriz.

Onun beline dokunan parmaklarım, onun neşesine karşı koyan tek şey. Kollarımı sıkıca ona doluyorum ve onu aşağı çekiyorum, kararlı bir şekilde kendime sabitliyorum. Üzerime.

"Öyle deyince..."

O benim aletime karşı kıvranıyor. "Biliyorsun..." Tereddüt ediyor, bu ona hiç yakışmıyor. "Ne var?"

"Alchemy'den ayrıldıktan sonra test yaptırdım. Ve aşı oldum. Yani..." Omuzlarını silktili. "Güvendeyim. Ve temizim."

Onun cömert teklifine ve önerdiği şeyin saf erotizmine karşı sert bir nefes alıyorum. "Ben de temizim. Ama ben hiç..."

Kafasını hafifçe salladı. "Ben de yapmadım, inan bana. Ama seni tuzağa düşürmeye çalışan bir altın avcısı olduğumu düşünmeni istemem."

Buna gülüyorum. Muhtemelen öyle düşünmem gerekirdi, ama: "İnan bana, ben öyle düşünmüyorum."

Bir an birbirimize bakıyoruz, ben onun şaşırtıcı, geniş mavi gözlerini içime çekiyorum, sonra o, elini suyun altına sokup aramıza sıkıştırarak, o ince parmaklarını benim aletimin etrafına dolayarak, bu konuyu şaşırtıcı derecede etkili bir taktikle hallediyor. Kolumun kucaklamasıyla kendini yukarı kaldırıyor ve daha da öne doğru kayıyor, beni tam girişine yerleştiriyor.

Ve yine de birbirimize bakıyoruz.

Acımasızca beni saran duygu girdabı, o benim sikimi santim santim içine alırken bir duygu girdabına dönüşüyor. İlk gördüğüm andan beri göğüsleri beni sarhoş eden küçük Fragonard baştan çıkarıcı, beni yutuyor. O en fantastik yaratık, ama yine de gerçekliği beni ayaklarımın üzerine indiriyor: beni içine alırkenki küçük, samimi nefes alışları; nemli cildinin imkansız derecede sulu olması; gün batımı rengindeki gevşek buklelerinin yüzünü çerçevelemesi.

"İşte böyle. Çok iyi gidiyorsun, tatlım. Nasıl hissediyorsun?" O benim için inanılmaz derecede değerli.

Bu an benim için inanılmaz derecede değerli.

"Çok iyi." Sözler bir iç çekiş gibi. "Çok iyi, Xav."

"Biliyorum. Tanrım. Benim için de öyle."

Ben onun içinde en derine indiğimde ağzı açılıyor ve ben öne eğilip üst dudağını yakalıyorum, dilimi üzerinde gezdirebilmek için dişlerimin arasına hafifçe alıyorum. O da saçlarını kavıyor, bana karşılık veriyor ve bir an için bu sulu kozamızda, olabildiğince yakın oturuyoruz, ellerimiz ıslak ten üzerinde kayıyor, ağızlarımız keşfe çıkıyor.

"Şimdi," diyorum zorlukla, ona doğru itme dürtüsüne direnerek, "daha önceki hapsirliği geçmek istiyorsan, tam olarak dediğimi yapmalısın. Anladın mı?"

Gözleri parlayarak biraz geri çekilir. "Anladım."

"Güzel. Önce, o güzel göğüslerini benim için yukarı kaldırmanı istiyorum ki onlarla oynayabileyim. Onları benim için avuçla, tatlım."

Başımı küvetin kenarına yaslayıp önümdeki manzarayı inceliyorum: Ivy, sırlıslık ve sabunlu, sikimin üzerinde, su göğüslerinin altını yalarken benim zevkime göre muhteşem göğüslerini avuçlıyor.

Onun tatlı görünen memnun etme arzusunu masumiyetinin, rehberliğe ihtiyacı olduğunun bir işareti olarak görmek benim açımdan son derece naif bir davranış olurdu. Onun geçmişini, olmak istediğimden çok daha iyi biliyorum. Ama ben öncülük ettiğimde bundan hoşlandığını biliyorum.

Bu durumda ikimiz de aynı durumdayız.

Parmak uçlarımı göğsünden aşağıya doğru kaydırıyorum, ta ki sert, kaygan küçük tomurcuklara, meme uçlarına ulaşana kadar. Meme uçlarının aşırı duyarlılığı, Ivy'yi keşfetme yolunda çıktığım bu yeni ama güzel yolculukta öğrenme ayrıcalığına sahip olduğum yüzlerce küçük detaydan biri. Onu haritalandırarak.

Bakımlarım istenen etkiyi yaratıyor. Bana bakıyor, gözleri yalvarıyor, küçük, muhtaç sesleri hem dokunaklı hem de tahrik edici.

"Biliyorum," diyorum boşuna. "Biliyorum. Ben seninle oynarken içini benimle doldurmak iyi hissettiriyor, değil mi?"

Cevabı kalçalarını sallamaktır, bu da ikimizin de onun ne kadar dolduğuna dair hiçbir şüpheye yer bırakmaz. Tanrım, orası ne kadar dar ve bu şekilde ne kadar yoğun: yüz yüze, pozisyonlarımızı korurken etrafımızda su yumuşakça dalgalanıyor.

Çimdiklemelerimi, çekmelerimi ve sıkmalarımı artırıyorum. "Nasıl hissettiğini söyle."

"Acıyor. Her yerim." Bana doğru sürtünüyor ve klitorisinin de meme uçları kadar acıdığını anlıyorum. Bu kadın ve onun harika, duyarlı vücudu için Tanrı'ya şükrediyorum.

"Peki ya bunu yaparsam?" — bu, bir göğsünü bırakıp parmaklarımı kıvrıp en çok ihtiyaç duyduğu noktaya ulaşana kadar elimi aşağıya kaydırmak.

Zevkten başını geriye atıyor, açıkta kalan boğazı solgun. Yine o his var, Ivy'nin içinde derin bir kırılma, bir hassasiyet barındırdığı hissi. Başımı eğip, ellerim o güzel, müstehcen hareketlerle meşgulken, o süt beyazı sütunun yan tarafını olabildiğince saygıyla öpüyorum. Gerçek hayatta kaderimiz mahvolmuş olabilir, ama bu küvetin mikrokozmosunda biz gerçekleriz ve biz senkronizasyonun ta kendisiyiz. Bu küçülmüş, fantastik dünyada derin bir huzur var. Uyarılma seviyelerimiz ne kadar acilen cennete doğru yükselirse yükselsin, ikimizin de sonsuza dek, birbirimizin bedenlerinden oluşan bir sığınakta böyle kalabileceğimizi hissediyorum.

Ne yazık ki, burada tempoyu belirleyen ruhlarmız değil, cinsel organlarımız. Ivy, muhtemelen bilinçsizce, kalçalarını küçük, çaresiz hareketlerle bana doğru sallıyor ve ben, onun kadifemsi hapishanesinin içinde daha da sertleşiyorum. Teslim olarak başımı küvetin kenarına yaslıyorum. "Yap şunu, tatlım. İsteddiğini al."

Ağzıma acı dolu bir iniltiyle, beni yok etmeye kararlı bir savaşçı kraliçe gibi yükseliyor. Parmaklarımı klitorisinde tutarken, diğer elimle karnını okşuyorum, bir insanın derisinin bu kadar yumuşak olabileceğine, bu kadar muhteşem bir mükemmellikle yaratılabileceğine hayret ediyorum.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş, bir ritim buluyoruz. O üstümden beni becerirken dudağımı ısıırıyorum ve biliyorum, sadece biliyorum ki, bu anın nasıl görüldüğünü, hissettirdiğini ve tadını asla unutmayacağım. Ölüm döşeğindeyken gözlerimi kapattığımda bunu zihnimde canlandırmakta hiç zorlanmayacağım; Tanrı biliyor ya, muhtemelen lanet olası düşün günümde retinama kazınmış olacak.

Zevk başka hiçbir şeye benzemiyor: iki bedenin birbirine iyi uymasından çok daha fazlası. Tüm varlığım alevleniyor; bu enfes insan, bu cennetsel yaratık benimle sevişip kendini doyururken, ben bu mucizenin saf harikasıyla parlıyorum. Gözleri galaksiler gibi, ruhum da bedenim kadar alev alev yanıyor.

Titriyor. Bu seks değil — bu, kadim, kutsal ve yüce hissettiren bir tür birleşme. Parmaklarım klitorisiyle oynuyor, elim onun hareketlerini takip ediyor, o üzerimde yükselip alçalırken. Başını eğiyor ve alnını benim alnıma sürüyor.

"Çok yaklaştım," diyor. "Ben de. Ben de."

Ritimimizde kendimizi kaybediyoruz, ikimiz de yan yana kendi orgazmlarımızın peşindeyiz, birbirimizi teşvik ediyoruz, banyo suyunun şapırdaması çalkantıya dönüşüyor, zevk halem her

. Boşalmaya başlarken ağzımı buluyor, durumunu anlatan o muhteşem, çaresiz, beceriksiz öpücüklerle.

Sıcaklık, yorgunluk ve onun için kendimi tutmanın fiziksel eforundan terliyorum, ama ağzıma yaptığı sesler... Aman Tanrım, o sesler. Zavallı sikimi iç duvarlarının defalarca, defalarca, defalarca sıkıştırmasından bahsetmiyorum bile. Onu öpüyordum ki, son bir darbeye beni kırdı; bu darbe, küvetin kenarlarından su sıçratırken, tüm vücudumu o kadar büyük bir zevk sarsıntısıyla sarstı ki, hayatta kalabilmek için gözlerimi sıkıca kapattım.

Ivy, Ivy, Ivy.

Bana ne halt ediyorsun sen?

Birkaç dakika önce, Xav'ın köpüklü elleri, ben banyoda ona yaslanıp kollarının arasında nefesimi toparlarken, cildimde yavaşça, zevkle daireler çiziyordu. Kendimi, sersemlemiş bir şekilde yere doğru süzülen sarhoş bir paraşütçü gibi hissettim.

Şimdi, o benim önümde çömelmiş, kabarık beyaz bir havluyla vücudumun her santimini kurularken, ben de ona sanki *Enchanted* filmindeki Giselle'in seksi erkek versiyonu gibi, Londra kanalizasyon sisteminden bir şekilde yukarı çıkmayı başarmış bir masal prensiymiş gibi bakıyorum.

Banyoda maruz kaldıkları darbelere rağmen, zavallı dizlerim şu anda gayet iyi durumda.

Ama zavallı kalbimin biraz daha zamana ihtiyacı olacağını sanıyorum.

Xav, ayağa kalkıp havlu kadar kabarık bir bornozu kollarıma geçirmem için uzatmadan önce, göbek deliğimin hemen altındaki cilde tatlı bir öpücük konduruyor. Bornozun bir tarafını dikkatlice çekip kapatıyor, sonra diğerini de – beni sıcak tutmak için mi yoksa utangaçlığımı gidermek için mi, bilmiyorum – ve sonra düşümlüyor.

Düşündüm de, belki de bu senaryoda prenses benim. Kesinlikle bana öyle hissettiriyor

"Seni bilmem" —elini centilmençe belimin altına koyar—"ama o performanstan sonra bir fincan ve birkaç bisküviye ihtiyacım var.'

Hâlâ başım dönüyor, ona gülümsüyorum. "Bir inşaatçınınkini bile yiyebilirim."

"Eminim yapabilirsin. Bunu kesinlikle hak ettin." Dedi ve bu sözle bana doğru uzandı, bornozumun yakalarından tutup beni kendine doğru çekti. Öpücüklerinde, az önce birbirimize yaptığımız her şeyin izi vardı.

Flora'nın eve gelmesine hâlâ bir saat var. Gerçek dünyaya dönmemize bir saat var. "Bu akşam ailevi bir yükümlülüğün var mı?" diye soruyor bana koridorda yavaşça yürürken. "Çünkü burada kalabilirim." Çıplak ayakla yürüyoruz —aslında bornozlarımızın altında tamamen çıplakız— ama bu ev o kadar sıcak ki terliklere gerek yok. Sanırım tüm evin yerden ısıtması var.

Ona hüzünlü bir şekilde başımı sallıyorum. Az önce birlikte geçirdiğimiz o müstehcen derecede güzel saati düşünürsek, bu gece onu göremeyeceğim için kızmam mantıksız, ama kızıyorum. O benim için Londra'da kalmaya razı, ama ben bunu sonuna kadar değerlendiremiyorum. Tanrım, bir akşamlığına burada onunla birlikte kalmak için neler vermezdim. Deliveroo'dan yemek sipariş edip yatakta televizyon izleyebilir, tavşanlar gibi sevişebilir ve sadece birlikte olabilirdik.

Sadece normal olabilirdik.

Ama Dawn ve kız kardeşlerim ortada olmasa bile bizim için normal diye bir şey yok, çünkü bu mükemmel adam yedi haftadan az bir süre sonra başka bir kadınla evlenecek ve o zaman bu tür anlar sadece toz ve anılardan ibaret olacak.

Belki de bu yüzden kendimi o kadar mahvolmuş hissediyorum, sanki karnıma tekme yemiş gibi. Belki de zamanımızın sınırlı olduğunu bildiğim için, bu anları daha fazla dilenip, ödünç alıp ya da çalamadığımızda bu durum bana özellikle acımasız geliyor. Zaten panik, az önce yarattığımız değerli anıların kenarlarını tırmalıyor, soğuk parmaklarıyla onları paramparça etmekle tehdit ediyor ve ben buna dayanamıyorum.

Büyük merdivenlerden birlikte inerken elimi tutuyor. "Sorun değil. Senin müsait olmamanı yargılayabilecek en son kişi benim."

"Ama ben yargılamak istiyorum," diyorum kısık bir sesle.

"Biliyorum. Ben de istiyorum." Son basamağa geldiğimizde elimi daha sıkı tutuyor.

Mutfaktan klasik müzik zarifçe yayılıyor. Bu son derece sofistike ev için uygun bir fon müziği gibi görünüyor, ama buraya geldiğimizde Xav'ın herhangi bir müzik açtığını hatırlamıyorum. Belki de onların dost canlısı yarı zamanlı hizmetçi ve aşçıları Shelly gelmiştir, ki bu durum biraz garip olabilir, eğer...

Siktir. Siktir, siktir, siktir.

Koridordan devasa mutfığa açılan büyük kemeri geçtik ve o kadar korkunç bir manzarayla karşılaştık ki, mutluluktan uçan beynim bunu zar zor kavrayabildi: Flora ve annesi, lanet olası Oxford Düşesi, mutfak adasında bir yığın parlak moda dergisi gibi görünen şeylerin başında oturuyorlardı.

Tüm bu dehşet yüzünden vücudum tamamen felç olmamış olsaydı, sanırım gerçekten gülerdim, çünkü çeneleri taş gibi açılmış haldeyken yüzleri tam bir resim gibiydi. Bize bakıyorlar; biz de onlara bakıyoruz, hepimiz şok içindeyiz. Eminim ki benim ve Xav'ın ifadeleri de en az onlarınki kadar şaşkın.

Şaşkın zihnimin bana sunduğu ilk öneri, kaçmak. Herhangi bir yere. Yukarıya, ön kapıdan dışarı... Bu mutfaktaki bu berbat durumdan uzak herhangi bir yere. Ama Xav, görünüşe göre beni iyi tanıyor, çünkü yanımda tam boyuna dikleştiğini hissettiğim anda elimi daha sıkı kavıyor.

"Anne. Flora. Ne hoş bir sürpriz."

Neyse ki, hâlâ konuşamayacak kadar şaşkınım, çünkü bu söz üzerine kesinlikle kahkahayı patlatırdım. İşte buradayız, bornozlarımızın altında açıkça çıplak, daha da açık bir şekilde az önce birbirimizi deliye çevirmiş durumdayız, ama Xav yine de istediği zaman içindeki dükü ortaya çıkarabiliyor.

"Xavier." Annesinin sesi, ifadesi kadar düz. Bana sözlü bir selam bile esirgiyor — ne sürpriz — ama tanrım, bana attığı o iğrenç baştan aşağı bakış, onun yetiştirilme tarzının yüksek sesle söylemesine engel olduğunu varsaydığım her kelimeyi anlatıyor. Ayrıca o söylenmemiş kelimelerin arasında "*fahişe*", "*sürtük*" ve "*para avcısı*" gibi inciler de olduğunu varsayıyorum.

Flora, Tanrı onu korusun, bu gerginliği bozar. "Aman Tanrım, millet!" Yüzündeki ifade şaşkınlıktan, şaşkınlık ve ciddi bir memnuniyete dönüşmüştür. Sanki bizi hiç beklemediği bir hediyeymişiz gibi bize bakıyor. Bu anda onu daha fazla sevemezdim, annesinin aksine, yakında gelini olacak kişiyi tamamen unuttuğunu düşünsem bile.

Ona utangaç, daha çok bir grimasa benzeyen küçük bir gülümseme atıyorum. Eğer bir "lanet olasıca gariplik ölçeği" olsaydı, ki kesinlikle olmalı, şu anda kesinlikle ibreyi kırıyor olurduk. Hâlâ konuşmaya cesaret edemiyorum. Kendimi çok utanmış, çok açıkta hissediyorum ve tam bir panik içindeyken, şu anda söyleyebileceğim hiçbir şeyin bu felaketi daha iyi hale getirmeyeceğini de biliyorum. Bunun yerine, Xav'a bakıyorum. Sert ve espriden yoksun görünüyor ve bu hem korkutucu, hem güven verici, hem de seksi.

"Seni beklemiyorduk," diyor annesine ve bunu bir azarlama gibi göstermeyi başarıyor, ki açıkçası bunu alkışlıyorum.

"Bu," diyor annesi, dudaklarını büzerek dikkatini benden ona çevirerek, "çok bariz."

"Söyleyecek bir şeyin varsa anne, söyle."

Vay anasını. Nasıl bu kadar iyi olabilir ki, o kadar bariz bir şekilde elini küçük kurabiye kavanozuna sokarken yakalandığı halde durumu tersine çevirebiliyor? Tabii bu üst sınıfın standart bir davranışı değilse ve hepsi, biri hizmetçiyle sevişirken yakalandığında içgüdüsel olarak görmezden gelmek üzere yetiştirilmemişse. Şu anda görünmez olabilirdim.

"Yürüyüşe çıkmadan önce ne yapmaya karar vereceğin tamamen senin bileceğin bir şey," diyor annesi, sesinde kim bilir kaç yüzyıllık pasif agresiflik barındırarak.

"Bu konuda tamamen hemfikiriz." Xav'ın sesi biraz daha neşeli, ama elimi o kadar sıkı tutuyor ki kemiklerim kırılabilir. Acı verici olsa da, beni sabit tutan dokunuşunun sertliğine memnunum.

Birkaç uzun dakika boyunca birbirlerine öfkeyle bakarken, Flora bana sempatik bir yüz ifadesi atıyor ve ben burada bir limon gibi duruyorum.

"Flora," der sonunda Xav, "Ivy'yi yukarı çıkarıp giyinirken ona eşlik etsen nasıl olur?"

"Tabii," der Flora, biraz fazla hızlı. Bar taburesinden atlar ve neredeyse koşar adımlarla bana doğru gelir.

"Hadi Ivy, bu ikisini baş başa bırakalım."

Elimi Xav'ın demir gibi sıkı tutuşundan kurtarmaya çalışıyorum ama şaşırtıcı bir şekilde, o eğilip şakağıma yavaşça, tatlıca öpüyor.

"Çok, çok üzgünüm," diye fısıldıyor elimi bırakmadan önce.

Ona *burada değilmiş gibi* hafifçe başımı sallıyorum. "Sorun değil."

Hiç de sorun değil.

Yukarıya koşuyorum, Flora hemen arkamda, Xav'ın yatak odasına dalıyorum ve arkamızdan kapıyı kapatıyorum. "Aman Tanrım." Yüzümü ellerimle kapatıyorum, kapıya yaslanıp sönük, yenilmiş bir sesle yere çöküyorum. "*Lanet olsun*, aman Tanrım."

"Hey." Beni kapıdan çekip kollarını bana doluyor ve ben de ona yaslanıyorum. Şu anda on dokuz yaşındaki birinin beni teselli etmesine kesinlikle karşı çıkmıyorum. "Sorun yok."

"Hayatımda hiç bu kadar utanç duymamıştım," diye mırıldanıyorum, çok güzel kokan saçlarına. Bunu söylerken, *utanç kelimesinin* hissettiklerimi ifade etmek için çok basit bir kelime olduğunun farkındayım. Yaptığımız şeyden utanmıyorum, en ufak bir utanç bile duymuyorum, ama aşağılanmış ve gafil avlanmış hissediyorum. Kendimi küçük hissediyorum. Xav ve Flora'nın annesi beni orada küçük hissettirdi: küçük, önemsiz ve aptal. Mutluluk dolu balonum patladı ve Xav'ın kirli küçük sırrından başka bir şey olmadığının bu kadar açık bir şekilde hatırlatılması midemi bulandırdı. Bizi annesinin gözünden görmek, bizi sığ, iğrenç bir seks ilişkisine indiriyor, yan odadaki banyoda paylaştığımız şey tam tersi olsa bile.

Tam tersi olsa bile.

"Gel, otur," diyor Flora, nazikçe beni bırakıp yatağa doğru yönlendiriyor. Çift kapının arkasından, birbirimizle sevişmek için aceleyle çıkardığımız kıyafetlerimizin banyo zeminine dağılmış halini görünce, kız gibi kıkırdıyor. "Vay canına."

"Bu senin için çok tuhaf olmalı," diyorum, Xav'ın güzel, büyük yatağının ayak ucundaki uzun, yastıklı bankın üzerine kendimi bırakırken, karnımda dönen duygusal kokteyl daha da güçleniyor.

"Şu anda endişelenmesi gereken kişi kesinlikle ben değilim." Benim yanıma bankta oturur ve elimi tutar. "Ve eğer annem burada olmasaydı, seni ve kardeşimi bornozlarınızla kızarmış ve birbirinize uyan kıyafetlerinizle görmek, şimdiye kadar gördüğüm en tatlı manzara olurdu." Dirsekleriyle bana dostça bir dürtme yapar. "Garip, ama tatlı."

Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyorum ve ona yan gözle bir bakış atıyorum. Bana gülümsüyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Yani, seni benden çalabileceğini düşündüğü için ona kızgıyım, ama hadi ama.

"Birlikte çok tatlısınız. Herkes böyle düşünür."

"Eminim annen şu anda öyle düşünmüyor."

O başını salladı. "Evet. Ailem hariç herkes öyle düşünüyor, orası kesin. Sen iyi misin? Annem aşağıda tam bir kibirli ejderha moduna geçti."

Omuz silktim. "Ben, onun altın değerindeki ilk çocuğunu beceren sıradan bir sürtüğüm. Onun altın değerindeki, *nişanlı*

ilk çocuğuyla yatıyor. Eminim ki benden nefret etmeye hakkı var."

"Sen sıradan ya da sürtük değilsin. Bu çok kötü bir söz." "Şey, onun için iç çamaşırımı oldukça çabuk çıkardım."

"Kendinden bu şekilde bahsetmene izin vermeyeceğim. Bana ne diyordun? Erkeklerin, özellikle de kardeşlerim gibi erkeklerin, çifte standardı olduğunu. Onlar ortalıkta sikişip dururken, sen ve ben bacaklarımızı kapalı tutup "anlamlı" ilişkiler peşinde koşmamız gerekiyor. Hiç sanmıyorum."

Bu beni biraz güldürdü. "Şu haline bak, *'fuck' kelimesini* fiil olarak kullanıyorsun. Altın yıldız."

"Nasıl başladığını sorabilir miyim?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Çünkü ben başından beri onun senden hoşlandığını söylemiş olsam da, senin onu kendini beğenmiş bir pislik olarak gördüğün izlenimini edindim."

Hepsi kalbimi acıtıyor: Bir zamanlar Xav hakkında öyle düşündüğüm fikri de, onunla burada tanıştığım ilk gün bana Xav'ın benden hoşlandığını söylediği anı da.

Bir an sessiz kalıyorum, sonra: "Geçen hafta sonu başladı. Elbette daha önce de onu çekici buluyordum, ama haklısın, bana karşı kibirli bir pislikti." Boğazımı temizliyorum. Eyvah, bu çok garip. "Fazla ayrıntıya girmek istemem, ama tam da kibirli bir pislik olduğu için oldu. Serada büyük bir kavga ettik—aslında senin hakkında ve onunla Benedict'in seni kontrol etmeye çalışması hakkında—ve... bir şey değerine yol açtı."

Ona bir göz atıyorum. Sanki bu, hayatında duyduğu en güzel şeymiş gibi bana bakıyor. "*Serada* mı?"

"Evet, ve sonra... şey, iki geceyi de benimle geçirdi. Ve bugün çalıştığım kafeye geldi, sonra buraya geldik." Sanırım bundan sonrasını kendisi tamamlayabilir.

"Vay canına." Nefes nefese görünüyor ve sesinden de öyle olduğu anlaşılıyor.

"Bana kızgın mısın?"

"Tanrım, hayır. Neden böyle düşünüyorsun?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Çünkü o Selena ile nişanlı."

"Bebeğim, bu onun sorunu, senin değil. Birbirlerine karşı hiçbir şey hissetmedikleri bir sır değil." "Evet, sadece... o senin yengeni olacak. Çelişkili hissedip hissetmeyeceğini bilemedim."

Bir an durdu. "Bana ondan bahsetmiyor. Sanki bunu kabullenip şikayet etmemek onun göreviymiş gibi bir izlenim ediniyorum. Bu konularda çok stoik. Çok görev bilincine sahip. Ama geçen gün annemle babam düşünüyü öne alması için onu zorladığında kesinlikle dehşete kapılmış görünüyordu—oh, Tanrım." Bana dehşetle baktı.

"Evet. Beni yatakta bırakıp gitmişti, belki de kafası başka yerlerdeydi," diyorum, ama o hâlâ bana bakıyor.

"Kahretsin, siz ikiniz birbirinize ciddi ciddi aşkınsınız, değil mi?"

"Hayır, Tanrım, daha birkaç gün oldu. Biz sadece... eğleniyoruz." Sözlerim kulağıma boş geliyor. *Eğlence*, buradan yaklaşık dört metre uzakta, transandantal bir tarzda birbirimizden ayrılırken Xav'ın gözlerine bakma deneyimini tarif etmek için yeterli bir kelime değil.

Ama o başını sallıyor. "Hayır. Az önce sana karşı tavırları çok yoğundu. Onu Selena'ya hiç böyle bakarken görmedim. Bir kez bile."

"Eh, tam olarak kırk sekiz gün sonra evlenecek ve hepsi bu. O zamana kadar elimizde olan tek şey bu ve eminim annen bunu da engelleyecektir. O ve Selena kazanır." Aşağıdaki yüzleşmeden gelen adrenalin azaldı ve derin bir umutsuzluk içimi boşaltıyor. Bu devasa felaketten sonra onunla tekrar birlikte olabilecek miyim, onu bile bilmiyorum.

Keşke şu anda annesine ne dediğini bilseydim.

XAVIER

Annemin bakışları bu bornoza yanık izleri bırakabilir, yemin ederim. Quooker musluğundan iki fincan çay hazırlarken elimden geldiğince bunu görmezden geliyorum. Annemle durumu açıklığa kavuşturur kavuşturmaz birini Ivy'ye götüreceğim. Tanrı biliyor ki, onu seks sonrası inşaatçısının çayından mahrum bırakmayacağım.

"Sadece biz varız," diyorum anneme. "Söylemen gerekeni söyle, gerçi Tanrı biliyor ki bu seni ilgilendirmez."

Ona karşı normalde kullandığım tondan daha keskin bir ses tonu kullanıyorum ama beni köşeye sıkıştırdı ve ben bu durumda kalmaya niyetim yok. Annem çünkü çocuk değil; bu işlerin nasıl yürüdüğünü iyi bilir.

"Birkaç gün önce ölmek üzere olan babana, düşünüyü öne almayı kabul ettiğine dair söz verdin."

"Evet, söyledim. Ve tam da istediğin gibi Wentworth'larla da anlaştım. O zamana kadar ne yapacağım, tam olarak benim işimden başka kimsenin işi değil."

"O küçük fahişeye ilişkine devam edersen, bu herkesin işi olur."

Kupaları tezgâha koyup demlenmelerini bekledim ve annemin gözlerine baktım. Bu aile için yaptıklarını ve yaptığım fedakarlığı artık kabul etmesinin zamanı gelmişti: her geçen gün daha da dayanılmaz hale gelen bir fedakarlık.

Sorun, elbette, her zaman olduğu gibi, annemle babamın da aynı fedakarlığı yapmış olmaları. Onlar, bir zamanlar kendilerine de aynı acımasız kaderin paylaştığı için, okuldaki yeni öğrencilerin hayatını cehenneme çevirmeye kararlı olan son sınıf öğrencileri gibiler.

"Birincisi, Ivy'ye karşı bu tür bir dil kullanmana tahammül edemem. Kesinlikle edemem.

Anlaşıldı mı?" O hoşnutsuz bir şekilde başını sallayarak kabul edene kadar kaşlarını kaldırıyorum.

"İkincisi, bu aile için görevimi yapıyorum ve bu sorumluluğu tek başıma üstlenmek zorundayım. O yüzden lütfen, o zamana kadar gerçekten olağanüstü bir kadınla vakit geçirmekte özgür olduğumu kabul et ve bu işi sağduyuyla yürütebileceğime güven. Dedikodulara yol açmak ya da seni ya da Wentworth'ları toplum içinde utandırmak gibi bir niyetim yok."

Annemin, birkaç saat önce sokakta azgın bir ergen gibi Ivy'yi öptüğümü bilmesine gerek yok.

"En azından korunuyor musun? Çünkü bu miras sırasının en son ihtiyacı olan şey, ortada bir piç çocuğun olmasıdır."

Bu terimi orijinal anlamıyla kullanıyor olabilir, ama yine de irkildim. Nedense, bu kullanım, küfür olarak kullanmaktan bile daha acımasız geliyor. Geçen hafta sonu Belvedere'de Ivy'nin yastıklarına yaslanıp çocuğumuzu emzirdiği o doğaüstü görüntü, ıslak bir balık gibi yüzüme tokat gibi çarptı. Onu korunmasız bir şekilde becerdiğimi, "korunmamızın" sadece onun sözü ve ona olan güvenimden ibaret olduğunu, annemin bilmesine gerek olmayan şeylerin giderek uzayan listesine ekliyorum.

Burada tek geçerli yol ahlaki öfke. "Bunu seninle tartışmayacağım."

Ivy'nin çay poşetini gereksiz bir şiddetle ezip çöp öğütücüsüne atıyorum. Umarım inşaatçı çayı istediği konusunda haklıdır, çünkü bu çay çok sert olacak. Tadı hafifletmek için bir çay kaşığı şeker ekliyorum.

Annem taktik değiştiriyor. "Madem ısrar ediyorsun. Umarım bu flört, düşününüzden sonra da devam etmez?" O zaman ona bakıyorum. "Tanrım, anne. Beni ne sanıyorsun? Tabii ki devam etmez."

"Seni manipüle etmek için ne tür hileler kullandığını asla bilemezsin. Ona para ödemen gerekecek mi? Eğer gerekirse, Wilkens'la konuş. O bir gizlilik anlaşması hazırlayabilir."

Titrek bir el ile sütü bardağa döktüm. "Burada işimiz bitti. Bu konuda söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Yakında bu ailenin reisi olacağını sanıyor olabilirsin," diye seslenir, ben Ivy'nin çayını alıp mutfaktan çıkarken, "ama güzel bir kadının önceliklerini altüst etme yeteneğini küçümsemek çok aptalca olur. Gerçekten çok aptalca. Bu tuzağa düşen ilk de Vere sen değilsin, sonun da olmayacaksın."

"Büyük Fiyasko"dan bu yana Xav'ı dört kez daha gördüm. Mümkün olduğunca sık Londra'ya gidip geliyor. Ya burada buluşuyoruz ya da o beni kafeden alıp buraya getiriyor, böylece birbirimizin kıyafetlerini yırtıp atıp, ben hala gizli olan "ailevi yükümlülüklerimle" yüzleşmek zorunda kalana ya da Flora ile vardiyam başlamak üzere olana kadar deli gibi sevişebiliyoruz.

Daha da tehlikeli olanı, bazen ilk birkaç dakika içinde birbirimizin cinsel organlarını havaya uçuruyoruz ve sonra birbirimize sarılmış halde, dünyanın neresine gitmeyi en çok istediğim (Venedik, açık ara farkla) ya da tüm zamanların en sevdiğimiz dizileri (benim için *Grosvenor*, onun için *Succession*. Anlayın artık) gibi güvenli, önemsiz, asla gerçekleşmeyecek şeylerden bahsederek zamanımızı geçiriyoruz.

Onunla başlamadan önce boş vaktim olduğu da yoktu, bu yüzden Dawn'dan, kafeden ve ikizlerden zaman ayırıp, milyonlarca iplik sayısına sahip çarşaflarında güzel bir tanrıya sarılıp saatlerimi geçirdiğim için sonsuz bir suçluluk duyuyorum, ama motive olduğunuzda zamanınızı ne kadar verimli kullanabileceğiniz şaşırtıcıdır — ve Xav ile birlikte olma ihtimali çılgın miktarda motivasyon sağlıyor. Bunu başarabilmek için kafedeki çalışma saatlerimi azalttım, ama kendime, Flora ile yaptığım tüm o güzel yolculuklar, market alışverişleri ve yemek derslerinden kazandığım paranın, kaybettiğim saatleri kat kat telafi ettiğini söylüyorum.

Xav ve ben durumumuz hakkında pek konuşmuyoruz. Söylenecek pek bir şey yok, değil mi? Annesi benden nefret ediyor, benim de kendi sorunlarım var ve bunları, tanım gereği hayatımda geçici bir varlık olan bir adamla paylaşmayacağım. Artık düşününe haftalar yerine günler sayarak geri sayım yapmıyorum.

Tam olarak 35 gün kaldı.

O düşün törenine çıktıktan sonra ne olacağı konusunda da konuşmadık. Yine, konuşmamıza gerek yok. Söylenecek bir şey yok. Xavier, aşk evliliği olmasa da karısını asla aldatmayacak bir adam ve ben de hiçbir koşulda onun metresi olmayı kabul edecek bir kız değilim. Başkasının kocasını sıkmezsin ve zaten benim hayatta kalma içgüdüm *o kadar da* kötü değil.

Ama onunla birlikteyken kelimelere gerek yok. Vücutlarımız her şeyi anlatıyor. Ellerimiz. Ağızlarımız. Birbirimize verdiğimiz tepkiler. Hepsı kafamın içinde o kadar sağır edici bir sesle konuşuyor ki, sürekli kendi düşüncelerimden kaçmaya çalışıyorum. Bana anlatmaya çalıştıkları şeyi dinlemeye gerçekten, gerçekten dayanamıyorum.

Flora'nın hazırlanmasını beklerken kendime bir fincan çay yapıyorum, böylece ona üniversiteye kadar eşlik edebileceğim. Tezgahın üzerinde bir yığın güzel, parlak dergi var — hepsi kalın Noel sayıları — bunlar bana Dawn'ın her yıl Noel havasına girmek için *Good Housekeeping* dergisinin Aralık sayısını satın alma geleneğini hatırlatıyor.

Geçen hafta, ona mutlu anıları canlandırması umuduyla bu yılın sayısını satın aldım ve görünüşe göre işe yaramış. Büyük ortak ziyaret alanındaki kanepede yan yana oturduk ve dergiyi kucağına yaydık, ben de sayfaları onun için çevirdim, çünkü elleri çok pürüzlü ve ince motor becerileri neredeyse hiç yok. Dawn'ın çok sevdiği Fern Britton kapaktaydı ve onun hakkında biraz sohbet ettik.

Çok güzel bir gündü.

Her neyse, burada *Good Housekeeping'den* iz yok. O dergi Flora için fazla orta yaşlı bir dergi olurdu, ama ben onu oldukça seviyorum. Harika ve uygun fiyatlı tarifleri var, ama ben sadece internetteki ücretsiz kısımlarını okuyorum. Çay poşetimi atmak için ada altındaki çöp kutusunun bulunduğu büyük çekmeceyi açtığımda,

Yumurta kabuğu parçaları ve yulaf lapası kalıntılarıyla kaplı başka bir dergi gördüm. Yaramaz Flora, geri dönüşümü düzgün yapmamış. Dergiyi çekip çıkardım ve üzerini silkeledim.

Siktir.

Tatler'a bakıyorum, çünkü parıldayan altın rengi bir elbiseyle, adeta bir şampanya kadehi gibi görünen kapakta kim var dersiniz, tabii ki lanet olası Selena Wentworth. Kahretsin. Flora bunu benim için atmış olmalı.

Derginin köşeleri nemli ve kapaktaki donmuş yulaf lapası tıpkı kustumuk gibi görünüyor. Çöp kutusundan dergi çıkarmak yeni bir dibe vuruş, ama makalenin her kelimesini nefretle okuyacağımı şimdiden biliyorum. Nemli bir süngerle, yiyecek parçalarının çoğunu dikkatlice temizliyorum ve ada masasına oturuyorum, sanki en kötü kabusum gerçek olmuş gibi kapağa bakıyorum (ki aslında öyle).

Beni rahatsız eden başlık değil — *OXFORD'UN GELECEK DÜŞESİ, NOEL'İ ŞIK BİR ŞEKİLDE NASIL KUTLAMAK GEREKTİĞİNİ ANLATIYOR* — her ne kadar Xav'ın babası resmen ölüm döşeğinde yatarken bu başlık bana son derece kötü bir zevk gibi gelse de.

Hayır. Asıl sorun, onun *Belvedere'deki salonda* durması, Constable'ın güzelce süslenmiş iki Noel ağacının arasından zar zor görünmesi ve bunun nedenini bilmesem de içime bir yumruk gibi oturması. Çok tuhaf. Objektif olarak süper model seviyesinde güzel, ama ona cinsel açıdan kıskançlık duymuyorum. Xav'ın ona karşı hiçbir hissi olmadığı ve benim vücuduma *çok* açık *bir şekilde* ilgi duyduğu ortadayken nasıl kıskançlık duyabilirim ki? Garip bir şekilde, sanki zaten malikanenin hanımıymış gibi utanmadan Belvedere'de duruyor olması beni çok daha fazla kışkırtıyor. Bu durum bende ciddi bir tiksinti uyandırıyor.

Flora'nın gelmediğinden emin olmak için arkamı hızlıca kontrol ettikten sonra, dergiyi açıp sabırsız parmaklarımla birbirine yapışmış sayfaları ayırarak ana makaleye ulaşıyorum.

Siktir.

Kim daha iyi görünüyor bilmiyorum, o mu yoksa ev mi? Salon son derece şık bir şekilde dekore edilmiş, ancak bu fotoğrafın aylar önce, muhtemelen yaz ortasında çekilmiş olduğundan eminim. Duvarların koyu yeşil ipek rengi, ağacın üzerindeki altın temalı süslemeler ve, itiraf etmekten nefret etsem de, Selena'nın altın rengi elbisesi için inanılmaz bir arka plan oluşturuyor. Üç sevimli spanyel, Sean, Roger ve Pierce, tartan papyonları takmış, itaatkar bir şekilde onun yanında oturuyor. Derin bir nefes alıp Selena'yı incelemek için biraz daha yaklaşıyorum.

Bu makale biraz *çılıgınca* gelse de, o kesinlikle bir malikanenin hanımı gibi görünüyor, benim asla ulaşamayacağım bir şekilde. Onun iyi bir aileden geldiği hemen anlaşılıyor. Cildi kusursuz, duruşu dik ve koyu renk saçları, *Rüzgar Gibi Geçti filmindeki gibi* muhteşem ve pürüzsüz bukleler halinde. Straplez ve payetlerle kaplı altın rengi elbise, şimdiye kadar gördüğüm en zarif şey. Ülkedeki her züppe erkeğin açmak isteyeceği bir hediye gibi görünüyor.

Ve çok yakında, Xavier o erkek olacak. Bu

düşünce midemi bulandırıyor.

Bir sonraki sayfaya geçmeme izin verilmeden önce, fotoğraflardan çok daha az ilginç olan makalenin sözlerini okumaya zorluyorum kendimi. Kahretsin. Selena'nın ailesinin işine yoğun bir şekilde dahil olduğunu ve temelde Wentworth markasının yüzü olduğunu biliyordum, ama tüm yaşam tarzı bölümünden sorumlu olduğunu ya da bu bölümün kurulmasına öncülük ettiğini fark etmemiştim. Hem etkileyici hem de ürkütücü.

Arka sayfadaki çift sayfa yayını, gerçekten midemi bulandırıyor. Abartmıyorum. Burun deliklerimden yavaşça nefes veriyorum. Kendimi biraz sinirli bir ejderha gibi hissediyorum. Yemin ederim ateş püskürtebilirim.

Fotoğrafın muhteşem olduğu inkar edilemez. Öyle ki, insanı bayıltıracak kadar güzel, ki bu da durumu daha da kötüleştiriyor. Size durumu anlatayım:

Her yerden, tam da o lanet olası limonlukta çekilmiş, bu malikanede (o günah yuvası leylak rengi yatak odası dışında) Xav ve benim için kutsal sayılan tek yer.

Gece vakti ve aptalca uzun bir yemek masası, odanın neredeyse tüm uzunluğu boyunca yerleştirilmiş.

Her yerde altın ve camdan yapılmış fırtına fenerleri var. Her yerde. Xav bana oral seks yapıp göğüslerime boşaldığında oturduğum taş çıkıntının arkasında, masanın arkasında kümelenmişler; içlerinde kalın, kremi beyaz mumlar titriyor ve etraflarına kırmızı süsler serpiştirilmiş.

Çok güzeller.

Masa da öyle. Gerçekten inanılmaz. Her şey o kadar çok detayla süslenmiş ki, yaratıcı ruhum tüm bu büyüünün içinde şarkı söylerken, zavallı kalbim bu fotoğraf çekiminin anlamı karşısında parçalanıyor. Renk şeması beyaz, şeffaf, kırmızı ve altın rengi; masa mumlar, porselenler, kristaller, yeşillikler, kurdeleler, fındıkkıranlar, süsler ve şenlikli bir masada olmasını isteyeceğiniz her şeyle dolu (gerçi gerçek servis tabaklarını nereye koyacağınızı Tanrı bilir — masa tıka basa dolu). Etkisi muhteşem ve bir yanımda bir büyüteç alıp her küçük detayı incelemek, tüm bunları bu kadar göz kamaştırıcı bir şekilde nasıl bir araya getirdiklerini anlamak istiyorum. Köşede şöyle yazıyor: *Tüm masa süslemeleri Wentworth Home'dan satın alınabilir.*

En kötüsü ise, Selena yine straplez, koyu kırmızı bir sütun elbiseyle mükemmel görünürken, yakışıklı sevgilisi, güzel Lord Xavier de Vere, beyaz kravat takmış. Yakışıklı diyorum derken, ülkedeki her kadının muhtemelen Selena'nın yüzüne sigarasını söndürürken onun o görüntüsüne mastürbasyon yaptığını kastediyorum. Eğer o Beyaz Atlı Prens ise, sonsuza dek mutlu yaşamayı zavallı yaşlı Cinders ile geçirmeyi tercih etmemiş.

Tanrım, hayır.

O, kendine ait bir Kalp Kraliçesi seçmiş.

İşte o anda gözyaşlarım akmaya başlıyor ve kendimden çok utanıyorum, özellikle de dergiyi çantama gizlice sokup —üzerine yapışmış yulaf lapası parçalarıyla birlikte— yatak odamın rahat rahatlığında, kendimi tamamen bırakabileceğim bir yerde aғlamam gerektiği gibi korkunç bir düşünceye kapıldığımda. Ama tabii ki bunu yapmıyorum. Flora mutfaka gürültüyle girdiğinde onu saklayacak kadar hızlı olamıyorum. O biraz kaotik,

anladım. Muhtemelen hayatının bu noktasına kadar kendisi için hiçbir şey yapmak zorunda kalmamış olmasından kaynaklanıyor. Dağınık ama sevimli. Hepimiz erken büyümek zorunda kalmadık ve onun da kalmamış olmasına seviniyorum. Yüzümü görünce nefesini tutuyor — o da algısı güçlüdür — ve yanıma doğru ilerliyor, beni kollarına alabilmek için muhteşem yeşil Goyard çantasını masanın üzerine atıyor. İkizlere doğum günleri için o çantanın Primark'tan alınmış kopyalarını almıştım; Flora'nın gerçek çantasını görseler ölürlerd.

"Oh, hayır!" diye bağıyor, neye baktığımı fark edince. "Hayır, ona bakma. Kahretsin, onu attığımı sanıyordum." Arkamda durup kollarıyla beni sarmalıyor.

Bu çok saçma olduğu için burnumu sertçe çekiyorum. Utanç verici. "Atmıştın. Tam bir ezik gibi çöp kutusundan çıkardım. Neyim var bilmiyorum. Ve o da kendinden çok memnun görünüyor."

Son cümleyi tükürdüm ve kulağa çok cadalozca geldi. Genelde cadaloz olmamakla gurur duyarım, çünkü herkesin başa çıkması gereken kendi sorunları vardır ve kimsenin benim yargılamama ihtiyacı yoktur, ama konu Selena Wentworth'a gelince bunu durdurmak gerçekten zor. Tabii ki kendinden memnun görünüyor. Lanet olası masalın tamamını yaşıyor.

Ama Flora kulağıma doğru gülüyor, bu da yardımcı oluyor. Hâlâ bana sarılıyor. "Haklısın. Acaba çekim için kıçındaki çubuğu çıkarmış mıdır?"

Parmaklarımı fotoğrafın üzerinde gezdiriyorum. Evet, hâlâ serada çekilen fotoğrafa takılmış durumdayım. "Ne zaman çekildi bu?"

"Temmuz, sanırım? Haziran? Yazın bir zamanında. Hava çok sıcaktı. Her şey tam çiçek açmış olduğu için pencerelerin önünde çekim yapmaktan kaçınmak zorunda kaldılar."

O yılın o zamanında serada hava boğucu olmalıydı diye düşünerek kendimi teselli ediyorum. Bu ayın başlarında Xav'la oynaşırken hava yeterince sıcaktı. "Büyük bir operasyon olmalı."

"Devasa. Annem saçını başını yoluyordu. Ama Selena'yı seviyor, o yüzden katlandı."

Bu canımı yakıyor, çünkü düşes o hafta sonu beni zar zor tolere etmişti ve şu anda benden açıkça nefret ediyor, ama bu tam olarak bir sürpriz değil. Ne de olsa, o Selena'nın annesiyle çok yakın arkadaş. Onu, değerli ilk çocuğu için kelimenin tam anlamıyla özenle seçmişti.

"Eğer teselli olacaksa," diyor Flora, beni bırakıp yanıma gelerek, "bunların hiçbirisi onu mutlu etmeyecek. Selena'yı kastediyorum. Ya da Ben'in ısrarla ona dediği gibi Slinky'yi. Bu Xav'ı deli ediyor."

Ona bakarak gözlerimi kırpyorum. "Ne demek, onu mutlu etmeyecek? Çünkü ona aşık değil mi?" Xav hakkında o kelimeyi söylemek karnımda bir karıncalanma ve tuhaf bir his uyandırıyor.

"Şey, tabii ki o da var, ama o öyle bir yapıya sahip değil." Eminim orada kendinden memnun görünüyor çünkü bu onun için yeni bir dönüm noktası, değil mi? Gelecekteki evinde, bir ulusal derginin kapağında, couture giysiler giymiş, tüm ürünleriyle ve tabii ki kardeşimle çevrili. Bu da tamamlanan bir başka hedef. Ama artık bu bittiğine göre, daha fazlasını isteyecek. Bir an durup yüzünü buruşturdu. "Bu onun

—yani, tabii ki oldukça maddiyatçı, ben de öyleyim. Daha çok kendine karşı çok sert olması. Sırada ne var? Daha büyük ne var? Tırmanılacak bir sonraki dağ ne?’

Gözlerimi tekrar aşağıya çevirip, Selena’yı incelerken güzel Xavier’imi zihnimden çıkarmak için çok uğraşıyorum. Kesinlikle ürkütücü görünüyor. Buz kraliçesi seviyesinde korkutucu. Acaba Flora’nın ona bakışı doğru mu? Xav’ı kapmışken, hayatındaki bu durumdan cidden memnun olamaz mı? Ona aşık olmasa bile, sonunda Belvedere’nin hanımı olacak. Bu, onun için bile kesinlikle #sonhedef değil mi?

Kızın biraz çimlere dokunması ve "Wi\$h Li\$t"i daha sık dinlemesi lazım. Bazı insanlar gerçekten çok nankör.

DAWN, özellikle bana karşı, okumanın gücü hakkında sürekli gevezelik ederdi. Buna süper güç derdi.

"A-level sınavlarını geçemedin, ama yine de süper gücünü geliştirebilirsin," derdi hep. Tam bir kütüphaneci gibi konuşurdu.

Birkaç yıl önce, hastalanmadan önce bir kütüphaneci konferansına gitmişti ve orada onu çok etkileyen bir konuşmacı vardı. "Düşünen sınıf"ın ortaya çıkacağını ve diğer herkesin akılsız bir "kaydırma sınıfında" sıkışıp kalacağını, düşünce sınıfının ise tüm kararları alıp tüm başarıların tadını çıkaracağını söylemişti. Onları, yüzlerine bir ekran yapıştırılmış halde bütün gün ortalıkta dolaşan *WALL-E* filmindeki insanlar gibi gösterdi, ki dürüst olmak gerekirse, bu da o hale gelmemek için oldukça iyi bir motivasyondur.

"Kız kardeşlerinin kaydırma sınıfının bir parçası olacağından endişeleniyorum," derdi. "Bu konuda çok endişeliyim. Ama senin öyle olmayacağını düşünüyorum Ivy, çünkü aldığın eğitimi ne kadar küçümsersen küçümsesen de, eski bir ruhun ve meraklı bir beynin var. Daha iyisini yapabileceğini biliyorum."

"*Daha iyisini*" derken seks işçisi ya da kafe garsonunu kastetmediğinden eminim.

Bana çok erken başlamıştı. Aslında babamla birlikte olur olmaz başlamıştı. Ve ben on iki yaşındayken, Daphne du Maurier dönemine hazır olduğumu ilan etti. *Jamaica Inn*'e atladım ve onu yuttum, ama *Rebecca*'yı elime verdiğinde, sertçe direndim.

"Çok sıkıcı," diye sızlandığımı hatırlıyorum. "Hepsi sadece betimlemelerden ibaret." Elbette, ilk cümlelerin ikonik olması gerektiğini anlıyordum, ama ondan sonra sayfa sayfa orman gülleri ve benzeri şeylerden bahsediliyordu. İlk bölümü geçemedim.

Her zaman pratik düşünen üvey annem ne yaptı biliyor musunuz?

Bana ikinci bölüme atlamamı söyledi ve işte böylece, kitaba aşık oldum.

Sanırım o günden beri her yıl *Rebecca*'yı okudum ve ilk bölümü okumaya hiç zahmet etmedim. Küfür mü? Belki, ama Dawn kitaplara karşı her zaman... saygısız olmuştur. Bir kitap sever olarak, o entelektüel bir snobdan olabildiğince uzak biridir.

Onunla kitaplar hakkında sohbet etmek, en çok özlediğim şeylerden biri. Zevklerimiz farklıdır — o eski usul aile gerilim romanlarını sever, ben ise romantik romanlara bayılırım — ama yine de birbirimize o sırada okuduğumuz kitapları anlatmayı çok severdik. Şimdi onu ziyarete gittiğimde ona gerilim romanları ve rahatlatıcı polisiye romanlar okuyorum, ancak okumak onu sakinleştiriyor gibi görünse de, kitaplar onun demansının tüm o çirkin, dolambaçlı dallarını aşamıyor.

Her neyse, tüm bunları düşünmemin sebebi, dün gece o dergiyi gördükten sonra, *Rebecca* romanındaki anlatıcı olduğum çok garip bir rüya görmüş olmam. (Onun adının, yaratıcısı gibi Daphne olduğunu hayal etmeyi seviyorum, ancak genç halim onun için Aurelia, Elowen veya Viola gibi olabildiğince romantik ve sıra dışı isimler bulmaya çalışırdı.) Manderley'deydim, ama aslında orası Belvedere'ydi ve ben, Xav'ı umutsuzca ararken Caroline de Winter gibi giyinmişim.

Ama Belvedere'deki ana merdivenin üzerinde asılı duran büyük yağlı boya portreye baktığımda, orada Caroline de Winter değil, dergideki sayfada gördüğüm o aynı kırmızı elbiseyi giymiş Selena Wentworth vardı. Bir de baktım ki, o en üst basamakta belirmiş, bana o kadar kendini beğenmiş bir gülümseme atmış ki, açıkçası kötülüğe sınırlı bir gülümsemeydi, "O benim," diye fısıldadı ve beni lanet merdivenlerden aşağı itti.

Xav ve ben, birbirimizi görmediğimiz her gün yaptığımız gibi mesajlaşıyoruz.

Bu akşam Flora ile bir partiye gidiyorum.

Bir 21. yaş günü partisi. Harry adında şık bir adam. Her yer pisliklerle mi dolu olacak?

Hepsinin adı Harry değil mi zaten?

Küçük kız kardeşinin, Harry'yi kendisinin bekaretini bozabilecek adam olarak gözüne kestirdiğinden bahsetmiyorum. Geçen ay oradayken, pub'ın dışında Belvedere'nin bahçıvanlarından biriyle küstahça bir öpüşme sahnesi yaşatmıştı ki bu beni hem çok sevindirdi hem de gururlandırdı, ama görünüşe göre uygun erkek adaylarının sayısını artırmaya çalışıyor.

Bunun da ihtiyacım olan en son şey olduğunu söylemiyorum. Yorgunum. Dawn'ın gün batımı sendromu kötüleşiyor ve geçen hafta üç kez bakım evine çağırıldım. Kızların Noel'den önce sınavları var ve kesinlikle gerektiği kadar çalışmıyorlar, en azından her akşam başlarına silah dayayacak biri olmadan çalışmıyorlar. Ve Xav'ın gölgelerde becerdiği kızdan öteye asla bir şey olamayacağım, hayatımın bu kısa, parlak mutluluk ve doğruluk anlarından daha iyi bir hal almayacağı gerçeği yüzünden kendimi oldukça kırılğan hissediyorum. Yani, şık genç serserilerle dolu berbat bir partide Flora'nın özel kanat kadını olmaya kesinlikle ihtiyacım yok.

Ama o bana yalvardı. Ve ben de ona söz verdim. Söz konusu adam hemen cevap verdi.

XAV:

Oh, lanet olsun.

Ne?

Şey...

NE?

İyi haber, ben de gidiyorum. Kötü haber, Selena da benimle gelecek. Sanırım Harry, onun ikinci dereceden kuzeni.

Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?

Flora bunu nasıl bilmez?

Sosyal planlarımızı konuşmayız. Akraba olduklarını bildiğinden bile emin değilim. F&H'nin birbirini tanıdığını ben de kesinlikle bilmiyordum.

Başım dönüyor. Kahrolası ensest ilişkili züppe insanlar. Xav bu gece Londra'da olacak. Benimle aynı partide olacak, onun ait olduğu ama benim kesinlikle ait olmadığım bir partide, ve kolunda dört hafta sonra evleneceği kadın olacak.

dört hafta sonra evleneceği kadın olacak. Tam olarak yirmi sekiz gün sonra.

Gidemem. Seni onunla göremem. Flora sizinle gelemem mi?

Lütfen gel, tatlım. Lütfen. S'yi senden uzak tutacağım. Seni görmem lazım.

O zaman öyle olsun.

Ona hayır demem imkansız.

En kötüsü de, ben de onu aynı derecede görmeye ihtiyacım var.

THE TWENTY-FIRST, Mall'daki büyük bir salonda. Sanırım eskiden bir hükümet binasıymış. Muhteşem, devasa bir mekan ve parti için tonlarca renkli ışık ve süslü dekorlarla ciddi şekilde süslenmiş. Boyalı tavanların renkleri — rokoko tarzı diyebilirim— ışıklar yüzünden bozulmuş ama hoş bir şekilde. Dans pisti olacağını tahmin ettiğim alanın etrafında alçak beyaz kanepeler ve cam masalar var, her yerde devasa saksı bitkileri ve bu tarihi ortamda gerçekten havalı bir odak noktası oluşturan devasa bir cam bar. Tepsi üstüne tepsi şampanya kadehi ile dolaşan garsonlar da hep manken gibi görünüyor.

Genel etki akıl almaz ve bütçeyi düşünmek beynimi yoruyor. Vay anasını, bu Belvedere'deki parti dışında şahsen hiç görmediğim türden bir ayrıcalık ve aşırılık. Bu Harry denen çocuk yirmi bir yaşında ve reşit olmasını kutlamak için on binlerce pound harcanıyor.

İkizler asla buna sahip olamayacak. Yetişkinliğe fanfarlarla giriş yapmak yerine, yıllarca süren bitmek bilmeyen bir eziyet ve cimrilik döngüsünün içine süzülecekler ve hâlâ çocukça olan iyimserlikleri aşınacak. Binlerce kesikle yetişkinliğe geçiş. On sekiz yaşına geldiklerinde, geçimlerini kendileri sağlamaları gerekecek — tabii bir tür üniversite bursu almazlarsa. Şu anda derslerine ne kadar gayret gösterdiklerini düşünürsek, bunun olasılığını sıfıra yakın olarak değerlendiririm. Herhangi bir mucize olmazsa, yirmi bir yaşına geldiklerinde, sanki hep yetişkinmiş gibi hissedecekler.

Yine de, kıskançlık hiç hoş bir şey değildir, özellikle de birinin cömert misafirperverliğinden yararlanıyorsan. Böyle bir balonun içinde büyüyen Harry'ye hakkını vermek lazım. Umarım en azından bu gece Flora'yı öpecek kadar sağduyulu olur, çünkü hiçbir erkek ondan daha iyisini bulamaz.

Evet. İşte bu. Sadece onun için burada olduğumu hatırlamam gerekiyor. Xav'a kibarca selam vereceğim, sonra onu ve nişanlısını lanet bir veba gibi kaçınacağım, Flora'nın yanında kalacağım, onu doğum günü çocuğuyla eşleştirdiğimde ise sessizce ortadan kaybolacağım. Bu kusursuz bir plan, özellikle de aptalca bir şekilde onun elbise ödünç verme teklifini reddedip, aslen H&M'den alınmış ve gardırobumun en arkasında duran sade siyah bir askılı elbise giydiğim için. Genelde bu elbise bana dar ve seksi gelir, ama burada, sanki tasarımcı kıyafetleri giymek için doğmuş gibi görünen tüm bu göz alıcı gençlerin arasında, sadece ucuz ve çirkin hissettiriyor.

Xav ve Selena'nın gelmesini beklerken Flora'yı sorguya çekiyorum.

"Yani Harry ve Selena'nın akraba olduğunu gerçekten bilmiyor muydun?"

"Hayır!" diye inliyor. "Hiçbir fikrim yoktu! Yani, ikinci dereceden kuzen... Zaten bunun ne anlama geldiğini kim bilir ki?"

"Ben bilmiyorum." Koridorunda aile ağacı asılı olan kişi o. Elimi koluna koyuyorum. "Endişelenme canım. En azından onu görebiliyorum."

Kimin kastettiğini çok iyi biliyor.

İçimdeki garip, karanlık bir yanıma da Selena'yı yakından incelemek için sabırsızlanıyor. Onu Belvedere'deki *Grosvenor* partisinde görmüştüm elbette, ama o zamanlar onu hiç tanıımıyordum. Benim için hiçbir önemi yoktu. Şimdi ise, kısa sürede benim dünyamın merkezi haline gelen adamla hayatının geri kalanını —yıllar boyunca— geçirecek olan kadın ve bilinmez, berbat nedenlerden dolayı, onu incelemeye dair sapkın bir istek duyuyorum. Her ayrıntısını didik didik incelemek istiyorum. Xav'ın, evlenecekleri

. Düz karnına bakıp, onun çocuğuyla şişmiş halini hayal etmek.

Lanet olsun.

Bu gece hiç olmadığı kadar kötü bir şekilde çöküyorum ve bunun sebebi, burada kendimi çok yetersiz hissetmem olmalı. Xav'ın annesi ilişkimizi öğrendiğinde hissettiğim gibi hissediyorum: küçük, ucuz ve önemsiz. Zengin, havallı insanların bol olduğu Alchemy'de hissettiklerimden çok farklı. Orada bir rolüm vardı. Etkileyiciydim. Cinselliğimi sergilerdim; kendimi güçlü hissedirdim.

Şimdi ise davetsiz misafir gibi hissediyorum, ya da önlük giyip kanepeleri dağıtmaya yardım etmem gerektiğini düşünüyorum.

Aptal, aptal, aptal.

Flora bana dehşetle bakıyor ve ben ne kadar mızımızlandığımı fark ediyorum.

"Gerçekten. Ben iyiyim. Benim için endişelenme. Ben büyük bir kıyım. Başa çıkabilirim."

Yüzünü buruşturuyor. Onu ikna edebildiğimi sanmıyorum. "Eğer teselli olacaksa, göğüslerin muhteşem görünüyor. Eminim gözlerini senden ayıramayacaktır."

Ona hafifçe gülümsüyorum. Elbisem biraz açık saçık olabilir — sonuçta, yakası çok dekolte — ama hayatımdaki tüm endişeler arasında, göğüslerim beni geceleri uykusuz bırakacak türden bir sorun değil. Bu kızlar altın değerinde.

"Teşekkürler. Şimdi, Harry ile planın ne olduğunu söyle."

"Şey," diye başlıyor, "İmo saat dokuz civarında burada olur — akşam yemeğinden direkt buraya gelecek — ve beni onların grubuyla dans ettireceğine söz verdi, o yüzden ben de oradan devam edeceğim."

Başımı sallıyorum. İmo, Flora'nın okuldan arkadaşı, görünüşe göre başka bir Londra üniversitesinde okuyor. Harry'nin küçük kardeşiyle çıkıyor. Flora, bir gece hep birlikte şehirde dışarı çıktıklarında Harry ile tanışmış ve birbirlerine ilgiyle bakmışlar, ama daha fazlası olmamış. Her neyse, öyle bir şey. Bana anlattığında hikaye oldukça karmaşıktı. Ama Harry'nin doğum günü partisine Flora'ya davet gönderilmesini sağlayacak kadar kimya vardı.

Sonuç olarak, Flora Harry'yi tanıyor olsa da, ortak arkadaşları İmo ve tek başına gelmekten pek rahat hissetmedi. İşte buradayım: kanat kadını, bekar arkadaş ve ne dersiniz deyin, gece boyu parti yapmaya niyetli bu muhteşem, parlak, ayrıcalıklı yirmili yaşlardakilerden bir milyon yıl daha yaşlı hissediyorum.

Gerçekten daha çok kanat kadını, daha az bekar arkadaş olmaya çalışmalıyım. Derin bir nefes alıp yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum. "Harika. Sadece planı unutma. Dans pistinin ortasına geç ve bir striptizci gibi dans et, onu anında kaparsın. Olmazsa da, biraz para kazanmış olursun."

O kahkahalarla gülüyor, ben de içimden bir parça eğleniyorum. Bu konuda ona tavsiyede bulunmak için ne kadar uygun bir kişi olduğumdan haberi bile yok. Alchemy's Playroom'da yaptığım numaralar. Orada sahnede dans eden ve sonunda zengin, yakışıklı üyelerden biriyle değil, ikisiyle birden evlenen arkadaşım Darcy — ne şanslı kadın — bu işin ustasıydı ve bana bildiği her şeyi öğretti.

Bu küçük, asil kanlı masumlara sergileyebileceğim şov. Hiçbir fikirleri yok.

Model gibi bir erkek garson, barda bize, sanırım çiğ balık olan ve ciddi şekilde sümüksü görünen bir tepsiyle yaklaşıyor. Elimden geldiğince kibarca başımı sallıyorum, ama tüm yemekler böyleyse başım belada demektir. Yemek konusunda oldukça basitim — lüks yemeklerle aram iyi değildir ve hiç olmamıştır. Keşke dışarı çıkmadan önce bir sandviç yeseydim. Barda hızlıca etrafa bir göz attığımda, popcorn ya da fındık gibi, iştahımı açacak hiçbir şeyin olmadığını görüyorum. Bu durumda, bu votka tonikini yavaşça içmem gerekecek, eğer...

"İyi akşamlar."

Bu Xavier'in sesi. Artık her yerde tanırım. Ve her zamanki gibi otoriter, mükemmel bir şekilde yetiştirilmiş gibi gelse de, sesindeki tereddüt tonunu algılayabiliyorum. Kendimi hazırlayıp atıştırmalık aramaktan vazgeçip arkamı dönüyorum ve aman Tanrım.

Lacivert blazer, kot pantolon ve tertemiz beyaz gömleği içinde, yüzünden özenle taranmış siyah saçlarıyla, yakışıklı, kusursuz ve yürek parçalayıcı derecede mükemmel görünüyor. Selena, kısa kırmızı bir elbiseyle yanında duruyor ama Tanrıya şükür birbirlerine dokunmuyorlar. Gözlerimiz buluşuyor ve birbirimize milyonlarca kelimeyi anlattığımızı hissediyorum, sonra yüzü gevşeyip gülümsüyor ve Flora'yı kucaklıyor.

Kucaklaşırken, cesaretimi toplayıp Selena'ya iyice bir bakış atıyorum. Bunu yapmak kolay çünkü o bana bakmıyor bile. Yan tarafa bakıyor, yüzü, tahminimce ustaca gizlenmiş bir sıkıntıdan ibaret boş bir maske gibi. Bunun ona göre bir ortam olduğunu hayal edemiyorum.

Ama o çok güzel, sadece çok güzel, ve harika genler ile tonlarca paranın birleşmesinden doğan kusursuzluğa sahip. Kırmızı elbisesi A kesim ve belli belirsiz altmışlar tarzında, ama zarafet saçan ağır bir kumaştan yapılmış. Benim dandik, sentetik, ucuz giysilerim gibi değil. Ayrıca benden farklı olarak, göğüslerini ortaya çıkarmamış. Cildi o kadar pürüzsüz ki, yüz serumlarının, kolajenin ya da, bilmiyorum, vitamin serumlarının reklamını yapabilir. Harika bacakları var — benden kesinlikle birkaç santim daha uzun — ve zarif, küçük babetler giyiyor. Bilirsiniz, çünkü giyebilir.

Onu iyice süzüyorum, açgözlü küçük beynim, Xav'ın kız kardeşini selamlaması için geçen birkaç saniye içinde ondan alabileceği kadar çok bilgiyi emiyor. Estetik açıdan, o ve Xav birbirlerine çok yaklaşıyorlar. Pinterest'teki "Hayat Hedefleri" panosunda görebileceğiniz türden bir çiftte benziyorlar; özel jetlerinden rahatça iniyorlar, yatlarında vakit geçiriyorlar ya da kırmızı halıda yürüyorlar. İkisi de muhteşem, uzun boylu ve eski para zarafetine sahipler.

Ama mesele şu: Onlar, birbirlerine dokunmadan özel bir yere gidemedikleri için sokakta durup öpüşen türden bir çiftte benzemiyorlar. Ben ve Xav gibi değil.

Onlar model bir çift, gerçek bir çift değil.

Xav, Flora'dan uzaklaşıp bana doğru bir adım atıyor. Hızlıca başını sallıyor. "Ivy. Seni tekrar görmek güzel." Sesindeki o yavan, ilgisiz nezaket beni resmen çarmıha geçiriyor. Ama bana öpücük vermek için öne doğru eğildiğinde, "Merhaba, tatlım," diye fısıldıyor.

Bu sefer ilgisiz değil. Bu sefer ilgi *dolu*. Ve içimden bir parça daha ölüyor. Kokusu inanılmaz, yani tam olarak kendisi gibi kokuyor. Dünyadaki en sevdiğim koku. *Eau de Xavier*. Diğer yanağıma öpücük kondurmak için yaklaşırken gözlerimiz kilitleniyor, yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta ve bunun onu da mahvettiğinin kesin kanıtını görüyorum. "Çok güzelsin," diye mırıldanıyor diğer yanağıma dokunurken.

Geri çekildiğinde kendini toparlamış, ben ise o kadar çok güzel gülümsemeye çalışıyorum ki muhtemelen köyün delisi gibi görünüyorum. Selena, Flora'ya çift öpücük vermek için yanına yaklaşmış, Xav ise o geri çekilirken boğazını temizliyor.

"Ivy, bu benim nişanlım Selena. Selena, Flora'nın arkadaşı Ivy ile tanış." O korkunç N-kelimesini söylediğinde ilgisizliği geri dönüyor. Onu nişanlısı olarak tanıtırken hiçbir sevgi, hiçbir gurur yok. Ve o da bana kesinlikle sıfır ilgi gösteriyor, kıyafet seçimime attığı yarım yamalak bir bakış dışında, ki o da belirsiz bir tiksinti ifadesiyle son buluyor.

Onun gözünde ben bir hiçim, kalitesiz bir elbise giymiş, tamamen rastgele biriyim. Beni hiç düşünürse, muhtemelen kapı görevlilerini nasıl geçebildiğimi merak etmek için olacaktır.

Bu akşam, şişkinlik ve gerginliğin, sonsuzluk ve geçiciliğin en tuhaf karışımı. Benden on yaş küçük insanların sarhoş olup, muhtemelen son hit şarkılara dans ettiği bir odada olmaktansa, başka herhangi bir yerde olmayı tercih ederdim.

Kendimi yüz yaşında hissediyorum.

Ama yine de Ivy burada ve birkaç saatliğine aynı havayı soluduğumuzu bilmek için tüm bunlara katlanacağım. Onu Flora ile birlikte görmeye devam ediyorum. Konuşmaya, daha sonra Selena'yı geç bir akşam yemeğine çıkaracağımı eklemeyi başardım. Ivy'ye veda edemeyebilirim ve onun, kendi isteğiyle kaçtığını düşünmesine dayanmamam.

Nişanlım ve ben, Selena'nın uzak bir kuzeni olan Harry'nin annesiyle zoraki bir sohbet yapıyoruz. Gözümün ucuyla, kız kardeşim dans pistinin orada doğum günü çocuğuyla konuşuyor ve neredeyse kesinlikle flört ediyor, ama Ivy'yi bir süredir görmedim. Önemsiz şeyler konuşup onu aramaya çalışırken bir el koluma dokunuyor. Dönüp baktığımda, dehşetle Ivy'nin yüzünün gözyaşlarıyla ıslanmış ve lekeli olduğunu görüyorum.

"Böldüğüm için çok üzgünüm," diyor panik içinde fısıldayarak. "Ama Flora'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Affedersiniz," diye diğerlerine mırıldanarak onu bir kenara çekiyorum. Sonra, daha acil bir sesle: "Ne oldu?"

Ne oldu?"

Başını salladı. "Sadece gitmem gerekiyor ve Flora'yı ortada bırakmak istemiyorum. Ama bir süre önce biriyile konuşmaya gittiğinden beri onu görmedim ve ne yapacağımı bilmiyorum."

"Orada Harry'nin yanında. O iyi. Bana ne olduğunu söyle. Nasıl yardımcı olabilirim?" Yine başını salladı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Önemli bir şey değil. Sadece bir aile meselesi."

"Ivy." Harry'nin annesinin bu etkinliği nasıl planladığını gerçekten merak ediyor gibi görünen Selena'ya bir göz attım, sonra ellerimi Ivy'nin omuzlarına koydum. Nasıl görüldüğü umurumda değil. Açıkça çok üzgün ve beni başından savmasına izin vermeyeceğim. "Beni dinle. Ne olursa olsun, seninle geliyorum. Hayır, hayır. Bana öyle bakma. Tartışmaya açık değil. Konu kapanmıştır."

Nişanlıma dönüyorum. "Flora'nın arkadaşının ailesinde acil bir durum var ve gidip yardım etmem gerekiyor."

Çok üzgünüm. Seni bir taksiye bindireyim mi, yoksa burada mı kalacaksın?"

Selena benden, Ivy'nin gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne, sonra da akrabasına baktı. Onun adına söylemek gerekirse, Ivy'yi ciddi bir tehdit olarak görmese de, onu terk ettiğim için ortalığı velveleye vermedi. Ivy gibi insanlar, nişanlım gibi insanların radarına bile girmez. Sanki "*Neden bu kıza zamanını harcıyorsun ki?*" der gibi bir kaşını kaldırıyor. Ben bunu görmezden geliyorum. "Biraz kalacağım."

Başımı sallıyorum. "Anladım. Lütfen Flora'ya haber verir misin? Ivy ve benim aceleyle çıkmamız gerektiğini söyler misin?" O artık aileden sayılır. Biraz yardım etmesi ona zarar vermez.

Gardıroptan paltolarımızı alırsız ve Ivy'yi dışarıya, taksi durağına götürürüm. Hâlâ sessizce ağlıyor. "Nereye gidiyoruz?"

Tereddüt ediyor. "Taksiyle çok pahalıya mal olur."

"Tekrar söylüyorum, tartışmaya açık değil." Taksi şoförüne gideceğimiz yeri söyleyebilmek için açık yolcu penceresinin yanında duruyorum ve ses tonumdaki kararlılık onu etkiliyor olmalı ki, gözyaşları arasında iç çekiyor.

"Harlesden'deki St Agnes Bakım Evi, lütfen."

Adresi taksi şoförüne tekrar ediyorum ve yolcu kapısını açıyorum. "Bin." Emniyet kemerini takmasına yardım ediyorum ve ona yakın olabilmek için orta koltuğa oturuyorum. O kemerini takıp taksi

Mall'dan ayrılmaya başladıktan sonra kolumu onun arkasına dolayarak onu kendime sıkıca çekiyorum, tedbir olarak diğer kolumu da ona doluyorum.

"Tatlım," diye saçlarına fısıldıyorum, "şimdi sır saklamanın sırası değil. Tanrı aşkına, bana ne haltlar döndüğünü ve nasıl yardım edebileceğimi söyle."

"Yardım edemezsin," diye hıçkırarak cevap verdi. "Kimse edemez."

"Peki, bu doğru olsa bile, senin yanında olabilirim. En azından şimdilik. Hadi, anlat." Uzun bir sessizlik. Sonra: "Üvey annem. Kendini yaraladı."

Derin bir nefes veriyorum. "Çok üzüldüm. Nerede o... bir bakım evinde mi?"

Bir duraklama daha, Ivy'nin ince omuzları işe yaramaz paltosunun altında titriyor. "Evet. Birkaç ay önce onu oraya yerleştirmek zorunda kaldık."

"Tanrım. Çok üzüldüm," tekrar ediyorum. Aklım karışıyor. Ivy bana üvey annesinin eskiden kütüphaneci olduğunu söylemişti; bunu hatırlıyorum çünkü bana kişisel hayatıyla ilgili bir şeyleri paylaşması çok nadirdir. "Nedenini sorabilir miyim?"

Bana doğru dönerek yüzünü göğsüme gömdü. Çenemi başının üstüne dayadım, ona yanındayım diye hissettirdim.

"Bir tür demansı var. Adı LBD, Lewy cisimciği demansı. Oldukça berbat bir şey. Neyse, durumu o kadar kötüleşti ki artık evde ona bakamaz oldum, o yüzden bir bakımevine yatırıldı."

Tanrım. Bu hastalığı pek bilmiyorum ama zavallı kadın bir bakımevine yatırılmak zorunda kalmışsa, durum ciddi olmalı. Aklımda, yatak odası artık son teknoloji bir hastane odasına dönüşmüş olan babamın görüntüsü beliriyor. Görünüşe göre, ayrıcalıklar her türlü sorundan kurtulmanı sağlayabiliyor.

"Bu inanılmaz derecede trajik. Kaç yaşında?"

"Elli dört."

"Kahretsin."

"Evet."

"Peki ona ne oldu, biliyor musun?"

"Görünüşe göre yüzüğü düşmesine izin vermişler. Tamamen hırpalanmış, iki gözü morarmış ve bileği kırılmış. Onu hastaneden yeni getirdiler."

"Aman Tanrım. Çok üzüldüm."

Derin bir nefes alıyor, nefesi gömleğimin içinden bana

sıcaklık veriyor. "Peki baban? O nasıl başa çıkıyor?"

Boğuk bir hıçkırık. Elimle başını okşuyorum. "Ne oldu?"

Göğsüme yaslanarak başını salladı.

"O artık aramızda değil, yedi yıl önce öldü."

Kahretsin. Zavallı küçük şey. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm," diye saçlarına fısıldıyorum. "Yani sadece sen ve üvey annen mi varsınız?" Annesinin nerede olduğunu sormaya çekiniyorum. Bu haldeyken ona sormak istemiyorum.

Tek cevabı, yeniden patlayan gözyaşları. Üvey annesine nasıl bakmaya başladığını tam olarak anlamadım, ama aile durumu... pek de düzgün değil gibi görünüyor.

Ama ben buradayım. Şimdilik. Ve tüm bunların iç yüzünü ortaya çıkarmazsam yazıklar olsun bana.

Xav beni taksiden indirip manastırın ön kapısına doğru yürürken, dağınık giriş yolu ve gereksiz yere abartılı büyük haçı olan bakım evini onun gözünden görmekten kendimi alamıyorum. Ücret neredeyse elli sterlin tuttu, bu beni rahatsız ediyor, ama onun bunu önemsemeyeceğini biliyorum. O bu konuda çok sevimli.

Ayrıca, kapıdan içeri girdiğimde beni bekleyen gerçeklik de midemi bulandırıyor, bu akşam Dawn'ın durumu benden çok daha kötü olsa da. Yine de, Xav'ın burada olmasının rahatlatıcı olduğunu inkar edemem. Bu bokla tek başıma başa çıkmaya, ikizler için güçlü olan kişi olmaya alışkınım ve onun fiziksel varlığı ve duygusal desteği, sanki üzerime sarılmış kocaman, yumuşacık bir battaniye gibi.

Biz diye bir şey yok. Bir geleceğimiz yok. Ama yine de bana bakmak zorunda hissediyor gibi görünüyor. O kadar görevine ve değerlerine bağlı bir adam ki, bu görevi yerine getirmesine engel olan bir kız ortaya çıksa bile, kendini tutamıyor. Benim parlak zırlı şövalyem olmak istiyor ve reddedecek kadar güçlü olmadığımı söylemekten utanıyorum. En azından bu akşam değil.

Ön merdivenleri tırmanıyoruz, Xav sanki tutmazsa yere yığılacağımmış gibi elimi tutuyor. Şık lacivert paltosu ve kamel rengi atkısıyla burada çok yersiz görünüyor. Sanki lüks bir markanın mankeni gibi. O ve Selena partide birbirlerine çok yaklaşıyorlardı, ama gecesi benimle, zavallı, kırık kalpli üvey annemle ve bir sürü rahibeyle birlikte Londra'nın kışında sona eriyor. Tam da ihtiyacı olan şey.

"Katolik misin?" diye fısıldıyor, çimlerin üzerinde acı içinde kıvranan iki metrelik İsa heykeline endişeli bir bakış atarak.

Bu soru o kadar saçma ki, yüzüme sulu bir gülümseme konduruyor. "Hayır. Tahmin edemediysen diye soruyorum."

"Asla bilemezsin. Belki de seni diğer tarafa çevirirdi."

Katolik olmaya en yakın olduğum anın, açıkça dini bir travma yaşayan sapık bir herfin, Alchemy'nin bodrumundaki gerçek günah çıkarma odasında beni becermesine izin vermek olduğunu ona söylemeye niyetim yok.

"NHS'ye bağlı," diye açıklıyorum. "Çalışan rahibeler tarafından işletiliyor, ama NHS hastalarını kabul ediyorlar. Şanslıydık." Böyle bir yere düşmenin "şanslı" olduğu bir gerçeklik yok, ama herhangi bir yerde yatak bulabildiğimiz için şanslıydık. Londra'da demans bakımı sonsuz bir şekilde talep fazlası ve yetersiz fonlu, ailem de son birkaç yılda bunu acı bir şekilde öğrendi.

İçeri girer girmez koku burnuma çarptı: endüstriyel temizlik maddesinin kokusu o kadar güçlüydü ki, Dawn'ı buraya taşıdığımız gün onun sersemliğini bile dağıtmıştı. Buradaki her şey silinip temizlenebiliyor — parlak boyalı duvarlar ve eski muşamba zeminler. Xav'ı, yakında kendisi de hasta olacak kadar yaşlı bir rahibenin görev yaptığı minik resepsiyon masasına götürdüm. Buradaki rahibelerin çoğu başı açık ama bu rahibe, *Sound of Music* filmindeki gibi bir başlık takmış.

"Ben Ivy Cooper," diyorum ona. Daha önce ikizleri ve beni birkaç kez kaydetmişti, ama her zaman biraz dalgın görünüyordu. "Üvey annem Dawn Cooper'ın yaralandığına dair bir telefon aldım."

Gözlüklerinin üstünden bana gözlerini kısarak baktı. "Ziyaret saatleri bitti canım. Yarın tekrar gel." Aksanı, sanki İrlanda'nın batısından daha dün ayrılmış gibi çok belirgindi.

Boğazımda panik yükseliyor. Dawn'ın bugün yaşadıklarının ne kadar korkunç olduğunu hayal ediyorum — morluklar, kırıklar. Acil servise gidip gelmenin verdiği ıstırap, sıkıntı. Tanrım, ne olup bittiğini hiç anlamamış olmalı. Onu görmem lazım. Kim olduğumu bilmiyor olsa bile, onu görmeden ve iyi olduğunu, çok acı çekmediğini kendime kanıtlamadan bu gece uyuyamayacağım.

"Ama telefonda konuştuğum kişi dedi ki..." Buraya gelirken takside, kendimi toparlamak için elimden geleni yapmama rağmen dinmeyen gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Xav'ı, onun güzel öpücüklerini ve güzel ruhunu suçluyorum; onun yanında dağılmanın sorun olmadığını hissettirdiği için.

Elimi daha sıkı sıkıyor ve yanımda dikleşiyor. "Bayan Cooper sizin bakımınız altındayken yaralandı, hemşire hanım. Ailesi bu bakımı sağlamak için bu kuruma güveniyor ve bu kurumun feci bir başarısızlık göstermesi durumunda, onun güvende ve iyi olduğundan emin olmak için onu kendimiz görme hakkımızı saklı tutuyoruz." Bir an duruyor. "Bu bir rica değil."

Dudaklarını büzüp, ona yakın zamanda onun için dua etmeyeceğini ima eden bir bakış attı ve ayağa kalktı. Garip bir şekilde esnekti.

Oh, lanet olsun. Belli ki bu ülkedeki herkes, doğuştan beri aristokrat bir ses duyduğunda "*Kahretsin, itaat etsem iyi olur*" diye düşünmeye şartlandırılmış. Bu, aristokratların gerçekten önemli olduğu yüzyıllar öncesinden kalma tuhaf bir genetik kalıntı ve normalde bununla büyük bir sorunum olurdu.

Ama bu gece değil.

Bu gece, bu huysuz yaşlı kadının saygı duyduğu biri olduğu için minnettarım. Ve Xav'ın arkamda olduğu, benim ve Dawn için en iyi *kibirli* tavırlarını sergilediği için de aynı derecede minnettarım. Bu günlerde bunun sadece bir taklit olduğunun fazlasıyla farkında olsam da. Bir taklit.

Özellikle de o anda.

Dawn'ı gördüğümde, dehşet içinde küçük bir iniltiyi tutamıyorum, çünkü Tanrım, sanki Rocky Balboa ile birkaç raunt dövüşmüş gibi görünüyor. Serbest elimi ağzıma kapatıyorum — Xav diğer elimi bırakmıyor — ve onu incelerken nefes almayı hatırlamaya çalışıyorum.

Yüzü berbat durumda. Tamamen berbat. Burnunda bandajlar var. Dudakları yarılmış ve üzerine birkaç kelebek dikiş atılmış. Ve o morluklar konusunda şaka yapmıyorlarmış. Gerçekten, mor, morarmış ve sarı. Derin uykuda, sırt üstü yatıyor, buraya taşındığımızda Primark'tan ona aldığım yeni limon sarısı geceliklerden birini giymiş.

En kötüsü de, kırık bileği kısa bir alçıya alınmış, kolu sanki kanadı kırık bir yavru kuş gibi askıyla göğsünün üzerine katlanmış durumda.

Aslında bu yatakta tam da öyle görünüyor. Minik, narin ve kuş gibi. Kemikleri çok kırılgan olmalı ki, bileği hiç dayanamadı. Ağustos ayından beri saçını boyamama izin vermesi için onu ikna edemedim, bu yüzden saçları iki tonlu. Alt kısmı kestane kahvesi, üst kısmında ise geniş bir donuk gri şerit var.

Yatağın yanlarında korkuluklar var ve etrafına kalın plastik minderler koymuşlar. Okulda beden eğitimi derslerinde kullandıklarımızla aynı görünüyorlar. Düşüşünü engellemeye pek yararları olacağını sanmıyorum ama yine de bir şey sayılır herhalde.

"Hemşirelerimiz onu saat başı kontrol ediyor," diyor arkamdaki yaşlı rahibe. "Hafif bir beyin sarsıntısı geçirdi, bu yüzden onu düzenli olarak izliyoruz." Sesi savunmacı geliyor ve bana değilse de Xav'a kurumunu savunma ihtiyacı hissetmesine sevindim.

Yutkunup ona dönüyorum. "Nasıl oldu bu?"

"Ben görevde değildim, ama duyduğuma göre yürüteç önünde sandalyesinde oturuyormuş. Ayağa kalktı ve..." Ellerini genişçe açıyor. "Tam emin değiliz. Ya dengesini kaybetti ya da yürüteçleri itti. Bulduğunda yürüteç yan yatmıştı. Güvenlik kamerası kayıtlarını inceliyoruz."

"Onu bulana kadar ne kadar zaman geçti?" diye zorlukla soruyorum. Dawn'ın bu sert zemine yüzüstü düşüp, dayanılmaz bir acı içinde ve yardım almadan orada yatmak zorunda kaldığını düşünmeye dayanamıyorum.

"Hemen." Söyleyeceği şeyin kulağa hoş gelmeyeceğini biliyormuş gibi dudaklarını sıkıştırdı. "Çılgılık atıyordu, anlarsınız ya."

Yenilgiyi kabul ederek başımı öne eğiyorum. Yapamıyorum. Bu bir hayat değil. Dawn'ın beyni onu yüzüstü bırakıyor. Vücudu onu yüzüstü bırakıyor. Ne yapması gerekiyor ki? Yemin ederim, Rose ve Lily'ye bakmak zorunda olmasaydım, yüzüne bir yastık bastırır ve sonuçlarına katlanırdım, çünkü bu, tanıdığım en nazik insanlardan biri için ölümden beter bir kader.

"Biraz onunla oturmak ister misin?" diye sordu Xav yumuşak bir sesle, ben de başımı salladım. Derin uykuda olduğunu biliyorum, ama ondan uzaklaşıp onu bu halde bırakamam. En azından şimdilik.

Elimi bırakmadan önce sıkıca tutar. Her zaman böyle yaptığını fark ettim. Asla öylece çekip gitmez. "Rahibe, lütfen bana nereden birkaç sandalye alabileceğimi söyler misiniz?"

Orada durup ona dehşetle bakarken, Xav rahibeyle birlikte uzaklaşır. Birkaç dakika sonra geri döner — tek başına, şükürler olsun — iki adet istiflenebilir plastik sandalyeyle ve onları yatağın yanına yerleştirir, sanki ben de yaralı bir yavru kuşmuşum gibi beni Dawn'ın yüzüne en yakın olan sandalyeye nazikçe oturtur. Oturduğumuzda, elimi alır ve kendi bacağına koyar, kendi eliyle sabitler.

Xav'ın, ondan saklamak için o kadar uğraştığım şeyi artık bildiğini, hem kafamda hem de gerçek hayatta içinde bulunduğu o seçkin, kaçışçı baloncuğundan çıkıp, benim takıldığım dağınık, perişan, kıyamet gibi hayatta kalma baloncuğuna geçtiğini sindirecek ruh halinde değilim. Umursamamam gerektiğini biliyorum. Ne de olsa birkaç hafta sonra birlikte olmayacağız. Ama sanki her şey elinden alınmış gibi hissettiğinde, geriye kalan tek şeyin öz saygın ve kendine güvenin olur ve bunlardan vazgeçmek çok zordur. Gerçekten çok zordur.

Özellikle de eskiden sana, sahip olduğu tüm pis fantezilerin vücut bulmuş haliymişsin gibi bakan, ama şimdi gözlerinde acıma ile bakan bir adama karşı.

Bu yüzden şimdi bunların hiçbirini düşünmeyeceğim. Beni, onun aletini ateşe verebilen ama aile hayatı epik boyutlarda bir felaket olan Ivy olarak hatırlayacağı gerçeğini düşünmeyeceğim. Sadece elimdeki elinin sıcaklığına ve parmaklarımın altındaki gergin uyluk kaslarına odaklanacağım. Onun muazzam nezaketine odaklanacağım. Ve bir kez olsun Dawn'ın yatağının başında tek başıma oturmadığım gerçeğine odaklanacağım.

Önümüzdeki birkaç dakika boyunca, dünyadaki en mükemmel adam benim yanımda. Bir masal prensi bu kabusu girmiş ve bu sayede gerçekliğime en ufak bir parça peri tozu serpilmiş.

"Muhtemelen suç duyurusunda bulunabilirsin," diyor sessizce.

"Belki."

"Görüntülerde ne var bir bakalım. Ben yardımcı olabilirim."

İç çekiyorum. Xav'ın dünyasında tüm yanlışlar düzeltilir. Benim dünyamda ise adaletsizlik kaçınılmazdır. Hayatın bir gerçeği. "Ama kayıtlarda ne çıkacak ki? Yalnız bırakıldığı ve düştüğü mü? Bu kimsenin suçu değil. Sadece şanssızlık."

"Motor becerileri ve bilişsel becerileri bu kadar bozuksa, yirmi dört saat gözetim altında tutulması gerekir."

Takside ona Dawn hakkında hızlı bir LBD dersinden sonra onun savunucusu olması hoşuma gidiyor.

Gerçekten hoşuma gidiyor.

Ama o hayal dünyasında yaşıyor.

"Burası 24 saat bakım sunan şık bir özel hastane değil. Ellerinden geleni yapıyorlar, ama hastalarla personel arasında bire bir oran olması imkansız. Ciddi personel sıkıntısı çekiyorlar. Açıkçası, yatak bulabildiğimiz için şanslıydık."

Elimi daha sıkı tuttu. "Bu inanılmaz derecede berbat."

"Evet. Öyle. Ama dışarıda yatak bekleyen o kadar çok insan var ki, inanamazsın." Tıpkı bizimki gibi pek çok aile, ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor ve sevdiklerini, maddi imkânlarının çok ötesinde bir şekilde bakmak için hayal edilemeyecek fedakarlıklar yapıyor. Çocuklar bakıcı oluyor, okula gidemiyor, normal bir çocukluktan mahrum kalıyor. Hastalar, aile üyeleri geçimlerini sağlamak için dışarı çıkarken onları yalnız bırakabilsinler diye, güvenli sınırların çok ötesinde sakinleştiriliyor. Bu, yürek parçalayıcı bir gerçeklik.

Bir an sessiz kalıyor. Sonra diyor ki, "Bana ondan bahseder misin? Kütüphaneciydi, değil mi?"

Bakışlarımı yüzünde, tüm kesiklerde, morluklarda ve patlamış damarlarda gezdiriyorum. "Doğru. Babamla tanıştığında yerel kütüphanelerden birinde kütüphaneciydi, ama sonunda hayalindeki işi buldu: okul kütüphanecisi olmak. Bu işte harikaydı. Okulun onaylamadığı tüm bu kitapları getirmek için çok uğraştı. Tam bir eğitim almak için okumak yeterli olduğuna inanıyordu."

Ona baktığımda bana gülümsüyor, ama duygusal görünüyor. "Fena bir inanç değil. Bunu sana da mı dayattı?"

"Elbette." Yutkunuyorum. "Babam ben lise ikinci sınıftayken öldü ve öğretmenler beni tekrar rayına oturtmaya çalıştılar, ama ben çok kötü bir hata yaptım. Bu yüzden okulu bıraktım. Ama Dawn pes etmedi. Yani benim eğitimim temelde kitaplar ve sanattan ibaret." Omuz silkiyorum ve o omzuyla bana nazikçe dokunuyor.

"Benimkine benziyor."

Gülümsüyorum. O çok komik ve çok tatlı.

"Sakıncası yoksa, baban nasıl öldü?"

"Anevrizma. Bir gün işini yaparken aniden yere yığıldı. Postacıydı." "Tanrım. Genç olmalıydı, değil mi?"

"Elli iki."

Elimi bırakıp kolunu dolayarak beni olabildiğince sıkı bir şekilde yanına çekiyor. Hoş ve sıcak bir his. Bu paltıyla ve daracık elbisemle biraz üşüyorum ama Xav'ın bana kendi paltosunu giymem için ısrar edeceğini bildiğimden bir şey söylemek istemiyorum. Sandalyesinde biraz kıpırdanıyor ve ben ona bakıyorum. Gözleri o kadar yumuşak ve muhteşem yeşil ki, sanki bir masal prensesi olsaydım yaşayacağım ormanın zeminindeki yosunlu halı gibi.

"Tatlım. Şunu söylemek istiyorum" —derin bir nefes verir—"kaderin sana çok kötü davranmış. İnanılmaz derecede trajik. Kimse senin yaşadıklarını yaşamamalı. Hiç kimse. Ve bununla başa çıkma şeklin inanılmaz. Çok takdire şayan. Keşke tüm bunlarla tek başına başa çıkmak zorunda kalmasaydın." Yine omuz silktim, ama o başını salladı. "Hayır. Ciddiyim. Bunu duyman gerekiyor. Sen tanıdığım en güçlü insansın." Gülümsemesi yumuşadı. "Eski patronun Gen, bana senin tanıdığın en inanılmaz insan olduğunu söylemişti. Ve şimdi nedenini anlıyorum."

Çenemin titrediğini hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Nefret ediyorum çünkü güçlü kalmak başlı başına çok yorucu, ama kendini çöküşe bırakıp sonra tüm o direnci yeniden inşa etmeye çalışmak çok daha zor. Bu, merkezi ısıtmayı mümkün olduğunca kapalı tutmaya çalışıp, bazen hava çok soğuk olduğunda, ısıtmayı kapatmaktansa düşük seviyede tutmanın aslında daha ucuz olduğunu fark etmeye benziyor; çünkü soğuktan ısınmak daha pahalı. Yani, kim bunu kendi başına anlayabilir ki?

Ben kazan uzmanı olmayabilirim, ama kendimi çöktürmenin, kendimi toparlamaktan çok daha pahalı olduğunu kendim çözmeyi başardım.

"Babanla Dawn'ın nasıl tanıştığını bilmek ister misin?" Xav alnını şakağıma dayarken titrek bir sesle soruyorum. Benim trajik bir figür, Tiny Tim karikatürü olduğumu düşünmesini istemiyorum. Hayatımın sadece bitmek bilmeyen bir eziyet olduğunu, bu süreçte mutluluk ve sevgi—çok fazla sevgi—olmadığını varsayarsa buna dayanmam.

Gülümsüyor. Bunu hissedebiliyorum. "Çok isterim."

"Gerçekten çok güzel bir hikaye. Bence bir romantik komediye yakışır. Dediğim gibi, babam eskiden postacıydı. Royal Mail'de otuz dört yıl çalıştı. Cenaze masraflarını onlar karşıladı. Bu konuda gerçekten çok naziktiler."

"Tabii ki öyle olmalı," diyor Xav sert bir sesle.

Hikayeyi anlatırken yüzünü görebilmek için biraz geri çekiliyorum. "Neyse, Dawn North Kensington'daki bir kütüphanede çalışıyordu ve bir gün babam paket dağıtım görevindeydi, yani minibüsteydi. Yürümek isterdi, formda kalmasına yardımcı olduğunu söylerdi. Yıl boyunca şort giyen o tuhaf postacılarından biriydi. Ama o gün minibüsteydi. Dawn kütüphaneye bir sürü yeni kitap sipariş etmişti—gözyaşlarını tutmak için burnumu buruşturuyorum ama sinüslerim inanılmaz derecede yanıyor—ve babam onları tekerlekli bir arabayla resepsiyona getiren kişiydi.

"Sonra resepsiyondaki Dawn adındaki kız geldi ve kutuları aldı. Babam, onun ağır kutuları taşımasını istemediğini söyledi, bu yüzden kutuları tekerlekli sandalyeyle kurgu bölümüne götürdü ve onun için masanın üzerine koydu. Her zaman, kızın ne kadar güzel bacakları olduğunu fark etmeden edemediğini söylerdi. Babam hâlâ oradayken kutuları açmaya başladı ve içinden bir sürü romantik kitap çıkardı — hani şu ucuz kapaklı, eski tarz aşk romanları var ya, bilirsin? Babam, utangaçlığını gizlemek için *"Haydi be, emekliler o kitaplara akın edecek"* gibi bir yorum yaptı ve sohbet etmeye başladılar. Sonra ona, işten çıktıktan sonra bir akşam bir şeyler içmeye çıkabilir miyiz diye sordu ve gerisi malum."

Yanımızda, Dawn yataкта kıpırdanıyor. Ona bakıyorum ve yüzünde bir gülümseme belirdiğine yemin edebilirim.

"Bu harika bir hikaye," diyor Xav. "Gerçekten inanılmaz. Kesinlikle film olabilir." Ona gülümsüyorum. "Bence de."

"Sence o bunu duymuş mudur?"

"Kim bilir, ama öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor." Tereddüt ediyorum. "Bu tuhaf gelebilir, ama onu ziyaret ettiğimde ona bu tür şeyler anlatırım. Tabii ona kitap okumuyorsam. Ona bizim anılarımızı ve babamdan öğrendiklerimi anlatırım. Hâlâ hatırladığımı bilmesini istiyorum." İkizlere de anlatıyorum, ama bunu onlara söylemiyorum elbette.

"Hiç de tuhaf değil," diyor. "Bence bu anıları paylaşmak çok önemli... Anlarsın ya? Onları kutlamak. Sonuçta, tüm bunlar ne için? Ve sana şunu söyleyebilirim ki, bu konuda de Veres'lere kıyasla çok doğru bir şey yapıyorsun."

Bana birlikte çalıştığı bir adamdan bahsediyor; babası yakın zamanda vefat etmiş ve Xav, bu adamın babasının hayatının son dönemini güzel bir zamana dönüştürdüğünü düşünüyor. Kendi ailesinde de aynı şeyi yapmadıkları için endişelendiğini söylüyor; miras ve mülk planlaması meseleleri uğruna yaşadıkları tüm deneyimleri halının altına süpürüyorlarmış.

De Vere ailesinin parası ve saygınlığının, sert ve çetin gerçekliklere karşı bir tür zırh, bir yalıtkan görevi gördüğünü ilk kez değil, yine anlıyorum. Xav ne kadar zengin olursa olsun, benim adaletsizlik, acı, kayıp ve endişeyle dolu berbat varlığım, onun ailesinin ürkütücü derecede steril hayatından çok daha gerçek.

"Burada oturup Dawn'ın anılarını onunla istediğin kadar paylaşabiliriz," diyor Xav, "tek bir şartla. Eve dönmeye hazır olduğunda beni de yanına al."

Eh, bu kesinlikle olmayacak. Onun bizim bok çukuruna benzeyen dairemize adım atıp Lily ve Rose ile yüz yüze gelmesini düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Zamanı geldiğinde eve dönmenin bir yolunu bulurum, o da kız kardeşi ve nişanlısının yanına dönebilir.

KIRK DAKİKA DAHA KALIRIZ. Xav'a Dawn ve babamla ilgili birkaç hikaye daha anlatırım, esasen Dawn'ın duyup anlayabilmesi ihtimaline karşı, sonra da tedbir olsun diye ona *Rebecca'dan* birkaç sayfa okurum. Buraya geldiğimizden beri oldukça huzurludur, ama eminim ağrı kesiciler uyumasına yardımcı oluyordur.

Resepsiyondan geçerken aynı rahibe hala görevde. Tanrı onu korusun, gece vardiyası yapmak için biraz yaşlı görünüyor.

"Peki, o zaman iyi geceler," diyorum ona.

Bana bakıp kaşlarını çatı ve bir an için beni unuttuğunu sandım. Ama sonra şöyle dedi: "Kız kardeşlerinin bu gece anneleri için dua etmesini sağla, duydun mu? Artık ona sadece Cennetteki Babamız yardım edebilir."

Ivy'yi bakım evinden dışarı çıkarıyorum. Sipariş ettiğim siyah taksi gelmiş, taksimetre çalışıyor, onu taksiye bindiriyorum. İkimiz de emniyet kemerlerimizi takıp taksi ana yola çıktığında ancak elini tutuyorum. Omuzları kamburlaşmış; sanki dünyanın geri kalanını dışarıda bırakmaya çalışır gibi kendine kapanmış durumda.

"Demek kız kardeşler, ha?" diyorum hafifçe, elini tutup sıkarken.

Bu gece çok zor anlar yaşadı; ona zorluk çıkararak kendini daha kötü hissettirmek gibi bir niyetim yok. Ama Tanrım, darbeler arka arkaya geliyor. Ivy'nin hayatında bazı sorunlar olduğunu biliyordum ve mahremiyetine saygı duydum. Tanrı biliyor ki, kimse ona kendini bana tamamen teslim etmek istemediği için suçlayamaz. Ancak, görünüşe göre tek başına taşıdığı yükü tamamen hafife aldığım açık.

Bir an sessiz kalıyor. Sonra iç çekiyor ve başını omzuma yaslıyor. Bu bir yenilgi gibi geliyor ve ona yakın olabilmek için yine orta koltuğu seçtiğim için mutluyum.

"Evet." Bu, bir iç çekmeden biraz daha fazlası.

Duraksıyorum. Onu zorlamak istemiyorum ama, tanrım, soracak o kadar çok şeyim var ki. Kaç kız kardeşi var? Kaç yaşındalar? Ve neden bu akşam burada değiller? Ailesi varken Ivy neden her şeyi tek başına idare ediyor?

"Bu akşam neredeler?" diye soruyorum. Ses tonumu olabildiğince rahat tutmaya çalışıyorum. Tekrar söylüyorum, bu bir sorgulama değil.

Sadece burada neyle karşı karşıya olduğumuzu tam olarak anlamaya çalışıyorum.

"Dairede."

"Tamam." Taksi şoförüne, görünüşe göre yaşadığı Harrow Road'daki bir adresi vermiş. Beni eve bırakmamam konusunda ısrarcıydı, ama bu savaşı kazandığımı söylemekten memnuniyet duyuyorum.

"Onlar... on dört yaşında. İki kız."

Vay canına. Tahmin ettiğimden çok daha küçükler. "Tamam, peki... Sanırım annenle birlikte yaşıyorlar?"

Sanki bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum. Babası ölmüş. Üvey annesi ağır hasta. Bu karmaşık aile ağacını anlamış gibi davranmıyorum, ya da Ivy'nin kendi annesi ve kardeşleri varken neden Dawn'ın bakımına bu kadar dahil olduğunu da.

"Annem öldü," diyor, o kadar yumuşak bir sesle ki taksinin motor sesinden onu zar zor duyabiliyorum. Başı göğsüme düşmüş, ben de onu orada tutuyorum, kollarımı ona sıkıca sarıyorum. "Ben iki yaşındayken meme kanserinden öldü. Lily ve Rose üvey kız kardeşlerim." Derin bir nefes alıyor. "Aslında sadece ben, Dawn ve iki kız vardık, ama onlar sabah okula gidiyorlar, o yüzden..."

"Vardı."

Bir anda, kanının donmasının ne demek olduğunu anlıyorum.

"Yani sen onların... ne... bakıcısı mısın? Vasisi mi? Onlara sadece sen mi bakıyorsun?" Göğsüme doğru bir hareket, bunun onaylayıcı bir baş sallama olduğunu anlıyorum.

"Ne zamandır?"

Sanki bunu yapmak için harcadığı çaba, sahip olduğu enerjiden daha fazla gibi, hafif bir iniltiyle başını kaldırdı ve onu suçlamıyorum. Gerçekten suçlamıyorum. Yüzünün bu kadar umutsuzluktan solduğunu hiç görmemiştim.

"Şey, Dawn Ekim ayında taşındı, ama son birkaç yıldır durumu kötüydü, o yüzden aslında idare ediyorduk. Komşularımızdan biraz yardım aldım ve Alchemy'de çalışırken geceleri bakıcılar geliyordu..." Sesi kesildi ve bakışlarını, yağmur damlalarının bulanık, noktacı bir manzarasını sergileyen pencereye çevirdi.

Ivy'nin o ilk akşam bana fısıldadığı o on kelime, o andan beri aklımdan çıkmamışsa, şu anda epik boyutlarda bir zihin karmaşası yaratıyor.

Ahlaklı olmayı göze alabilmek ne güzel olmalı.

Tanrım.

Zorlukları olduğunu biliyordum. Sorumlulukları, diyebiliriz. Parası kısıtlı olduğunu ve geçinmek için mücadele ettiğini hissediyordum, ama yine de daha önce bunu başarmak için seçtiği yöntemler nedeniyle onu yargıladım. Onu tanıdıkça ve ona aşık olmaya başladıkça belki biraz azaldı, ama yine de.

İki ölü ebeveyn.

Hayatta kalan ebeveyn figürü ise demans nedeniyle bakım evinde.

İki reşit olmayan çocuğun tüm sorumluluğu.

Ve o, bu sorumluluğu yerine getirmek için vücudunu satıyordu. Buna dayanamıyorum.

Kollarımı ona daha da sıkı sarıp, şakaklarına, tatlı kokulu saçlarına şefkatli, çaresiz öpücükler yağdırırken, bu kadını ne kadar hafife aldığımı düşünerek kendimden giderek daha fazla nefret etmeye başlıyorum: Gerçek bir şey hissetmeye en çok ihtiyaç duyduğum anda hayatıma bir ışık hüzmesi gibi giren ve karşılığında benden tam olarak hiçbir şey istemeyen kadın.

Vermiş olduğu adrese vardığımızda, şaşkınlıkla Jan's Caff'in önünde olduğumuzu görüyorum. Gerçeklik yan yuvarlanıyor, bu akşam ilk kez değil.

"Sen burada yaşamıyorsun..."

"Biz bu kafenin üstünde yaşıyoruz." Taksi kapısını açarken sesindeki pes ediş, bunu sorgulamamı beklediğini gösteriyor.

"İçeri giriyorum," diye sesleniyorum ona, arabadan atlarken. Kafenin yanında sıradan bir kapı var ve o kapıya doğru ilerliyorum.

"Hayır, girmeyeceksin Xav. Bak, teşekkürler..."

"İçeri giriyorum." Onun arkasına yaklaşıp ve o anahtarlarıyla uğraşırken kollarını okşarım.

Duruyor. Duruşu tam bir yenilgi havasında. "Utaniyorum," diye fısıldıyor ve kalbim ikiye bölünecekmiş gibi oluyor. Kollarımı ona doluyorum ve çenemi başının üstüne dayıyorum.

"Utanacak hiçbir nedenin yok. Hiçbir şey. Senin neyle uğraştığını yeni yeni anlamaya başlıyorum ve bu çok zor, tatlım. Kimse senin yaşadıklarını yaşamamalı. Bence sen muhteşemsin. Ama şimdilik, her şeyi tek başına yapmak zorunda kalmaman için izin ver de yanında olayım. *Lütfen*."

Zaten kırılmış bir kadınla tartışmak, zaferimi garantilemek için o kırıklığı kullanmak berbat bir his, ama burada amaç araçları haklı kılıyor. Ivy çok uzun süredir yalnız ve ona kalacağımı göstermek için elimdeki her aracı, her silahı kullanacağım. Ona yaslanabileceği biri olduğunu göstermek için.

Sadece bir geceliğine olsa bile.

Cevap vermiyor—bence buna gücü yetmiyor—ama başını sallıyor ve kapının kilidini açıyor. Arkamdan kapıyı kapatıp sürgüyü çekerek kilitliyorum. Yine de, ailesiyle Harrow Road arasında hiçbir engel olmaması hoşuma gitmiyor. Hiç hoşuma gitmiyor.

O loş, dar bir merdiven boşluğundan yukarı çıkarken ben de onu takip ediyorum; muhtemelen kafeden gelen yemek kokuları ve gürültülü bir televizyon sesi hemen beni sarıyor. Ivy'nin acımasız gerçekliğiyle yüzleşmeye yaklaştıkça içimdeki kötü hisler artıyor. Ayaklarımın altındaki basamaklar, Londra'daki pek çok bakımsız Viktorya dönemi binasında olduğu gibi çökmüş bir yapıya sahip ve merdiven halısı olarak adlandırılabilir o sefil şey de yakında çeyrek asırlık bir geçmişi kutlayacak olmalı.

"Dağınıklık için şimdiden özür dilerim," diye mırıldanıyor, arkasını dönmeden. "Dağınıklık umurumda bile değil. Ben sadece seni önemsiyorum." Bu iki cümlemin ne kadar doğru olduğunun farkında değil.

"Merhaba," diyor merdivenlerin tepesine ulaştığında.

"Bir sorunum var..." "Annem nasıl?" diye soruyor biri.

İşte başlıyoruz.

Derin bir nefes alıp son birkaç basamağı tırmanıyorum. Nedense, karşımda gördüğüm manzara hem beklediğim hem de korktuğum şey: *Eastenders dizisinin* seti gibi görünen, eski püskü bir mutfak-oturma odası. Dekor ve mobilyalar, o merdiven halısı kadar eski. Ve en dikkat çekici şey: iki genç kız, eski püskü bir kanepede oturuyor. İkisinin de gözlerinin altında pembe yapışkan yamalar var ve en tuhafı, ikisinin de saçlarının bir kısmının, yemin ederim ki *çoraplara* sarılmış gibi görünüyor. Bu tuhaflıklar bir yana, tatlı küçük kızlar gibi görünüyorlar. İnce yapılı, Ivy'den çok daha koyu saçlı. Büyük bir yün battaniyenin altında, birbirine uyan pijamalar ve bornozlar giymişler —burası çok soğuk— ve tamamen, şaşırtıcı derecede birbirlerinin aynısı. Bana aynı şaşkınlık ifadesiyle bakıyorlar.

"Bu benim arkadaşım Xav. Anneniz uyuyor," diyor Ivy, üvey annesinin durumunun kesinlikle gerektirmediği bir neşeyle. "Hafta sonu onu ziyaret edebilirsiniz. Xav, bunlar Rose ve Lily." Kim kimdir demiyor ve ben onun bile ayırt edemediğini merak ediyorum.

"Merhaba," derim ve o kadar garip bir el sallama hareketi yaparım ki hemen utanç duyarım. "Merhaba. Nasılsınız?"

Sessizlik. Sonra: "Sesin tıpkı *Notting Hill*'deki Hugh Grant'inkine benziyor," diyor içlerinden biri. Yanımda, Ivy küçük, boğuk bir ses çıkarıyor.

"Ha! Evet, haklısınız, eminim öyledir." Harika. Anında, Richard Curtis tarzı beceriksiz bir karikatür rolüne indirgeniyorum.

"Yatakta olman gerek," diye araya girer Ivy. "Saat on oldu. Hafta içi kuralları biliyorsun." "Ama annemin nasıl olduğunu öğrenmek istedik," der aynı kız.

"Evet. Çok endişelendik." Bu sözler diğerinden geliyor.

İkisi de aynı anda gözlerini genişletir ve gözlerinin kocaman ve kahverengi olduğunu görürüm. Belki Dawn'ın gözleri de kahverengidir. Ses tonları ve yüz ifadeleri bana kesinlikle samimiyetsiz gelir. Büyük kız kardeşlerini kandırıyor olmaları çok muhtemel görünüyor ve Flora'nın da onların yaşındayken hepimize aynı şeyi yaptığına dair belirsiz bir anım var.

Hiçbir yere gitme planım olmadığı için ceketimi çıkarıyorum.

"Şey," diyor Ivy, bana endişeli bir bakış atarak, "bileği kırılmış, o yüzden kolu askıda. Yüzünde de birkaç morluk var, zavallı şey. Ama biz oradayken hep uyuyordu ve gerçekten huzurlu görünüyordu. O yüzden onun için endişelenme. O emin ellerde."

O kurumda gördüklerime göre bu kesinlikle doğru değil, ama dilimi tutuyorum. Ivy önce bir ikizin, sonra diğerinin önüne eğiliyor, yüzlerini avuçlayıp başlarının üstüne öpücükler konduruyor. Onu iyice inceliyorum. Paramparça görünüyor, ama sadece bu da değil: yüzü bembeyaz. Partide bir şey yemiş mi acaba diye merak ediyorum. Servis ettikleri yemekler bana harika gelmişti, ama görünüşe bakılırsa kan şekeri dibe vurmuş durumda. Boğazımı temizliyorum.

"Kızları yatırsan, ben de sana bir şeyler pişirsem mi? Ya da sana paket servis sipariş etsem?" Dışarı çıkıp bir şeyler almayı teklif ederdim, ama beni tekrar içeri alacağından emin değilim. Benim varlığımdan kesinlikle rahatsız görünüyor.

"O kalacak mı?" İkizlerden biri Ivy'ye sorar ve bana ciddi bir bakış atar. "Hayır.

Birazdan gidecek."

"Aslında kalmak isterim. Tabii bu ikinizi rahatsız etmezse." Bunu ikizlere söylüyorum, kız kardeşlerine seçim şansı tanımaya niyetim yok.

Birbirlerine bakıp omuz silkiyorlar, bunu benim varlığımla ilgili hiçbir fikirleri olmadığı şeklinde yorumluyorum.

Harika.

O zaman karar verilmiştir.

"Bence kalmamalısın," diye fısıldar Ivy.

"Bir arkadaş olarak kalıyorum. Zor bir akşam geçirdiniz ve size göz kulak olmak istiyorum. Peki, ne yemek istersiniz? Partide bir şey yediniz mi?"

Odaya göz gezdiriyorum. Köşedeki mutfak alanı küçücük: birkaç dolap, bir buzdolabı, ayaklı bir ocak ve onu odanın geri kalanından ayıran küçük bir tezgah. Her şey eski görünüyor. Sanırım ev sahipleri mülklerine yeniden yatırım yapmaya pek meraklı değil. Etraf, özellikle ikizlerin çevresinde oldukça dağınık ama temiz görünüyor. Tahminimce Ivy burayı tertemiz tutuyor ve ikizler her fırsatta ortalığı dağıtır. Ayrıca, burası dışarıdan pek sıcak olmadığına bakılırsa, termostatu da yakından takip ediyor. Kanepenin arkasındaki büyük karton kutu yığını hakkında da sorularım var. Dawn'ın kişisel eşyaları olabilir mi?

Ama beni en çok etkileyen şey, köşedeki sırık gibi duran sahte Noel ağacı. Seyrek dallardan birbiriyle uyumsuz çeşitli süsler sarkarken, bir dizi çok soğuk beyaz LED ışık cansızca yanıp sönüyor. O fotoğraf çekimi için seramızdaki Wentworth'larla dolu şenlikli sahneyi düşünüyorum. Selena'nın ailesinin evindeki muhteşem Noel vitrinini ve Belvedere'deki taze yeşilliklerle dolu, zevkli ve bol süslemelerimizi.

Sonra, uygun bir ebeveyn figürü olmadan Ivy ve ikizlerin bu küçük ağacı kurduklarını hayal ediyorum ve kalbim o kadar sert bir şekilde sızlıyor ki, kaburgalarımın arkasında fiziksel bir acı hissediyorum. Bu iki tatlı kızın babaları yok ve anneleri de en acı verici türden bir belirsizlik içinde. Bu arada, yirmili yaşlarının ortasında olan Ivy, iki gencin hem annesi hem babası rolünü üstleniyor: onlara bakıyor, yatma saatleri için endişeleniyor, masaya yemek koyuyor ve başlarını sokacak bir çatı sağlıyor.

Bu daire, onun ve hepsinin için istediğimden çok çok uzak olabilir, ama Ivy ailesinin iyiliği için her şeyi bir arada tutmak konusunda harika bir iş çıkarıyor. Bu ikisi tamamen ona bağımlı ve üvey annesinin onu savunacak tek kişisi Ivy. Her iki taraftan da üzerine gelen baskı akıl almaz boyutta.

Flora'ya bu şehrin işleyişini öğrettiği için ona iyi bir ücret ödemeyi seçtiğim için —şimdiye kadar bencilce de olsa— kendime teşekkür ediyorum. Alchemy'de ne yaptığını düşünmeyi reddediyorum ama maaşının makul olduğunu varsayıyorum. Bizim ve kafenin dışında başka bir gelir kaynağı olup olmadığını ancak Tanrı bilir. Babasının Royal Mail emekli maaşı varsa, bu günlerde bunun pek yeteceğini sanmıyorum.

Yemekle ilgili sorum üzerine Ivy yüzünü buruşturdu. "Tost üzerine fasulye için cinayet bile işlerim. O partideki yemekleri hiç sevmedim." Uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapattı, ikizlerden ölümcül bakışlar aldı. "Hadi, gidin dişlerinizi fırçalayın."

"Ama nemlendirici bantlarımızı takalı henüz yirmi dakika olmadı," diye itiraz eder içlerinden biri.

"Dişlerini fırçalarken bunları çıkarmayın. Hadi, gidin artık. Sıcak su torbalarınız için su ısıtıcısını çalıştırayım."

İkizler büyük bir drama eşliğinde battaniyenin altından çıkıp merdivenleri tırmanarak bir üst kata çıkana kadar bekledim, sonra Ivy'nin yanına gidip ona sarıldım. Bana karşı yumuşadı ve bu istekliliği, ne kadar yenilmiş olduğunu bana gösterdi.

"Şöyle yapacağız. Sen gidip pijamalarını giy. Ben su ısıtıcısını koyacağım. Eğer fasulye ve ekmeğin varsa, seni zehirlemeden fasulyeyi tostun üzerine koyabilirim."

Küçük alanda dolaşırken kendimi her ayrıntıyı incelerken buluyorum. Bunun bir kısmı saf merak: Ivy fiziksel olarak bana teslim olmuş olsa da, kendisi hakkında pek çok şeyi saklamış. Şimdiye kadar benden sakladığı hayatı hakkında olabildiğince fazla bilgi toplamak istiyorum.

Ama itiraf etmeliyim ki, Ivy'nin evinin, aile durumunun içime işleyen sayısız küçük ayrıntıyı da katalogluyorum. Buzdolabının iç kısmının tertemiz olması ve üzerinde eski bir "Okumak Dindir" mıknaatısı ile tutturulmuş ev işleri listesinden, dolaptaki kısıtlı konserve seçkisine ve yıpranmış mutfak havlularına kadar her ayrıntı, mideme yumruk yemiş gibi hissettiriyor. Ev işleri listesine göz attım. *Salı: Pencere pervazlarındaki siyah küfü temizle - Rose*

Rose'un bu konuda üzerine düşeni yapmadığını anlamak için lavabo üzerindeki pencere pervazına şöyle bir bakmam yetiyor. Küf, pervazı sinsi bir şekilde tamamen ele geçirmiş durumda.

İdeal bir dünyada, onları buradan hemen kovardım. Bu hafta. Onları Little Venice'deki eve taşırdım, orada üçü de sıcaklık ve güvenlik içinde gönüllerince gürültü yapabilirlerdi. Ivy hâlâ oturma odasının yanındaki odada yatmak için üstünü değiştiriyor, ben de televizyonun arkasındaki duvarda termostatu bulmaya çalışıyorum.

On altı derece. Bu gerçekten de çok soğuk.

Onun yorgunluğu ve açlığı beni akşam yemeğini hazırlamaya odaklanmaya zorluyor. Saçmalıyorum. Bu tam anlamıyla yoksulluk değil. Bunu biliyorum. *The Wire dizisini* izledim ve daha yakından, aşırı yoksulluğun getirdiği sefaleti gördüm. Anladığım kadarıyla kızlar kendilerini iyi hissediyorlardı. Ivy, ailesini ayakta tutma konusunda birçok yetişkinden çok daha iyi bir iş çıkarıyor.

Yine de kalbimdeki acı geçmiyor. Bu yaşamak değil, hayatta kalmak ve Ivy'inki kadar güzel, kadar samimi bir ruh hayatta kalmamalı. Uçmalı.

O da uçmalı. Hayallerinin peşinden gitmeli. Azımsanmayacak sanat yeteneklerini geliştirmeli. Geri kalan masrafları karşılamak için zengin erkeklerle yatmamalı ya da gündüzleri asgari ücretle aşağı katta çalışıp geceleri bakıcı rolünü oynamamalı.

Oh, evet. Dawn'ın gün batımında yaşadığı durum ve bunun Ivy'ye diğer her şeyin üstüne neye mal olduğu konusunda artık tam olarak bilgilendirildim.

Sonuç olarak, bunun benim sorunun olmasına izin vermeyecek. Bunu biliyorum, tıpkı onun, sergilediği aşırı bağımsız, şehirli kız imajının arkasına saklandığını gördüğüm için utandığını bildiğim gibi.

Fasulye, Xavier.

Şu anda onun için yapabileceğin en iyi şey, ona lanet olası bir fasulye tostı yapmak.

Görünüşe göre yeteneğimi kaybetmemişim. İkimiz için hazırladığım fasulye ve tost, üniversite günlerimdeki yaratımlarım kadar mükemmel. Hatta buzdolabında bir paket çedar peyniri bulup, buharlı fasulyenin üzerine rendeliyorum. Rahatsız edici derecede sarkık kanepede yan yana oturup yiyoruz ve yavaş yavaş yüzüne renk geliyor.

"Söylediklerimde ciddiydim," diyorum ona. "Bu gece burada kalacağım." Eğer gerçek bir ilişkimiz olsaydı, Ivy ve ben kız kardeşlerinin önünde kalmam konusunda çok daha ihtiyatlı davranırdık, bunun farkındayım. Ama bu imkansız bir senaryo olduğu ve Ivy'nin bu gece esasen bir kriz içinde olduğu göz önüne alındığında, normal görgü kuralları canı cehenneme.

"Partiye geri dönüp Flora'nın iyi olup olmadığını kontrol etmelisin." "O

bir yetişkin. Kendini idare edebilir, eminim."

Gülüyor. "Vay canına. Bu büyük bir 180

derece dönüş." "O kadar da kötü değilim."

"Gerçekten öylesin. Ama düşününce, onun doğum günü çocuğuna gözü var, o yüzden uzak durup ona biraz mahremiyet vermelisin." Dehşet içinde kanepede dik oturdum ve o bana bir tokat attı. "Oh, kes şunu. Bu bir doğum günü partisi. En fazla dans pistinde hızlıca öpüşürler, herhalde."

Bu bile korkunç bir fikir, ama Ivy'nin Flora söz konusu olduğunda beni çifte standartlı, şovenist bir pislik olarak gördüğünü anlıyorum, bu yüzden yastıklara yaslanıyorum. "Görünüşe göre bir seçim yapman gerek. Ya burada kalmama izin ver, ya da gidip kız kardeşime eşlik edeceğim."

IVY'NİN ODASI KÜÇÜK. Dondurucu soğuk. Onun iyiliğine olan aşırı dikkatim, radyatörünün tamamen kapalı olduğunu hemen fark etmemi sağlıyor. Yatağı çift kişilik, yatağının şiltesi ise üniversite günlerimden beri rastlamadığım berbat türden. O zamanlar bile ev sahiplerim bundan daha iyisini yapmıştı.

Yine de bu bir mucize, çünkü onunla birlikte bu yataktayım, ona olabildiğince sıkı sarılımış durumdayım ve sabaha kadar burada kalacağım.

Beni içeri aldı, mecazi ve gerçek anlamda; o kapıyı sonuna kadar araladı, her ne kadar o kapıya ayağımı sokabilmem bu geceki olayların gelişme şekline bağlı olsa da ve her ne kadar o kapıyı sonuna kadar kapatmak için elinden geleni yapmış olsa da.

Önemli olan, eşiği aşmış olmam, Ivy'nin gerçekliğinin tüm berbat tesadüfleriyle, yakıcı acısıyla ve takdire şayan metanetiyle önümde çıplak bir şekilde durması ve artık yeterince bildiğim, yeterince gördüğüm için onu da gerçekten görebilmem. Onun fedakarlığının boyutunu gerçekten takdir edebiliyorum. Acı çekişini.

Onu görüyorum — ve lanet bir taş gibi düşünüyorum.

Bu gece ortada komik bir durum yok, bu açık. Birincisi, kız kardeşleri hemen yukarıda. İkincisi, o paramparça ve duygusal olarak bitkin. Bunlar yetmezmiş gibi, üzerinde üç dört kat giysi var, ben ise boxer şortum, çoraplarım ve bana zar zor uyan, ona ait büyük beden turkuaz bir sweatshirt giyiyorum.

Çok seksi. Yine de, mecburum. Ceketim, gömleğim ve kot pantolonum, spontane ve iffetli bir yatıya kalma için pek de uygun kıyafetler değildi.

"Nasılsın?" diye saçlarına fısıldıyorum. Başı çenemin altında ve bana sıkıca sarılıyor.

"Daha iyi olurdum," diyor iç çekerek. Ne kadar stoik, küçük bir tatlılık. Saçlarını okşuyorum ve bekliyorum. Tek amacım burada olmak. Bu akşam zaten yeterince zorlanmış olan onu daha fazla zorlamamak.

Birkaç saniye sonra, açıklıyor. "Kafamda durmadan aynı şeyleri düşünüp duruyorum ve hep aynı sonuca varıyorum. Dawn o yerde ölecek ve benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Yani, orada öleceğini biliyordum, tabii ki. Bu tek yönlü bir yol. Ama belki işler... daha iyi olur diye düşünmüştüm? Oraya taşındığında? Daha kolay. Sadece benim için değil, onun için de."

"Biliyorum," diyorum boşuna, çünkü başka ne diyebilirim ki? Ivy'nin başka seçeneği var mıydı? Yoktu. Daha önce de söylediği gibi, bir yatak bulabildikleri için şanslıydılar. O tür yerler, en yüzeysel işlevi gören barınaklardır: hastalarını, kelimenin en sönük anlamıyla, hastalıkları onları tamamen tüketene kadar hayatta ve güvende tutmak. Sistemde bundan fazlasına – rahatlık, bakım ya da güzelliğe – yer yok ve bu ekstra yükü Ivy gibi bir ailenin omuzlarına yüklemek de düşünülemez, zira o zaten iki çocuğa bakıyor ve onların temel eğitimlerini bir şekilde tamamlamalarını sağlamaya çalışıyor. Mevcut durumlarında daha fazlasını kaldırarak kapasiteleri yok ve bu bilgi beni öldürüyorsa, Ivy'yi ne kadar acımasızca yiyip bitirdiğini hayal bile edemiyorum.

"Ama bu korkunç," diyor, içimden gelen bir iç çekişle. "Orası çok korkunç ve onun en ufak bir parça bile olsa aklı başında olmasına dayanamıyorum. Böyle bir yerde kendine gelmeyi hayal edebiliyor musun? Her seferinde bir kabusu uyanmak gibi olmalı. En azından fiziksel olarak güvende tutacaklarını sanmıştım, ama hayır. Ya durum daha da kötüye giderse? Ya sürekli düşüp, daha da parçalanırsa ve vücudu sonunda pes edene kadar acı çekmeye devam ederse? Buna dayanamıyorum."

Ağlamaya başlıyor, önce hafifçe, sonra da büyük, hıçkırıklarla, küçük bedeni acısıyla, şefkatiyle sarsılıyor. Acaba ne sıklıkla böyle çöküyor, diye merak ediyorum, ve hayat genel olarak berbat durumdan tarif edilemez derecede acımasız bir alana kaydığında dayanabileceği başka kimsesi olmadığı gerçeği, kalbimde daha önce hiç yaşamadığım bir etki yaratıyor.

Hiç.

Ne kadar süre böyle kaldığımızı bilmiyorum, gözyaşları tişörtümü ıslatıyor ve ben, kalp kırıklığı ile aşk acısının en dayanılmaz karışımını hissediyorum. Basmakalıp sözler, içten gelen ama yine de yetersiz kalan teselli ve övgü sözleri fısıldıyorum. Sonunda, burnunu silmek için kollarımdan kurtuluyor.

"Kulaklıklarımı taksam sorun olur mu? Her şey... uyuyamadığım zamanlarda dinlediğim bir şarkı var. Biraz saçma ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor."

"Elbette," diyorum ona. "Hiç de saçma değil. Dinle sen, ben de sen uykuya dalana kadar sana sarılacağım."

Yeniden uzanıyoruz, o yan yatıyor, ben de arkasına kıvrılıyorum. Sözümleri eri olarak, nefes alışları düzene girene ve uyku omuzlarındaki gerginliği biraz olsun hafifletene kadar onu kucaklıyorum. Elimden geldiğince nazikçe üstteki kulaklığı çıkarıyorum ve parmaklarımla kabloyu takip ederek başının altındaki kulaklığı da çıkarıyorum. Kablosuz kulaklığı olmayan tek Z kuşağı üyesi o olmalı. Müziği kapatmak için telefonunu elime aldığımda, bahsettiği şarkıyı görüyorum. Tekrar tekrar dinlediği şarkı.

Cambridge King's College korosunun seslendirdiği "Silent Night".

İşte o şarkıdan teselli buluyor. Güç. Ne kız kardeşlerinden, ne komşularından, ne de arkadaşlarından. Gece geç saatlerde, bu ailenin kederinin ve acısının yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi hissettiği zamanlarda, uykuya dalmasını sağlayacak kadar o yükü hafifletenler koro üyeleri oluyor.

Onun arkasına uzanıp nefesimi onunkine uydururken, kendime bir gerçeği itiraf ediyorum.

Ailem, özellikle de kardeşim, bana Save demekten keyif alıyor olabilir. *Kurtarıcı Xavier*. Kendini tutamıyor. Herkese cömertliğini sunarak her şeyi daha iyi hale getirebileceğini düşünüyor.

Ben muhtemelen, zavallı, yoksul Ivy'ye, onu kurtarabileceğimi düşündüğüm için aşık olduğum sonucuna varırdı. Çünkü o, benim kurtarıcı kompleksimi besliyor. Gerçek şu ki, o benim asla olamayacağım kadar güçlü.

ve ben o kadar çok altın kaplı, ayrıcalıklı hayatımın içinde boğulmuş durumdayım ki, bu kelimelerin ne anlama geldiğini bile anlayamıyorum.

İşte görev
budur. İşte
fedakarlık
budur.

Ivy her gün görevinin çok ötesine geçiyor ve bunu seve seve yapıyor, gösteriş ya da tören ya da onaylanma ihtiyacı olmadan, eylemlerinin gelecek nesiller için tarih kitaplarına kaydedilmesini talep etmeden.

Ve bu, şimdiye kadar gördüğüm en ilham verici
şey. O, tanıştığım en ilham verici kişi.

Aynı zamanda kurtaramayacağım tek kişi de o. En azından istediğim şekilde değil; bu sarkık yatağın karanlık sığınağında itiraf edebileceğim gibi, parlak bir zırh ve muhtemelen beyaz bir atın da dahil olduğu şekilde.

Onu kurtaramayabilirim.

Ama ailem, unvanım ve malım için kendi tarzımda bir fedakarlık yapmadan önce geçireceğim bu son değerli gün ve haftalarda, ondan bu acı kadehini alabilirim.

Son birkaç gün, kafede çalışmak, Flora ile vakit geçirmek, ikizleri beslemek ve ödevlerini takip etmek, ve mümkün olduğunca sık Dawn'ı ziyaret etmekle geçti. Mantıklı olmadığını biliyorum, ama onunla ne kadar az zaman geçirirsem, o kadar güvende olmadığını hissediyorum. 24 saat bakıma ihtiyacı var ve bakım evi bunu sağlayamıyorsa, o zaman insan olarak mümkün olduğunca boşlukları doldurmak için orada olmalıyım — özellikle de hala acı çekiyor, alçısı onu rahatsız ediyor ve hiç de mutlu değil.

Dürüst olmak gerekirse, Flora ile geçirdiğim o kısa zamanları özleyorum. Sadece onun evi, benim hayatım gibi büyük, buharlı bir bok yığınının cennete kaçış olduğu için değil, ya da birlikte yemek pişirmek ya da market alışverişine çıkmak gerçekten eğlenceli olduğu için değil, ya da aşk hayatıyla ilgili dedikodularını anlattığı için değil — o ve Harry, Harry'nin partisinde öpüşmüşler ve bu hafta bir şeyler içmeye gidecekler — ama onun evindeyken Xav'a daha yakın hissettiğim için.

İşlerin bu kadar çılgınca, durmaksızın yoğun olmasının tek iyi yanı, ona takılmak için sınırlı zamanın olması. Sadece yorgun bedenimle ve incinmiş kalbimle yatağa girdiğimde, geçen gece onun bana sarılmasının ne kadar mutluluk verici olduğunu hatırlamaya izin veriyorum. Ne kadar güvende hissettiğimi. Sonunda uykuya daldığımda ne kadar derin uyuduğumu.

O çok düşünceli davranıyor, her gün mesaj ya da telefonla beni ve Dawn'ı nasıl olduğumuzu soruyor. O mükemmel bir beyefendi, ama yine de bu tür bir ilişkinin bu şekilde sona ermesi gerektiği için pişmanlık duymaktan kendimi alamıyorum. Birlikte geçirebileceğimiz çok az zaman kaldı ve ben şahsen bu zamanı bir kaçış baloncuğunda geçirmeyi tercih ederdim. Bunun yerine, o benim tüm kirliliğimi biliyor ve sanki hayatlarımız arasındaki uçurum, o çılgın kimyamızın görmezden gelmemizi sağladığı uçurum, her zamankinden daha da genişlemiş gibi geliyor.

Kafede sabah vardiyasında çalışırken kapının üzerindeki zil çaldı. Bill ve Jan her zamanki gibi harikaydılar, çoğu gün Dawn'ı ziyaret etmem için erken çıkmama izin verdiler. Ayrıca beni de besliyorlar ve kızları da okuldan önce omlet yemeye çağırıyorlar. Jan onlara, sadece Rice Krispies ile bir gün boyunca öğrenim yapamayacaklarını söylüyor.

Uber Eats siparişini poşetlerken tezgahın başını kaldırıyorum. Kafe bir süredir Deliveroo'da yer alıyordu ama artık Uber Eats'e de kaydettim ve sipariş artışı oldukça iyi. Bana gösterdikleri tüm nezaketin karşılığını bu küçük bir şeyle ödeyebildiğim için mutluyum.

Xavier bana doğru büyük adımlarla geliyor, güzel ve şık paltosuyla her kadının hayallerindeki erkek gibi görünüyor, aristokrat burnu soğuktan pembeye dönmüş. Kafede birkaç müşteri var, ama o hepsini görmezden geliyor. O kadar kararlı ki, bana ulaşmak için tezgahın üzerinden atlayacağını bile düşünürüm, bu yüzden tezgahın arkasından hızla çıkıyorum. Beni kendine doğru çekip kollarını bana doluyor, yüzünü boynuma gömüyor.

Vay canına. Sokak temizleyicisi Dave'in yakın zamanda Selena Wentworth ile yaptığı sıradan bir sohbet bizi ifşa edeceğini düşünmüyorum ama yine de. Xav benim erkek arkadaşım değil ve ikimiz de bunu halka açık yerlerde hatırlamalıyız. En azından kendime böyle söylüyorum, onu sıkıca sararken ve kokain çekiyormuş gibi burnuma çekiyorum.

Beni bırakıp dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor. Onu her gördüğümde, bu bir mucize gibi geliyor ve evlendikten sonra yoksunluk belirtilerinin ne kadar kötü olacağını düşünmeye dayanamıyorum.

"Bu sabah arabayla mı geldin?" diye soruyorum, sanki o benim sevgilimmiş ve başka biriyle nişanlı değilmiş gibi gözlerinden saçlarını çekip alıyorum.

"Evet. Bugün büyük gün." "Oh, gerçekten mi?"

"Sana anlatmak istediğim bir şey var. Bana birkaç dakikanı ayırabilir misin?"

Oldukça sessiz olan mutfağa bir göz atıyorum. "Tabii ki olur. Jan'a bir bakayım. Balık parmak sandviç ister misin?"

"Tabii ki."

Ona brunch'ını servis ettikten sonra, her zamanki masamızda karşısına oturup, elimle çay fincanımı kavrarım.

"Peki, neden bugün önemli bir gün?"

Derin bir nefes verir. "Sınırı aşmış ve işi kendi ellerime almış olabilirim." "Tamam..."

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı, ben de tuttum. "Bunun pek hoş karşılanmayacağını tahmin ediyorum, ama lütfen inan bana, ben sadece senin ve ailen için en iyisini istiyorum."

"Şimdi gerilmeye başladım," dedim. Gerçekten de öyleydim. O da alışılmadık bir şekilde gergin görünüyordu.

"Şu kadarını söyleyeyim, üvey annenin kalan ömrünü şu an bulunduğu yerde geçirmesine seyirci kalamam. Sana karşı hissettiklerim yüzünden bu benim için bir seçenek değil."

Bu bomba etkisini yapsın diye bir ara verdi ve vay canına, etkisi oldu. Patladı ve vücudumu sıcaklıkla doldurdu. Birlikte bir geleceğimiz olma şansı yokken sözlerinin nasıl bu kadar anlamlı olabileceğini bilmiyorum, ama öyle. Yumuşak yeşil ve kirpikleriyle koyu çerçeveli gözleri, onunla kalmam için yalvarıyor. Konuşamıyorum, bu yüzden ona hafifçe başımı sallıyorum.

"NHS kapsamında elinin kolunun bağlı olduğunu biliyorum, ama benimkiler değil. Beni ona götürdüğün ertesi sabah telefon etmeye başladım ve, şey, bir çözüm buldum."

"Ne tür bir çözüm?" diye fısıldıyorum, şu anda ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi ya da ne umacağımı bilemeden. Xav'ın benim gibi sıradan insanların sahip olmadığı her türlü güce ve erişime sahip olduğunu biliyorum, ama o bir sihirbaz değil. Tatlı sözlerine rağmen bana hiçbir borcu da yok.

"St John's Wood'da bir yer var. Özel bir bakım evi. İleri derecede demans bakımında uzmanlaşmış, ama kurum gibi değil. Good Vibes zincirinin bir parçası. Birkaç bakım eviyle başladılar, ama birkaç yıl önce dallara ayrıldılar." Anlamakta zorlandığımı fark etmiş olmalı ki elimi sıktı. "Dawn için yerleri var. Ev gibi değil, ama çok güzel bir bina. Çok moral verici, mükemmel bire bir bakım... Duyusal deneyimlerden müzisyen ziyaretlerine kadar her şeyi sunuyorlar. Öğleden sonra çaylarıyla ünlüler. Asla yalnız kalmayacak ve ilham verici, ev gibi bir ortamda olacak. Onu hemen kabul edebilirler."

Onun çizdiği bu imkansız tablo karşısında gözlerim doldu; çenem titredi. "Ama burası özel bir yer," diyebildim. "Evet. Açıkçası, masrafları ben karşılayacağım, ta ki... şey, ne kadar gerekirse o kadar."

O anda sessizce ağlamaya başlıyorum, başım tüm bu yükün ağırlığı altında öne düşüyor: onun inanılmaz cömertliği, bu masalsı teklif ve tatlı, nazik Dawn'ın o temizlenebilir hapishanede olduğunu bilmekten her gün duyduğum acı.

Buna dayanamıyorum. Dayanamıyorum.

"Tatlım." Elimi sıkıp bıraktı ve ayağa kalkarak sandalyesini benimkine yaklaştırdı. Yanıma oturup beni kollarının arasına çekti. Şimdi yüzümden saçlarımı çeken oydu. Gözlerimin içine baktı. "Bunlar iyi gözyaşları mı, yoksa kötü gözyaşları mı?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, elimin tersiyle burnumu silerken. "Ama kabul edemem. Bu çok, çok fazla." Böyle bir yerin kirası ayda binlerce sterlin olmalı.

"Bunu söyleyeceğinden şüphelenmiştim, ama beni dinle. Sana bazı acı gerçekleri söyleyeceğim ve nezaketsizliğim için özür dilerim, ama gerçek şu ki, ikimiz de Dawn'ın bir ya da iki yıldan fazla ömrü kalmadığını biliyoruz."

Bu doğru. Öyle. Ve bu, özellikle onun hastalığının ilerlemiş olduğu göz önüne alındığında, LBD gibi bir hastalık için en iyi senaryo.

"Ve bence ikimiz de biliyoruz ki, o yerde kalırsa, ya daha fazla kaza geçirerek ya da basitçe yaşama isteğini yitirerek durumu daha da kötüleşecek. Tekrar, sert konuşmam için özür dilerim."

"Biliyorum," diyorum.

"Bakın. De Vere Estate, her türlü amaca muazzam miktarda bağış yapıyor ve ben bu işlere yeterince dahil olamıyorum. Ama tüm bu ayrılmış paranın ardındaki fikir, tam da sizin gibi ailelere müdahale edip yardımcı olabilmektir. Kız kardeşleriniz, annelerinin mümkün olan en iyi bakımı aldığını bildikleri için onu görmeye gitmekten korkmasalar, bu sizin için ne anlama gelir? Bu, sizin üzerinizden ne tür bir yükü kaldırır? Bana, onun orada olduğunu bilmenin sizi işkenceye uğrattığını söylemişsiniz. Lütfen, ona sağlayabileceğimiz en iyileştirici ortamda günlerini geçirme şansını elinden almayın."

İç geçirdim. Elbette haklıydı. Mesele ben, gururum ya da Xav'ın ailesinin yardımını kabul etmedeki utangaçlığım değildi. Mesele Dawn ve onun günlük deneyimleriydi. Bu, onun adına bu hayal edilemez hediye kabul etmekle ilgili: basit zevklerin, arkadaşlığın, ona kitap okuyacak birinin, keyifli bir ortamın, güzel müziğin ve besleyici yiyeceklerin hediyesi. Hâlâ fırsatı varken, imkansız gibi görünen bir şekilde, bir parça yaşam kalitesini geri kazanmanın hediyesi.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, yine hıçkırarak. "Bu çok fazla. Sanki bir rüya gerçek oldu. Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye tekrarlıyorum, şaşkın bir şekilde.

"Bunu düşüneneğini söyler misin? Ve şimdi benimle gelip kendi gözlerinle gör. Sorun yok. Jan'a önceden haber verdim."

Nefesimi tutarak başımı kaldırıyorum. "Jan'la numaralarınızı mı değiştirdiniz?"

"Elbette." Göz kırptı. "O çok sevimli bir kadın. Ve bizim çok önemli bir ortak noktamız var.

Çok önemli bir şey."

Yeşil gözlerinde o kadar çok duygu barındıran bakışlarına bakılırsa, neyi, kimi kastettiğine dair hiç şüphe yok.

THE GOOD VIBES Bakım Evi, Xav'ın söz verdiği her şey ve daha fazlası. Ultra lüks St John's Wood'da, sessiz bir caddede, yeşil bahçelerin içinde yer alıyor; bahçenin bir köşesinde gerçek bir aromaterapi bahçesi bile var. Yatak odaları, büyük (kilitli) kanatlı pencereler, güzel duvar kağıtları ve ahşap döşemelerle, hapishane hücreleri değil, gerçek yatak odaları gibi hissettiriyor. Bodrumda bir hidroterapi havuzu var ki, hemen dışarı çıkıp Dawn'a bir mayo almak istiyorum, ve ortak alanlar doğal ışıkla dolu, rahat kanepeler ve kitaplarla dolu kitaplıklarla donatılmış. Silinebilir koltuklar yok. Ve yemin ederim ki hava sanki biri muzlu ekmek pişirmiş gibi kokuyor.

Böyle yerlerin, böyle insanların var olduğuna inanamıyorum. Gerçekliklerinin büyük bir kısmı ellerinden alınmış olanların yaşam kalitesini korumak için bu kadar çok düşünce ve çaba harcayan insanlar. Gördüğüm birkaç hasta sakın ve memnun görünüyor, ilk bakışta onlara tüm dikkatlerini veren hemşirelerle vakit geçiriyorlar. Yaşlı bir bayan, pürüzlü ellerine masaj bile yaptırıyor. Aklını başka yerlere dalmış gibi görünüyor ama sakın.

Dawn ve benim pencere kenarındaki yumuşacık koltuklara kıvrılıp birlikte kitap okuduğumuzu ya da haftada bir düzenlendiği söylenen yaylı dörtlüsünü dinlediğimizi hayal ediyorum. Burada mutluluk bulabilir, ya da en azından bir parça huzur. Kızlar ve ben de öyle. Ona iyi bakıldığını bilmek, her gün hissettiğim o acımasız, içimi kemiren suçluluk duygusunu hafifletecektir.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Xav, beni odanın bir köşesindeki kanepeye çekerek.

Ona aptalca gülümsüyorum. "Yani, o kadar mükemmel ki, kelimelerle ifade edemiyorum.

Cennet gibi."

Memnuniyetle başını sallıyor. "Sence burayı sever mi?"

"Burayı çok *sevecektir*." Daha fazlasını söylemeye cesaret edemediğim için dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Sinüslerim yanıyor. Burası gerçekten de reklamında söylendiği gibi: Benden çok iyi hisler alıyorum. Ve Dawn'ın tam da sevdiği türden bir yer, bu çok komik.

"Güzel. O zaman onu bir an önce oradan çıkarmak için bir plan yapalım. Bu adamlar onun için bir ambulans gönderecekler ve tabii ki sen de onunla gidebilirsin."

Onun iyimserliğini seviyorum. "Onu o yerden yakın zamanda taburcu edebileceğimizi sanmıyorum. NHS'nin nasıl olduğunu bilirsin."

"NHS siktirip gidebilir," diyor sert bir şekilde. "O, zorla yatırılmadı, dolayısıyla onu bırakmayı reddedemezler."

İlk kez değil, Xavier olmak nasıl bir şey acaba diye merak ediyorum; o kadar çok parası ve nüfuzu var ki, NHS gibi hizmetlere en ufak bir şekilde bile bağımlı değil. Aklımı başımdan alıyor.

"Bilmiyorum. Sorun çıkarmak istemiyorum. İleride onların yardımına ihtiyacımız olabilir."

"Gerek kalmayacak. Sana söyledim. Ben hallediyorum." Kolunu omzuma doluyor ve ben başımı omzuna yaslıyorum.

Xavier'in sana bakması, bağımlılık yapıcı bir his. Bu, resmen tehlikeli.

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," diyorum, ellerimi ovuşturarak. "Bu... bizim için çok büyük bir şey. Sana asla borcumu ödeyemeyeceğim."

"Tatlım," diye inler. "Mesele o değil. Mesele şu ki... Anlamıyor musun? Burada kendimi çok çaresiz hissediyorum. Dört hafta sonra, sonsuza dek buradan ayrılmak zorundayım ve birbirimizin hayatına bir sebepten girdiğimize ve bunun sadece evrenin ikimizi de mahvetmeye çalışması olmadığına inanmam gerekiyor. Ya bu

sebepse? Bu, hayatını daha iyi hale getirecek ve sana verebileceğim tek şey, ve dürüst olmak gerekirse, buna ihtiyacım var. Ailene yardım etmek için bir şey yaptığımı bilmek, üzerindeki baskıyı biraz olsun azaltmak, bunu benim için biraz daha katlanılabilir hale getirecek.' Vücudunu kaydırıp dudaklarını saçlarıma değdirdi. "Aslında tüm bunları katlanılabilir kılan tek şey bu. Yani aslında sen bana iyilik yapıyorsun."

Duygularımızın bu kadar büyük, bu kadar korkutucu ve seçeneklerimizin bu kadar sınırlı olduğu böyle bir durumda söylenecek söz yok. Xav'ın her zamanki gibi alçakgönüllü ve kendini küçümseyen tavrını sergilediğine inanmak kolay, ama sanırım doğruyu söylüyor. Bu inanılmaz jest tüm ailemin hayatını değiştirecek olsa bile, Xav için görevin her şey olduğunu da anlayabiliyorum. Ailesine karşı görevini yerine getirmesinin beni mahvedeceğini bilmek onu paramparça ediyor olmalı.

Beni atının sırtına atıp gün batımına doğru götürecek durumda olmayabilir, ama onun benim parlak zırlı şövalyem olduğuna dair hiç şüphem yok.

Hâlâ şoktayım.

Bakım evindeki darbeyi Xav'ın etkileyici bir kurnazlığı olarak görmüştüm, ama bu bambaşka bir seviye. Görünüşe göre hayatımdaki herkes, ikizler bile, birer kurnaz. Kimin aklına, onların şeytani zekâlarını ve efsanevi yalan söyleme yeteneklerini iyilik için kullanacakları gelirdi ki?

Şu anda evde olmalı, gelecek hafta bu zamanlar taşınacağımız için daireyi temizlemeli ve eşyaları toplamalıydım.

Oysa şu anda British Airways'in Venedik uçağında business class'ta oturuyorum.

Venedik.

Yanımda, tanıdığım en yakışıklı adam oturuyor ve kendinden son derece memnun görünüyor, ki öyle de olmalı.

Dawn'ı, öğleden sonra ziyaret ettiğimiz aynı gün yeni bakım evine yerleştirdik. Xavier olduğunuzda işler hızlı ilerliyor. Yolculuğu onu çok yıprattı ama bir şekilde, oraya vardığında sinir sistemi artık güvende olduğunu algılamış gibiydi. Tam olarak akli başında sayılmaz ama uzun zamandır görmediğim kadar sakin ve hatta alçısını yırtmaya çalışmayı bile bıraktı. O günden beri her gün onunla birlikteyim ve aldığı bakımın kalitesini göz önüne alındığında, kendimi gereksiz hissettiğimi itiraf etmeliyim.

Ben daha çok fırın ürünlerini yemek için oraya gidiyorum.

İkizler hafta sonu için Little Venice'deki Flora'nın yanına gittiler. Flora geçen akşam onları görmeye geldi. Bu sabah vedalaşırken bana hiç ilgi göstermediklerini söylemek yetersiz kalır. Sabah onları annelerini görmeye götürecek. Onlar şimdiden bakım evinin büyük hayranları oldular.

O kurnaz küçük yaramazlar, Xav'a pasaportumu bile vermişler. Lily birkaç gün önce, Life360 uygulamasının ebeveyn kimliğini güncellemesi gerektiğini söyleyerek benden pasaportumu istemişti.

Gördüğünüz gibi, herkes bu işin içindeymiş.

Şık bir uçuş görevlisi şampanya kadehimi yeniden dolduruyor. Business class'ta size gerçek cam kadehler bile veriyorlar! Birkaç yıl önce hep birlikte Tenerife'ye gittiğimiz, son derece ucuz bir paket tatilin parçası olan son uçuşumda durum kesinlikle böyle değildi. Alchemy'den kazandığım bahşişleri kullanarak Dawn ve kızları güneşlenmeye götürdüm. O zamanlar, onun LBD'sinin romatoid artrit olduğunu sanıyorduk ve ben sıcaklığın yardımcı olacağını umuyordum.

Yardım etmedi.

Ama bunun üzerinde kafa yormak da bir fayda sağlamıyor. Şu anda, hayallerimin erkeğiyle hayallerimin şehrine gidiyorum.

Dün yok.

Yarın yok.

Ve Selena Wentworth *kesinlikle* yok.

XAV, Venedik sürpriziyle (bu hafif bir ifade) beni şaşırttığında, kışın ortasında bu şehri ziyaret etmemizden endişe duyduğunu söyledi. Beni Mayıs veya Eylül ayında götürmeyi çok daha fazla tercih edeceğini söyledi. Tabii ki, söylenmemiş gerçek şu ki, ya şimdi ya da asla. Mayıs ve Eylül, ikimiz için asla gelmeyecek.

Yine de, Aralık ayında Venedik'e gitmeye o kadar hevesliyim ki, bu komik bile değil. Salı günü bana söylediğinden beri gece gündüz videolara doyamıyorum. Elbette günler daha kısa olacak, ama hava tahminleri bu hafta sonu

bu hafta sonu güzel bir kış güneşi öngörüyor ve kış ortasındaki sisin içinden ortaya çıkan hayalet gibi gondolları gösteren videolar beni büyük ölçüde büyüledi. Venedik'in karanlık tarafı bile tarif edilemez derecede romantik görünüyor.

Xav gülerek bana romantizm için burada olmadığımızı, kalan zamanımızda benim sanatsal eğitimimi tamamlamazsa kendisiyle yaşayamayacağını söylüyor. Oraya birkaç kez gitmiş — elbette gitmiştir —ve kültürel önemli yerleri iyi biliyor. Hafta sonu sonunda bir sınav olacağını ve dikkatli olmam gerektiğini söylüyor.

Ama bunu söylerken yüzündeki ifade, sınavı çoktan geçtiğimi gösteriyor.

Daha uçağımız inmeden, dilim tutuldu. Uçuşta pencere kenarındaki koltuğa oturmamı sağladı ve en iyi manzarayı görebilmem için uçağın sağ tarafını seçtiğini söyledi. Nitekim, uçarken sonsuz gibi görünen sular altında kalmış tarlaların üzerinden geçiyoruz. Tuz bataklıkları olabilir mi?

Ve sonra... işte orada.

Aman Tanrım.

Sanki bir masalın içine bakmak gibi: gri, beyaz ve pembe renkli kubbeler ve kulelerden oluşan büyümlü bir minyatür ada, etrafında parıltıyan lagünün sakini, sonsuz mavisini. Çılgılık atıp koluna yapışıyorum, o da gülüyor.

"Harika, değil mi?"

"Gerçek gibi görünmüyor," diyorum nefes nefese. Bu hafta sonu aynı şeyi defalarca söyleyeceğimi hissediyorum.

"O his hiç geçmiyor," diyor yumuşak bir sesle. "Her seferinde, bunun var olması bile bir mucize gibi geliyor. Bazen bunu düşünüyorum ya da bir fotoğraf görüyorum ve bu kadar mükemmel bir şeyin, bensiz var olduğunu inanmak imkansız geliyor. Bu çok özel bir şey."

Sesi hüzünlü geliyor ve kelime seçiminde beni Venedik'in ilişkimize iyi bir benzetme olduğunu düşündüren bir şey var: gerçek dünyada yeri olmayan, masalsı bir büyümlü mükemmel bir parçası. Xav'ın orada, bensiz hayatına devam ettiğini düşündüğümde, bunun hem gerçek dışı hem de dayanılmaz geleceğini biliyorum.

Marco Polo'ya iniyoruz ve Xav, havaalanında su taksilerinin tabelasına doğru beni bilgili bir şekilde yönlendiriyor. İtiraf etmeliyim ki, bu kısım beni biraz endişelendiriyor. Suyu pek sevmem. Ama bindiğimiz parlak, retro görünümlü tik ağacından yapılmış tekne oldukça havalı. Uzun, kapalı bir iç bölmesi ve arkada açık hava koltukları var.

Xav'ın bana erken bir Noel hediyesi olarak aldığı, Canada Goose marka devasa ve abartılı, yere kadar uzanan bir palto giydiğim için, içeride bir dakika bile geçirme niyetim yok. Teknenin arkasındaki bankta oturuyoruz, Xav kolunu sıkıca bana dolamış ve ben lagünü geçip Venedik'e doğru hızla ilerlerken gerçeküstü bir keyif yaşıyorum. Devasa kazıklarla belirlenmiş gerçek bir tekne otoyolu var ve kısa süre sonra ayağa kalkıyoruz, solumuzda adalar görünmeye başlarken teknenin alçak tavanının üzerinden bakıyoruz; düz, yüzen kara parçalarından yükselen antik, efsanevi görünümlü binalar. Xav yanımda duruyor, aptalca seksi, aviator gözlükleri takmış ve rüzgar koyu saçlarını savuruyor, hızla artan heyecanıma sırtlıyor, ama elimde değil. Hayatım boyunca hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Doğrudan cennete taşınmış gibiydim ve başım dönüyordu.

Ancak hiçbir şey beni Venedik'e varmanın gerçekliğine hazırlayamaz. Solumuzdan Murano'yu geçerken, eski, boyası dökülmüş bir cephe tam karşımızda belirliyor, kış güneşinde parlıyor. Farkına bile varmadan, cephedeki derin yarıklarından birine girip kasvetli bir kanalı takip ediyoruz: umarım şehrin kalbine giden bir arter.

Onun saf, zamanın yıpratmış güzelliği karşısında elimi ağzıma kapatıyorum. Her bir eski, sarkık bina mükemmel bir güzelliğe sahip. Uygunsuz derecede büyüleyici. Bize o kadar yakınlar ki, neredeyse uzanıp onlara dokunabilirim. O kadar yakınlar ki, insanların evlerinin önünden bu şekilde geçmek sanki onların mahremiyetini ihlal ediyordum gibi geliyor.

"Aman Tanrım," diye Xav'a gülerek ağılıyorum. "Buraya mı geldik?"

O, kolunu bana daha sıkı sarıyor ve tepkime gülümsüyor. "Diğer tarafta kalacağız. Taksi tam ortadan geçecek; göreceksin. Bekle. Şoföre son kısmı Büyük Kanal'dan geçmesini söyledim."

Her şeyi içime sindirmeye çalışıyorum ama çok fazla şey var. Gondollar, o kadar şık ve uzun ki; ikonik çizgili üstleri giymiş gondolcular, onları yönlendirmeyi çok kolaymış gibi gösteriyor; köprüler o kadar alçak ve eski ki altından geçmek için başımızı eğmemiz gerekiyor; terrakotta çatılı, beyaz boyalı ve abartılı, görkemli mimari süslemelere sahip binalar arka arkaya dizilmiş. Her şey gözlerimi şenlendiriyor. Her manzara kalbimi parçalıyor.

"İşte geldik," diyor Xav. "Burası Büyük Kanal."

Her türden teknenin bulunduğu geniş bir kanala çıkıyoruz. Su taksileri. Gondollar. Küçük feribotlara benzeyen ve Xav'a göre toplu taşıma otobüsü gibi çalışan *vaporet*ler. Hatta kargo tekneleri bile var ve kutularla dolu bir DHL teknesi görüyorum, bu çok tuhaf. Sürücülerin teknelere yön vermede pek bir mantık ya da düzen yok gibi görünüyor, ama nedense kimse çarpışmıyor ya da boğulmuyor.

Bu arada, etrafımızda mavi sular dalgalanıyor ve kanalın iki yanındaki binalar giderek daha da güzelleşiyor. Simgesel ve hareketli Rialto Köprüsü'nün altından geçip, kanalın yumuşak kıvrımını takip ediyoruz.

"Burası Accademia Köprüsü," diyor Xav. "Yarın San Rocco'ya giderken buradan geçeceğiz."

Sağ tarafındaki devasa sanat galerisiyle köprü nefes kesici bir güzelliğe sahip. Altından geçerken binalar daha da görkemli, güzellikleriyle daha da baş döndürücü hale geliyor. Nefesim kesiliyor, dönüp telefonumla aceleyle, bulanık fotoğraflar çekiyorum. Birbiri ardına saraylar kadrāja giriyor, hepsi teraslı, hepsi birbirinden farklı, hepsi muhteşem. Her birine saatlerce hayranlıkla bakabilirim. Bu yerdeki güzelliği sindirmek için bir yıla ihtiyacım var.

Ama hiçbir şey, önümüzde yükselen devasa beyaz kiliseyle kıyaslanamaz; inanılmaz derecede süslü, gri kubbesi güzel beyaz bulutların önünde görkemli duruyor. Gördüğüm kadarıyla sekizgen görünüyor.

"Bu da ne böyle?"

"Santa Maria della Salute." Şakaklarıma bir öpücük konduruyor. "Sağlık Meryem Ana anlamına geliyor. Venedikliler vebadan kurtuldukları için şükran olarak inşa etmişler. İçinde Titian'ın muhteşem bir altar panosu var. Merak etme, öğle yemeğinde tam karşısına oturacağız, böylece o güzel gözleriyle doya doya seyredebilirsin. Bize en iyi masaları ayırttım."

Elbette ayarlamıştı.

"Söylemeliydim," diyor rahat bir tavırla. "Odamız da oraya bakıyor."

Gritti Palace'ta kalıyoruz; burası o kadar lüks ve çekici bir otel ki, ortak alanlarda Canada Goose montumu hiç çıkarmayacağıma yemin ediyorum. Venedik'te "daha fazlası, daha iyidir" diye bir şeyin olduğunu çabucak anlıyorum. Renkler, brokarlar, oyulmuş camlar ve görünüşe göre hepsi Murano'dan gelen mücevher tonlarındaki avizeler. Gözünüzün gördüğü her yerde, içte ve dışta, Rönesans güzelliği bolca var.

Xav'ın söz verdiği gibi, öğle yemeğindeki manzara muhteşem. Neredeyse yemekten bile daha iyi. Otelimizden sadece birkaç kapı ötedeki St Regis'in süper lüks restoranı Gio's'un (neyse ki kapalı ve ısıtılmalı) terasında, taze yakalanmış yerel istiridye ile hazırlanan makarnayı tıkınıırken La Salute'nin geometrik güzelliğine hayran hayran bakıyoruz. St Regis, parlak mermerden yapılmış Tardis benzeri bir mağara gibi, ama ben daha eski ve daha otantik hissi veren Gritti Palace'ı tercih ediyorum. Beş yüz yıl önce çok önemli bir Venedikli ailenin burada yaşadığını gerçekten inanabilirsiniz.

"Neden zamanlamayı bu kadar önemsiyorsun?" diye soruyorum Xav'a; o da öğle yemeğini aceleyle toparlayıp beni San Marco Meydanı'na doğru yönlendiriyor. Her dükkânın lüks olduğu geniş, tertemiz bir arnavut kaldırımlı caddede yürüyoruz: Gucci. Max Mara. Chanel.

"Kısmen biletlerimizin saatli olması nedeniyle, kısmen de sana gösterecek milyonlarca şeyim varken bunu yapmak için sadece iki günüm olduğu için," diyor. "Ama üçüncü nedeni birazdan anlatacağımı umuyorum."

Kocaman bir meydana çıkıyoruz ve aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Meydan çok güzel. Etrafı büyük taş sütunlarla çevrili üstü kapalı yürüyüş yolları var. Ama asıl gösteri tam önümüzde, çünkü işte orada: Güneş ışığıyla yıkanan San Marco Bazilikası.

"Sebebi bu," diyor Xav. "Bazilika tam batıya bakıyor ve güneşin altında görmenizi çok istedim. Yılın bu zamanında günler oldukça kısa."

Önümüzdeki göz kamaştırıcı güzelliğin karşısında hayrete düşmüş bir halde, onun beni meydanın karşısına götürmesine izin veriyorum. O kadar da kalabalık değil: sanırım düşük sezonda ziyaret etmenin bir avantajı bu, ancak fark ettim ki buradaki herkes turist.

"Dur," diyor bana, "bırak da bir fotoğraf çekeyim."

Durup o güzel binanın önünde durdum, şişme montumun içinde boğulmuş gibi duruyordum ve deli gibi sırtıyordum.

Telefonunu indiriyor. "Bunu sonsuza kadar saklayacağım."

Yakından bakıldığında bazilika daha da şaşırtıcı. Çok fazla taş ve sert mermer var, ama onu muhteşem kılan şey, parıldayan, ışıldayan ve sanki canlıymış gibi görünen altın mozaikli kemerler. İçeri giriyoruz ve bu etki daha da artıyor.

Vay canına.

Gözlerimi yukarıdan ayıramıyorum. Boynum incinecek ama umurumda değil. Kilisenin üst yarısının tamamı sonsuz kemerler ve kubbelerden oluşuyor, her biri altın mozaiklerle kaplı ve melekleri, azizleri ve kim bilir başka kimleri yüceltıyor. O kadar eski ki, belki de şimdiye kadar gördüğüm en eski yer. Hiç dindar değilim, ama güneş ışınları vitray pencerelerden içeri süzülüp tüm mekanı ışıkla doldururken, neredeyse ruhani bir his uyandırıyor.

"Hava kapalı olduğunda biraz kasvetli olabilir," diyor Xav. "Bunu böyle görmeni çok istiyordum. Ayrıca burası güzel ve sessiz. Yazın ise tam bir hayvanat bahçesi gibi oluyor."

Kiliseyi dolaşıyoruz, her güzel detayı içimize çekiyor ve bin yıl önce bunu inşa eden zavallı heriflerin bunu nasıl başardıklarına hayret ediyoruz. Duygularım yüzeye çok yakın. Bu yerin saf ihtişamı, gerçeküstü doğası ve Xavier ile burada olmam. Bütün bunları benim için ayarlamış olması.

"Sana göstermek istediğim bir şey daha var," diyor yakışıklı tur rehberim. Dar ve dik bir taş merdiveni çıkıyoruz ve sonra kilisenin ön iç kısmı boyunca uzanan taş balkona çıkıyoruz; manzara o kadar inanılmaz ki dayanamıyorum. Altın kubbeler ve kemerlerin tam üzerinde duruyoruz, tüm bazilika mükemmel simetrik ihtişamıyla önümüzde uzanıyor ve *çok yüksekte* olduğumuz için aşağıya doğrudan bakmamaya çalışırken milyonlarca fotoğraf daha çekiyorum.

Ama en iyi kısmı bu bile değil, çünkü Xav beni küçük bir sergi odasından geçiriyor ve sonra tüm meydana gören ana sundurmaya çıkıyoruz. Her şeyi içime çekerken ağızım açık kalıyor: yanımdaki devasa taş aslanlar; sanki Venedik sırf bizim için bir gösteri sergiliyormuş gibi üzerimize dökülen güneş ışığı; önümüzdeki yüz metre yüksekliğindeki *çan kulesi*. Xav beni sola doğru yönlendiriyor, orada Doge Sarayı inanılmaz derecede narin, pembe ve beyaz ihtişamıyla duruyor ve onun ötesinde yüzlerce gondol suda güzelce sallanıyor.

Bu yeri sindirmek imkansız. Kesinlikle imkansız. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Çok fazla: her bir zarif detay görsel zevke adanmış. Yani, eminim her detay Venediklilerin gücünü, kudretini vurgulamak için tasarlanmıştı, ama ben sadece estetik için buradayım.

"İyi misin, tatlım?" diye soruyor Xav, kolunu omzuma atarak, ben de başımı sallıyorum.

"Hayır. Pek sayılmaz."

"Çok fazla." Sesi yumuşak, beni yanına çekiyor, böylece manzarayı birlikte seyredebiliriz. "Özellikle senin gibi bir estetik tutkunu için."

"O kadar güzel ki dayanamıyorum."

"Biliyorum. Tarihi de öyle. Akıl almaz. Şuradaki alan" —denizden San Marco Meydanı'nın girişini işaret eden iki devasa sütun arasını gösteriyor— "tüm halka açık infazların yapıldığı yerd. Sadece güzel bir görünümünden ibaret değildi. Venedik tarihi —hem siyasi hem de denizcilik tarihi— büyüleyici."

Şu anki manzaranın güzelliğini geçmişinin acımasızlığıyla bağdaştırmak imkansız, bu yüzden denemiyorum bile. Bunun yerine, burada duruyorum, gözlerim Aralık rüzgârının dondurucu soğuğuyla ve işleyemediğim duyguların kasırgasıyla yanıyor.

Dünyanın en büyüğü şehrindeyim ve her şeyden çok sevdiğim adamla birlikteyim. İşte.

Söyledim.

Ama işte bu kadar. İki gece daha böyle geçecek, sonra da neredeyse yok olacağız. Belki Yılbaşı gecesinden önce birkaç randevu daha sıkıştırabiliriz; belki de yapamayız.

Belki de yapmamalıyız.

Belki de bu coşkuyu sürdürmeli ve görkemli bir şekilde ayrılmalıyız. Londra'da bir veda, sıkıştırılmış seksler, karanlık ve nemli Harrow Road'da göz yaşlı vedalar, Venedik'in yaptığı gibi kısa romantizmimize layık olamaz.

Xav bana hayalimdeki destinasyonda bir hafta sonu hediye etmiş olabilir, ama aynı zamanda onunla geçireceğim bir hafta sonu da hediye etti.

Birlikte ışığa çıkabileceğimiz, gizli ya da ucuz değil, sadece el ele tutuşup bu şehrin her mükemmel köşesine hayranlıkla bakan sıradan bir turist çifti olduğumuz bir hafta sonu.

Bize verebileceği en uygun veda şarkısı buydu.

Dün gece, kim bilir kaç kilometre yürüdükten sonra, ölü gibi uyuduk. San Marco'dan sonra Doge Sarayı'nı gezdik ve olağanüstü kadınının her ayrıntıya sevinmesini izlemek bana özel bir zevk verdi. Her süsleme. Boyun ağrısı bir yana, büyük bir başarıydı.

Bu sabah, tembel bir sevişmenin ve muhteşem bir kahvaltının ardından, tekrar yola çıktık. Accademia Köprüsü'nün dibindeki Palazzo Franchetti'nin kafesinde kahve ve hamur işleri için mola vermeden önce, çevreyi yürüyerek keşfettik. Oradan köprüyü geçtik, Büyük Kanal'ın manzarasına hayran hayran baktık ve yağlı boya tablolar, çikolatalar ve Murano cam eşyaları satan dükkanlarla dolu labirentimsi sokaklarda dolaştık. Ivy'ye La Salute'nin güzel bir yağlı boya tablosu aldım; umarım ona baktığında mutluluk getirecek bir hatıra olur. Ve nihayet varış noktamıza ulaştık: Tintoretto'nun en zengin eserlerinin bulunduğu Scuola Grande di San Rocco.

Onu, itiraf etmeliyim ki oldukça kasvetli olan alt salondan merdivenleri çıkıp üst salonun Rönesans ihtişamını gördüğünde, küçük sanatçım tam da umduğum tepkiyi verdi: Sonsuz fresklerle ve yaldızlı tavanlara, buradaki inanılmaz yeteneklere, tüm bu ihtişama hayranlıkla gözyaşları döktü. Bu kısa gezinin, onun yaratıcı kalbinde bir şeyler uyandırdığını düşünmek istiyorum. Ona ilham verdiğini. Günlük hayatı ne kadar ilhamsız olursa olsun, hayal kurmaya devam eden ruhunun o kısmını beslediğini.

Umarım ben öldükten sonra da o kıvılcımı uzun süre içinde taşıyacaktır.

Venedik gibi bir şehre yapılan kısa bir gezinin TEHLİKESİ, tam bir "listeyi tamamlama" moduna girmenizdir. Mümkün olan her önemli yeri sıkıştırmaya çalışırsınız. Bu yüzden bu öğleden sonraki gondol gezisi zorunlu bir mola oldu: Ivy'yi kucağıma alıp arkanıza yaslanarak, sayısız kanaldan geçen milyonlarca geçici, mükemmel manzarayı içimize çekme fırsatı.

Karanlık çöktükçe sis de çöktü ve şehri uğursuz bir örtüyle kapladı. Gondolcumuzun pruvasında sallanan bir fener vardı, bu da ortama bir kat daha gotik drama katıyordu. Ivy, tüylü battaniyenin altında bana sokuldu; biz kanallarda sessizce dolaşırken, mürekkep gibi karanlık, geçilmez sular kameralarımızın flaşları altında opalimsi bir hal alıyordu.

Rahat ve kesinlikle neşeli bir trattoria'da yediğimiz akşam yemeği, o kalıcı gotik çürüme ve gizem havasını üzerimizden atmamızı sağladı. Şimdi bu büyük yatakta yan yana uzanmış, burunlarımız neredeyse birbirine değiyor, bacaklarımız birbirine dolanmış durumda. Eve dönmeden önce yarının büyük bir kısmını gezmeye ayırsak da, o diğer en gotik duygu hâlâ aramızda dolaşıyor:

Kayıp.

Bu, günlük hayattan o kadar uzak ki sanki Oz'da gibi hissettiren bu şehirde geçireceğimiz son gecemiz.

"Düşünüyordum da," diyor Ivy tereddütle, ince parmak uçlarıyla omzumu okşayarak. "Bu çok kötü ve bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama..."

"Ama ne?" diye nazikçe ısrar ediyorum.

"Şey, bu hafta sonundan sonra bu işi bitirmemiz gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Yani, eve gideriz ve hepsi bu kadar." Göğsüme saplanan o fiziksel acı beni hazırlıksız yakaladı. Dehşet içinde ona baktım.

"Bana öyle bakma. İkimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz. On sekiz gün sonra evleneceksin ve ondan önce Noel var. Görüşmeye devam etsek bile, birkaç aceleci buluşma dışında geriye hiçbir şey kalmayacak. Ve bence biz bundan daha iyiyiz.' Güzel, soluk mavi gözleri, akmayan gözyaşlarıyla parlıyor. Parmaklarını yukarı doğru dans ettirip dişlerini okşarken bana yalvarıyor. 'Zamanımız doldu, bebeğim.'

Onu kendime daha da yaklaştırıyorum. Sırtının derisi inanılmaz derecede yumuşak. "Seni bırakmaya hazır değilim."

Gözyaşları arasında gülümsüyor ve ben daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmedim. "Ben de. Ama spoiler: Asla hazır olmayacağız. Durum sadece daha da kötüye gidecek. Ve" —burnunu çekiyor— "bu hafta sonu ilk kez senin kirlı küçük sırtın gibi hissetmedim. Senin suçun değil, ama gerçek bu. Ve bence... görkemli bir şekilde ayrılırsak iyi olur."

Derin bir nefes veriyorum. On sekiz gün sonra evleneceğimi bana hatırlatmasına gerek yok. "Bunu yaşadığımız için sana sonsuza kadar minnettar olacağım. Ve sana daha fazlasını sunamadığım için inanılmaz derecede üzgünüm." O başını sallıyor, ama ben devam ediyorum. "Son birkaç aydır görevim konusunda hiç bu kadar yıkılmış ve kızgın hissetmemiştim. Seninle tanıştığımdan beri kendimi sanki... sanki ömür boyu hapis cezası almışım da birkaç haftalığına kefaletle serbest bırakılmışım gibi hissettim. Ve şimdi kefalet süresi sona eriyor, gelecek yılı düşündüğümde ben..." Sakinliğimi korumaya çalışarak sözlerimi yarıda kesiyorum. Ivy'nin nasıl hissettiğimi bilmesi çok önemli, izlemem gereken bu yolu izlemek istemediğim konusunda onda hiçbir şüphne bırakmamam gerekiyor. Görev diye adlandırılan zehirli kadehten içmemem gerekiyor.

"Sadece karanlık görüyorum," diye devam ediyorum. "Senin olmadan bir hayatın... tam anlamıyla, sonsuz bir kasvet."

Birbirimize bakıyoruz ve ben onun her bir detayını hafızama kazımaya çalışıyorum.

"Bunu söylemeye hakkım olmadığını biliyorum," diyorum, "çünkü bunu gerçekten önemli olan hiçbir eylemle destekleyemem, ama seni seviyorum. Sana tamamen aşığım ve bu kadar acıtmasaydı, bu bir mucize gibi gelirdi."

Şaşkınlıkla dudaklarını aralıyor ve gözyaşları akıyor, burnunun köprüsünden yanaklarına doğru yastığa düşüyor.

"Ama bunun ne kadar acı verdiğini bilmeni *istiyorum*," diyorum ona. "Bir saniye bile olsa, özgürce uzaklaşabildiğimi düşünmeni istemiyorum. Bu konuda tek bir söz hakkım olsaydı, seni seçerdim. Her seferinde."

Gülümsemesinin acımasızlığı, gözyaşlarından bile daha yıkıcı. "Ama seçmezdin. Seçeceğini düşünmen çok tatlı, ama Selena ile evlenmeye söz vermemiş olsan bile, benim gibi bir kızı asla, asla seçmezdin. Bu asla olamazdı. Ailen çılgına dönerdi ve ben asla bir düşes rolünü üstlenemezdim. Sen, uygun bir eş olabilen ve üzerine düşeni yapabilen birini hak ediyorsun. Ben ise tamamen işe yaramaz olurdum.' Yorgun bir nefes verdi. 'Tüm bunlara rağmen, ben de seni seviyorum.'

Buna tam olarak inanamıyorum, tam olarak hayal kırıklığı yaratmasa da, boşa gitmiş gibi hissettiriyor. Aslında tadını çıkarabileceğin mevsim için çok geç gelen bir hediye. Onu seviyorum, o da beni seviyor, ama çok geç ve tüm bunların anlamı neydi ki, bana hayatım boyunca neyi kaçırdığımı hatırlatmaktan başka?

"Gerçekten mi?" diyebilirdim sadece.

"Gerçekten. Ve bu çok acıtıyor."

Bacağıma ona daha sıkı sarıp, bir anlığına yüzümü tatlı kokulu boynuna gömdüm, sonra onu görebilmek için yastığıma geri yığıldım. "Tanrım. Çok, çok üzgünüm. Çok bencil davrandım. Seni buldum, rüşvet verdim, kısacası, sana sunabileceğim hiçbir şeyim olmadığını *bildiğim* halde hayatına zorla girdim. Ve şimdi, kırık bir kalp eklemeye gerek kalmadan yeterince derdin varken, ikimizi de tamamen mutsuz ettim."

Bana en tatlı, en hüzünlü gülümsemesini gösterdi. "Dinle beni. Asla, asla pişman olmayacağım. Seni hiç tanınamaktansa, kalbimi kırmanı tercih ederim. Ve 21. yüzyıldayız, seni sevimli, eski kafalı aptal. İnsanları dürüst bir kadın yapmadan onlarla yatmana izin var, biliyorsun.' Omzuma şakacı bir şekilde itiyor ve ben sulu bir gülümsemeyi zorla yapıyorum. Yüzü ciddileşiyor. 'Ayrıca, muhtemelen Dawn'ın hayatını kurtardın, ya da en azından uzattın. Onun için yaptığın şey... Sana ne kadar teşekkür etsem azdır.'

"Bu benim için kolay bir şeydi," diye itiraz ettim. "Bir soruna para atmak Nobel Ödülü'ne layık bir şey sayılmaz. Keşke senin için yapabileceğim bir şey olsaydı."

"Bu arada." Boğazını temizler. "Ben de bunu düşünüyordum ve artık Flora için daha fazla çalışmam. Pazartesi günü onu görmeye gideceğim, ama Noel'den sonra dönemi yeniden başladığında geri gelmemin bir anlamı yok. Bu aptalca. Bana çok para ödüyorsun ve ben hiçbir şey yapmıyorum bile."

"Bu doğru değil," diyorum, sesimin kararlı çıkmasını ve hissettiğim panik duygusunun keskinliğini yansıtmamasını umarak. Ben ayrıldıktan sonra Ivy'nin bir tür düzenli, anlamlı bir gelire sahip olacağını bilmem gerekiyor. Neredeyse güçsüz durumumda, yapabileceğim tek şey bu. Flora'nın Noel tatili için eve geldiğinde

. Üniversite geçen hafta tatile girdi ve onun Londra'da kalması benim için bir rahatlama oldu. Bu sadece onun orada bir yuva kurduğu anlamına gelmiyor, aynı zamanda Ivy için bir gelir kaynağı.

"Bu doğru, ikimiz de biliyoruz. Ama ben bir hayır kurumu vakası değilim. Ayrıca, bunu yapamam. Onunla iletişimde kalmak isterim, ama senin ailenin yanında olmak bana çok acı verecek." Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Bence tamamen kopmak en iyisi."

Haklı; bunu biliyorum. İkimizin de ilerleyebilmesinin tek yolunun bu olduğunu biliyorum. Ama o bunu yüksek sesle söyleyene kadar, gelecek yıl kız kardeşimin bana ara sıra Ivy ile ilgili ipuçları verebileceğini ne kadar umduğumu fark etmemiştim.

Bu ayrılığı zorlayan durumdaki ben olmama rağmen, bu konuda yetişkin gibi davranan tek kişi o. Ona aşık oldum ve onun da bana aşık olmasını sağladım, ama görünüşe göre o benden çok daha güçlü.

"Para için ne yapacaksın?" diye soruyorum onun yerine. "Bir planın var mı?"

"Bunu sevgiyle söylüyorum bebeğim, ama bu senin sorunun değil. Ve evet, bir planım var." Tüm vücudum tahta gibi sertleşiyor. "Alchemy'ye geri dönmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Esas olarak geç saatlere kadar çalışmak ikizler için adil olmaz." Tereddüt ediyor. "Ama aynı zamanda seninle birlikte olduktan sonra başka erkeklerin bana dokunmasına tahammül edemem. Beni tamamen mahvettin."

Bir an için gözlerimi sıkıca kapatıyorum; suçluluk, rahatlama ve tamamen yersiz bir sahiplenme duygusu karnımda iğrenç bir şekilde kaynıyor. Tanrı biliyor ki, onun ailesinin karnını doyurup başını sokacak bir evi olması için bir yol bulması gerekiyor, ama bunu yapmak için vücudunu satmasına dayanmam.

"Üzgünüm," diyorum yine, yüzümü buruşturarak. "Ama memnun olmadığımı söyleyemem."

"Eskiden bu işi umursamıyordum. Hoşuma gidiyordu. Sen benim için seksi bile mahvettin." Bana, bunun bir hakareten çok bir iltifat olduğunu ima eden, hüzünlü bir gülümseme atıyor. Ama ben gülümsemiyorum. Gülümsemiyorum.

"Senin ve ailenin iyi olacağını nereden bileceğim?"

"Bilemezsin. Ve bununla yaşamak zorundasın. Tüm seçimlerimizin sonuçları vardır. Bu da senin seçimin."

Bunu kötü niyetle söylemiyor, her şeyi birden elde edemeyeceğimi açıkça belirtmiyor. Bu bir suçluluk duygusu yaratmak değil, bir gerçek. Ivy'nin, görev duygumu ne kadar anlaşılmas bulursa bulsun, kararımı etkilemeye ya da kim olduğumu değiştirmeye çalışmayacağını biliyorum. Onun dürüstlüğü, onda en çok sevdiğim özelliklerden biri.

"Haklısın. Sert ama haklı." Ona isteksizce başımı sallıyorum. "Söylenecek çok daha fazla şey var gibi geliyor." Omuz silkmesi tam bir yenilgiyi ifade ediyor. "Aslında yok. Aslında, söyleyecek bir şey yok bence."

Bir an bu düşünceyle oturuyorum. Bunu, tüm bunları paylaştık ve yarın Heathrow'da ikimiz de arkamızı dönüp zıt yönlerde doğru yürümeye hazırlanıyoruz: Ben kısa süreli otoparka, Ivy ise Charlie'den onu almasını istediğim karşılama alanına. En son istediğim şey, onun bu hafta sonunu metroyla bitirmesi. Heathrow'un gelen yolcu salonu sevinç dolu bir yer olmalı: sevgililer, aileler, yeniden bir araya gelen arkadaşlar.

İnsanlar arasındaki bağın mucizesi. Hepimiz *Love Actually* filmi izledik.

Hayatınızın aşkından uzaklaşmak için hiç de uygun olmayan bir yer.

Söylenecek başka bir şey kalmamış olabilir; yine de bir iki saat daha konuşuyoruz. Birbirimizle ilgili her ayrıntıyı öğrenmeye açız, her bir küçük altın parçayı biriktirmeye can atıyoruz ki, her birimizin elinde kalan mozaik, San Marco Bazilikası'nı süsleyenler kadar eksiksiz ve muhteşem olsun.

"Sana her zaman sormak istediğim bir şey var," der Xav sonunda. "Bu, hem benim hem de senin gecenizi mahvedebilir, ama bilmeden duramam. Beni deli ediyor ve eğer bunun bir kısmını benimle paylaşırsan, belki bununla barışabilirim diye düşündüm."

Bunun neyle ilgili olduğuna dair bir tahminim var. "Devam et, canım."

"Alchemy." Dudaklarını düz ve etkilenmemiş bir çizgiye sıkıştırdıktan sonra devam etti. "Başlangıçta seni bu yüzden yargıladığımı biliyorum ve bundan her zaman pişmanlık duyacağım, ama yine de. Neden yaptın bunu? Nasıl yaptın?"

"Oraya biriyle gitmiştim," diye başladım. "Beni oraya götüren finansçı bir adamdı, o da üyeydi ve ben de çok havalı bulmuştum. O gece Gen ile sohbet ettim ve o bana tam bir satış konuşması yaptı. Beni gerçekten ikna etti: ihtişam, para, güvenlik... Bunun klas bir iş olduğunu anlayabiliyordum. Ama temelde, paraya hayır diyemedim. Dawn her hafta daha da kötüye gidiyordu sanki ve geleceğimizin nasıl olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, ciddi miktarda para biriktirmem gerektiği ve bunu başarabileceğim, aklıma gelen tek, biraz da olsa yasal olan şey buydu."

"Ve başladın mı? Öylece mi? Korkmadın mı?"

Yüzü asıldı. Hatta dehşete kapılmış gibiydi. Zavallı adam. Şu anda ne kadar çaba sarf ettiğini biliyorum.

"İlk gece sana söylemiştim, seksi gerçekten seviyorum. Zaten oraya misafir olarak gitmiştim. Bu yüzden eğitimimi aldım, oraya gittim ve bunu 'hadi sevişelim' gibi bir şey olarak gördüm."

Sanırım Xav gerçekten kalp krizi geçiriyor olabilir. "Ve umursamadın mı? Herhangi bir herifin sana ne isterse yapmasına izin mi verdin?"

"Hayır," diyorum temkinli bir şekilde, sanki her an sinir krizi geçirebilecek bir çocuğa konuşuyormuşum gibi, "sadece uzaktan çekici bulduğum erkeklere izin verdim. Ama oradaki standartlar oldukça yüksek, inan bana. Sevişmek istiyorsan gitmek için harika bir yer. Kardeşinin orayı bu kadar sevmesine şaşmamalı."

Benedict'ten bahsetmemi görmezden geliyor. "Hadi anlat bana. Bir adam seni beğeniyor, yanına geliyor ve ne, seninle sevişebilir miyim diye mi soruyor?"

"Gerçekten birlikte geçireceğimiz son gecemizde konuşmak istediğin konu bu mu?" diye soruyorum. Sertleştiğini, sikinin alt karın bölgeme bastırdığını fark etmedim değil. Kendine işkence ediyor olabilir, ama bir parçası Alchemy'deki halimden tahrik oluyor. Kim tahmin edebilirdi ki?

"Hayır." Yüzü buruşuyor. "Ama bu düşünce beni parçalıyor, durmadan merak ediyorum. Ve bunu sormak için bir daha fırsatım olmayacak, değil mi? Bunun ne kadar saçma olduğunu biliyorum."

"Berbat bir durum," diyorum nazıkçe. "Ama ben de senin karını nasıl becereceğini düşünerek çok fazla zaman harcıyorum, yani sanırım ödeştik."

"Tanrım."

"Ne? Bu gerçek. Ve en kötüsü, benim Alchemy ile ilgili tüm saçmalıklarım geçmişte kaldı, senin evliliğin ise gelecekte. Ve ben bununla yaşamak zorundayım."

"Ben de bununla yaşamak zorundayım," diye karamsar bir şekilde fısıldadı.

Bu anlamsız. Aynı yerde dönüp duruyoruz ve son gecemizi tam bir ıstırap içinde geçireceğiz.

Ondan uzaklaşıp sırt üstü yattım. "Ayağa kalk." Bana

baktı. "Ne?"

"Ayağa kalk. Alchemy'de işlerin nasıl yürüdüğünü bilmek ister misin? Ayağa kalk da sana göstereyim."

Hâlâ bana deliymişim gibi bakıyor ama dediğimi yapıyor, yataktan kalkıp ayağa geçiyor, kollarını kavuşturuyor ve penisi artık tamamen dik duruyor. Çıplak, altın tenli ve siyah saçlı hali, yemin ederim ki mezara kadar götüreceğim bir görüntü.

"Alchemy'desin," diyorum, keyifle esneyip ellerimi başımın arkasında kavuşturarak, "ve az önce bana oynamak istediğini söyledin. Beni özel bir odaya götürdün ve işte buradayım. Peki benimle ne yapacaksın?"

Ayaklarımı yukarı kaydırıp bacaklarımı büküyorum, ayak tabanlarımla altında güzel pamuklu kumaşın serinliğini hissediyorum. Bana cevap vermiyor. Bunun yerine, "Özledin mi?" diye soruyor.

"Beni içtenlikle siktiğinde özlemem gerekmez, değil mi? Nicelikten çok nitelik. O yüzden bunu iyi değerlendirmelisin."

Yüzündeki ifade, bunu bir meydan okuma olarak değil, kişisel bir hakaret olarak algıladığını gösteriyor. "Bacaklarını aç."

Bingo. Gülümsüyorum ve bacaklarımı tembelce açıyorum.

Daha iyi görebilmek için yatağın ucuna doğru yavaşça yürür, çıplaklığı doğal otoritesini, bunun doğuştan hakkı olduğuna dair inancını hiç de zedelemiyor.

O kadar muhteşem ki.

"Alchemy'de bir müşteri olsaydın, beni sikmen için yalvarırdım," diyorum nefes nefese, beni süzdüğünü izlerken.

"Peki ya olmasaydım?"

"Yine de yalvarırdım."

"Anlıyorum. Aşağısı oldukça muhtaç görünüyor. Boşalman mı gerekiyor?"

Arzu, çok güçlü bir anestezi gibidir. Kaygı, kalp kırıklığı, daha ilkel, acil bir ihtiyaç devreye girerken yavaş yavaş kayboluyor: Xav'ın, benim içimdeki kendi vücudu dışında her şeyi yok etmesine duyduğum ihtiyaç.

"Çok."

"Hmm." Dizini yatağa koyup çömeliyor, parmakları bacaklarımla arasında titriyor. Yüksek sesle inliyorum. Bu, beni tahrik etmeye yetiyor ama başka bir şey için yetmiyor. "Sana nereden dokunabilirim?"

"Her yere, yemin ederim."

"Her yere mi? Buraya mı?" Parmakları daha geriye doğru kayıyor, arka girişimi okşuyor. (Yani, teknik olarak çoğu insan bunu bir çıkış olarak görür, ama ben çoğu insan değilim.)

"Evet. Tabii ki." Ayrıntılara girmiyorum. Alchemy'de kış deliğimin, muhtemelen bunu hak etmeyen erkeklerle ne kadar çok şey yaşadığını ona anlatmamın gerekli olup olmadığından emin değilim.

Titrek bir nefes verir ve üzerime tamamen çömecek şekilde hareket eder. Ona bakarım, bu anın lezzetli keyfini çıkarırım: onun tarafından hapsedilmiş, onun için açılmış olmanın keyfini. Gözleri orman yeşili halkalar gibidir, göz bebekleri sanki vücudum onun tercih ettiği uyuşturucuymuş gibi genişlemiştir. Bakışları gergin, ağrıyan meme uçlarımla üzerinde dolaşır.

"Hayatımın geri kalanını böyle geçirebilirdim," diyor. Gözlerindeki bakış beni bitirecek gibi.

"Korkarım ki hayatınızın geri kalanını alamazsınız, efendim. Ama bu gece beni alabilirsiniz." Bu, küçük Alchemy oyunumuz için olduğu kadar gerçek hayattaki durumumuz için de geçerli.

"Dediğin gibi." Yüzünü göğsüme yaklaştırıyor ve dilini meme ucuma değdiriyor. "O zaman bunu iyi değerlendirmeliyiz."

Meme ucumu ağzına alıyor ve sertçe emiyor, emişi tüm sinir uçlarımdan bir zevk seli geçiriyor. Beni tatmin ederken eğilmiş koyu saçlı başının görüntüsü, duygularımda da benzer bir seli tetikleyecek gibi, bu yüzden kendimi sadece bu hisse odaklanmaya zorluyorum. Bir koluyla destek alırken, diğer kolunu bedenlerimizin arasına kaydırıyor ve amımı tekrar buluyor. Parmaklarının bedenimde ne kadar kolay kaydığını bakılırsa, utanç verici bir şekilde çoktan ıslanmışım. Ama yatakta utanç duygusunun hareketlerimi yönlendirmesine hiç izin vermedim ve şimdi de vermeye niyetim yok.

"Daha sert," diyorum, hem ağzına hem de parmaklarına atıfta bulunarak. Bu gece centilmen, aşk acısı çeken Xavier'i istemiyorum. Beni eğip dört direkli yatağının direğine dayayan adamı istiyorum, itiraf etmek istemese de vahşi atalarına çok daha benzeyen adamı.

"Açgözlü." Bu kelime benimde titreşiyor. "Bunu sevdim."

Tek seven ben değilim. Dilinin vuruşları göğüslerim arasında gidip gelirken daha ateşli hale geliyor, ıslak amımın tuvaline dokunan parmaklarının vuruşları daha ağır, daha ustaca. Aramıza uzanıp elimi sikine doluyorum ve o inliyor, sanki ağzımı bulmak bu durumdan kurtulabilmesinin tek yoluymuş gibi yüzünü kaldırıyor. Öpüşüyoruz, dillerimiz sadece bizim bildiğimiz bir melodiye dans ederken ellerimizle birbirimizi okşuyoruz. Yanaklarım ıslanıyor, ama bunlar benim gözyaşlarım değil.

Onun gözyaşları.

"Dön," diyor, ikimiz de duygularımızın esiri olmadan önce bu durumu kurtarmak için çaresizce çabalayan bir erkeğin boğuk sesiyle.

Onun o ıstırap dolu gözlerine bir kez daha bakıyorum ve sonra dediğini yapıyorum.

O geriye doğru çekilir ve beni dizlerimin üzerine çeker, ben yüzümü yastığa bastırırken bacağıyla bacaklarımı ayırır.

"Eminim tadın muhteşem bir mucize gibidir," diyor arkamdan boğuk bir sesle. "Öyle görünüyorsun."

Parmakları bir kez daha amımı bulur, ama sonra yüzü de oradadır, burnu o deliğin daha gerisini dörterken dili klitorisimi temiz bir şekilde yalar ve aman Tanrım—bunu nasıl yapıyor? Nasıl? Neye ihtiyacım olduğunu tam olarak nasıl biliyor?

Her yerim titreyene kadar beni tatmin ediyor. "Durmak istemiyorum," diye klitorisime doğru homurdanıyor, "ama bu çarşafların üzerine boşalmadan önce seni sikmem lazım. Tanrım, tadı şimdiye kadar tattığım hiçbir şeye benzemiyor. *Siktir.*"

"Beni sik," diye yalvarıyorum. Beni ne kadar tahrik ederse, beni doldurması için o kadar çaresizce ona ihtiyaç duyuyorum. "Sikeceğim, tatlım, sikeceğim."

O çekilirken, kendimi ellerimin üzerine kaldırıyorum. Yüz yüze sevişmek ikimizin kalbi için de fazla olsa bile, o beni sikerken başımı çevirip onu öpebilmek istiyorum.

Bu son olmayacak, diyorum kendime, o sonsuz bir özenle kalçamı okşarken ve geniş başını girişime dayarken. Salya akmasın diye ağzımı kapatmak zorundayım. Yavaş, uykulu bir sabah seks yapmama ihtimalimiz sıfır.

Bu son kez değil.

Olamaz.

Saf ıstırap dolu bir sesle içeri giriyor ve ben bu istilaya irkiliyorum. Böylesi çok derin ve uyumumuz çok mükemmel. Dayanamıyorum. Bunun fiziksel olarak mümkün olduğu kadar uzun sürmesini istiyorum, ama ikimiz de oldukça bitkin durumdayız.

"Beni yukarı çek," diyorum, o da güçlü kolunu belime doluyor, beni yüksek diz çökmüş pozisyona gelene kadar çekiyor, bacaklarım bacaklarını sarmış, omuzlarım göğüs kaslarına yaslanmış, penisi bizi yerinde tutuyor.

"Dünyanın en güzel kadını," diyor, başını eğip boynumu öpüyor, ben de ona daha fazla erişim sağlamak için başımı eğiyorum. Diğer elini kaydırıp göğüslerimi okşuyor, nefes nefese kalana kadar meme uçlarımla oynuyor. Böyle sevişemeyiz, gerçekten sevişemeyiz ve yüzünü göremiyorum, ama onun göğsüne yapışık olmam hem samimi hem de açık bir durum. Karnımın etrafındaki el aşağıya kayıyor, parmaklarını bacaklarımın arasına sokup amımı tekrar okşayana kadar. Bunun verdiği saf zevkten inliyorum.

"Ivy, Ivy, Ivy," diye mırıldanıyor, boynumu ve çenemi öpüyor. "Ailen daha uygun bir isim seçemezdi, değil mi?" Klitorisimi çok hafifçe okşuyor. "Kollarını kalbime doladın ve ben senden asla, asla kurtulamayacağım. Umarım bunu biliyordursun."

"Ivy tehlikeli bir parazittir," diye nefes nefese söylüyorum ve o neşe duymadan kıkırdıyor.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama bu, hanımeli kadar tatlı." Yanağıma en şefkatli öpücüğü konduruyor ve sonra, neredeyse anlaşılacak kadar sessizce fısıldıyor: "Hiç şansım yoktu."

Bununla birlikte beni bırakır ve ben ellerimin üzerine yaslanarak kendimi aşağı indiririm, kadife kaplı başlığı temkinli bir şekilde süzüyorum. Beni tam da oraya sürükleyebileceğine bahse girerdim.

Harekete geçiyor ve ciddi olduğunu anlıyorum: her seferinde tam isabet eden yumuşak, güçlü darbeler. Parmakları kalçalarımın gömülüyor, beni sabit tutarken içime girip çıkıyor. İçimdeki ağrı, iç duvarlarımdan pelvisime kadar yayılıyor. Sanki rahmim kasılmaya hazırlanıyor gibi. Bu his o kadar güçlü ki, nefesim kesiliyor. Bana verdiği her darbeyi kabul ediyorum, bu anın her saniyesine sıkı sıkı tutunmaya, her anı bir mendile sarıp bir anı kutusunda sonsuza kadar saklamaya çalışırken, açgözlü küçük bir şey gibi orgazmımı teşvik ediyorum.

O yanılıyor, diye düşünüyorum, orgazmımın keskin gücü, vücudumun zar zor kaldırabileceği büyüklükte bir çarpışma gibi bana çarpıyor. Kollarıma hiç güç kalmadı. Adıma leke sürüyorum. Ona hiç tutunamadım.

Son günümüzü, sahte neşe, zamansız hüznün ve bunu anlamlı kılmak için dişlerimizi sıkarak gösterdiğimiz kararlılığın zehirli bir karışımıyla birbirimize sarılarak geçiyoruz. Tüm bunların üstüne, bir kızı tek başına çılgına çevirmeye yetecek kadar sağlıklı bir doz Venedik pornosu ve sadece hiperaktiviteyle histerinin birleşimi olarak tanımlayabileceğim, derimin altında garip bir sürtünme ekleniyor. Sanki lanet olası bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissediyorum. Sanki *bunun gerçekten böyle olduğuna, sona bu kadar yaklaştığımıza* inanamıyormuşum gibi, ama yine de *bunun bu akşamın sorunu olduğunu* bilmek başımı döndürüyor. *Yarının sorunu. Bugün onunla buradayım! Venedik'te! Ve o elimi tutuyor!*

Evet, sesimden de anlaşılacağı gibi kendimi tamamen kaybetmiş hissediyorum.

Vaporetto ile San Marco'dan, güzel bir beyaz cepheli Palladio tarzı kilisenin bulunduğu küçük San Giorgio Maggiore adasına geçiyoruz. Bütün hafta sonu onu gözlüyorum, yakından görmek için can atıyorum. *Çan kulesinden* şehrin manzarası hayal kırıklığına uğratmıyor ve Xav ile bir milyon selfie çekiyoruz.

Büyük Kanal'ın ağzından geri dönecek *vaporetto*'yu beklerken, açıkçası inanılmaz derecede iyi olan hava şansımız tükeniyor ve yağmur yağmaya başlıyor. Hem de deli gibi. San Marco Meydanı'na geri döndüğümüzde, yükseltilmiş yürüyüş yolları kuruyorlar: bu hafta sonu meydanın etrafında yığınlar halinde durduğunu fark ettiğim, metal çerçeveler üzerine yerleştirilmiş büyük ahşap levhalar. Ne olduklarını merak etmiştim ve yedek banklar olduklarını düşünmüştüm.

Ama değilmiş. Meğer Venedik'te yağmur yağdığında, deniz seviyesiyle yürüyüş yollarının düz kenarları arasındaki yaklaşık 15 santimetrelik fark, çok çabuk büyük bir sorun haline geliyormuş. Teknede olmayan herkes, ya çizmelerini giymek ya da ana bölgelerdeki kaygan geçici yürüyüş yollarında yürümek arasında seçim yapmak zorunda kalıyor; kanalları çevreleyen daha küçük yollar ise geçilmez hale geliyor.

Old Dawn, Xav'dan sonsuza dek ayrılmaya hazırlanırken ortaya çıkan bu acıklı yanılgıdan keyif almak kalmaz, Adriyatik Kraliçesi'nin ilişkimiz için mükemmel bir benzetme olduğunu gizlice düşünmüş olabilir.

Inanılmaz derecede
büyüleyici. Yapısal olarak
sağlam değil.
Ve hızla batıyor.

Lagünü geçip havaalanına doğru hızla ilerlerken, özel taksimizin uzun, alçak kabininde kapalı kalmışken, gökyüzünde kalan son ışık da devasa siyah fırtına bulutları tarafından tamamen silinip gitmişti. Durum o kadar berbat ki, neredeyse gülüyordum. Venedik gibi eşsiz ve büyüleyici bir yerden ayrılmak, Xav ve ben parlak bir geleceğe dönüyor olsak bile yıkıcı olurdu.

Venedik'ten ayrılmak ve aynı gün Xav'a veda etmek, bana şimdi en epik boyutlarda bir mazoşistlik kendini sabote etme gibi geliyor.

Eve dönüş uçağında sessiziz. Yol boyunca elimi tutuyor ve ikimiz de tek elle kitaplarımızı okuyoruz. Akşam yemeği için ara veriyoruz, ama şarabımızı yudumlarken ikimiz de elimizi çekmiyoruz. Bunun yerine, içerken kitaplarımızı yüzüstü kucağımıza koyuyoruz.

Bize bakan uçuş görevlisi, muhtemelen ellili yaşlarında, tatlı bir bayan.

"Umarım sakıncası yoktur," diyor kadehlerimizi doldururken, "ama siz gerçekten çok güzel bir çiftsiniz."

Ona teşekkür ederken zorla bir gülümseme takınıyorum, ama o bizim sıradan geçer geçmez yüzümü Xav'ın boynuna gömüyorum.

Buna dayanamıyorum.

Sonunda kendimi çekip ona baktığımda, yüzü bembeyaz ve gergin.

Heathrow, yapay ışıkların ve bizim kadar yıkılmış olmayan insanların rahatsız edici bir gürültüsüyle dolu, ama ne yazık ki kuyruk yok. Bagajlarımız çok çabuk geliyor — üzerlerine yapıştırılmış büyük *Club Europe* etiketlerinin dezavantajı bu — ve farkına bile varmadan, Xav ve ben varış salonunda duruyoruz, *Love Actually* anlarını yaşayan tüm insanlardan kesinlikle daha az coşkulu görünüyoruz.

Şoförü Charlie çoktan gelmiş, beni Harrow Road'a götürmek için saygılı bir mesafede bekliyor. Xav arabasını otoparktan alıp Belvedere'ye kendi başına dönecek.

Ve hepsi bu kadar.

Xav, yüzümü avuçlayabilmek için şık seyahat çantasını yere koydu. Ona bakıyorum. Yumuşak kaşmir kazağının içinden vücut ısını hissedebilmek için ellerimi ceketinin içine soktum.

Yüzü benim için çok değerli.

Onun her küçük detayı benim için çok değerli.

Bu nasıl olabilir? Ve aslında hiç var olmayan bir ilişkinin sonu nasıl bu kadar acı verebilir?

Başparmaklarıyla yanaklarımı okşarken, sanki acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. Dokunuşu çok yumuşak. Çok nazik. Çok *şefkatli*.

"Üzgünüm," diyor.

Ellerinin arasında başımı sallıyorum. "Üzülme. Beni çok mutlu ettin." "Keşke durum farklı olsaydı."

Gülüyorum, ama hiç bu kadar eğlenmemiştim. "Evet. Ben de."

Birbirimize bakmaya devam ediyoruz. Yüzümdeki saçları eliyle geriye doğru itiyor, ben de elimi kaldırıp yanağına koyuyorum. Birkaç saniye hareketsiz kalıp, teninin ve sakalının dokunuşunu hafızama kazımam gerekiyor.

Evleneceği kadın onu istemiyor bile. Onu takdir etmiyor.

Acı o kadar şiddetli ki, öleceğimi sanıyorum, ama henüz ondan ayrılmadım bile. Yılın en soğuk, en karanlık zamanı ve onun ışığı olmadan hayatta kalamam.

"Şunu bilmeni istiyorum," diye fısıldıyorum, "gerçekten mutluluğu bulmanı umuyorum. Ciddiyim. Mutsuz bir evlilik için çok özelsin."

Eli saçlarımın arasında dolaşıyor. "Sen de. Umarım ne kadar özel olduğunu biliyorsundur. Birinin hayatını aydınlatacaksın — keşke o kişi ben olsaydım."

Durumu düzeltecek hiçbir şey söyleyemeyiz, bu yüzden denemiyoruz bile. Bunun yerine, bana doğru bir adım atıyor ve beni öpmek için ellerimi tutuyor. Yavaşça. Mükemmel bir şekilde. Dili ağzımın içine girerken ona teslim oluyorum ve zaman duruyor.

Bu, dilinin ağzıma girdiği son an.

Sonunda, öpücük biter, tıpkı olması gerektiği gibi.

"Seni her zaman, her zaman seveceğim," der.

Her zamanki gibi, ellerimi güven verici bir şekilde sıkıyor ve sonra ellerini çekiyor.

Ve sonra gider: diğer insanların coşkulu buluşmalarının arasından sıyrılan karanlık, yakışıklı bir silüet, beni kendi özel kederime terk eder.

Kışın ortasında olabiliriz, ama Xavier'in ailesinin şık Land Rover'ının arka koltuğunda, bu an için en uygun şarkı "August"tur. Ben diğer kadını, baş döndürücü, akılsız bir kaçamaktayım. Sonunda erkeği elde edemeyen kadını.

Ben, harika bir şekilde içilen ucuz bir şarap şişesiyim (kelime oyunu kesinlikle kasıtlı).

Ve ona geriye sadece iğrenç bir akşamdan kalma kalacak.

Hafta sonundan kalan güzel, canlı fotoğrafları incelerken bu şarkıyı defalarca dinliyorum. Elbette Venedik muhteşem, ama o bile gülümsemelerimizdeki saf mutlulukla rekabet edemez.

Harrow Road yaklaşırken ve bu Cuma günü gerekleŖecek taşınma ihtimali kabustan gerçeğe dönüşürken, Xavier ile mesajlaşmaya başlıyorum.

Yola çıkmadan önce bir tane daha. Yazmaya başlıyorum.

Ben de seni her zaman seveceğim

Anılar için teşekkürler xx

Yanlarında iki küçük tik işareti görünene kadar bir an duraklıyorum, sonra Xav'ın iletişim bilgilerini açıyorum.

Titrek parmağımla *Engelle* düğmesine basıyorum.

Düzgün bir nakliye şirketini karşılayamayız, bu yüzden Bill ve Jan bize yardım etmeyi kendilerine görev edindiler. Daireyi boşaltmak zorunda kalmamızdan dolayı onlar da bizim kadar yıkılmış durumda. Kendilerini son derece suçlu hissettiklerini biliyorum, ama aynı zamanda bu binanın ipoteğinin korkutucu derecede yüksek olduğunu ve kafenin gerekli parayı getirmede de biliyorum.

Dawn hastalandığından beri birkaç yıldır kirayı dondurdular ve artık yeter. Bir süredir dairede bazı tadilatlar yapmak istediklerini biliyorum — halıların ve merdivenlerin durumundan dolayı suçluluk duyuyorlar — ama o kadar paraları yok. Bizim onlara ödediğimiz parayla olmaz. Kafeyi destekleyecek ve bence emeklilikleri için bir kenara ayırabilecekleri biraz ekstra para sağlayacak, makul bir kira ödeyebilecek kiracılara ihtiyaçları var. Onlar bizim için endişelendikleri kadar ben de onlar için endişeleniyorum. Artık genç değiller.

Bir sürü büyük ambalaj kutusu aldım ve son birkaç haftayı daha az kullandığımız eşyaları paketleyip mümkün olduğunca fazla dağınıklığı ortadan kaldırmakla geçirdim, ama yine de o kadar büyük bir iş ki tamamen gözümü korkutuyor. Jan da benim için malzeme teslimatlarından gelen tüm karton kutuları biriktiriyor. Yapacak başka bir şey yok, cesaretimi toplayıp işi bitirmem gerekiyor.

En azından fiziksel iş o kadar yorucu ki, Xavier'i özlemeye ayırabileceğim zihinsel alanımı bir nevi sınırılıyor.

Sayılr.

Ama bunun tersi, zaten iç karartıcı olan bir haftayı daha da iç karartıcı hale getiriyor. İkizlerin okulu Noel tatiline girdi, ama onlar yardımdan çok engel oluyorlar. Ne sürpriz. Hafta sonu Flora ile harika vakit geçirdikten sonra, şimdi kendi acıma partilerinin içindeydiler — Flora onları Doğa Tarihi Müzesi'nde buz patenine götürmüş, ayrıca Selfridges'e dim sum yemeye götürmüş ve her birine güzel bir hatıra süsü almış. Anlaşılan o ki, hafta sonunun geri kalanını Flora'nın pahalı cilt bakım ürünleri ile ona ve birbirlerine güzellik bakımı yaparak geçirmişler.

Bu hafta sonu şımartıldıklarına seviniyorum ama daha kötü bir zamanda olamazdı. De Veres'lerin Londra'daki malikanesi ile taşınacağımız yer arasındaki fark daha belirgin olamazdı ve onlara düzgün, parasını ödediğimiz bir ev sağlayamadığım için hissettiğim suçluluk duygusu beni tamamen yiyip bitirmek üzere. Anneleriyle ilgili olan biten her şeyin yasını tutuyorlar ve asıl ihtiyaçları olan şey biraz istikrar. Yıllardır bildikleri evi kaybetmek, bu lanet duruma tuz biber ekliyor.

Belediyenin bize tahsis ettiği yeri henüz görmedim. Mevcut kiracılar taşındı ve bu hafta temizleniyor (muhtemelen çok geniş bir tanım). Tek bildiğim, kat planından gördüklerim: yakınlardaki kötü şöhretli St Helen's konutunun on ikinci katında, iki yatak odalı bir kutu gibi bir ev. Koşullarımız nedeniyle belediye bize öncelik verdi ve kızların okuluna yakın bir eve yerleştirdi.

Ama bu tek tesellim, çünkü St Helen's karanlık çöktükten sonra dolaşılacak bir yer değil ve kesinlikle ergen kızları yetiştirmek isteyeceğiniz türden bir yer değil. Çeteler, uyuşturucu ve bıçaklı suçlar buradaki manzaranın bir parçası. Bu durum, onurumu bir kenara bırakıp Alchemy'ye geri dönüp evimizi elimizde tutacak kadar para kazanmamın daha iyi olup olmayacağını düşünmeme neden oluyor.

Dürüst olmak gerekirse, Xav olmasaydı, muhtemelen geç saatlere kadar çalışmayı kabul ederdim. Ama gözlerimi kapattığımda hala ellerini, ağzını tenimde hissedebiliyorum. Başka bir erkeğin bana dokunmasına izin vermeyi düşünmek için henüz çok erken. İki haftadan az bir süre sonra evleneceğini düşünürsek, bunu düşündüğüm için tarihin en büyük aptalı olabilirim, ama başka biriyle yatmak, aramızdaki ilişkiye ihanet etmek gibi hissettirir. Birlikte geçirdiğimiz zaman kutsaldı. Buna saygı duymak istiyorum.

Ama lanet olsun, bunun bedeli çok ağır.

Taşınmadan önceki gün, Maida Vale'de Flora ile hızlı bir veda kahvesi içmek için buluşuyorum. O bir süredir Londra'da takılıyor ve umarım bu, bana anlatacak dedikoduları olduğu anlamına gelir.

Nitekim, köşe masada onu gördüğümde Cheshire Kedisi gibi sırıtıyor. Bana bir cappuccino bile ısmarlamış, ne kadar da tatlı. Ayağa kalkıp bana sıkıca sarılıyor.

"Anlat hadi," diyorum ona. "İyi haberlere ihtiyacım var."

Gülümüyor ve omuzlarını silkiyor. "Geçen hafta onunla yattım," diyor sahne fısıltısıyla. "Sana söylemek için can atıyordum."

Ona hayretle bakıyorum. Bu Flora için çok büyük bir olay. "Aman Tanrım. Aferin, aferin. Nasıldı? Her şey yolunda mı?"

Kardeşlerini başından savdıktan sonra, Flora'nın cinsel hayatından kendimi sorumlu hissediyorum. Başka kaç kişiye güvenebileceğini bilmiyorum ve onun özerkliği için mücadele ettiğim için, fiziksel ve duygusal olarak iyi durumda olduğundan emin olmak istiyorum.

Gülümsemesi biraz sarsılıyor. "İyiydi, teşekkürler! O gerçekten çok tatlıydı. Önce beni romantik bir akşam yemeğine çıkardı falan."

Başımı sallıyorum. "Aferin ona. Peki sana sordu mu? Öncesinde, sırasında ve sonrasında?"

"Evet. Gerçekten çok centilmendi. Ayrıca mumlar yaktı, çok romantikti." "Harika.

Peki... mutlu musun?"

Başını biraz fazla şiddetli sallıyor. "Evet. Çok mutluyum."

"Güzel, güzel." Tereddüt ediyorum. Bu konuyu ne kadar zorlamam gerektiğini bilmiyorum, ama aynı zamanda onda herhangi bir şüphe bırakmak da istemiyorum. "Seks ilk birkaç seferinde biraz tuhaf olabilir. Yani, acı verebilir ve biraz ürkütücü olabilir, bu yüzden... zevk almaya pek yer kalmaz sanırım. En azından kız için."

"Hımm." Panik içinde cappuccinosundan bir yudum alır ve pencereden dışarı bakar.

"Tamam, bak tatlım. İstersen bana siktir git de, ama gerçekten iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Seni... orgazm ettirdi mi?"

Sessizce söyledim ama gözleri panik içinde kafenin içinde dolaştı. "Hayır. Etmesi mi gerekirdi?"

Aman Tanrım. Ne zor bir soru. "Şey, mutlaka değil, hayır. Yani, ilk seferinde penetrasyonlu seksle orgazm olman pek olası değildi. Bazı kadınlar o şekilde hiç orgazm olamazlar." P harfli kelimeyi duyunca gözlerini sıkıca kapatıyor. Anlıyorum. Bu onun için çok acı verici olmalı. "Ama o... önce seni hazırlayabilirdi."

Bana boş boş baktı.

"Bilirsin. Ön sevişme. Parmaklarıyla seni orgazma ulaştırabilirdi. Ya da oral seks yapabilirdi. Bunlardan herhangi birini yaptı mı?"

"Biraz? Elleriyle mi? Ama ben pek bir şey hissetmedim." Bu

sözleri düşünürken öne doğru eğildim.

"Daha önce orgazm oldun mu, tatlım?"

"Evet, tabii ki! Ama... kendim yaptım, anlarsın

ya?" Tanrıya şükür.

"Güzel. Demek neyi sevdiğini biliyorsun. Bu çok önemli. O zaman, bir dahaki sefere, belki ona... neyin hoşuna gittiği konusunda biraz rehberlik edebilirsin. Unutma, henüz birbirinizin vücutlarını tanıımıyorsunuz. Bu tür şeyler zaman alabilir."

Bunu düşünür. "Sanırım doğru noktaya dokunuyordu, sadece... hiçbir şey hissetmedim. Yani, hoş bir histi, ama beni... istememe neden olmadı. Ama ondan gerçekten hoşlanıyorum. Çok yakışıklı. Ve cildi çok yumuşak."

O çok tatlı bir kız. "Tabii ki hoşlanıyorsun. İlk deneyimin olumlu geçtiğine sevindim. Diğer konularda kesinlikle çalışabilirsin."

Şüphelerim var. Belki yanılıyorum, ama onunla Harry arasında yeterince kıvılcım olduğuna ikna olmadım. Umarım yanılıyordumdur.

"Her neyse," diye kıvrılarak diyor, "başka bir şeyden konuşabilir miyiz? Venedik nasıldı?" Yüzü ciddileşiyor. "Ve sen iyi misin?"

"Hayır, hiç de iyi değilim, ama Venedik kesinlikle muhteşemdi ve asla unutmayacağım. Kızlara baktığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sen olmasaydın bu tatile çıkamazdık."

"Çok üzgünüm," diyor. "İkinizin birlikte olmasını tüm kalbimle diliyorum. Keşke Selena değil de sen benim yengem olsaydın."

Ona hüzünle gülümsüyorum. "Bu asla ve asla gerçekleşmeyecekti, ama kardeşinle hayal ettiğimden çok daha fazlasını elde ettim ve bunun için sonsuza kadar minnettar olacağım."

"Onu seviyor
musun?" Başımı
sallıyorum.

"Umutsuzca."

Ağzını hüzünlü bir şekilde büküyor. "O da seni seviyor." Bu bir soru değil. "Evet.

İkimize de pek bir faydası yok."

"Tanrım." Koltuğuna yığıldı. "Ailem çok berbat durumda. Bizim neyimiz var böyle?
Neden Xav normal bir erkek gibi istediği kişiyle evlenemiyor?"

"Çünkü o normal bir erkek değil," diyorum ona. "Ve onun berbat görev bilincine ne kadar karşı olsam da, onu sevmemin nedenlerinden biri de bu. O çok asil. Elinden gelirse kimseyi hayal kırıklığına uğratmaz."

"Seni hayal kırıklığına uğrattı," diye işaret etti.

"Bana hiçbir borcu yoktu," diye karşılık veriyorum. "Bana verebileceği her şeyi verdi." Bana tüm kalbini verdi ve ben bunu sonsuza kadar saklayacağım.

"Yani durum bu. O Selena ile evlenecek, ben de yaralarımı saracağım, hepsi bu."

"Keşke benimle çalışmaya devam edebilseydin."

"Ama pek bir şey yapmadım ki."

"Evet, yaptın! Artık spagetti bolognese, ev yapımı makarna sosu, fajita ve tavada kızartma yapabiliyorum." Yemekleri parmaklarıyla sayıyor. "Yumurtaları haşlayabilir, çırpabilir ve poşe yapabilirim, ki bunu çok kullanışlı buluyorum, ve Londra'da metroyla dolaşabiliyorum, bu hayatımı değiştirdi. Senin sayende artık burası gerçekten benim evimmiş gibi hissediyorum. Ve *en önemlisi*: Sen bana cesaret verdiğin için seks yaptım.' Gülümsüyor. 'Ve tüm masrafları kardeşim karşıladı, bu da bana çok şiiirsel geliyor.'

Ona gülümsüyorum ve bu gülümseme içten geliyor. Flora'yı çok seviyorum. "Çok çabuk öğreniyorsun."

Masaya eğilip elimi tutuyor. "Bu Noel'de ne yapacaksın?"

Sorusundan, ölümle tehdit ettiğim kızların hafta sonu boyunca yarınki taşınma konusunda sessiz kalmayı başardıkları sonucuna varıyorum. En azından bu bir şey. Bu son aşağılanmanın Xav'ın kulağına gitmesi düşüncesine dayanamıyorum.

Omuz silkiyorum. "Önemli bir şey yok. Sakin bir Noel olacak. Tabii ki Dawn'ı görmeye gideceğiz.

Noel'i evde geçireceğiz." *Ev*, kötü şöhretli bir konut kompleksinin on ikinci katındaki küçük bir daire olsa bile.

Bunu düşünmek bile dayanılmaz.

Karanlık ruh halimden kurtulmaya çalışıyorum. "Ama bana planlarını anlat. Belvedere'de Noel muhteşem olmalı."

Özellikle de onun güzel evinde iki haftadan az bir süre sonra yüzyılın düğünü yapılacakken.

İçimden bir ses, bu taşınmanın bütün gün süreceğini söylüyor. Beyaz bir kamyonet kiraladım, şoförlüğünü Bill yapıyor. O ve Jan, yeğenleri Sean'ı ve onun arkadaşlarından birini de işe koştular. Ağır işleri yapmak için inşaat şantiyelerinden bir gün izin aldılar. Eşyalarımızın yaklaşık yarısını kamyonete yükledikten sonra Jan, beni ve kızları konut kompleksine kadar kısa bir yürüyüşe eşlik etti.

Anahtarları bu sabah konut derneğinden aldım. Venedik'e gitmeden önce, kira sözleşmesini imzalamak için ofislerinde randevum vardı, ancak bu mülkün teslim süresi çok kısa olduğu için henüz evi görmedim. Jan'ın benimle olmasına çok seviniyorum. Sinirlerim o kadar bozuk ki, bu sabah kahvaltı bile edemedim. Eski dairemizde güvenlik konusunda endişelerim vardı belki, ama bu taşınma sanki kendimizi kasten fırtınanın gözüne atıyormuşuz gibi geliyor.

İçinde üç kızın olduğu ve hiç erkeğin
bulunmadığı bir daire mi? Kolay lokma
olacağız.

Sitenin üç kulesi üzerimizde yükseliyor. Jan önümüzde yürürken Victoria bloğuna doğru ilerliyoruz. O anne tavuk modunda ve ona ne kadar minnettar olsam azdır.

"Okuldan Isabel Duff burada yaşıyor," diyor Lily, "ve çimlerde her zaman şıringalar olduğunu söyledi."

Tüylerim diken diken oluyor. "Asla, ama asla yerde bulduğunuz hiçbir şıringaya dokunmayın. Duydunuz mu?"

"Burası gerçekten iğrenç görünüyor," diyor Rose, başını kaldırarak. Alaycı bir tavır takınmaya çalışıyor ama sesindeki titremeyi duyabiliyorum.

"Sadece biraz eski moda," diyor Jan en neşeli ses tonuyla. "Dışarısı biraz sıkıcı ama daire boş bir tuval gibi olacak. Değil mi Ivy, canım?"

"Aynen öyle," diyorum. "Hafta sonu Homepage'e gidip boya seçebiliriz. Eğlenceli olur. Sonra da ağacı tekrar kurarız." Yüksek katlı binaların dışını tarif ederken "*sıkıcı*" demek yetersiz kalır. Hepsi gri çakıl kaplı, balkonları çamaşır ipleri, bebek arabaları ve kırık plastik mobilyalarla tıka basa dolu. Oldukça fazla renkli Noel ışığı var ve birkaç kişi şişme ren geyiği ve kardan adamlar asmış.

Tüm bu saçmalıklara rağmen, daha az şenlikli bir atmosfer olamazdı.

Lobi, sidik, çamaşır suyu ve kokarca kokusuyla doludur.

Asansörün gelmesi bir asır sürüyor ve tüm eşyalarımızı milyonlarca seferde yukarı çıkarmamızın ne kadar uzun süreceğini fark ediyorum.

On ikinci kattaki koridor okul yemekleri kokuyor ve bir kapının arkasından televizyonun sesi geliyor. Gürültü konusunu düşünmemiştim — Harrow Road sanki bir sığınak değil ki — ama buradaki duvarların muhtemelen kağıt kadar ince olduğu aklıma geliyor. Koridorun sonunda kollarını göğsünde kavuşturmuş devasa bir adam duruyor. Her tarafı dövmeyle kaplı ve muhtemelen küçük parmağıyla bile seni öldürebilir. Onunla ilgili her şey korkunç, özellikle de ikizlere sanki bir sonraki öğünüymüş gibi bakması.

Onları buradan siktirip göndererek onun gibi insanlardan korumak için bedel Alchemy'ye geri dönmekse, o zaman gururumu bir kenara bırakıp Xav'la ilgili tüm anılarımı silmem ve acilen Gen'i aramam gerekecek.

1223 numaralı dairenin kilidine anahtarı sokarken kendimi derin bir nefes alırken buluyorum. Bu kapı, bizimle yeni gerçekliğimiz arasında duran tek engel ve keşke bunu daha fazla erteleyebilseydim. Yapmak zorunda kaldığım onca uyum sürecinden — Dawn'ı kaybetmek, Xav'ı kaybetmek, dairemizi kaybetmek — en sonuncusu en önemsiz olması gerekeni. Sonuçta bunlar tuğla ve harçtan ibaret, etten ve kandan değil.

Ama nedense, muhtemelen dayanıklılık rezervlerim zaten dibe vurmuş olduğu için, bu taşınma, zaten bir atın pisliği yığnında uzanmışken, o atın kaburgalarına attığı bir tekme gibi geliyor.

Kapıyı açıyorum ve yeni evimiz olacak yeri ilk kez görüyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor.

Şampanya ve deniz ürünleri: Varsa bile tehlikeli bir kombinasyon. Ama gece bitmeden kusarsam, bunun sebebi şüpheli istiridyeler ya da aşırı şampanya olması pek olası değil.

Bu güzel mekânda değil. Hayır.

En yakın ve en gürültücü arkadaşlarımla bekarlığa veda partisi yaparken beni rahatsız eden tek şey, o eski ve köklü bela olan kalp kırıklığı.

Knightsbridge'deki bir otelin bodrum katındaki şampanya barında toplanmış durumdayız. Sağdıçlarım, kardeşim Ben ve dostumuz Pieter van Praag, tüm haysiyetimi yitirip altıma işeyene kadar beni sarhoş etmeye kararlılar. Ivy ile aynı şehirde olmak inanılmaz derecede acı verse de, sefil bir ahmak olmamak için cesurca çaba sarf ediyorum.

Tuvalete gitme bahanesiyle gizlice dışarı çıkıp onun dairesine gidebilirim. Ne kadar kolay olurdu.

Neyse ki arkadaşlarım, en iyi halimde bile ne kadar sıkıcı bir herif olduğum konusunda hiçbir yanılgıya kapılmıyorlar, bu yüzden bu geceki kişilik eksikliğimden pek de üzölmüş görünmüyorlar. Birçoğu zaten evli ya da en azından ciddi bir ilişki içinde. Hatta bazılarının evde küçük çocukları bile var. Bütün bunlar, benim bu gece için sadece bir bahane olduğumu gösteriyor. Ben, kaçıp kafalarını iyice çekmelerine izin veren uygun bir bahaneyim.

Ayrıca, neredeyse hepsi, benim sevgisiz evliliğimin yaklaşan ihtimaline karşı benden çok daha stoik görünüyorlar. Onlar bunu en iyi ihtimalle tuhaf, en kötü ihtimalle delice bulsalar da, Selena nesnel olarak muhteşem; dolayısıyla, sempati duyma kapasiteleri sınırlı.

Sonunda kardeşim beni köşeye sıkıştırır. Bu gece formundadır, ortalığı kasıp kavurur: en iyi yaptığı şeyi yapar. Doğal, neşeli bir liderdir. Bazen ikinci oğul olarak konumunun —yedek—konumunun ona haksızlık ettiğini düşünüyorum. Benedict, gösterdiği kadar yetkin biri.

"Ee," diyor, kolunu omzuma atıyor, sonra fikrini değiştirip kucaklamasını gerçek bir baş kilidine dönüştürüyor, "kıçına ne girmiş, adı kuzey kulesindeki sürüngenle aynı mı?"

Yere bakıyorum, bu pozisyonda yapabileceğim tek şey bu. Ben, Londra'daki evin mutfağında annem ve Flora ile karşı karşıya geldiğimizden beri Ivy'yi biliyor.

"Yorum yok."

"O zaman Venedik eğlenceliydi, öyle mi?"

Geçen hafta kardeşimi pek görmedim. O Londra'daydı, ben ise yaralarımı sarmaya çalışıyordum ve giderek kötüleşen babamla vakit geçirmeye çalışırken, giderek çılgına dönen annemden kaçıyordum. Annemin dikkati, babamın yaklaşan ölümünden çok, benim yaklaşan düşüümde.

"Eğlenceli," diyorum, "bu çok yetersiz bir ifade." "Ahh. Ivy'den kalma bir akşamdan kalma mısın?"

Tek cevabım o kadar derin ve titrek bir iç çekiş ki, beni bırakıp gözlerime bakabilmek için çömeliyor, yüzünde endişeli bir ifade var.

"İyi misin dostum?"

Yutkunuyorum. "Ona aşığım. Tamamen aşığım."

Yüzünü buruşturuyor. "Sadece harika seks olmadığına emin misin?" "Hayır." Neşesizce gülüyorum. "Sadece harika seks değil."

"Oh, lanet olsun," diye inler ve hemen arkamızdaki koltuklardan birine çöker. "Kahretsin. Kendimi sorumlu hissediyorum."

Ben de yanına oturdum. "Öylesin."

"Partinde onunla sadece yatıp yoluna devam etmen gerekiyordu."

"Hatırlarsan, bunu başaramadım. Ama onu bulmayı başardım ve ona umutsuzca aşık oldum."

"Tanrım. Sen... bilirsin, o zamana kadar onunla görüşmeye devam edecek misin?"

"Hayır," diyorum kısaca. "Venedik'ten sonra temiz bir şekilde ayrılmaya karar verdik. Her şeyi güzel bir şekilde bitirmek falan. Ve ben mahvolmuş durumdayım. Onun da çok zor bir dönemden geçmesi hiç yardımcı olmuyor. Flora'nın iki küçük üvey kız kardeşi olduğundan bahsetmişti sanırım. Anne babası ölmüş ve üvey annesi ileri derecede demans hastası."

Bir an sessiz kaldı. Sonra: "Tanrım. Bu çok trajik."

"Evet. Üvey annesi berbat bir kurumdaydı, tam bir kabus gibiydi. Geçen hafta onu daha iyi bakım sunan bir yere naklettirdim. Güzel bir yer."

"Masrafları biz mi karşılıyoruz?"

Şu anda yorum istemediğimi belirtmek için kısa bir baş sallama yaptım. "Güzel. Bu senin için iyi bir davranış."

"Aslında bencilce. Oradan çekip gidip onu öylece bırakamazdım. Her şeyin üstüne bir de kirayı nasıl ödediğini kim bilir. Endişelenmemek imkansız. Beslemesi gereken iki on dört yaşında çocuğu var. Alacağı yardımların yeteceğini sanmıyorum."

"Sence Alchemy'ye geri dönecek mi?" Sesinde, bunu sormakta tereddüt ettiğini duyabiliyorum.

"Dönmeyeceğine söz verdi. Ama Flora'yla da artık çalışmayacak. Ben

Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim, sesim kırılmıştı.

"Düşün hakkında mı?"

"Tanrım, hayır." Kafamı kaldırıp ona baktığımda, bana tuhaf bir şekilde baktığını gördüm. "Ivy'nin dışarıda, geçimini sağlamak için mücadele ederken, her iki tarafın nesiller boyu süren beklentilerinin altında ezilirken, benim ise lüksün kucağında oturup Bolly içip lanet langoustine yediğim gerçeğiyle yaşayabilmek konusunda."

"Bu adil değil," diyor sessizce, elinde tuttuğu viski bardağına bakarak. "Biz büyüleyici bir hayat yaşıyoruz. Ne olursa olsun, üzgünüm. Çok sevimli bir kıza benziyor."

O bunun yarısını bile bilmiyor. "Biliyorsun, görev, hizmet ve fedakarlıktan durmadan bahsediyorum, sanki bunlar bir tür doğuştan gelen hakmış gibi, ve çok kibirli olabiliyorum." Onun alaycı gülümsemesini de, kaşlarını eğip eğdiği eğlenceli halini de kaçırmıyorum. "Siktir git. Ama, dürüst olmak gerekirse, Ivy gibi birine bakıp şöyle düşünüyorum: *İşte hizmet budur. İşte fedakarlık budur.* Üvey annesi hastaneye yatırılmadan önce iki yıl boyunca hastaydı ve Ivy, küçük kız kardeşlerine bakarken bir yandan da her gece Alchemy'deki zengin pisliklerle uğraşmak zorunda kaldı. Ve bana tek bir kez bile sızlanmadı. Tanrım, bu beni çok acınası bir sahtekar gibi hissettiriyor."

Başımı geriye eğip, gözyaşlarımla akmamasını diliyorum.

"Farklı türde görevlerin olması bence sorun değil," diyor Ben yumuşak bir sesle. "Elbette, anlattıklarına bakılırsa Ivy en büyük fedakarlığı yapıyor, ama bir de kendine bak. Başka birini sevmene rağmen bir kadınla evleniyorsun. Bana sorarsan bu da müthiş bir fedakarlık."

Sessiz kalıyorum. Haksız değil, ama ilk kez hayat seçimlerim asil değil, boşa harcanmış gibi geliyor.

Aptalca. "Hiç uzaklaşmayı düşündün mü? Slinky'den?"

"Düşüne on iki gün kaldı," diyorum donuk bir sesle. "Bu bir cevap değil."

"Yapamam. Bunu biliyorsun. Çok yakınız. Bu, Selena ve ailesine karşı büyük bir saygısızlık olur."

Hiçbir şey söylemiyor, benim kafamdaki karışıklığı çözmemi bekliyor.

"Ama mesele şu ki, ikimiz de biliyoruz ki, Selena ile evlenmesem de o iyi olur. Aşağılanmış hisseder mi? Evet, elbette. Kalbi kırılır mı? Hayır."

"Bir şey söyleyeceğim ve bunu sevgiyle söylüyorum, lütfen bana yumruk atma."

Kaşımı kaldırıyorum.

"Görünüşe göre Ivy'nin sana Selena'dan çok daha fazla ihtiyacı var. Mesele bu mu, Save?"

Eski lakabımı duyunca ona öfkeyle bakıyorum. Kan, hızlı ve şiddetli bir şekilde yüzüme hücum ediyor. "Sakin başlama."

Ellerini havaya kaldırarak teslim oldu. "Öyle değil. Ben burada senin niyetini anlamaya çalışıyorum. Tanrı aşkına, bir dakikalığına egonu bir kenara bırak da soruyu iyice düşün. Bu, kurtarıcı kompleksinin çirkin yüzünü göstermesi mi, yoksa ona eşit biriymiş gibi sevmeye nezaketini mi gösteriyorsun?"

"Pardon, ne zamandan beri psikolog oldun sen?"

"Başkasının kazası olduğunda bilge olmak çok daha kolay," diyor dostça, koltuğuna yaslanıp bir bacağına diğer dizinin üzerine atarak, sanki şömine başında sohbet etmeye hazırlanıyormuş gibi.

Ben bazen biraz Jack Russell gibi olabilir, bırakması gerektiği mesajını çoktan almış olmasına rağmen pantolon paçanı çekip durur, bu yüzden düşmanca tavır sergilememesi insanı rahatlatıyor. Ayrıca, Ivy'nin benim sözde "kurtarıcı kompleksim"den yararlanarak para peşinde koşan bir kadın olduğu gibi bariz bir endişeyi dile getirmediği için de ona hakkını vermeliyim. Elbette o bundan daha uzak olamazdı, ama o bunu bilemez. Bu yüzden sanırım ona bir iyilik yapıp sorusuna sorulduğu şekilde, yani samimiyetle cevap vermeliyim.

"Elbette ona karşı koruyucu hissediyorum," diyorum. Her zamanki alay ve şakalaşmalarımız yerine kardeşimle samimi bir konuşma yapmak garip geliyor. "Sevdiğin biri zorlanırken ve sen çaresiz hissederken, bu her zaman çok üzücü olur."

Bu sözlerim üzerine o da anlayışla başını sallıyor.

"Onu seviyorum çünkü ona yardım etmek istiyorum. Ona yardım etmek istediğim için onu sevmiyorum. Bu mantıklı geliyor mu?"

"Elbette." Gururlu bir psikolog gibi başını sallıyor.

"Bak. Ivy'nin sorunu, çok sinir bozucu olması. Kendisi için hiçbir şeyi kabul etmiyor. Bakım evinin masraflarını benim ödememi zar zor kabul etti, ama bunu da sadece üvey annesinin yararına olduğunu bildiği için yaptı. Ona Venedik için bir palto aldım, hava tahminine bakıp ne kadar soğuk olacağını görene kadar büyük bir yaygara kopardı."

Omuz silkti. "Bağımsız biri. Bu özelliğini seviyorum."

"Aynen öyle. Ve gururlu. Bence tüm bunları kendi başına halledebilmesi, herkesin mutluluğundan sorumlu olması onun için bir gurur kaynağı. Ve yardım kabul etmek kişisel bir başarısızlık gibi gelir ona, anlıyor musun? Sanki her şeyi kendi başına başaramamış, dolayısıyla görevini yerine getirememiş gibi."

"Tanrım, bu çok tanıdık geliyor," der kardeşim, kafasını kaşıyormuş gibi yaparak. "Yani, o temelde sen, ama o gerçekten ellerini kirletiyor, sonra sen gelip onu kurtarmaya çalışıyorsun. Sana 'asla' demesine şaşmamalı."

"O benim o yanımı anlamıyor," diyorum kuru bir şekilde. "Sanırım beni, dük olacağım için değil, buna rağmen seviyor. Bence o, de Vere'lerin görev tanımını anlamsız, bencilce ve epey yorucu buluyor."

O burun kıvrır. "Haksız değil. Akıllı kız."

Akıllıdır. Akıllı, güçlü ve bağımsızdır. O, tek bir şikayet etmeden kendini acımasız görevlere ve berbat koşullara adarken, ben kardeşimle, hayatımın geri kalanını ülkedeki en güzel ve başarılı kadınlardan biriyle lüks içinde geçireceğim diye sızlanıyorum.

"O beni çok iyi anlıyor. Ama yine de beni engelledi ve onu suçlamıyorum." Kesin bir kopuşta ısrar etmesi, üstün gücünün bir başka örneği.

Yine sessizleşti. "Gerçekten üzüldüm dostum. Durum çok zor. Senin yerinde olmak istemezdim."

"Evet, neyse, sadece düğünü atlatmam lazım, sonra bir yolunu bulurum herhalde."

Düğün. Ölmek üzere olan babama, doğduğumdan beri benden beklenen tek görevi yerine getirdiğimi gösteren düzgün, uygun ve somut bir kanıt. Böylece, Oxford Dükalığı'nın geleceği için hem veraset sırası hem de güzel bir kredi limiti güvence altına alındığını bilerek öbür dünyaya geçebilir.

Kardeşim burun kıvrırdı. "Töreni atlatmaya çok odaklanmış görünüyorsun. Senin yerinde olsam, önümüzdeki elli yıl için çok daha fazla endişelenirdim."

Westminster Belediye Meclisi'nin nezaketi sayesinde yeni evimize adımımızı atar atmaz, evde sakın bir Noel geçirme planlarımız neredeyse tamamen suya düştü. Bunun yerine, ikizler ve ben Noel öğle yemeği için yerel bir pub'a gitmeye karar verdik. Özel bir yer değil—büyük bir zincirin parçası—ama et büfesi var ve umarım burası buradan daha şenlikli olur.

Kafede çalışmadığım veya Etsy dükkanımda satmak için gece geç saatlerde eskizler ve resimler yapmadığım zamanlarda, her dakikamı bu iğrenç küçük kutuyu bir eve benzeyen bir şeye dönüştürmeye çalışarak geçirdim. Paraya ne kadar ihtiyacım olursa olsun, bu hafta kafede çok fazla saat çalışmadığım için minnettarım. Gerçek şu ki, kızlar ciddi şekilde sarsılmış durumda ve bunu benden çok daha kötü saklıyorlar.

Burada kendimi temelde güvende hissetmiyorum. Kızlar da bunu biliyor, ben de onların bildiğini biliyorum. Eski dairemizdeyken, Harrow Road'daki telefon hırsızlarından ve uyuşturucu satıcılarından her an sadece birkaç metre uzakta olabilirdik, ama bu durum farklı.

O zaman kendimi açıkta hissediyordum, ama şimdi kapana kısılmış hissediyorum: etrafımız suçlularla çevrili, küçücük, kokuşmuş bir kutuda

İki gün önce pes ettim ve Gen'i aradım. Alchemy'ye geri dönmekten Alchemy'ye geri dönüp başka erkeklerin bana dokunmasına izin vermekten daha kötüsü olamaz diye düşünmüştüm, ama kız kardeşlerimi tehlikeye attığımı bilmek çok, çok daha kötü. Her gece kanepeyi kapının önüne itiyoruz. Fazla bir şey değil, ama kendimizi biraz daha güvende hissetmemize yardımcı oluyor. Onları burada tek başlarına bırakmak içime sinmediği için mümkün olduğunca az dışarı çıkıyorum. Kafede çalıştığım son iki vardiyada, onlar Noel için vitrinlere bakmaya çıkmışlardı.

Gen, beklediğiniz kadar tatlıydı. Benim adıma Xavier'e çok kızmıştı. "O adamı bulup kendi ellerimle boğazlayacağım," dedi.

"Elinden geleni yaptı," diye itiraz ettim. "Sadece ben değildim. O da bana aşık olmuştu. Tek fark, bana bir şey sunabilecek durumda olmamasıydı."

Gen, işlerin ritmine yeniden alışana kadar ilk birkaç vardiyamda işleri ağırdan almama izin vereceğine söz verdi.

5 Ocak'ta başlayacağım.

Ayrıca kapıda çalışan adamlarla konuşup, bana yardım etmek isteyen var mı diye bakacağına da söz verdi. Geç vardiyalarda küçük kız kardeşlerime bir tür eşlik edecek birine ihtiyacım olduğu açık ve ideal olarak bu eşlik eden kişi iri, korkutucu bir adam olmalı.

Koca, korkutucu adamlardan bahsetmişken, koridorun sonundaki o dövmeli canavar, ne zaman gelip gittiğimizi radar gibi algılıyor gibi. Onu kızlara bakarken defalarca yakaladım ve onlara bakış şeklinden hoşlanmıyorum. Hiç hoşlanmıyorum.

Hayatın daha kötüye gidemeyeceğini düşünüyorsam, belli ki 1,95 metrelik bir pedofili hesaba katacak kadar hayal gücüm yokmuş.

Artık var ve tek amacım, bizi buradan çıkarmak ve mümkün olduğunca çabuk başka bir yere taşınmak. Gerekirse Alchemy'nin her üyesiyle yatarım. Üçümüzün bir stüdyoda yaşamaya başlaması umurumda değil.

Her şey bundan daha iyi olmalı.

Noel Günü için BÜYÜK PLANIM dikkatlerini başka yöne çekmek: sahip olduğum tüm hilelerle kızların kafasını karıştırmak, böylece son birkaç ayda hayatlarının ne kadar boktan hale geldiğini fark etmesinler.

On dört yaşında olsalar da, gösterdiklerinden daha zekiler. Umarım benim oyunlarıma uyarlar. Her ne kadar yorgun olsam da, kendimi küçük detaylara harcayabileceğim kadar zaman ve para harcamaya zorladım.

Ikea'dan aldığım devasa kırmızı-beyaz çizgili halı, oturma odasındaki halının üzerindeki lekelerin çoğunu gizliyor, ancak o iğrenç gri halı liflerinde sonsuza kadar kalacağını düşündüğüm bayat sigara kokusunu gizlemekte pek başarılı değil.

Sokaktaki dükkandan aldığım ucuz portakal ve karanfil kokulu mumlar biraz daha iyi iş çıkarıyor ve ortama şenlik havası katıyor. Son birkaç gündür mümkün olduğunca çok yakıyorum.

Hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır sahip olduğumuz, eski, sallanan sahte Noel ağacımız, eski dairemizdeki halinden elimizden geldiğince yeniden kurularak bir köşede duruyor. (Belvedere'nin bugün ne kadar güzel görüldüğünü düşünmeyi kesinlikle reddediyorum. Acaba Xav'ın annesi Selena'nın Wentworth Home'u her yere yaymasına izin vermiş midir?)

Lidl'den dondurulmuş kruvasan aldım, böylece bu sabah daireyi pişirme kokusu doldurdu. Onları, eski tezgah altı buzdolabının üstündeki minik buzluğa, dondurulmuş bezelye ve balık parmaklarıyla birlikte sıkıştırmayı başardım.

Balık parmaklarını her gördüğümde, Xav'ı ve o sandviçlerle onu ne kadar çabuk kendime kazandığımı düşünüyorum.

Ağzı Birds Eye ile doluyken çok daha az havalı ve çok daha mutluydu.

Neyse.

Kızlar beklediğimden daha erken uyandılar, gözleri parlıyor, neşeli ve Noel için heyecanlıydılar. Hâlâ sihre inanmaları, bugünün farklı ve daha iyi olacağını düşünmeleri, benim onlar için şapkamdan muhteşem bir şey çıkarabileceğimi ummaları kalbimi ikiye bölüyor. Ama belki de bu, şükretmemiz gereken bir şeydir. Onlar on dört yaşındalar. Hayatları daha yeni başlıyor. Hâlâ seçenekleri var: çok çalışabilirler, okulda başarılı olabilirler ve parlak bir geleceğe sahip olabilirler.

Ve Noel'in gelmesi onlara, içinde bulunduğumuz koşulların kesinlikle veremediği bir neşe duygusu getiriyorsa, ben kimim ki Grinch rolünü oynayayım?

Sonuçta Noel, onu nasıl yaşarsanız öyledir. Noel, ağacınızın altında ne olduğu değil, kalbinizde ne olduğu ile ilgilidir, bu yüzden belki de Noel sihrini kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet haline getirebiliriz.

Bu yüzden kendimi toparlıyorum. Kruvasanları fırına koyuyorum, Magic FM'de neşeli şarkıları son ses açıyorum ve kendime mızızlanmayı bırakıp küçük kız kardeşlerime hak ettikleri Noel'i mümkün olduğunca yaşatmam gerektiğini söylüyorum. Bir günlüğüne sahte neşe takınabilirim elbette.

Çayımız demlendi, kruvasanlarımız pişti, bornozlarımızla ve pijamalarımızla ağacın altında bağdaş kurup oturuyoruz. Burası çok soğuk, o yüzden kabarık çoraplarımızı da giydik. Dün gece geç saatlerde kızların yataklarının ucuna küçük çoraplar bırakmışım ve onlar da buraya açmak için getirmişler. Çoraplar, ana caddeden aldığım uygun fiyatlı ufak tefek şeylerle dolu: K Beauty yüz maskeleri ve çikolata, saç bakım ürünleri ve iç çamaşırları. En azından yarısı zaten onlara almam gereken şeyler, ama umarım fark etmezler.

Ve fark etmediler. Vücut şampuanlarını, çikolatalı kar toplarını ve parlak renkli sivilce bantlarını çıkarırken yüzlerinde kocaman gülümsemeler var.

Ancak asıl olay, onlara aldığım aynı model lacivert Longchamp çantalar. Bunları birkaç ay önce Oxford Street'teki bir sokak satıcısından aldım ve ya çok iyi taklitler ya da bir kamyonun arkasından düşmüşler.

Muhtemelen ikincisi.

Umurumda mı? Hayır. İlk gece Xav'a söylediğim gibi, ahlaklı olmayı göze alabilmek güzel bir şey olmalı.

Kızlar çantaları açtıklarında çığlık attılar ve bu, doğru şeyi yaptığımı kanıtlamak için ihtiyacım olan tek şeydi.

"Aman Tanrım, teşekkürler Ivy," diye çığlık atıyor Rose, bana sarılabilmek için dizlerinin üzerinde bana doğru yalpalayarak geliyor. "Bu harika."

Lily de kucaklaşmaya katılır. "Seni çok seviyorum! Bu çok muhteşem!"

"Yeni okul çantalarını seveceğinizi düşündüm," diyorum onlara, ikisini de öperek. Kahretsin, onları çok seviyorum. Onları mutlu görmek bir shot votka içmek gibi; sıcaklık tüm vücuduma yayılıyor. Votka gibi, bu rahatlama da geçici olacak, ama kabul ediyorum. Bugün ikisi için de ezici bir hayal kırıklığı olmazsa, kendimle yaşayabilirim.

"Çok havalı olacağız," diyor Rose. Otobüs duraklarında ve Harrow Road'da gördüğüm pek çok görsel kanıttan biliyorum ki, okuldaki havalı (ve daha varlıklı) kızlar, parlak, düzleştirilmiş saçları, North Face ceketleri ve Longchamp çantalarıyla tek tip bir grup halinde dolaşıyorlar. En azından ikizler biraz daha uyum sağladıklarını hissedecekler. On dört yaşındayken, kabile tarafından kabul edilmekten daha önemli bir şey olmadığını hatırlıyorum.

İkisi de bana birer hediye almış, bu da beni çok duygulandırıyor. Şu anda onlara cep harçlığı verecek kadar param yok, bu yüzden paralarını neredeyse tamamen Depop gibi ikinci el platformlarda kıyafetlerini satarak kazanıyorlar ve bunu takdire şayan bir düzenlilikle yapıyorlar.

"Bu bir üst," diyor Lily, ben onun hediyesini açmayı bitiremeden.

Gerçekten de bir üst, Primark'tan alınmış, önü dantelli, sevimli, küçük, siyah bir pamuklu yelek. "Çok güzel, canım," diyorum ona, bir kez daha sarılmak için eğiliyorum.

Rose bana nane kokulu serinletici ayak kremi almış. "Çünkü kafede hep ayaktasın. Ne kadar çok çalıştığını biliyoruz ve seni çok seviyoruz."

Ağlamamaya çalışarak yüzümü buruşturuyorum. Ne kadar iyi kızlar. Ne kadar tatlı küçük varlıklar. Hayat onları henüz mahvetmemiş. Belki, sadece belki, bu cehennemi atlatabiliriz. Ve belki hepimiz iyi bir şekilde atlatırız. Daha sonra, öğle yemeğimizi yiyip Dawn'ı ziyarete gideceğiz, onun en iyi ellerde olduğunu bilerek. Sonra da sarkık eski kanepemize yerleşip çikolatalı Noel kütüğü yiyeceğiz — teşekkürler Lidl — *Home Alone'u* izlerken ve burada değil de başka bir yerdeymişiz gibi davranarak.

Son hediye Xav'dan. Bana Venedik'te vermiş ve ağacın altına koymamı söylemişti. Güzel kağıdı açtığımda, geleneksel Venedik tarzında pembe ve altın rengi mermer desenli, çok güzel bir kutu karşımda duruyor.

"Vay canına," diyor Lily, kutuyu okşayarak. "Çok güzelmış."

"Öyle değil mi? Venedikliler mermer desenine bayılırlar. Oradaki kırtasiye dükkanları bu dünyadan değil gibiydi." "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Kapağı açtığımda, beyaz ipek kumaşın içine yerleştirilmiş en güzel Venedik maskesi karşımda duruyor. Tam yüz maskesi: beyaz porselen üzerine turkuaz ve altın renginde karmaşık bir tavus kuşu tüyü deseni işlenmiş, detaylar altın rengi parıltılar ve minik elmaslarla vurgulanmış. Bu, hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biri.

Arkasına küçük, mermer desenli bir kart sıkıştırılmış.

Tüm sevgimle, her zaman. Xav xx

El yazısı kendinden emin, cesur, tıpkı kendisi gibi.

Lanet olsun, onu seviyorum. Bana bir palto aldığı için onu seviyorum, çünkü pratik ruhu benim üşümemi kaldıramadı, ama aynı zamanda sanatsal ruhum için bunu almadan duramadı. Bana bu kadar zarif, tamamen dekoratif amaçlarla yaratılmış bir şeye bakmanın ne kadar büyük bir mutluluk getireceğini bildiği için onu seviyorum.

Kızlar bunu görünce ikisi de hayretle nefeslerini tutuyorlar ve bunu çok seviyorum. Bu tanrının unuttuğu yüksek katlı apartmanın tepesinde, güzelliğin büyüünün hâlâ bozulmamış olmasını seviyorum. Gerçek zanaatkarlığın hâlâ bizi etkileme gücüne sahip olmasını seviyorum.

"Bu çok muhteşem," diyor Lily, parmak uçlarıyla üzerine dokunarak. "Eminim süslemek için tırnak süsleme elmasları kullanmışlardır."

Ona gülümsüyorum. "Muhtemelen."

Ancak Rose şimdi bana bakıyor. "O gittiği için gerçekten üzgün müsün?"

"Evet." Maskeyi bir o yana bir bu yana eğerek, süslenmesinde harcanan emeği tam olarak takdir etmeye çalışıyorum. Gerçekten hayret verici. Tavus kuşu tüylerinin yaprakları, dünyadaki en ince fırça ile boyanmış olmalı. "Gerçekten çok üzgünüm, canım. Ama burada kalamazdı, çünkü başka biriyle evleniyor. Bunun ne olduğunu hep biliyordum."

"Eminim o kız senin kadar güzel değildir. Olamaz."

"Kesinlikle öyle. Ama teşekkür ederim. Yine de onunla bu yüzden evlenmiyor. Bu, onlar daha çocukken ayarlanmış bir şeydi."

Lily yüzünü buruşturdu. "Bu gerçekten ürkütücü."

"Katılıyorum. İnanılmaz derecede ürkütücü." Ve iyi bir adamın tamamen boşa harcanması.

"O ürkütücü züppe adama ihtiyacın yok," diyor Rose. "Sen harikası. Daha iyi birini bulacaksın."

İkimiz de bunu biliyoruz.

"Kesinlikle," diye ekliyor

Lily.

Hayatımda bu harika küçük pitbull'lara sahip olduğum için çok şanslıyım. Ama *bu* konuda onlara katılmıyorum.

Noel'in Geleceğinin Hayaleti bugün tam anlamıyla aramızda.

Belvedere'nin yemek salonunda sekiz kişi öğle yemeği yiyoruz: Annem, Flora, Benedict ve ben, nişanlım, onun ailesi ve yakınlardaki Hartwell House yatılı okulundan eve dönen çok daha küçük kız kardeşi Octavia. Octavia, Wentworthlar için Flora'nın benim ailem için olduğundan daha da önemsiz bir varlık gibi görünüyor ve gördüğüm kadarıyla ona çok daha az sevgi gösteriliyor.

Babamın bu günlerde yatağa bağlı olması ve büyük ölçüde tüple beslenmesi nedeniyle, masanın başındaki yerini ben aldım; yanımda nişanlım ve annesi Constance oturuyor. Masa, zemin kattaki dekorasyonlar gibi, hiç olmadığı kadar görkemli. Annem, özellikle bu yazki *Tatler* çekiminin kusursuz genel provası göz önüne alındığında, Selena'nın Belvedere'de iz bırakmaya başlamasının "iyi bir uygulama" olduğunu düşündü.

Ve böylece hindi, kaz ve jambon, kilometrelerce uzanan yeşilliklerin, sonsuz sayıda sivrilen mumların ve sayısız kırmızı ve altın rengi süs eşyalarının arasında yerini almışken, çift kapının ardında ise salon, parıldayan beyaz ve ışıltılı altın rengiyle göz kamaştırıyor.

Böyle ve yıllarca böyle olacak. Ve yıllar.

Ve yıllar.

Görev gerçekten böyle bir şey mi: sanki annem, Selena ve Constance ellerini ağzıma ve burnuma tutmuşlar gibi, boğulma yoluyla sonsuz bir ölüm mü? Babamın kendi ölümlülüğüne karşı gösterdiği bu kararsızlık, sadece çok uzun zaman önce düzgün yaşamayı bırakmış olmasından mı kaynaklanıyor?

Masadaki herkese göz gezdirirken, malikaneden gelen gerçekten mükemmel bir kaz parçasını ağzıma atıyorum.

Nişanlım, uzun kırmızı elbisesiyle tam bir gelecekteki düşes ve Wentworth marka elçisi gibi görünüyor; bu da onun mükemmel gen havuzuna dair hiçbir şüphe bırakmıyor.

Annesi, zarif bir kadın ve muhtemelen söz konusu gen havuzunun bir başka kanıtı.

Annem, her zamanki gibi stoik ve aşırı derecede neşeli. Annemin sosyal tarzı, Wentworth'lardan farklı olarak, ırlı ve safkan bir atınsından çok bir yük atınsına benziyor olabilir, ama işini gayet iyi yapıyor.

Selena'nın babası David, de Veres'lerin mahzeninden çıkan mükemmel bir Pomerol şarabını yudumlarırken yanakları pembeleşiyor. *Neredeyse başardık*, diye düşündüğünü hayal edebiliyorum. Kelimenin tam anlamıyla *de Veres'lerin masasına oturduk. İşimiz bitmiş sayılır*.

Belki haksızlık, ama şu anda pek de cömert bir ruh halinde değilim.

Krem rengi bluzuyla ıslık ıslık parlayan kız kardeşim, her zamanki gibi, büyük bir şıklıkla yolunu kaybetmiş benim gibi bir adam için karanlık siste bir fener gibi.

Selena'nın kız kardeşi, Ivy'nin kız kardeşlerinden birkaç yaş büyük olmalı. Çok sofistike görünüyor—şüphesiz bugün de diğerleri gibi aile markasını giyiyordur—ve onun özenle sergilediği dünyadan bıkmış havasını, ikizlerde gözlemlediğim sevimli filtre eksikliğiyle karşılaştırmadan edemiyorum, her ne kadar kısa süreli olsa da.

Ve son olarak, kardeşim. Ben için şanslı yıldızlarıma ilk kez değil, yine şükrediyorum. O, cansız ve ruhsuz bir partinin hayatı ve ruhu; Selena'nın diğer tarafında oturuyor, flörtü hem acımasız hem de zararsız, aynı zamanda David'in egosunu okşamayı da başarıyor; bu, açıkçası bende eksik olan enerji ve beceri gerektiren bir şey.

Sohbet monoton bir şekilde devam ederken, gözlerimiz zaman zaman buluşuyor. *Kendini ömür boyu buna mahkum etmek istediğinden emin misin?* diyor gözleri. Benim cevabım, çoğunlukla bordo şarap kadehimin kenarından, *hiç de emin değilim*.

Hayatımın geri kalanı böyle mi geçecek: sevmediğim bir kadının ailesiyle, her Noel'de, şişkin, sık, zoraki sohbetler mi? Aklıma gelen tek olası nimet, tek kurtuluş, umabileceğim tek şeyin çocuklar olduğu. Etrafta koşuşturan, masanın her yerine içeceklerini döken, hediyeler, şeker ve heyecandan uçan bir sürü çocuk.

Kimin çocukları olduğu umurumda bile değil — benim, Benedict'in, Flora'nın. Ve şu anda Selena'yı hamile bırakmak için ne yapmam gerektiği bile umurumda değil. Tek bildiğim, sadece hiçbir şeyi umursamayan, sevgi dolu doğaları ve en ufak şeylerden bile saf, filtrelenmemiş bir neşe duyan çocuklar bizi bu neşesiz, sevgisiz dinamikten kurtarabilir.

BÜTÜN GÜN, Ivy'nin ne yaptığını düşünerek kendime işkence ettim. *Nasıl olduğunu.* Venedik'te ona baskı yaptığımda, Dawn'ı görmek için kısa bir ziyaret dışında, ikizlerle birlikte evde sakin bir Noel geçirmeyi planladıklarını itiraf etti. Tek ve küçük tesellim, Good Vibes'teki hemşirelerin ve doktorların bu Noel'de hastalarına özenle bakacak olmaları. En azından Ivy, üvey annesinin bu bayramı ıssız, donanımı yetersiz bir evde geçirmesini görmekten dolayı kalbi kırılmayacak.

Yine de, bizim Noel'lerimiz birbirinin tam zıttı olduğundan eminim.

Burada yemek, hediye ve lüks bolca var. Eski ustalar, metrelerce uzunluğundaki taze çelenkler ve resim gibi güzel ağaçlarla dikkat çekmeye çalışıyor.

Orada ise sevgi bol, ama başka pek bir şey yok.

Öğleden sonra bitmek bilmeden uzadıkça giderek daha da huysuzlaşıyorum. Elimde değil, ama muhtemelen içtiğim kırmızı şarap miktarını kontrol edebilirim. Yine de umurumda değil. Her şeye kızıyorum: altı kısa gün sonra bildiğim şekliyle özgürlüğümü kaybetmeye; Wentworth'ların bugün burada olmasına; onlar olmadan son bir lanet Noel bile geçiremememe.

Evleneceğim kadına karşı bu tavrımın hiçbir şekilde sağlıklı olmadığını çok iyi biliyorum. Kayınvalide ve kayınpederlere karşı hoşgörüsüzlük yaygın bir durumdur.

Nişanlısına karşı hoşgörüsüzlük ise kesinlikle daha büyük bir tehlike işaretidir.

En çok da, sanırım, söz konusu nişanlımın bu duruma cesurca göğüs germe kararlılığına kızıyorum. Sevmediği bir adamla evlenmesine altı gün kaldığını umursamıyor mu? Yoksa kayıtsız bir görev bilinciyle o kadar ileri gitmiş ki, tüm bu saçmalığı sorgulamayı bile bırakmış mı?

Nihayet, şükürler olsun ki, Wentworth'larla hediye alışverişinin yapıldığı ve onların eve dönmeye hazırlandıkları an gelir. Octavia sıkıntıdan patlıyor gibi görünüyor, zavallı şey.

Selena beni kenara çekip veda ediyor. "Haftaya bu saatlerde..."

"Paris'te olacağız," diye tamamlıyorum. Manş Denizi'nin ötesinde kısa bir balayı yapacağız —sadece birkaç gün— ve yazın birlikte "düzgün" bir tatil. Sessiz bir anlaşma ile, ilişkimizin doğası gereği, hemen tam uzunlukta, uzun mesafeli bir balayının kesinlikle çok fazla baskı yaratacağı sonucuna vardık.

Birbirimize bakıyoruz, gülümsemelerimiz heyecanlı olmaktan çok nezaketen. Başka bir şeyin izi var: "*Ne halt ediyoruz biz?*" diye soran, derinlerde saklı bir his. Onlarca katmanlı görgü kuralları, gelenekler ve ikiyeüzlükle üstü boyanmış, cesur bir gerçeklik duvar resmi.

Sert bir baş sallamayla o anı bozuyorum. "Neyse, birkaç gün sonra görüşürüz." Bu hafta son dakikada yapılacak bir sürü iş olacak ve ben de hepsinden kaçabileceğimi düşünecek kadar hayalperest değilim.

Onlar gittikten sonra, Ben birkaç şişe şarap alır — kırmızı şarap ve içtiğimiz Meursault — ve o, Flora ve ben, salonun içindeki dev ağacın dibine yığılırız. Hizmetçilerden biri öğle yemeği boyunca ateşi canlı tutmuş — bugün görevde olanlar üç kat maaş ve bir sürü fazla yemek alıyorlar — ve alevler ortama çok ihtiyaç duyulan neşeyi katıyor. Annem, bir kadeh şeri içerken babamla oturup ona günün olaylarını anlatmak için yukarı çıkmış, böylece ben de nihayet nefes alabiliyorum.

Kız kardeşim bana dikdörtgen şeklinde bir hediye uzatıyor. Hediye, gülümseyen kardan adamlarla süslenmiş neşeli kırmızı kağıda sarılmış.

"Bunu önce açmak isteyebilirsin," diyor.

Onu elinden alırken günün ilk içten gülümsemesini atıyorum. "Bu yıl kağıt konusunda elinden geleni yapmışsın."

"Bu benden değil." Dramatik bir duraklama. "Ivy'den."

Sözleri kalbime fren basmış gibi geldi. Ivy'nin adı geçtiğinde kalbimin durduğuna yemin edebilirim, tıpkı ondan bir hediye tuttuğumu fark ettiğimde olduğu gibi. Benim Noel'imi biraz daha parlak hale getirmek için seçtiği, paketlediği ve bu eve gizlice soktuğu bir hediye.

Kardeşim ılık çalıyor, ben de ona ters ters bakıyorum.

"Üzgünüm. Gidip tek başına açmak ister misin?"

"Hayır." İç çekiyorum. "Bu halde beni yalnız bırakmaman gerektiğini düşünüyorum."

Sabırsızlıkla hediye paketini yırtıyorum, ama içinde kalın bir kahverengi kağıt tabakası buluyorum. Birkaç kez sertçe çekince o da çıkıyor ve içindeki hediyeye bakıyorum.

Belvedere'nin küçük ve güzelce resmedilmiş bir yağlı boya tablosu. Bu, onun göl kenarındaki sandalyelerden daha büyük ölçekte resmettiği manzarayla aynı. Orada, serada dilimin üzerine boşaldıktan sonra ona çay ve bisküvi ikram etmiştim ve ben de işe yaramaz bir ahmak gibi oturmuş, onun resim yapmasını izliyor ve ona şimdiden yarı aşık olmuştum.

Yeteneği şaşırtıcı. Flora gibi güzel sanatlar okumalı, geçimini sağlamak için lanet bir kafede köle gibi çalışmamalı. O sihirli saati harika bir şekilde yakalamış: ışığın evin ön cephesine vurup onu altına dönüştürüşü; çimlerde dans eden uzun sonbahar gölgeleri; manzarayı çerçeveleyen alev rengi ağaçlar. Yemin ederim, yaprakların esintiyile sallandığını neredeyse görebilirsiniz.

Bu, gözlerimle gördüğüm en mükemmel şey. İkinci en mükemmel şey.

"Vay canına," der kardeşim; Flora ise hayranlıkla nefesini tutarak boynunu uzatır. "İnanılmaz."

Onların iyice hayranlıkla bakabilmesi için resmi havaya kaldırım. "Öyle değil mi?"

"Ona bu zorlu dönemi atlatması için birkaç iş ayarlayamaz mısınız?" diye soruyor Flora. "Eminim birçok arkadaşımız evlerini böyle boyatmak ister."

"Artık benim müdahale etmemi istemiyor galiba," diyorum, sesim titriyor, "ne kadar haklı olduğunu düşünsem de."

Yavaşça tabloyu geri çevirip kucağıma koyuyorum ve ona bakıyorum. Tabloyu koyu meşe çerçeveye yaptırmış. Parmak uçlarımı tablonun üzerinde gezdiriyorum, onun parmak izlerini takip ettiğimi bilerek.

O, benim atalarımın evini benim gördüğüm gibi görüyor: nefes alan, canlılık dolu bir şey olarak. Mükemmel bir steril ortamda korunması gereken bir müze olarak değil.

Ivy, o akşam serada, onunla benim Walter ve Alice olduğumuzu söyleyen önemsiz yorumumu önemsememiş olabilir, ama bu doğru. Öyleyiz. Biz, eğretti otlarından tahrik olan bir çiftiz. Kuş kafesindeki rokoko süslemelerine hayran olan ve günün son saatlerinde ağaçların ışığı süzme şekline hayran hayran bakan bir çiftiz.

Bu küçük tuvalin üzerindeki her bir hassas fırça darbesiyle, evimi nasıl gördüğünü bana gösterdi. Beni nasıl gördüğünü.

Ve nişanım bana Noel hediyesi olarak kol düğmeleri verdi. Onu küçümsediğimden değil tabii ki — onlar da benim onun için seçtiğim elmas küpeler kadar zevkli, güvenli ve hayal gücü yoksunu.

Kardeşimin bekarlığa veda partimde söylediği sözler, son birkaç gündür kafamda yankılanıp duruyor.

Senin yerinde olsam, önümüzdeki elli yıl için çok daha fazla endişelenirdim.

Bir ömür.

Ne kadar soyut bir kavram.

Bu ömür boyu hapis cezasını günbegün yaşayacağımı kendime söylemek kolay ve cazip geliyor. Ama bugünkü işkence hâlâ zihnimde o kadar taze ki, *bunun* elli yıl ya da daha uzun süre devam edeceği düşüncesi dayanılmaz geliyor. Hayat arkadaşına karşı elli yıl boyunca kötü gizlenmiş bir ilgisizlik ya da en iyi ihtimalle yavaş yavaş kazanılan bir sevgi. Ivy gibi bir kadınla birlikte olmanın getirdiği canlılık ve coşku olmadan geçecek elli yıl.

Ivy *gibi* bir kadın değil.

Ivy.

Tüm kusurların ve tuhaflıklarınla, tam olarak olduğun gibi görülmek, anlaşılmamak ya da sevilmemekle geçecek elli yıl.

Peki ne için? Bir doğuştan gelen hak için mi? Yüzyıllar boyunca ailemize o kadar derinlemesine işlenmiş, DNA'mıza kazınmış bir görev duygusu için mi? İki ailenin, ilk doğan çocuklarını kurban ederek soylarını, nakit akışını, itibarını ve kontrolünü güvence altına almak için hesaplı bir hamlesi için mi?

Siktir et.

Bir gözyaşı sallanıyor, değerli hediyemin üzerine düşmek üzere, ben de onu siliyorum. Odaya göz attığımda, bakışlarım Ivy'nin çok sevdiği Gainsborough ve Constable'ın yanından geçip atalarımın sırasına doğru kayıyor—şöhretli, ciddiyet dolu atalarımın. Bir hayaletler sırası, görevlerinin ön saflarına doğru yürüyen

ön saflara yürüyen ve tapmaları söylendiği tanrılara hizmet ederken maruz kaldıkları eziyete katlanan ilk doğan erkekler: kral ve vatan, kan ve unvan.

Aralarından hiçbirisi, çıplak bir omuzdan çilek sarısı bir saç buklesini çekip almak ve hayranlık ve mutlulukla parıldamak nasıl bir şey olduğunu gerçekten biliyor muydu? Belki de hayır. Ya da belki de her ikisini de elde etmişlerdi: Selena gibi bir eş ve Ivy gibi bir metres.

Bugünlerde daha iyisini yapmaya çalışıyoruz. Daha iyi bildiğimizi söylüyoruz. Öyleyse neden benimki gibi aileler, ağır bir doğuştan gelen hakkı yerine getirmek için benim gibi erkekleri ortaya sürüyor? Neden Oxford malikanesinde çalışmıyorum, ki zaten çalışıyorum — çok sıkı çalışıyorum, teşekkürler — ve sevdiğim kadına eve gidemiyorum? Neden karım, ofiste birkaç iyi işe alımla kolayca karşılanabilecek keyfi kriterleri yerine getirmek zorunda?

Ve neden önümüzdeki elli yılı ya da daha fazlasını bir hayalet gibi yaşamak zorundayım, sırf sonunda öldüğümde bir sonraki nesil için statükoyu korumak için?

Basit cevap, bunu yapmamam gerektiğidir.

Tabloyu halının üzerine saygıyla bıraktım. "Ivy, Selena ile evlendiğim için deli olduğumu düşünüyor. Bu kıskançlıktan değil.

Sadece bunun modası geçmiş, anlamsız ve acımasız olduğunu düşünüyor."

"Ve haklı da," diyor kız kardeşim. Ivy ile tanışmadan önce bu tür konularda çok daha açık sözlü olduğunu fark ettim ve içten içe memnunum.

"Bu işine geliyor," diyor Ben. "Burada lafı dolandırmayalım. Şey, ikiniz hariç herkes için işine geliyor. Slinky seninle evlenmiyor—alınma. O, unvanla, araziyle ve diğer tüm saçmalıklarla evleniyor. Sen de lüks bir imparatorlukla ve onunla birlikte gelen milyarlara evleniyorsun. Dürüst olmak gerekirse, her açıdan oldukça iyi bir anlaşma gibi görünüyor — tabii senin uygunsuz bir şekilde başka birine aşık olman dışında." Omuzlarını silkıyor. "Ivy şeklinde küçük bir kusur."

"Sanki lanet bir satranç tahtasıymış gibi konuşuyorsun."

"Öyle. Ve sen kral değilsin dostum, eğer böyle bir hayale kapılmışsan. Sen piyon'sun."

Sanırım bunu şakacı bir şekilde söylüyor, ama lanet olsun ki çok acımasız bir söz. Şarabı alıp kendime bolca dolduruyorum, şarabı güzel tablomdan uzak tutmaya özen gösteriyorum.

Sen pionsun, kral değilsin.

"Devam et."

O ve Flora şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlar. "Şey, sanırım demek istediğim, tüm bu iradeye sahip olduğunu sanıyorsun," diyor, "ama gerçekte, anne ve baban doğduğun günden beri seni oradan oraya sürüklüyorlar. Sen sadece sana söyleneni yapıyorsun. Evet, unvanı alacaksın, ama bunun hiçbir anlamı yok. Hepimiz bunu biliyoruz. Bu, kendini feda etmene izin verdiğin için sırtına vurulan bir tebrik."

Ona dehşet, öfke ve çaresizlikle bakıyorum... ve başka bir şeyle.

Kadercilik gibi hissettiren bir şey, nihayet, nihayet umursamaktan bıktığın o an gibi. Ve ben, şimdiye kadar umursamayı tüm kimliğimin bir parçası haline getirmiş bir adamım.

Ben seçilmiş kişiyim. Her zaman, boşalana kadar içinden döküleceğini bildiğim kadehim.

Daha evlenmedim bile, ama şimdiden kendimi oldukça boş hissediyorum. Gerçekten amaç bu mu? Ailemin beni feda etmesine izin vermek, peki ne için? Gerçek görevin, gerçek fedakarlığın ne olduğunu gördüm. Ivy, son birkaç aydır bunu bana çok güzel bir şekilde gösterdi. Sabır ve özenle, sevdiğin insanlara dokunduğu için isteyerek yapılan, sonsuz sayıda küçük, görünmez, yorucu hizmet eylemleri. Hayatlarını o kadar az da olsa daha iyi hale getiriyorlar.

Dawn'ın durumunu artık yeterince iyi biliyorum, bu eylemlerin ona ne kadar yük oluşturduğunu hayal edebiliyorum. Her gün banyo yaptırmak, yemek yedirmek, kirli kıyafetleri değiştirmek, her görevin tekrar tekrar tekrarlanması gerektiğini bilerek, ama bunları yapmanın sevdiğin kişiye haysiyet, rahatlık ve bu çabaya değdiğini hissettirdiği için yapmak.

Ivy, defalarca Dawn'ı seçti. Kız kardeşlerini seçti, onların velayetini elinde tutmak için mücadele etti. O, her zaman doğru olanı seçti, neyin önemli olduğunu anladı, peki karşılığında onu kim seçti?

Hiç kimse.

O, tanıdığım en iyi insan, ama ben onu seçmedim. Ben uzaklaştım.

Bana aslında ihtiyacı olmayan, hatta açıkçası seçilmeyi hak edecek pek bir şey yapmamış olan Selena'yı seçtim.

Onu, ailesini ve kendi ailemi en sevdiğim kişinin üstüne koydum. Daha önce de dediğim gibi, siktir et.

Oturuşumu düzelttim ve kardeşime seslendim. "Eğer söylediklerin doğruysa, bu oyunun beni mahvetmesini engelleme için tek yolu oyundan çıkmaktır."

"Doğru." Sanki benim iyi bir insan olabileceğimi kabul etmeye başlamış gibi bana bakıyor. "Oyundan çık. Hepsinden."

"Evet. Evet. Tanrım, bırakabilirim. Hepsi bu kadar."

"Yani..." Flora başını yana eğdi. "Tam olarak değil. Ebeveynlerin öfkesi, bitmek bilmeyen lojistik kaos ve zavallı Selena'nın kamuoyu önünde aşağılanması var."

Bu beni durdurur. Kahretsin. Hepsi de var. Eğer kendimi bu işten kurtarırsam, belime kadar bulaşmış bokun içinde yokuş yukarı yürümek zorunda kalacağım. Kafamı sallarım.

"Bunların hepsi çok gerçek ve çok talihsiz. Ama bunlar kısa vadeli. Burada bahsettiğimiz şey benim tüm hayatım."

"Doğru." Flora öne doğru eğilir, gözleri duygu dolu bir şekilde parıldar.

"Ve hayatımın geri kalanında ne yapacağıma dair kontrolü geri almak istiyorsam, o zaman Ivy'yi seçerim." Bu benim yol göstericim. Hatırlamam gereken şey bu.

"Ve *sana* bir kez daha soracağım," dedi kardeşim ağır ağır. "Onu kurtarmadığından emin misin?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Onu seçiyorum ve başka hiçbir şeyin önemi yok, gerçekten. Ama o beni kurtarıyor."

"Öyleyse," dedi, "geçen gece Alchemy'deydim, küçük bir parti vardı, ve Gen ile sohbet ettim. Bu arada, şu anda senin hayranın değil, ama huzurevine taşınmanın şık bir hamle olduğunu kabul etti."

"Neyse... tesadüfen, sevimli Ivy'nin acil paraya ihtiyacı olduğunu ve 5 Ocak'tan itibaren The Playroom'a geri döneceğini söyledi"—benim şaşkın yüzüme parmaklarını şıklatır—"o yüzden, kıcını kaldırıp bu düğünü durdurmanı öneririm." Omuz silker. "Söz konusu düğünün lanet olası altı gün sonra olması yeterince motivasyon değilse diye."

Boxing Day: Tarihsel olarak, bizim gibi ailelerin önceki günkü fazlalıklarını miras bıraktığı, artıkları kutulara koyup fakirlere verdiği gün. Bu yıl, yeni bir gelenek başlatıyorum:

Tek bir hamlede iki aileyi parçalamak.

Mükemmel.

Her zaman görevine sadık, beladan uzak duran en büyük oğul oldum. Ama bugün, benden istenen tek görevi terk ederek, kardeşimin en çılgın rüyalarında bile başaramayacağı ölçekte bir baş belası olarak kendimi yeniden tanımlayacağım.

Kahvaltıdan sonra babamın yatağının başında aile toplantısı talep etmek için hiç vakit kaybetmiyorum. Kardeşim ve ablam elbette çoktan benimle aynı fikirde. Onları orada istememin sebebi tam olarak korkaklık değil; daha çok, bu ailede bazılarının arkamda olduğunu bilmek istemem. Ne kadar çok ailemiz, geleceğimin tek bir şekli olduğunu bana inandırmaya çalışsa da, bunun ne kadar saçmalık olduğunu anlayan insanlar var.

Karar verdim ki, ana silahım son otuz yılda kasıtlı olarak geliştirdiğim otorite duygusu olacak. Onların benim için seçtiği kalıba uymak için geliştirdiğim özgüvenin, o kalıbı yıkmamı sağlayacak şey olacağını bilmek, enfes bir ironi.

Her zamanki o ürkütücü aile yemeği tarzımızda, babamın yatağının etrafında toplanıyoruz. O artık John Edward Walter de Vere değil, sadece deri ve kemikten ibaret bir hayalet. Yaşamayı birkaç haftadan fazla sürmez ve tüm bunların berbat zamanlaması yüzünden içimi gerçek bir suçluluk duygusu kaplıyor. O ve annem düğünü zorla öne almamış olsalardı, onu bundan kurtarabilirdim.

Boğazımı temizledim. "Bir haberim var ve korkarım ki bu iyi bir haber değil. Tam tersine." Annem ses tonumdan dolayı sırtını daha dik tuttu. "Düğünü iptal ediyorum. Selena ile evlenmeyeceğim."

İngilizce ne kadar da tuhaf, "*Selena ile evlenmeyeceğim*" demek, daha kısa ve öz olan "*Onunla evlenmeyeceğim*" demekten daha yetişkin ve daha az kaba geliyor. Ama yanlış anlamayın. Tam olarak bunu söylüyorum.

Babam boğuk bir homurtu çıkarır ve hepimiz endişeyle başımızı ona doğru çeviririz.

"Xavier!" der annem. "Ne demek istiyorsun sen? Elbette iptal edemezsin. Saçmalama."

Bu aile, gerçekmiş gibi görünen görüş ve isteklerle yeterince uğraştı ve ben buna tahammül edemem. Özellikle babamın zayıf durumunu göz önüne alarak, bu kadar açık sözlü konuşmamın ideal olmaktan uzak olduğunu farkındayım, ancak annemin tepkisi beni daha da açık sözlü olmaya teşvik ediyor.

"Korkarım yanılıyorsun anne. İptal edebilirim. Zamanlamanın daha kötü olamayacağını farkındayım ve gerçekten üzgünüm. Ama söylediklerimde ciddiydim. Selena ile evlenmeye hazır değilim, bu yüzden ne kadar son dakika olursa olsun doğru olanı yapıyorum."

Babam sesini bulur. "Bu kesinlikle doğru olan şey değil. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, doğru olan şey Wentworth'larla kurduğumuz ittifakı onurlandırmak ve o lanet kızı evlenmektir."

Annem, sanki başkanlık tartışmasında önemli bir puan kazanmış gibi kararlı bir şekilde başını salladı.

"Bakın," diyorum, "bunun şok edici geldiğini biliyorum. Ama sevmediğim, beni sevmeyen bir kadınla evlenmek kesinlikle doğru bir karar değil. Tanrı aşkına, bu unvanı, çağdışı bir görücü usulü evlilikle başlatmakta ısrar edersem, yirmi birinci yüzyıla taşıyamam." Düşündüm de, bu belki de en diplomatik yol değil. "İkiniz bu anlaşma sayesinde müthiş bir ortaklık kurdunuz. Buna şüphe yok. Ama bu bana göre değil, Selena'ya da göre değil ve ben, o benden nefret etmeyi bıraktığında, sonunda bana bunun için teşekkür edeceğine eminim."

"Düğün beş gün sonra." Bu, annemden geldi.

"Biliyorum ve gerçekten üzgünüm. Her şey

karıştı."

"Bunu gerçekleştirmek için ne kadar organizasyon gerektiğinin farkında mısın? Yemek servisi? Lojistik? Uçakla gelecek yüzlerce misafir? Çiçeklerden bahsetmiyorum bile. İptal edemezsin. Bu imkansız."

devam etmek zorundasın."

Kardeşim bu mantığın ne kadar saçma olduğunu fark edince hafifçe güldü, ama ben anlıyorum.

"Anne. Bu evliliğe girmek istemiyorum, o yüzden düğünü yapamam. Her şey iptal edilmek zorunda ve ben de tüm hafta boyunca elimden ne gelirse yardım etmek için hazır olacağım. Bunun için ne kadar emek harcadığımı ancak tahmin edebilirim."

Bu bir yalan değil. Annem, Constance ve Selena beni idari işlerin çoğundan korudular, ama bunun epik ölçekte bir organizasyon başarısı olduğunu biliyorum — babamın her şeyi yılın en yoğun gecesine kaydırma talebi de durumu daha da kötüleştirdi, ama bu fikrimi kendim söylemeyeceğim.

"Her iki ailenin itibarına vurulacak darbe," diye boğuk bir sesle Pa şimdi, "şüphesiz olacaktır. Buna izin vermeyeceğim. Ama çok daha önemlisi, veraset sırasını kargaşaya sürüklüyorsun. Ben ölüm döşeğindeyim, sen ise orada oturmuş bana görevlerinden kaçacağını mı söylüyorsun? Yakın zamanda bir varis doğurmayacağını bilinciyle ölmeme izin vereceğini mi?"

Tanrım. Bazen burası görkemli bir malikane değil de bir damızlık çiftliği gibi geliyor.

"Fazla zamanın kalmadığının farkındayım," diyorum daha yumuşak bir sesle. "Ama eylemlerimin sonuçlarıyla yaşamak zorunda olan benim, sen değilsin. Bir varis doğurmaya gayet muktedirim, ama sana şunu söyleyeyim, gerçekten sevdiğim biriyle evlenirsem şansım çok daha yüksek olur.' Kuruyan boğazımı temizliyorum. 'Ve bu arada, çok sevdiğim biriyle tanıştım, bu yüzden Selena ile kesinlikle evlenemem. Yani varisini alacaksın—eğer işler benim istediğim gibi giderse, yarım düzine bile alabilirsin.'

"Kim o?" diye sorar annem yanımdan. "Seni tüm sağduyunu bir kenara atmaya neden olan bu gizemli kadın kim?"

İşte başlıyoruz. Kardeşlerime bakıyorum, hepsi de bana aynı şekilde *"iyi şanslar dostum"* der gibi yüz buruşturuyorlar.

"O bir sıradan insan. Ivy. Flora'nın arkadaşı. Bize misafir olarak gelen kız. Neyse, ona çok aşığım ve eğer o da beni kabul ederse, bir gün onunla evlenmeyi kesinlikle düşünüyorum. Gördüğün gibi, Selena ile evlenemem."

Dehşete kapılmış sessizliği fırsat bilip, bu konuyu mantıklı bir sonuca götürüyorum. Buraya kendimi feda etmeye, sorumluluklarımdan kurtulmaya geldim. Kendimi bu nihai fedakarlığa gönüllü olarak sunmamak benim için büyük bir ihmalkarlık olur.

Mesele şu ki, diğer seçeneğe kıyasla bu fedakarlık neredeyse kabul edilebilir geliyor. Bu, en büyük kafamın karışıklığı değil de ne?

"Anlıyorum," diyorum, toplayabildiğim kadar haysiyetle, "eğer yaptıklarım beni senin yerini almaya layık olmayan biri haline getirdiyse, baba."

Ailem bunu sindirirken anlamlı bir sessizlik oluyor.

"Bana bir dakika ver." Babam gözlerini kapatır ve işlediğim suçları yargılayıp cezasını düşünürken yastıklarına daha da gömülür gibi görünür. Benedict, "ne oluyor *lan*" der gibi kaşlarını kaldırır. Açıkça görülüyor ki, bu konuyu iyice düşünmüş olanımız sadece birimiz: eğer kötü davranışım yüzünden görevden alınırsam, yedeğin tüm bu lanet olası mirası devralabileceği.

"Aile ve görev," diyor babam gözlerini açmadan, "aynıdır. Tamamen aynıdır. Görevini reddedersen, aileni de reddedersin. Bu rolün ne gerektirdiğini biliyordun." Sert bir öksürükle sözünü keser. "Oxford Dükleri, adımızı korumak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Kan döküldü. Düşünülemez fedakarlıklar yapıldı. Ve sen, senden istediğimiz bu önemsiz şeyi kaldıramayacak kadar kalbinin zayıf ve kaprisli olduğunu söylüyorsan, haklısın."

Bekliyoruz. Flora, sanki sessiz kalmaya kendini zorluyormuşçasına dudaklarını sıkıca birbirine bastırmış. Benedict, en kötüsüne hazırlanıyor; annem ise babam cezamı açıklarken vereceğim tepkiyi bir saniye bile kaçırarak istemiyormuş gibi bana bakıyor.

"Sen her bakımdan benim yerime geçmeye uygun değilsin ve benim varisim değilsin."

Millbrook'a doğru yola çıkıyorum; tüm haklarımdan, unvanlarımdan, mirasımdan, yükümlülüklerimden ve aklınıza gelebilecek her şeyden mahrum bir adam olarak. Selena ile evlenmeyi reddettiğim için her şeyimi kaybettim ve şimdi ona sunacak hiçbir şeyim kalmadı; bu tuhaf bir döngü gibi, diye düşünüyorum. Milyarlarca sterlin değerindeki Oxford Dükliği'nin varisi, geçmişin gölgeli bir parçası haline geldi.

Artık ben, onun sevmediği ve aslında hiç tanımadığı bir adamım.

Tabii ki bunların hiçbirini, yapmak üzere olduğum şeyi bir an olsun daha iyi hale getirmeyecek. Ailemin Selena'ya verdiği tüm sözleri boşa çıkardım ve en kötüsü, onu olabildiğince alenen rezil etmek üzereyim. Onun tüm ailesi belirli bir imaj üzerine kurulmuş ve bu imajın hiçbir yanı tesadüfi değil. Aslında, bu imaj, onların el yapımı deri çantaları kadar güzel işlenmiş: son dikişe kadar mükemmel.

Kalbi kırılmayacak, bir saniye bile, ama sanırım yapmak üzere olduğum şey daha da kötü olabilir. Selena gibi bir kadının imajının kırılmasındansa kalbinin kırılmasını tercih edeceğimi sanıyorum.

Bu konuda durumu düzeltmek için elimden geleni yapacağıma yemin ediyorum, ancak bunun bir işe yaramayacağını biliyorum. Düşününden beş gün önce terk edilmek, bu birliğe sosyal sermayesinin büyük bir kısmını yatırmışken – merhaba, *Tatler* kapağı – basına ne tür bir mazeret sunarsam sunayım, onun için dayanılmaz olacaktır. Bunu biliyorum çünkü dün geceyi, özellikle can sıkıcı bir Rubik Küpü gibi bu konuyu defalarca düşünerek geçirdim. Hepimiz için en iyisi, kraliyet ailesinden bir cümle ödünç almak olacak:

Asla şikayet etme. Asla açıklama yapma.

Ama dedikodular çıkacaktır. Tanrım, o kadar çok dedikodu ve spekülasyon ki, o bunları durdurmak ya da önlemek için hiçbir şey yapamayacak. Onun için içim acıyor. Uzun vadede onun için doğru şeyi yaptığımdan son derece emin olabilirim, ama onun dolaylı bir zarar görmesi gibi bu sıradan acımasızlık içime sinmiyor. Gerçekten hiç sinmiyor.

Selena meselesi bir yana, bu sabahki olaylar beni tamamen hoş olmayan bir şekilde şaşkına çevirdi. Artık bir dükalığın varisi ya da o alandaki hizmetlerimin toplamı değilsem, o zaman ben neyim? Ben kimim? Ben, tüm kimliği altından bir halı gibi çekilip alınan bir adamım, ve o kadar hızlı oldu ki, bir şekilde — zar zor — hala ayaktayım.

Kendimi içine soktuğum kadeh, kaynar su seli altında jelatin gibi şekil değiştiriyor. Bunca yıldır beni saran ağır görev yükü, ayaklarımın dibinde paramparça bir yığın halinde yatıyor.

Kim olduğum hakkında hiçbir fikrim olmayabilir, ama *beni* dış görünüşümle değil, içimle seven bir kişi olduğunu biliyorum. Ivy bana, bir unvan ve milyarlarca sterlinlik bir mirası devralma yolunda olduğum için aşık olmadı. O, tüm bunlara *rağmen* bana aşık oldu ve eğer o beni net bir şekilde görebiliyorsa, o zaman para, dükalıklar ve görkemli evlerden oluşan Rus matruşka bebeklerinin içinde sevmeye değer bir adam olduğuna inanmak zorundayım.

Eğer bu sabahı ve önümüzdeki birkaç günün yangın söndürme işlerini atlatabilirim, aynaya bakıp kendimi, onu her zaman yapmam gerektiği gibi, özgürce, açıkça, kendinden başka sunacak hiçbir şeyi olmayan bekar bir adam olarak kovalamaya layık olduğuma ikna edebileceğim.

Selena, ben geldiğimde evi kadar neşeli ve mükemmel görünüyor. Elbette ona mesaj atarak konuşmamız gerektiğini önceden haber vermiştim. Beni zemin kattaki kütüphaneye götürüyor; orada bir demlik kahve bekliyor ama şükürler olsun ki ailesi yok.

Elbette ailesine de söyleyeceğim. Ama bu haberi önce ona özel olarak vermek ona olan borcum.

"Bugün seni görmeyi beklemiyordum," diyor, kahveyi doldururken. İlk fincanı bana uzatıyor.

"Biliyorum." Şöminenin önünde duruyorum. Bu konuşmayı oturarak yapamam. "Selena, bunun senin için bir şok olacağını biliyorum ve gerçekten üzgünüm, ama korkarım ki seninle evlenemem. Ne gelecek hafta, ne de hiçbir zaman." Haber verme yöntemleri arasında bu, ölçeğin en sert ucunda yer alıyor, ama mecburum.

Kafesli demliği sert bir sesle masaya koyuyor. "Sen neyden bahsediyorsun?"

"Biriyle tanıştım." Omuz silktim. "Her şey çok hızlı gelişti, ama ona aşığıım ve hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum. Seninle evlenemeyeceğim gibi, kalbi başka birine ait bir adamla evlenmeni de isteyemem."

Tamam, belki bu biraz samimiysiz bir davranıştı. Sonuçta, ona bu seçeneği sunmaya niyetim yok. Ama ne pahasına olursa olsun, benimle birlikte olmaktansa kaçıp gitmesinin daha iyi olacağını ona göstermeye can atıyorum.

Yüzünün tüm rengi soldu. Onu hiç bu kadar sözsüz görmemiştim. Selena, sosyetenin en gözde kızı olarak yetiştirilmişti. Her duruma uygun zarif bir cevabı vardı. Ama şimdi sanki kafasına kroket sopasıyla vurmuşum gibi görünüyor, ki sanırım öyle de yaptım.

"Dalga geçiyorsun herhalde," diyor sessizce, yavaşça ve o kadar tehditkar bir şekilde ki, içimden bir parça hayatımızda ilk kez onunla samimi bir konuşma yapma düşüncesiyle canlansa da, aslında korkuyorum.

"Şaka yapmıyorum. Keşke yapsaydım."

"Beş gün sonra evleniyoruz. *Beş gün.*"

Özür dilercesine yüzümü buruşturuyorum. "Artık evlenmiyoruz ama zamanlamanın inanılmaz derecede boktan olduğunu kabul ediyorum."

"Bana bunu yapamazsın. Kesinlikle yapamazsın. Buna izin vermeyeceğim. Böyle bir numara yapıp paçayı sıyrabileceğini nasıl düşünürsün?"

Neredeyse kesin ki retorik olan bu sorusuna cevap vermeye çalışmak için ağzımı açtım, ama o devam etti

devam etti.

"Bunu bitirmek için otuz yılın vardı, seni kendini beğenmiş, küstah pislik, ve bugünün bunu yapmak için doğru zaman olduğunu mu düşünüyorsun, ha?" Kendine kahve doldurma numarasını bırakıp ayağa kalkıyor, ellerini beline koyuyor. Onu bu kadar fena bir şekilde mahvettiğim için perişanım, ama bana zorluk çıkardığı için gerçekten memnunum. Omzuma hafifçe vurup bana soğuk bir '*sorun değil canım*' deseydi, buna dayanamazdım herhalde.

"Dediğim gibi, zamanlama berbat." Ona tüm dikkatimi verebilmek için fincanımı ve tabağımı şömine rafına koymak için dönüyorum. "Ama sence de sorunun bir parçası bu değil mi? Bizi o kadar uzun süredir bu düzenin içinde tuttular ki, bunun normal olduğunu düşünerek büyüdük. Ve sana şunu söyleyeyim, bu normal değil. Birbirimizi sevmiyoruz ve—"

"Kim aşk falan demiş ki?" diye bağırıyor. "Bu bir iş. Ve son dakikada korkup, neredeyse otuz yıldır hazırlanan bir iş anlaşmasından çekilemezsin."

"Sana söyledim, korkaklık değil. Aşık oldum ve birdenbire, biz bebekken ailelerimizin akıl almaz bir anlaşma yapması yüzünden tüm hayatımın mutluluğunu feda etme ihtimali bana hiç de çekici gelmedi. Alınma," diye ekliyorum aceleyle.

"O zaman gözündeki perdeyi kaldıran bu kadın kim?" diye alay ediyor. "Onu tanıyor muyum?"

"Hayır. Pek sayılmaz."

Bunu hemen yakaladı. "Oh. Yani onu biraz tanıyor muyum?"

"Harry'nin partisinde onunla çok kısa bir süre görüşmüştün." Bir an duruyorum. "Flora'nın... arkadaşı, Ivy."

Bunu sindirirken bir an boşluğa düşüyor. Sonra hiç de eğlenceli olmayan bir kahkaha atıyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Selena'nın küfrettiğini hiç duymamıştım. Hiç. F-kelimesini bu kadar rahatça kullanması, şu anda hızla bozulmakta olan soğukkanlılığı konusunda bir tehlike işareti gibi geliyor ve onun bundan sonra ne yapıp ne söyleyeceğinden korkmakta haklı olduğumu düşünüyorum.

"Şaka yapmıyorum," diyorum sert bir sesle.

"Şu küçük... siyah elbiseli, bir tür kriz geçiren kız mı?" "Evet."

Dudaklarını yalıyor. "Vay canına. Ne kadar acınası bir klişesin sen. Eh, kız yürüyen bir oral seks makinesine benziyor, o yüzden sanırım bu büyük bir gizem değil, ama Tanrım, Xavier. Küçük bir altın avcısı için her şeyden vazgeçmeye mi hazırsın?"

Şu anda karşımdaki kadının kim olduğunu bilmiyorum. Ivy'ye karşı kullandığı üslubu da hiç hoşuma gitmiyor.

"Onun için her şeyden vazgeçmeye hazırım. O altın avcısı değil, en ufak bir şekilde bile değil. Ve saygıyla söylüyorum, onun ve ailesinin neler yaşadığını hiç bilmiyorsun. Hiç." Sıradaki bomba haberin zamanı geldi. "Her neyse, eğer paramın peşindeyse, çok büyük bir hayal kırıklığına uğrayacak, çünkü babam az önce beni mirastan mahrum bıraktı. Nokta. Unvan yok. Miras yok. Artık ailenin senin için ayırdığı uygun aday değilim."

Bana dehşetle bakıyor. "Sana inanamıyorum. Bu işte birlikte olduğumuzu sanıyordum—belki aşık olarak değil, ama bir takım olarak. Aynı değerlere sahip olduğumuzu sanıyordum. Bu senin doğuştan hakkın! Nasıl olur da bundan vazgeçebilirsiniz?"

"Sanırım," diyorum yavaşça, tüm bunların ona ne kadar tuhaf geldiğini hatırlamaya çalışarak, "ikimiz de değerlerimizi ebeveynlerimizden miras aldık ve bunları gerçekten incelemek için pek fırsatımız olmadı. Gerçekten. Bu konuda oldukça pasif davrandığımı biliyorum ve bu doğru değil. Sevgisiz bir evlilik istemiyorum ve senin için de istemiyorum. Kendine bir bak. Güzelsin, başarılısın ve inanılmaz bir iş kadınısın. Sana tamamen takıntılı bir erkeği hak ediyorsun."

"Ne kadar asil bir davranış. Beni özgür bırakmak için de ne kadar uygun bir zamanlama."

Omuz silktim. "Beni yakaladın. Bunların hepsi kendi çıkarlarım için, ama içten söylüyorum. İkimiz de yıllar önce ailelerimize siktirip gitmelerini söylelemiydik."

"Eh, yapmadık ve bu arada, *Tatler*'in "on yılın düğünü" olarak adlandırdığı düğün önümüzdeki hafta gerçekleşecek ve bu küçük ziyaretin bana yaptığı tek iyilik, beni lanet olası mihrapta terk etmiş olman olabilir, çünkü aşağılanacağım."

Yüzüne renk gelmişti ve gözleri parıltıyordu. Gerçekten çok güzeldi, benim Ivy'min yumuşak sıcaklığından çok farklı, soğuk ve tertemiz bir güzelliği vardı. Yine de tam olarak doğru tahmin etmiştim: Selena'nın burada boğuştuğu ana duygu kalp kırıklığı değil, aşağılanmaydı.

"Biliyorum ve yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. İstersen bir açıklama yapabilirim, ama bir açıklama daha fazla zarar verebilir. Belki de senin kararın olduğunu söyleyebiliriz? Gerçi..."

Elini uzattı. "Tanrı aşkına, sus da bir dakika düşünmeme izin ver. Tanrım."

Toplum maskesi arkasında gerçekte nasıl biri olduğunu görmek için, ömür boyu sürecekle nişanımızı bozmam gerektiğine hâlâ inanamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, anlaşılmaz buz kraliçesi modundayken değil de, bana haddimi bildirdiğinde onu çok daha fazla seviyorum.

Kollarını kavuşturup at kuyruğunu sallayarak odada bir aşağı bir yukarı yürüyor. "Yapsam da yapmasam da lanetleneyeceğim. Eğer hiçbir şey söylemezsek, herkes senin beni terk ettiğini bilecek. Eğer benim bitirdiğimi söylersek, iyi bir şeye sahip olduğunun farkında olmayan, hak iddia eden küçük bir sürtük olacağım. Bu durumu halletmenin gerçekten iyi bir yolu yok."

"Peki halkın ne düşündüğü umurunda mı?" diye soruyorum, ağzımdan çıkar çıkmaz ne kadar aptalca bir soru olduğunu bildiğim için yüzümü buruşturarak.

"Tabii ki halkın ne düşündüğünü umursuyorum! Yönetmemiz gereken bir markamız var. Algı gerçektir. Ve sen, tüm hayatın boyunca kıcını kaldırıp bir şeyler yapabilecek vaktin varken, son dakikada çekip gitmen, bana yapabileceğin en kötü şey. Bu, başından beri

birlikte olmamamızdan bir milyon kat daha kötü. Hayır, bir milyar kat. Bu düğünü tüm kişiliğimin bir parçası haline getirdim. Hatta lanet *Tatler dergisi* için Belvedere'de gelinlik giydim — ki bu kaderi kışkırtmak olduğunu biliyordum, ama yine de yaptım — ve şimdi herkesin alay konusu olacağım. Basın bayram edecek.” Gözünün altındaki bir gözyaşını siliyor ve yirmi birinci doğum günümde üç yüz konuğun önünde ona verdiğim devasa de Vere elması elinde parıldıyor.

Buna dayanamıyorum. Selena'nın imaja neden bu kadar önem verdiğini tam olarak anlamıyor olabilirim — gerçi yetiştirilme tarzı oldukça büyük bir ipucu — ama ne kadar gerçek bir acı çektiğini anlayabiliyorum. İkimiz de kendi nedenlerimizle bu nişana razı olduk, ama eğer o, ittifakımızı özgürlüğünü feda edecek kadar önemli, imrenilecek bir şey olarak gördüyse, o zaman bu ittifakın bozulması, tahminimce, en yıkıcı kayıp gibi hissettirecektir.

Muhtemelen, böyle bir ittifakın değerinin gerçek temellere değil, görünüşe dayandığını hatırlatılmak istemiyor, bu yüzden konuyu değiştiriyorum.

"Düğünün iptal edilmesinin senin ve ailen için ne kadar üzücü olacağını anlayabiliyorum ve bunu küçümsemeye çalışmıyorum. Ama düğün ve evlilik çok farklı şeyler ve dürüst olmak gerekirse, ne olursa olsun, ikimizin de uzun vadede mutlu olacağını sanmıyorum."

"Biliyor musun Xavier, sırf kendini daha iyi hissetmek için bana vaaz vermen hiç gerek yok. Beni resmen mahvettin. Ciddiye alınmak için hayatım boyunca canımı dişime takarak çalıştım, ama sen beyninle aletin arasındaki farkı ayırt edemediğin için tüm bunları alay konusu yapacaksın. Ben her zaman Xavier de Vere'nin mihrapta terk ettiği kadın olarak kalacağım, o yüzden siktir olup gidebilirsin. Git ailemi bul ve sonra buradan defolup git."

Parmağından yüzüğü çıkarıp tam göğsüme doğru fırlattı. 'Ve o aptal aile yadigârını da yanına al. Eminim ki onu değerli Ivy'nin için ihtiyacın olacak.'

Hayatın boyunca tanıdığın insanları kasten mahvetmek, rahat bir uyku çekmeni sağlamaz. Dün, Selena ile olan ilişkiye, daha doğrusu bu ilişkinin dayandığı temellere, hiç olmadığı kadar bağlı hissettim. Onunla ve ardından ailesiyle geçirdiğim bir saat, asla ve asla tekrarlamak istemediğim bir şeydi.

Onlara yaşattığım yoğun acı, şok ve hayal kırıklığını da.

İşleri daha da kötüleştiren şey, dünü hepimizin bir tür bekleme modunda geçirmiş olmamızdı. Meğer Noel'in ertesi günü yapılacak pek bir şey yokmuş. Hayal edilebilecek her şeyin ötesinde utanç ve öfke içinde olan annem, Wentworth'lardan gelen telefonları yanıtlıyordu. Anlaşılan düğün organizatörü bilgilendirilmiş, ancak tedarikçileri bugüne kadar iptal edemiyor.

Herkese büyük bir ızdırap yaşattım ve tedarikçiler israfla uğraşırken, arkadaşlar seyahat planlarını iptal ederken ve basın açıklamalar talep ederken, bu durumun dalga etkisi önümüzdeki birkaç gün boyunca devam edecek ve büyüyecek.

Sabah saat beş civarında, pes edip aşağıya indim. Ana merdiveni süsleyen şenlikli yeşillik süsleri benimle alay ediyor. Bu süsler, Noel için kullanılmak üzere annem ve Serena tarafından özel olarak seçilmişti; daha sonra da hâlâ şenlik havasındaki düğün çiçekleri için zemin oluşturacaktı.

Devasa endüstriyel mutfakın yanında, biz aile üyelerinin mesai saatleri dışında ya da personeli rahatsız etmek istemediğimizde kullandığımız bir kiler var. Su ısıtıcısını çalıştırıp birkaç poşet çay alıyorum. Çift katı bir fincan çay yapma fikri, nedense içimi rahatlatıyor. Bana Ivy'yi, onun, Jan ve Bill'in kafelerinde sundukları sade misafirperverliği hatırlatıyor. Bu da bana dün neredeyse hiçbir şey yemediğimi hatırlatıyor.

Bir balık parmaklı sandviç için canımı verebilirim.

Kaşığın arkasıyla çay poşetlerini canlarından etmek üzere eziyordum ki, kapının ötesinden terlikli ayakların yumuşak şapırtıları duyuldu. Annemden yine feci bir azarlamaya hazırlandım, ama gelen sadece bornoz ve pijamalı Ben'di. Rahat bir nefes aldım ve o da beni görünce sırtıttı.

"Ah, Macbeth. Hainlerin uykusuzluğu en kötüsüdür, değil mi?"

O haklı olsa da bunu görmezden geliyorum. "Bu kadar erken saatte ne yapıyorsun?" "Düşünmem gereken çok şey vardı."

"Düşünecek çok şeyin vardı. Sevdığın herkesi sırtından bıçaklamayı dene." O da sempatiyle yüzünü buruşturur. "Su ısıtıcısında su kaldı mı?"

Su ısıtıcısını alıp musluğun altına tutturuyorum ve tekrar açıyorum. "Nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Pek iyi değil. Uzun vadede doğru kararı verdiğimi biliyorum, ama kısa vadede bunun acımasız sonuçları var."

"Evet."

"Herkesi hayal kırıklığına uğrattım."

Buna biraz güldü. "Senin için yeni bir deneyim, eminim. Ama Ivy'yi hayatının geri kalanında hayal kırıklığına uğratmaktansa, diğer herkesi hayal kırıklığına uğratmak daha iyi değil mi?"

Ona bakıyorum. "Sabahın köründe çok felsefi bir konuşma." "Beni tanırsın. Şafak sökmeden önce adeta bir şairimdir."

Pencereden görünen manzara — zifiri karanlık, içini göremeyeceğim kadar — şafak sökene ve tam anlamıyla yangınla mücadele moduna geçene kadar saatlerce zaman olduğunu gösteriyor. Yine de haklı. Eğer Ivy'yi beni geri kabul etmesi için ikna edebilirsem, onu hayal kırıklığına uğratmamak diğer her şeyi telafi edecektir.

"Onunla konuştun mu?"

"Kiminle, Ivy mi? Hayır. Beni engelledi, hatırladın mı? Hafta içinde oraya gidip ayaklarına kapanacağım."

Onu göreceğimi, ona artık özgür bir adam olduğumu söyleyebileceğimi düşünmek bile, uzun, çok uzun bir tünelin sonunda parıltıdan en yumuşak ışık gibi. Bu arada, Frost'un çok güzel ifade ettiği gibi, uyuyabilmem için önümde kilometrelerce uzanan bir yol var: özürler, idari işler, yalvarma, telafi etme ve darbeler.

Başka bir bardağa bir poşet çay koyup su döktüm.

"Sen iki tane içiyorsan, ben de iki tane içeceğim," diyor kardeşim. "Siktir, bu senin göğsüne tüyler çıkartır. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Neden olmasın." Yorgun bir şekilde, bir çay poşeti daha atıyorum.

"Düşünüyordum da," diyor, tezgaha yaslanarak, "dün gece sen o kendine acıyarak kışını yatak odasına çekip gittikten sonra annemle babama verdiğim söz."

"Peki neydi o?"

"Eğer tüm bu saçmalıkları miras alacaksam, bunu düzgünce yapıp Slinks'le evleneceğim. Ve muhtemelen bu sabah ilk iş olarak oraya gidip evlenme teklif etmeliyim ki hiçbir şey iptal edilmesin." Bana tam güçte bir gülümseme atıyor. "*Daily Mail* bayram edecek. Manşetleri şimdiden görebiliyorum."

Hareketsizce duruyorum, elimdeki süt kartonu dökülmeye hazır. "Tanrı aşkına, neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Söz vermek mi? Yoksa onunla evlenmek mi?" "İkisi de. Her ikisi de."

Omuzlarını silkiyor. "Babam, birini diğerinden ayrı alamayacağını gayet açık bir şekilde belirtti. Ya unvanı alıp Wentworth'larla iyi geçineceksin, ya da hiçbir şey."

"Ama elinde koz kalmadı! Seni zorlayamaz, senden sonra başka seçeneği yok." Sözler ağızından çıkar çıkmaz, bunların doğru olmadığını fark ettim. Benedict'ten sonra tahtın varisi, babamın rahmetli küçük kardeşinin en büyük çocuğu olan kuzenimiz Edward'dı.

"Eddie," diye hep birlikte söyledik.

"Yine de," diye devam ettim, "Eddie'nin devralmasını istemeyeceği kesin." Bu doğru. Eddie, hafif tabirle, biraz pıslığın teki. Babam, onun yerine geçmesinden ölmeyi tercih ederdi—gerçi bu dileği de yakında gerçekleşecek gibi görünüyor.

"Ama mesele şu, dostum," der Ben, sesi alışılmadık bir şekilde yumuşaktır. Benden süt kartonunu alır ve her iki bardağa da biraz döker. "Bu iş düzgün yapılmalı. Wentworth'larla ittifak gerçekten sağlam bir plan. Bu, nesiller boyu bizi maddi açıdan güvence altına alacak. Sen Slinks'le evlenemezsin, tabii ki, çünkü ona deli gibi aşkınsın. Ama ben evlenebilirim." Omuzlarını silker. "Ne de olsa, onu her zaman becermek istemişimdir. Bunu biliyorsun."

"Biriyle evlenmek, sikini ıslatmak için ödenecek çok yüksek bir bedel," diye itiraz ettim. "Yapma bunu. Cidden.

Seni zorlayamazlar."

Kardeşim Selena ile benden daha rahat bir ilişki kurmuş olsa da, onları bir arada göremiyorum. Her açıdan birbirlerinin tam zıttı sayılırlar.

"Plan şu." Kupa'yı eline alır. "Bunu düzgünce yapacağım. Her şeyi devralacağım. Slinky'yle evleneceğim. İki dev aile birleşecek ve bir kamyon dolusu para elimizde olacak. Babam çuvalalayacak ve ben devreye gireceğim. Dük işlerini ben yapacağım, ama aslında birlikte yapacağız, çünkü ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim olmayacak." Bana göz kırptı, ama onun standartlarına göre bu ciddi bir göz kırpmasıydı. "Ve en önemlisi, sen, Ivy ve onun ailesi güvende olacaksınız. Aileye geri döneceksin, tam da ait olduğun yere, hayatın boyunca eğitimini aldığın işi yapacaksın ve kararları birlikte vereceğiz."

Kardeşim, kendisinden hiçbir zaman kendisi olmaktan başka bir şey istenmemiş, çekici, beceriksiz ikinci oğul, bir planı var. Aileyi yönetebileceği ve refahımızı sağlayabileceği bir role yükselmek istiyor. Ve bu mükemmel bir plan, gerçekten öyle, ama tek bir büyük kusuru var. O da, benim mutluluğumu korumak ve konumumu muhafaza etmek için kendini muhteşem bir şekilde feda etmek zorunda kalacağı.

"Bunu yapmana izin veremem."

Bana dönüyor. "Neden olmasın?"

"Bu çok fazla bir istek. Asla yerleşmek istemeyen sensin. Senden tüm gelecekteki mutluluğunu feda etmeni isteyemem."

Çay fincanına bakıyor. "İsteyebilirsin ve istemelisin. Bunu bir teşekkür olarak gör." "Ne için?"

Bir an geçtikten sonra gözlerime baktı. "Ne olduğunu biliyorsun." Aniden her şeyi anladım.

Göl.

"Ben, hayır."

"Evet."

"Bu... Karşılıklı bir şey değil. Bir borcum yok, olsa bile, ki yok, geri ödeme istemiyorum."

"Kötü şans," diyor. "Bir borç var. Hayatımı kurtardın dostum. Burada olmamam gerekirdi. Ama buradayım, senin sayende, ve bir geleceğim var, ki bunu düşündüğünde gerçekten inanılmaz bir şey... ve bunu her gün düşünüyorum, bil diye söylüyorum. Bana bunu sen verdin, ve bununla tam olarak ne yapmak istediğime ben karar veririm."

"Hayır," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Hayır."

"Evet. Ve dürüst olmak gerekirse, dışarısı hâlâ karanlık ve ben hâlâ felsefi bir ruh halindeyim, bence evrenin seni beni kurtarmana izin vermesinin sebebi bu. Böylece, yıllar sonra, sen aşık olduğunda ve ailelerimiz bu konuda aptal snoblar gibi davrandığında, ben de öne çıkıp seni kurtarabilecektim."

Beynim, onun benim için kendini feda etmesini engelleyecek, ama aynı zamanda sadece pragmatik bir yaklaşım gibi görünecek bir itiraz bulmaya çalışıyor. Onun bunu yapmasına izin veremem. Ben Kurtarıcıyım. Başkalarını kurtaran kişi ben olmalıyım, bu affedilemez düzeyde kurtarılmaya ihtiyaç duyan bir aptal değil.

Bingo.

"Dostum, gerçekten çok etkilendim ama Selena bunu asla kabul etmez. Yeterince aşağılanmış durumda. Bir de Vere'yi başka bir De Vere ile değiştirmesi imkansız. Bu resmen ortaçağdan kalma bir şey. Bunu sadece, bilmiyorum, sempati ve görev duygusuyla yaptığını düşünecek ve çılgına dönecek. Onu dün görmedin. Kahrolasica öfkeliydi."

Gülümsemi, bu onun alametifarikası olan kendini beğenmiş Ben gülümsemesiydi. "Haklısın, tabii ki, ben de bunu düşündüm. Basın için kesinlikle mükemmel bir örtbas hikayem var. Yutacaklar. Hadi bir kanepe bulalım, sana anlatayım. Kendim söyleyeyim, bu dahice." Etkiyi arttırmak için bir ara verdi. "Yine de yüzüğü geri almam gerekecek."

YİRMİ ÜÇ YIL ÖNCE

Ben ve ben iribaş arıyoruz. Margaret bize ikimize de büyük bir kavanoz vermiş.

Margaret lastik çizmelerimizi giymemizi söylüyor ama biz çamurlanmak istiyoruz. Böylesi daha eğlenceli. Kirlenirsek kızmasın diye eski şortlarımızı giydik.

"Dikkatli olun çocuklar," diyor Margaret. "Çok derine girmeyin, unuttunuz mu?"

Başımızı sallıyoruz, ama çok heyecanlıyız, onu doğru düzgün dinleyemiyoruz. Dün hazırlık okulundan mezun olduk. Babam önce kurbağa yavrusu yakalamayı öğrenebileceğimizi, sonra da bize balık tutmayı öğreteceğini söyledi.

Kavanozlarımızla küçük balıklar bile yakalayabileceğimizi söyledi. Onları suya geri bırakmamız gerekiyor, ama kurbağa yavrularını alabiliriz.

Kavanozlar bunun için. Babam, kulp yapmak için kavanozların üst kısmına tel sarmış.

Margaret gölün kenarındaki çimlere oturuyor. Çok, çok yaşlı olduğu için katlanır sandalyesi var. Eskiden babamın dadısıydı! Çenesi kıllı ama iyi biridir. Hikaye okumakta iyidir ama açık hava oyunlarında çok kötüdür. Sanırım kemikleri çok yaşlanmış.

Gölün kenarındaki sazlıklar benim omuzlarıma kadar geliyor ama Ben'in kulaklarına kadar geliyor. Ben yedi yaşındayım, o ise sadece altı yaşında, bu yüzden ondan daha uzunum. Margaret, sandalyesinden bizi görebilmesi için dik ve uzun durmamız gerektiğini söyledi.

Sazlıkların arasından ilerliyoruz. En büyük olduğum için önden gidiyorum. Ben en cesur olduğumu söylüyor ama Margaret, cesaretle sağduyunun çok farklı şeyler olduğunu ve onda ikisinin de olmadığını söylüyor. Ben cesur değilim ama gölün kenarı çok sığ. Su ayak parmaklarımı soğutuyor ve ben bağıriyorum. Ben de benden daha yüksek sesle bağırabildiğini göstermek için bağırıyor ve gülmeye başlayıp birbirimize su sıçratıyoruz. Çok gülüyoruz. "Haha!" diye bağırıyoruz. "Haha!" Okulda bu kadar gülseydik, azarlanırdık, ama dışarıdayız ve Margaret umursamıyor. O her zaman küçük çocukların, sanki Thomas the Tank Engine'mişiz gibi "enerjilerini atmaları" gerektiğini söyler.

Eğilip kavanozumu suda sallıyorum, ama tek elde ettiğim yapışkan yeşil bir şey. Ben beni itip geçiyor ve daha derine giriyor. Her zaman beni yenmek istiyor.

"Aaghhh!" diye bağırıyor. "Çok soğuk!" Daha da çok gülüyorum.

"Daha derine girmeyin lütfen çocuklar," diye sesleniyor Margaret.

Ben gözlerini kısıp suya bakar, ama hava çok güneşli olduğu için suyun dibini görmek zordur.

"Yavru kurbağa var mı?" diyorum.

Kavanozunu ileri geri sallıyor. Ortaya çıkan tek şey kirli su. "Bu berbat.

Daha derine iniyorum."

Başım belaya girsin istemediğim için Margaret'e bakıyorum. Sazlıkların arasından onu pek göremiyorum. "Başın belaya girecek. Derine girmemeni söyledi."

"Umurumda değil."

Göle sadece dizlerimize kadar girmemize izin var. Bu aile kuralı. Annem, yüzme havuzunun yüzmek için olduğunu, gölün ise balıkların ve kurbağaların yaşayabileceği bir yer olması için olduğunu söyler. Ama Ben'in şortu ve tişörtünün alt kısmı ıslanmış durumda.

Biraz midem bulanıyor. Ben'in kurallara uymamasından nefret ediyorum. Bir şeylerin ters gitmesinden çok korkuyorum.

"Dur," diye tıslıyorum, kızgın bir yılan gibi. Ben'in beni duymasını istiyorum ama Margaret'in duymamasını. O daha da içeri giriyor. "Yüzeceğim. Ahh, soğuk!"

Biraz gülüyorum, ama boynuna kadar suya girdiğinde gülmeyi kesiyorum çünkü artık tüm kuralları çiğniyor ve ikimizi de başımız belaya sokacak.

"Dalış yapacağım. Nerede olduklarını görmek istiyorum." Kavanozu bırakıyor ve kavanoz suyun üzerinde yüzüyor, sonra bir ördek gibi suya dalıyor. Poposu bir ördeğin poposu gibi dışarı çıkıyor, ayakları yukarı kalkıyor ve sonra ortadan kayboluyor.

Onu bekliyorum. Su sadece dizlerime kadar geliyor çünkü kural bu ve ben kuralı çiğnemek istemiyorum

Ben'in kavanozu suda sallanıyor. Güneş ışığı onu bir meşale gibi parlatıyor. Onu izliyorum ama Ben yüzeye çıkmıyor. Baloncuk bile yok. Baloncuklar, su altında nefes aldığı anda ortaya çıkan şeylerdir.

Nefesini tutmada benden daha iyidir, ama bu çok uzun sürdü. Omuzlarımı bir yandan diğer yana çeviriyorum ve çamurda ayak parmaklarımı kıpırdatıyorum.

Bence artık çıkmış olmalıydı. Beni korkutuyor ve ne yapacağımı bilmiyorum. Margaret'i çağırırsam başını belaya sokmuş olurum. Ama çağırmazsam, o da bize yardım edecek bir yetişkin bulamaz.

Ve sanırım Ben'in yardımımıza ihtiyacı olabilir. Ayrıca şortuma işeyebileceğimi de düşünüyorum.

Arkamı dönüp bakıyorum. Sazlıkların arasından Margaret'i göremiyorum. "Margaret!" diye bağıriyorum. "Yardım et!"

Ben, sesimin ağlayan bir çocuk gibi olduğunu söylerdi. Ama onu hala göremiyorum. Nereye gitti?

"Margaret!" diye olabildiğince yüksek sesle bağıriyorum. Suya bakıyorum. Yüzeyi çok parıltıyor ama altını hiç göremiyorum, çünkü göl çamur ve bir sürü bitkiyle dolu.

Tişörtüm ıslanana kadar ilerlemeye başlıyorum. Zemin çok kaygan ve engebeli, hiç hoşuma gitmiyor. Hiç hoş değil.

Oh hayır, oh hayır,
oh hayır. Çok
korkuyorum.

"Xavier?" diye bağıriyor Margaret.

Hayatımda aldığım en derin nefesimi alıyorum ve karanlık suya dalıyorum.

Büyük bir şaşkınlıkla, kardeşimin çılgın planı işe yaradı. O sabah onunla Selena arasında tam olarak ne olduğunu asla bilemeyeceğim ve özellikle de bilmek istemiyorum, ama bildiğim tek şey, Benedict'in o öğleden sonra bir zafer kahramanı gibi eve döndüğü; bir şekilde ve kıl payı Selena ile ailesini ikna ettiği. Aile yüzüğümüzü parmağına taktı ve dördü brunch yaparken yeni bir plan üzerinde kafa yordular.

Bana bu planın "seni ilgilendirmez" olduğunu söyledi, ki bu Benedict'in "bunu hallettim" demek için kullandığı bir ifadedir.

"

Tek bildiğim şu:

Düğün — hem tören hem de resepsiyon — neredeyse tam olarak planlandığı gibi gerçekleşecek, tabii ki Büyük Damat Değişimi hariç.

Bu küçük değişiklikten, sadece yakın ailelerimiz, bizi evlendirecek olan Oxford Piskoposu, artık tamamen farklı bir kardeşin sağdıcı olacak dostumuz Pieter ve Selena'nın nedimleri haberdar. Selena'nın bu hafta onlara güvenmek isteyeceğinden eminim.

Kimse.

Bu da, Selena ile evlendiğimi izlemeye geldiklerini sanan dört yüz konuğun büyük bir sürprizle karşılaşacağı anlamına geliyor. Umut edelim ki aralarından yaşlı olanlar kalp ilaçlarını düzenli olarak almış olsunlar.

Yılbaşı gecesi saat dörtte, tüm konuklar yerlerine oturduğunda, piskopos kısa ve kasıtlı olarak kuru bir açıklama okuyacak ve temelde, günün kutlamalarının başrolünün kaçtığını ve damat rolünün onun çok yetenekli yedeği tarafından oynanacağını duyuracak. Bu noktada, kardeşim koridorun en önündeki yerini alacak ve orgcu, gelinin gelişini beklerken Mendelssohn'un "Düğün Marşı"nın açılış akorlarını çalacak.

On beş dakika sonra, sevgili kardeşim tarafından yukarıda bahsedilen çılgın planını desteklemek için kaleme alınan, çok daha dramatik bir açıklama ulusal basına duyurulacak.

Kız kardeşim, tüm bu saçmalığın bir pembe diziye mi yoksa gerçek bir operaya mı benzediğine karar veremediğini söylüyor. Bu konuda ona katılıyorum.

Oh.

Bir şey daha var.

Sadece sağdıçlık görevimden kabaca alınmadım, aynı zamanda düğüne katılmam da yasaklandı. Selena beni bir daha görmek istemediğini söyledi ki bu gayet makul, ama Ben de benim varlığımın herkesin dikkatini dağıtacağını ve planının sorunsuz bir şekilde yürütülmesini tehlikeye atacağını savundu.

İşte durum bu.

Dışarıda bırakıldım, gereksizim, ezici bir suçluluk duygusu ile tüm bu sirkin bensiz devam etmesinden kaynaklanan, neredeyse histerik bir sevinç arasında gidip geliyorum. Kenara itilmek hiç bu kadar gerçeküstü, dramatik veya özgürleştirici hissettirmemişti.

Noel ile Yeni Yıl arasındaki hafta, eski filmler ve karbonhidrat sisiyle dolu, neredeyse sürekli bir şeyler atıştırıp hangi gün olduğunu bilmediğimiz, uyuşuk ve bulanık bir hafta olmalıydı. Bunun yerine, Belvedere ve sakinleri, Yeni Yıl Arifesine doğru geri sayarken kendimizi acımasız bir yürüyüşün içinde bulduk. Burada, düğün cehenneminde sıkışıp kaldım, çiçekçilerin, catering şirketlerinin, mobilya teslimatçıların ve çadır kurucularının yanından geçerken kendimi neredeyse bir hayalet gibi hissediyorum.

Sadece istenmeyen kişi değilim, özellikle de annem söz konusu olduğunda, ama aynı zamanda benimle olan biten arasında bir perde var, sanki hepsi paralel bir evrende gerçekleşiyormuş gibi. Bütün bu insanlar, sandalyeler ve çiçek heykelleri benim düğünüm için burada olsaydı, şu anda ruh halimin ne olacağını hayal bile edemiyorum. Tam bir umutsuzluk, sanırım. Bunun yerine, kardeşim yüzünde eğlenceli bir sırıtişla dolaşıyor

: bu sırtış, kendi isteğiyle içine atladığı kaçınılmaz kara deliği en ufak bir şekilde bile kavrayamadığını gösteriyor.

Günler hem ağır ağır geçiyor hem de su gibi akıp gidiyor. Londra'ya gidip Ivy'yi görmek için sabırsızlanıyor olabilirim, onun nasıl bir Noel geçirdiğini düşünerek kalbim parçalanıyor olabilir ve gerçeği açıklığa kavuşturup ona, ondan başka kimseyi seçmediğimi, seçemeyeceğimi göstermek için can atıyor olabilirim, ama kardeşimi zor durumda bırakamam. Bu hafta olmaz.

Ailemden olabildiğince uzak duruyorum. Elbette zavallı yaşlı babamdan uzak durmak daha kolay. Eğer aramızdaki bu husumet devam ederken ölürse, suçluluk duygusunu atlatmak için yıllarca terapiye gitmem gerekeceğinden eminim, ama kendime, beni görmesinin onu daha da üzeceğini söylüyorum. Anneme gelince: Parlak, itaatkar yeni varisine bir döküntü gibi yapışmış durumda, beni suçluluk içinde ortalıkta dolaşmaya terk ediyor. Yedek bile değilim. Bundan çok daha işe yaramaz biriyim, ve haklı olarak. İşler kötüye gittiğinde, ailem yerine bir kadını seçtim. Tarih kitaplarına Edward VIII seviyesinde bir kara koyun olarak geçeceğim.

Yılbaşı gecesi gelir ve kardeşim yine neşeli görünür. Bu radikal sadakat ve fedakarlık eylemini bir oyun olarak görüyor. Bir eğlence. Büyük bir macera.

Kahvaltıdan sonra Flora, Millbrook'a doğru yola çıkıyor. O, Selena'nın nedimelerinden biri ve günün geri kalanını gelin ve nedimelerle geçirecek. Bana kocaman sarılıyor.

"Git onu bul ve ona onu görmek için sabırsızlandığımı söyle," diye fısıldıyor. "Umarım senin onun için yaptıklarını takdir eder."

Ben de öyle umuyorum. Sadece bunu takdir edecek mi, yoksa çok az ve çok geç mi bulacak, emin değilim.

GÜNÜN GERİ KALANINDA, kardeşimin yanından bir an bile ayrılmıyorum. Onunla ve Büyük Damat Değişimi'nden neşeyle sersemlemiş olan Pieter'le kadeh kaldırıyorum, ama şampanyadan sadece birkaç yudum içiyorum. Yakında hayatımın en önemli yolculuğuna çıkacağım. Buradan çıkmak, düğün telaşından ve ciddi bir sorun olduğunu hiç bilmeyen tüm personelin artan heyecanından kurtulmak için sabırsızlanıyorum. En çok da Ivy'nin yanında olmak istiyorum. Çok uzun zaman oldu ve onun hala bugün düğün törenine çıkacağıma inanıyor olması fiziksel olarak acı verici.

Ona gitmeliyim.

Zamanı geldiğinde, kardeşimin yüzüne yanaklarımı dayayıp gözlerinin içine bakıyorum.

"Sana borcumu asla ödeyemem. Asla."

"Neyse ki, ödemek zorunda değilsin. Ben sana borcumu

ödüyorum, unuttun mu?" "Ciddiyim, Ben."

"Ben de. Ben iyi olacağım. Düğün gecemi şimdiden iple çekiyorum." Bana göz kırpmıyor ve ben eğlenerek inanamıyormuş gibi başımı sallıyorum.

"Selena'nın bu kadar çabuk pes edeceği yok. Beklentilerini biraz düşürsen iyi olur." "Belki

senin için öyle, ama benim için pes edecek. Hadi şimdi, çık buradan. Git kızını al."

Onu başından tutup sıkıca sarıldım. Bir an orada, kollarımızı birbirimize dolayarak durduk, sonra yanağına bir öpücük kondurdum.

"Cidden. Teşekkür ederim."

"Bunu batırmayarak bana teşekkür edebilirsin. Şimdi, defol git."

Yollar boş ve Londra'ya yolculuk nispeten sorunsuz geçiyor. Beynim, Ivy ile coşkulu buluşmamın fantezileri ile, benim olması gereken bir fedakarlığa doğru yürüyen kardeşimin görüntüleri arasında gidip gelmekte ısrar ediyor. Kardeşim bu fedakarlığı yeterince ciddiye almıyor gibi görünüyor.

Jaguar'ı arka sokağa park ediyorum, ki bu bölgede oldukça riskli bir hareket, ve Jan's Caff'a doğru koşuyorum. Kafe kapalı, ki bu mantıklı – Yılbaşı gecesi pek iş yapacağını sanmıyorum – ama Ivy'nin dairesinin pencerelerinde ışıklar yanıyor.

Harika. Dairenin kapısını yumrukluyorum ve midemin neden takla attığını merak ediyorum. Tanrım, umarım beni gördüğünde çok sinirlenmez.

Kapının arkasından, merdivenlerden ağır adımlar duyulur ve kapı birden açılır. Karşımda bir boyacı vardır; beyaz çizgili tulum giymiş iri yarı bir adam.

"Merhaba," diyorum. "Ivy evde mi?"

"Ivy mi?" Adam şaşkın bir ifadeyle bana bakar. "Burada kimse yaşamıyor dostum. Noel'den beri boş duruyor. Biz sadece biraz yenileme yapıyoruz."

"Ama..." Birdenbire panik dalgası yükseliyor içimde. Bu kesinlikle planın bir parçası değil. Ivy bana Noel'i evde geçireceğini söylemişti. Bana *söylemişti*. Nerede kalıyor olabilirler ki? "Yanılıyorsunuz, değil mi? Burada iki kızla birlikte bir kadın yaşıyor, değil mi? İkizler?"

Fazla açıklama yapıyorum ve bana deliymişim gibi bakıyor. "Dediğim gibi, burada kimse yaşamıyor. Belki taşındılar? Beni bu adamlar tuttu." Başparmağını kafeye doğru sallıyor. "Yeni kiracılar gelmeden önce biraz elden geçirmeleri gerektiğini söylediler."

Ne oluyor lan? Bill ve Jan'ın Ivy'nin dairesinin sahibi olduğunu bilmiyordum. O zaman neden o ve kızları burada yaşarken tadilat yapmadılar ki? Orası bok çukuru gibi.

"Ne zaman yeniden açılacaklarını biliyor musun?" diye soruyorum. "Pazartesi, sanırım."

"Teşekkürler dostum," diyorum ve kendimi zorla geri çekiyorum. Bana iyi niyetli bir şekilde başını sallıyor ve kapıyı kapatıyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Düşün, Xav, düşün. Nerede olabilir? Kim Noel'den bir hafta önce taşınır ki, ve daha da önemlisi, kim bana onu bulmama yardım edebilir?

Bakım evi. Birden aklıma geliyor. Google'da aratıp numarayı arıyorum. Tanrıya şükür, biri hemen cevap veriyor.

"Merhaba. Benim adım Xavier de Vere. Dawn Cooper'ın hesap sahibiyim. Lütfen benim için bir şeyi kontrol edebilir misiniz? Hesaptaki güncel iletişim adresi nedir? Güncel olup olmadığını merak ediyorum."

Kadın bir adres sayıyor. *St Helen's Estate, Victoria Blok, 1223 numaralı daire*. Adresi dikkatlice tekrar ediyorum, ezberliyorum, sonra harita uygulamama giriyorum. Buradan bir milden az uzaklıkta bir site çıkıyor. Orayı tanımıyorum ve kulağa da hiç hoş gelmiyor.

Beş dakika sonra, üç devasa kule bloğunun önüne park ediyorum. Lanet olsun. Jaguar'ı kafenin yakınında bırakmaktan korkuyorsam, şimdi dehşete kapıldım. Aracın burada beş dakikadan fazla dayanma şansı neredeyse sıfır, ama başka seçeneğim yok ve tek bir önceliğim var.

Ivy'yi bulmak.

Burası, çakıl kaplı ve umuttan tamamen yoksun, en kötü türden bir İngiliz varoşuna benziyor. Burası Belvedere'nin tam tersi, ruhunuzun iliğini emen bir yer ve benim güzel, yumuşak, yaratıcı Ivy'm için uygun bir yer değil. O ve kızlar burada ne halt ediyorlar ve Bill ile Jan buna nasıl göz yumabiliyorlar?

VCTORI yazan kule bloğa son derece temkinli bir şekilde ilerliyorum, çünkü elbette bazı harfler eksik. Şimdiye kadar görme talihsizliğini yaşadığım en iç karartıcı oyun parkında oynayan birkaç küçük çocuk var ve bir grup genç, bana ve onlara rahatsız edici derecede yakın bir mesafede aylak aylak dolaşıyor. Kokarca kokusu, burun deliklerindeki tüyleri bile koparacak kadar şiddetli.

İçeride durum hızla kötüleşiyor. Üç asansör var ve üçü de bozuk. Bu nasıl olabilir? Bebek arabası ve pusetleri olan insanlar ne yapacak, engelli kişilerden bahsetmiyorum bile? Bu tam bir şaka.

Merdivenlere koşarak yaklaşıyorum.

Üçüncü kata geldiğimde bunun kötü bir fikir olduğunu anlıyorum. Altıncı kata geldiğimde nefes nefese kalıyorum.

Sekizinci kata geldiğimde, bacak kaslarımdaki yükü dağıtmak için geriye doğru yürüyorum.

Sonunda, yangın kapısından geçerek on ikinci kata ulaşıyorum. Koridor, bir korku filminden çıkmış gibi görünüyor ve kokuyor. Haşlanmış lahana, bayat idrar ve daha fazla kokarca. Tanrım, lanet olsun. Terli, öfkeli, bitkin bir haldeyim ve her geçen saniye, Ivy ve kız kardeşlerinin burada yaşadığına daha da dehşete kapılıyorum. Akıl almaz bir şey.

1223 numaralı kapıyı buluyorum ve üç kez çalıyorum. "Ivy?"

Sessizlik.

Tekrar kapıyı çalıyorum. "Ivy? Benim. Xav."

Hâlâ sessizlik. Kafamı kapıya dayayıp, sönük bir ses çıkararak başımı düşürdüm. Sonra küçük bir ses duydum. "Merhaba?"

Bu Ivy değil. Kızlardan biri olmalı.

"Rose? Lily? Siz misiniz? Ben Xav. Girebilir miyim?"

"O burada yokken kimseyi içeri almamız gerekiyor," diyor ses, ve kalbim ikiye bölünüyor. Bu zavallı küçük şeyler, burada saklanmışlar ve muhtemelen çok korkmuşlar, ve Ivy de onları bırakmak zorunda kaldığında muhtemelen çok korkuyordur.

"Anlıyorum," diyorum. "Kuralları çiğnemeni istemiyorum. Sadece... Ivy'yi arıyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Annesini ziyarete gitti," diyor Rose ya da Lily, ve ben rahatlamaktan neredeyse yere yığılmak üzereyim. Sonunda, onu bulmaya bir adım daha yaklaştım.

Yakınlarda bir kapı açılır ve soluma baktığımda, lekeli bir tişört giymiş devasa bir yaratığın koridora çıktığını görürüm. Kapı çerçevesine yaslanır, kollarını göğsünde kavuşturur ve beni baştan aşağı süzer. Tanırım, devasa bir adam.

Tüm varlığımla arkamı dönüp kaçmak, o on iki kat merdiveni tekrar inip mümkün olduğunca çabuk bakım evine ulaşmak istiyorum.

Aynı zamanda Ivy'nin talimatlarına uymak istiyorum ve kızları rahatsız etmek istemiyorum, özellikle de beni pek tanımadıkları için.

Ama onları bu iri yarı canavarın yanında bırakmak da hiç istemiyorum. Bu anda onlardan uzaklaşmak çok yanlış geliyor.

Vücudumu ondan uzaklaştırıp kapıdan konuşuyorum. "Ivy'yi ve annenizi görmeye gideceğim ve Ivy'yi beni affetmesi için ikna etmeye çalışacağım. Eğer affederse, ama affetmese bile, bu gece Flora'nın ve benim evimizde kalması için onu ikna etmeye daha da çok çalışacağım, çünkü... çünkü hiçbirinizin Yılbaşı gecesini burada geçirmesi gerektiğini düşünmüyorum."

Sessizlik. Sonra: "Flora da orada olacak

mı?" "Hayır, korkarım olmayacak. O,

şey..." "Ivy evleneceğinizi söylemişti."

"Evlenecektim, ama vazgeçtim. Çok uzun bir hikaye, ama onun yerine kardeşim evleniyor, bu yüzden Flora şu anda düğünde. Ama Flora olmasa bile yine de bu gece kalabilirsiniz.' Şu anda genç kızları ikna etmek için hangi kozları kullanabileceğimi düşünüyorum. 'Eminim size tüm... makyaj malzemelerini kullanmanıza izin verir? Nemlendiricileri? Bilirsiniz. Ve küçük bir Yılbaşı partisi verebiliriz? Belki dışarıdan yemek sipariş ederiz?'

Kapının diğer tarafında bir hareketlenme oluyor, zincir sesleri duyuluyor ve kapı açılıyor, küçük bir yüz kapı aralığından bakıyor. "Çin yemeği sipariş edebilir miyiz?"

"Tabii ki," diyorum, içimi rahatlık kaplıyor. "Kesinlikle. Ama bir saniye içeri girebilir miyim acaba, çünkü ben..."

Kapıyı açıyor ve ben minnetle aralıktan içeri süzülüyorum, arkamdan kapıyı çarpıp o canavarla aramıza biraz mesafe koyuyorum. İki kız da orada durmuş, bana bakıyor. Üzerlerinde aynı pembe tulumlar var ama dikkatimi çevrelerinden uzaklaştıramıyorlar ve sanırım onları incelerken tepkimi gizleyemiyorum.

Lanet olsun.

Burası korkunç. Küçük, kasvetli, klostrofobik ve o kadar pis ki, eski dairelerini Four Seasons gibi gösteriyor. Aynı cılız ağaç yerinde duruyor, ışıkları yarım yamalak yanıp sönüyor. Mobilyalar uymuyor, parlak halının etrafındaki halı dev bir Petri kabı gibi görünüyor ve duvarlardaki çizgili beyaz boya, burayı saran ihmal hissini gizleyemiyor.

"Neden taşındınız?" diye soruyorum, sesimi olabildiğince tarafsız tutmaya çalışarak. Ayrıca, olduğumdan daha az nefes nefeseymiş gibi görünmeye çalışıyorum.

"Annem taşındıktan sonra kirayı ödeyemedik, bu yüzden Ivy belediye konutuna başvurdu," diyor içlerinden biri. "Pekin ördeği yiyebilir miyiz?"

"Tabii ki. Ne isterseniz yiyebilirsiniz." "Peki karides krakerleri?"

"Evet. Peki ne zaman taşındınız?"

"Noel'den önceki hafta. Ama Ivy'nin gelecek hafta yeni bir işi başlıyor, o yüzden..."

"Yeni değil. Eskiden çalıştığı bar, sadece ona geri verdiler," diyor diğeri saçını sallayarak.

Ah, evet. *Alchemy*. Nasıl unutabilirdim ki?

"Evet, biraz para biriktirince bize başka bir daire bulmaya çalışacağını söyledi," diyor ilki.

Yani onları buradan çıkarmak için işi kabul etmiş. Tanrım. Kalbim daha da kırılıyor ve kararlılığım artıyor.

"Bu iyi olur, değil mi? Tamam." Ellerimi ırparım ve anında kendimi aptal gibi hissederim. "Beş dakika içinde birer gecelik çanta hazırlayabilir misiniz? Kız kardeşinizi ne kadar çabuk bulursak, o kadar çabuk gidip partimize başlayabiliriz."

İkisi de birbirlerine aynı gülümsemeyi atarlar. Onlar koşarak uzaklaşırken, telefonumdaki saate bakarım. Üç elli beş.

Oxford'daki Christchurch Katedrali'nde, düğün konukları hayatlarının şokunu yaşamak üzeredir.

Isit, bakım evinin oturma odasının rahat bir köşesinde Dawn ile birlikte oturuyor. Önümde, neredeyse hiç dokunulmamış, harika bir dilim ev yapımı limonlu kek var; onun önünde ise iğrenç ama tatlı, koyulaştırılmış çay dolu plastik bir bardak duruyor. Lewy cisimciği demansı yutmasını o kadar etkiliyor ki, ağız yoluyla sadece koyulaştırılmış sıvıları güvenle alabiliyor. Bugün oldukça sessiz, beyninin ulaşılamaz bir köşesine çekilmiş gibi, ama huzurlu görünüyor. Ona *The Thursday Murder Club*'i okumaya çalışıyorum, ama çok huzursuzum.

Düğünün televizyonda yayınlanmaması beni rahatlatmalı. Eğer yayınlansaydı, uzak durmaya gücüm yetmeyeceğini çok iyi biliyorum. En iyilerle birlikte canlı yayını izliyor ve gözlerimden yaşlar akıyor olurdum. Yine de gelenlerin haberleri medyada yer alıyor. Bütün öğleden sonra BBC News uygulamasına yapışıp kaldım; sunucular, haberlerin az olduğu bu günde Xav ve Selena'nın gelecekteki evliliği hakkında uzun spekülasyonlarla boşluğu dolduruyorlar.

Xav, 21. yaş gününde nişanını resmileştirmeden çok önce tüm dünya bu anlaşmayı bildiğinden, spekülasyonların çoğu ikisinin birbirlerine karşı olası hisleri etrafında dönüyor.

Oybirliğiyle varılan sonuç ne mi?

İkisi de nesnel olarak o kadar çekici ki, görücü usulü olsun ya da olmasın, muhtemelen birbirlerini deli gibi beceriyorlardır (BBC bunu daha nazik bir şekilde ifade etti, ama yine de). Görünüşe göre film yıldızı gibi görünüşleri, ulusun kolektif (ve verimli) hayal gücünü ele geçirmiş.

Saat dörtü beş kala, BBC gelen konvoyun canlı görüntülerini gösteriyor: Selena ve maiyeti. Takıntılı bir şekilde izlememe rağmen Xav'ı göremedim (kitabı çoktan bir kenara bırakıp telefonuma yapıştım). Muhtemelen kilisenin derinliklerinde saklanıyordur. Nedimler arabalardan iniyorlar ve ahh, Flora soluk mavi elbisesiyle kesinlikle muhteşem görünüyor. Muhteşem ama gergin, zavallı şey. Bu evlilik konusunda ne kadar ikna olmadığının farkındayım, ama diyelim ki onun ayağa kalkıp benim adıma itiraz edeceğine pek güvenmiyorum. Ben onun hayatından çıktım ve şimdi o Selena'nın tarafında. Bunu tamamen anlıyorum. Ama Selena, Flora'nın tarafında olacak mı? Onun sırdaşı olacak mı? Savunucusu olacak mı? Ona cinselliğini sahiplenmeyi öğretecek mi? Yoksa sadece ona bir sürü moda örneği sunup, yüzeyin altında neler olup bittiğini umursamayacak mı?

Selena'nın babası olduğunu tahmin ettiğim şık bir adam ortaya çıkıyor ve onu arabadan indiriyor.

SON DAKİKA HABERİ, telgraf şeridinde yazıyor. *SELENA WENTWORTH, GELECEK OXFORD DÜKÜ LORD XAVIER DE VERE İLE DÜĞÜNÜ İÇİN CHRISTCHURCH KATEDRALI'NE VARD.*

Teşekkürler BBC, hatırlattığın için. Çok yardımcı oldun. Nefesimi tutuyorum.

Selena arabadan iner ve aman Tanrım. Çok güzel. Muhteşem. Arkasından dalgalanan devasa duvağı, zarifçe arkaya bağlanmış mükemmel, parlak kahverengi saçları ve bir şekilde görkemli ama kabarık görünmeyen, dantel ve ipekten yapılmış devasa gelinliğiyle her küçük kızın hayali. Onu eleştirecek hiçbir şey bulamıyorum, ancak Flora'dan bile daha gergin ve Xav'ın içeride onu beklediğini bildiği halde olması gerektiğinden milyon kat daha az mutlu ve minnettar görüldüğünü söyleyebilirim.

Elbette sonunda ona aşık olacak. Nasıl aşık olmaz ki? O kadar mükemmel ki. BBC'nin çok akıllıca işaret ettiği gibi, bana karşı hala hisleri olduğunu iddia etse de, onunla çocuk yapma işinden ciddi anlamda zevk almaması için çok fazla çekici. Bir masal prensesinden çok, mükemmelliğe kadar cilalanmış, tam güçte bir ünlüyü andırıyor.

SON DAKİKA HABERİ: KAYNAKLAR, SELENA WENTWORTH'UN LORD XAVIER DE VERE İLE DÜĞÜNÜ İÇİN DIOR COUTURE GİYECEĞİNİ DOĞRULADI.

Nedimleri etrafında uçuşup duruyor, eteğini, kuyruğunu ve duvağını düzeltiyorlar; hepsi de inanılmaz derecede büyük. Babası ise gururla izliyor ve bir damla gözyaşı daha kalbimi parçalıyor. O, benim asla sahip olamayacağım her şeye

ama benim için gerçekten canımı vereceğim sadece iki şey var.

Birincisi, Xav'a doğru koridorda yürümek.

İkincisi, beni damada teslim edecek babamın yanında olması. Bana tüm o gurur ve sevgiyle bakmasını, sadece bir kez daha.

Belki de bu görücü usulü evlilikler o kadar da kötü bir fikir değildir. Belki de umabileceğim en iyi şey, Alchemy'deki seks düşkünü bir finansçıya evet demek ve onunla evlenmektir. Henüz yirmi beş yaşında bile değilim, ama kendi geleceğimden şimdiden vazgeçtim. Bunun yerine, kendimi toparlayıp ikizler için bir parça da olsa bir gelecek sağlamaya çalışsam daha iyi.

Pazartesi günü Alchemy'ye geri dönme düşüncesi bile midemi bulandırsa da.

(Sessiz) telefonumun ekranında, Selena babasının kolunda, nedimleri gelinlik eteğini tutarken katedralin merdivenlerini zarıfçe çıkıyor. Devasa kapılardan kayboluyor ve bir an sonra kapılar arkasından kapanıyor.

Telefonumu kilitleyip çantama atıyorum. Kalbim, göğsümde bir şekilde hala atan, ölü ve ağır bir şey gibi hissediyorum. Başka bir sonuç olabileceğini düşünmeme izin verdiğimden değil. Daha çok, sanırım beynim Xav'ın onunla birlikte olacağı gerçeğini fiziksel olarak kavrayamadı.

Ama oldu.

Demek öyle.

Kitapla ilgili cesurca bir çaba gösteriyorum, gerçekten, ama kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum, sesime biraz kişilik katmak bir yana. Ve Dawn kendine gelip, kıdemli dedektiflerimizin şimdiye kadar topladığı ipuçları hakkında bana sorular sorsa, kelimenin tam anlamıyla hiçbir ipucum olmazdı.

Yine de devam ediyorum. Dawn'la bir saat çalışıp sonra kızların yanına döneceğim. Gece yarısına kadar uyanık kalmak için can atıyorlar ve ben de onlara kalabileceklerini söyledim, ama ben de gözyaşları ve sümükler içinde yorgunluktan yatağa yığılmadan o kadar uzun süre dayanabilecek miyim, kim bilir. Şu anki sayfayı kekeleyerek okurken, "İşte orada!" diye bir ses duyuyorum.

Bu Lily'nin sesi.

Ya da Rose'un.

Ne oluyor lan?

Aniden başımı kaldırdım ve hiç de kavrayamadığım bir manzarayla karşılaştım, çünkü Xav, şu anda Oxford'da evlenen o Xav, flamingo pembesi tulumları giymiş kız kardeşlerimin arasında bana doğru geliyordu ve sanki ben bir serapmışım gibi gülümsüyordu, ki kesinlikle değildim.

Burası bulaşıcı mı? Sırf burada olduğum için mi ağır bir demans hastalığına yakalandım? Zavallı, parçalanmış beynim, gerçek dünyayı bir kez ve sonsuza kadar reddetmeye karar verdiği için beni bir tür fantezi evrenine götürmeye mi karar verdi? Yoksa o limonlu kek, benim hiç farkında olmadığım bir tür ek terapi olarak psikedelik maddelerle mi doldurulmuş?

Sinir krizi geçirme lüksüm yok. Yapamam. *Yapamam*. Ama sanırım geçiyorum. Ağlamaya başlıyorum, çünkü bu çok fazla, çok acımasız, çok ezici.

Ama sonra o konuşuyor. "İşte orada," diyor güzel, nazik Xav sesiyle ve hızını artırıyor, yaşlı erkek ve kadınlarla bakıcılarıyla dolu koltuk gruplarının arasından geçerek *tam önümde* durana kadar ilerliyor. "Ağlama tatlım. Lütfen ağlama," diyor, beni kollarına çekiyor ve ben de, o beni kucaklayıp kucaklarken, onun güzel ceketine sessizce ağlıyorum.

"Sen gerçek değilsin,"

diye ağlıyorum. "Oh,

ama öyleyim."

"Ama düğün. Evleniyorsun. Az önce televizyonda Selena'yı gördüm, kilise de oradaydı ve o... Flora'yı gördüm ve..."

Beni bırakıp yüzümü avuçlar, başparmaklarıyla gözyaşlarımı siler. Sanki ben tatlı, eğlenceli ve gülünç biriyimmişim gibi bana gülümsüyor. "Acaba basın açıklaması için orada kaldın mı?"

"Hayır mı? Ne... ne?" Gözlerim yüzünde dolaşırken, beynim kısa devre yaparken bile her mükemmel detayı içine çekiyor. "Sen... kaçtın mı?" Bu, kafası karışık beynimin bulabildiği tek çözüm, ama o damat gibi giyinmemiş bile. Ceketinin altında kot pantolon ve kazak giyiyor. Ve Oxford

sekiz yüz kilometre uzakta, değil mi? *Işınlandı* mı? Ya öyle, ya da akıl sağlığım resmen odadan çıkıp gitmiş.

"Kız onun kardeşiyle evleniyor!" Rose—sanırım adı Rose—yanımda bağılıyor ve ben anlamaya çalışırken yüzümü buruşturuyorum.

"En iyi kısmı kaçırdın, aşkım," diyor Xav, alnını alnıma dayayarak. Elleri hâlâ yüzümü kavıyor, sanki beni sabit tutmaya çalışıyormuş gibi.

"Hangi kısım? Hangi kardeş?"

Gülümsemesi utangaç bir hal alıyor. Gözlerimi kısarsam bu kısa mesafeden zar zor anlayabiliyorum. "Çok zor bir hafta oldu. Düğün başladıktan kısa bir süre sonra bir açıklama yaptık. Noel'in ertesi günü düğünden çekildim, her şeyi iptal etmeye çalıştım ve..."

Nefesim kesilir ve ona şaşkın şaşkın bakabilmek için geri çekilirim. "Ne yaptın?"

"Çekildim. Yapamadım."

Gözyaşlarım hâlâ akıyor, ama düşüncelerim—duygularımdan bahsetmiyorum bile—sıkma programındaki bir çamaşır makinesi gibi dönüp duruyor.

"Vazgeçtin mi? Bu hafta mı?"

"Aslında geçen hafta, ama evet. Ve sonra, bir gün sonra, Benedict devreye girdi, Tanrı onu korusun. Selena ile evleneceğini söyledi ve kim bilir nasıl oldu, onu da ikna etti."

Sis yeterince dağılmaya başladı ve gerçekler yerine oturmaya başladı. "Yani o düğün..."

"Ben ve Selena. Evet."

Gülmeye başlıyorum ve sesimin tamamen çılgınca geldiğini ben bile duyabiliyorum. Sanırım buradaki sakinler, diğer insanlar kadar beni bunun için yargılamazlar. Savunmam gerekirse, onun hikayesi de aynı derecede çılgınca.

"O kim?" Dawn arkamdan sordu, sesi yakıcıydı. "O kim?"

"Xav," ikizlerden biri ona nazikçe cevap veriyor. "O, Ivy'nin erkek arkadaşı sayılır. Başka biriyle evlenmesi gerekiyordu, ama evlenmedi."

Bu arada, ben hâlâ şaşkınım. "Yani Selena kardeşinle evleniyor. Ve o da onunla evleniyor. Ama BBC bunu bilmiyordu mu?"

"Tam isabet."

Gururla gülümsüyor, ama ben konuyu değiştiriyorum. "Yani onu sen seçmedin."

Sanki burnu yanıyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Tatlım, sen bu dünyada varken nasıl başka birini seçebilirim ki?"

Elimi ağızıma kapatıyorum. Onun sözleri.

Onun

yüzü.

Hepsi.

"Her seferinde seni seçeceğim." Çenemi okşuyor. Yanağımı. "Ve harekete geçip bunu yapmak için bu kadar uzun süre beklediğim için çok, çok üzgünüm. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar çok insanı hayal kırıklığına uğratıp kendimle nasıl yaşayabileceğimi bilmiyordum, ama" —omuz silkiyor— "meğer sensiz yaşayamıyormuşum, yani aslında başka seçeneğim yoktu."

"Kurtar," diyor Dawn, tekrar tekrar, farkında olmadan tam da konunun özünü yakalıyor.

"Kurtar. Kurtar." "Aynen öyle, Dawn!" diyorum. "Bu Xav."

"Onu öpeceksen, öp gitsin," diyor Maybe Lily. "Çünkü hepimizin onun malikanesine gidip Çin yemeği yiyebileceğimizi ve orada kalabileceğimizi söyledi, ve biz gerçekten çok açız."

"Ve Pekin ördeği," diye ekliyor Maybe Rose. "Ekstra krep ile. Söz verdi."

"Muhtemelen şimdiye kadar yeni evine uğradığımı ve bu ikisini orada bulduğumu anlamışsındır," diyor Xav. "Bu arada, hayranı değilim—yüksek katlı binanın, kız kardeşlerinin değil. Ee, ne dersin?"

"Şey, p-pijama partisine mi?" diye kekeleyorum. "Yoksa ördeğe mi? Yoksa yüksek katlı binaya mı?"

"Hepsine." Ellerini saçlarımın arasına geçiriyor, ki açıkçası saçlarım olması gerektiği kadar temiz değil ve Selena'nın televizyonda görüldüğü kadar parlak değil, tam tersine sönük. "Ördek ve pijama partisi, kesinlikle." Göz kırptı. "Süresiz bir pijama partisi, çünkü benim cesedimi çığnemedi o cehennem çukuruna geri dönersin. Ama aynı zamanda, tanıştığımız andan itibaren seni seçmediğim için beni affetmen de var."

"O an mı?" diye soruyorum, göğüslerime bakarak.

"Belki o an değil," diye gülümsüyor, "ama seradan çıktıktan hemen sonra seni kendime bağlamalıyım."

"Benim için *bir evlilikten* vazgeçtin. Bence bu oldukça büyük bir jest." Hâlâ, sadece artık evlenmeyeceğini değil, az önce yaptığı bu inanılmaz hamlenin boyutunu da kavrayamıyorum.

Benim için.

"Ve artık düğün de olmayacak," diyor ikizlerden biri, gizleyemediği sevinçle, "çünkü annesi ve babası çok kızgın. Ama en azından evlenmedi."

Buraya gelirken ayrıntılı bir brifing almış gibiler. "Bu doğru mu?" diye nefes nefese soruyorum. "Aman Tanrım, Xav. Ne yaptın sen?"

O başını salladı. "Bedeli çok ağırdı. Bir unvan mı, yoksa sen mi? Tercih yapmak gerekmez." "Ama bu... bu senin hep istediğin her şeydi. Bu senin kim olduğun."

"O, olduğumu *sandığım* kişiydi ve istediğimi *sandığım* her şeydi, ama meğer ikisinde de feci şekilde yanlışmışım." Dudakları neredeyse benimkilere değecek kadar başını eğiyor. "İstediğim tek bir şey var ve olmak istediğim tek bir halim var. Sen ve seninle birlikte olmak. Her zaman. Seni seviyorum."

Sonra dudakları dudaklarıma değiyor ve cevabımı, o kadar sevgi dolu, mükemmel ve açık bir öpücükle yutuyor ki, bayılmak üzereyim, başının arkasını kavrayıp onu olabildiğince kendime çekiyorum ve ona kendimi açıyorum. Dizlerim titriyor ve o anında tepki veriyor, beni tutmak için kolunu sırtıma doluyor.

"Aferin sana, canım," diye bağıyor yaşlı bir bayan, bir başka çift de alkışlamaya başlıyor. Yanımızda, ikizler sanki şiddetli mide ağrısı varmış gibi inliyorlar, ama ben onları görmezden geliyorum. Hepsini görmezden geliyorum. Ekstra krep ile sipariş ettikleri Pekin ördeği beklemek zorunda kalacak, çünkü benim düğün olmayacak sevgilim az önce bir masal prens gibi bu bakım evine girip, beni sevdiği için iki aileyi de ekip kendi düğününü terk ettiğini söyledi.

Beni.

Xav'ın dili, sanki ben onun şimdiye kadar tattığı en lezzetli şeymişim gibi ağzımın içinde dolaşıyor. Ona sarhoş oldum. Kafam duman oldu. Muhtemelen psilosibin katılmış pastayı unuttun; bu hayatımın en iyi kafası. Beynim hâlâ yetişmeye çalışıyor olabilir, ama bedenim çoktan bu işin içinde.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum ağzına, o da beni daha sıkı kendine çekiyor. "Tanrıya şükür."

Sanırım öyle dedi.

"Cidden," diye inliyor ikizlerden biri, arkamda ise biri ıslık çalıyor. Bu yaşlılar azgın piçler.

Xav gülüyor ve beni bırakıyor, ama bana dokunmaktan, yüzümü, saçımı, kollarımı okşamaktan kendini alamıyor. "Ivy'm. Seni bir daha gözümün önünden ayırmayacağım."

Orada durup birbirimize gülümsüyoruz. Tanrım, umarım doksan yaşında, muhtemelen böyle bir yerde aynı koltuklarda otururken de birbirimize böyle bakıyorduzdur. Büyük bir zorlukla bakışlarımı ondan ayırıp Dawn'a bakıyorum. Bizi görüyor gibi görünmüyor.

Xav beni bırakıp Dawn'ın önüne çömeliyor. Yavaşça, nazikçe elini uzatıp onun elini tutuyor — kısa süre önce alçısı çıkarılan elini.

"Bayan Cooper, ben Xavier. Daha önce kısaca tanışmıştık. En büyük kızıma çok aşığım ve umarım bir gün onunla evlenmek için sizin rızanızı alabilirim. Ama şimdilik, buradaki işiniz bittiğinde tüm kızlarınızı evime götürmek istiyorum, böylece onlara hak ettikleri şekilde bakabilirim."

Dawn kaşlarını çatı. "Rose'u mu istiyorsun?" Sözleri bozuk çıkıyordu, ama Xav irkildi.

"Tanrım, hayır! Ivy! Ivy ile evlenmek istiyorum. Ama sizin için de uygunsa, Rose ve Lily'ye de elimden geldiğince bakmasına yardım etmek isterim."

Dawn, ne olup bittiğinden emin olmasa da, sanki bunu düşünüyormuş gibi hafifçe başını salladı. Ağrılı, düğümlenmiş parmakları Xav'ın parmaklarını kavrar.

"Merak etme anne," der Rose, tulumunun yakasından kolyesindeki küçük R harfi parıldarken. "O gerçekten çok iyi biri ve evi de harika."

Bir hemşirenin desteğiyle yürüteçle yürüyen yaşlı bir bayan, titreyerek bize doğru geliyor. "Kabul etmelisin. Çok sevimli bir genç. Benim zamanımda ona 'yakışıklı' derdik."

Ona küçümseyen bir kahkaha atıp ardından burnumu çekiyorum. "Evet. Kesinlikle yakışıklı."

"Siz aşk kuşları, Yılbaşı gecesini için güzel bir şeyler mi planlıyorsunuz?" diye sordu hemşire neşeyle.

Her zamanki gibi, Xav Dawn'ın elini son bir kez sıkıp bıraktıktan sonra ayağa kalktı. "Şey." Kolunu omzuma doladı ve beni kendine doğru çekti. "Bu üç hanımefendiyle evde geçireceğim bir akşam ve görünüşe göre muhteşem bir Çin yemeği siparişimiz var, yani bence bu gerçekten çok güzel."

Ben de öyle derdim, Xav. Ben de öyle derdim.

Bana dönüyor. "Henüz gitmemize gerek yok. Acele etmeyelim. Eminim kızlar anneleriyle biraz vakit geçirmek isterler."

Bence kızlar Xav'ın şirin evine aceleyle dönüp paket servisten tıkmıyayı çok daha fazla tercih ederlerdi, ama onları biraz pasta yemeye ikna ediyoruz ve dördümüz annemizin yanına oturuyoruz. Okumaya devam ediyorum, ama bu kadar çok gülümserken ve Xav sürekli elimi okşarken okumak gerçekten zor oluyor. Sonunda, odada dolaşmaya çıkar ve diğer tüm hastalara ve bakıcılara merhaba der, onlara mutlu yıllar diler ve onlarla kısa sohbetler eder. Bu, gördüğüm en tatlı şeydir ve bana onun ne kadar harika bir dük olacağını hatırlatır. İkizler anneleriyle tek taraflı bir şekilde sohbet ederken, ben oturup tam bir sapık gibi Xav'a bakarım.

Çok mutlu, sevgi dolu bir sapık.

Sonunda hepimiz Dawn'a veda ediyoruz ve ona, muhtemelen boşuna olsa da, mutlu bir yeni yıl diliyoruz. Gelecek yılın ne kadarının, varsa tabii, onun bilincine işleyeceğini hiç bilmiyorum. Ne kadar ömrü kaldığını bile bilmiyorum. Ayrılmaya hazırlanırken, en sevdiğim hemşirelerden biri olan Paul, boşalttığım sandalyeyi almak için geliyor ve koluma hafifçe vuruyor. Dawn bu yerde asla yalnız kalmıyor.

Xavier'in elimi tutup beni dışarıya çıkarmasına izin verirken, kızlar önümüzde koşarken, aptal gibi gülümsüyorum.

Bana ne kadar hayran olduğunu söylememiş olabilir, ama az önce bütün bir düğünü mahvetti ve hayatında onu tanımlayan her şeyden uzaklaştı.

Lizzie Bennet'in bile bunu aşabileceğinden emin değilim.

Yemeklerimizin gelmesini beklerken televizyonu açıyoruz. Buraya dönerken arabada basın bültenini on kez falan okudum, ama Benedict'in böyle bir numara yapacağına hâlâ inanamıyorum. Geri döndüğümüzde düşün bitmiş, ama endişelenmemize gerek yok. BBC tüm olayı tekrar tekrar yayınlıyor, döngüye sokup duruyor ve acil yorumlar için birden fazla "uzman" çağırıyor.

Gözlerim ise Benedict ve Selena'nın kiliseden çıkarkenki görüntülerine kilitlenmiş durumda.

"Aman Tanrım, muhteşem görünüyor," diyor Lily.

"Öyle değil mi? Dior Couture giyiyor," diyorum ona. Selena artık benim erkeğimle evlenmeyeceğine göre çok daha cömert davranabiliyorum. Üstelik gerçekten muhteşem görünüyor.

"Çok sevimli görünüyor," diyor Xav, arkamdan kayarak gelip ellerini karnıma dolayarak, "ve ben kesinlikle hiç pişman değilim."

Saçımı öpüyor ve ben televizyona bakarken gülümsemem duygusal bir hal alıyor. "Birlikte harika görünüyorlar."

Gerçekten de öyle. Benedict tam sabahlık giymiş ve son derece seksi görünüyor. Selena gelinlikleriyle bir süper modele benziyor. Hatta saç renkleri bile aynı: orta tonlu, parlak kahverengi. O kulak kulak gülümsüyor ve o da kesinlikle az önce arabasından indiği zamankinden çok daha rahatlamış görünüyor.

Tanrım. Törenden önce neden bu kadar korkmuş olmasına şaşmamalı. Hayatı boyunca beklediği düğünden günler önce, sevdiğim tarihi aşk romanlarındaki ortaçağ malı gibi, ama çok daha az seksi bir şekilde, iki kardeş arasında gidip gelmiş. Geçen haftanın onun için ne kadar zor geçtiğini hayal bile edemiyorum. Ne kadar stresli. Ne kadar tam bir kafayı yediren bir durum.

Bu hikayenin kötü adamının Selena değil, ben olduğumu fark etmeye başlıyorum. Hayatını, başka birine aşık olup son anda onu terk eden bir adamla evlenmek için kendini psikolojik olarak hazırlayarak geçirmiş. Bu yüzden, dürüst olmak gerekirse, bir de Vere ile evlendiği için artık daha az gergin görünmesi büyük bir rahatlama. Ve rahatlamadan bahsetmişken, şu anda yüzündeki ifade tam da bu.

Televizyonda, BBC'nin haber şeridi son birkaç saatteki skandal olayları özetlemek için kahramanca çabalarını sürdürürken, Benedict birbirine kenetlenmiş ellerini havaya kaldırıp "Başardık!" diye bağıyor. Selena'nın gülümsemesi samimi görünüyor, sonra Benedict ellerini indirip onu öpüyor; bu öpücük, BBC'deki çoğu içerikten kesinlikle daha ateşli. Selena mutluluktan ıslıl ıslıl parlamıyor olabilir, ama yeni kocasından kesinlikle hoşlanmış görünüyor.

"Aferin, Benedict," diyorum.

"Ve basın, yarınki manşetler için aradıkları fotoğrafı çekmiş oldu," diyor Xav, kulağıma fısıldayarak. "Ne tür manşetler atacaklarını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Hiç bu kadar küçük iki insanın bu kadar çok yemek yediğini görmemiştim," diyor Xav, kız kardeşlerim tarafından tahrip edilmeyen birkaç paket servis kabının kapağını kapatırken.

"Onları suçlayamazsın. Çin yemeği çok lezzetliydi." Normal insanlar gibi Uber Eats'ten sipariş vermedi, ama South Kensington'daki lüks bir restoranı arayıp gerçek bir ziyafet sofrası getirtirdi. Her lokma orgazmik bir lezzetti. Bunu Yılbaşı gecesinde nasıl başardığı, hayatın büyük gizemlerinden biri olarak kalacak.

Yarın kahvaltı için fazla bir şey kalmadığı için üzülürdüm, ama ikizleri akılsızca serbest bıraktığı acil Uber Eats market alışverişine bol miktarda Birds Eye balık parmakları eklemişti.

"Yarın geçimini kazanma şansın," dedi gülümseyerek, kızların şu anda

Yarın yatakta muhteşem kurtarıcıma efsanevi, Jan's Caff tarzı balık parmaklı sandviç servis etmek mi? Bunu yapabilirim.

Xav, o devasa buzdolabına yetersiz Çin yemeği artıkları koymayı bitirirken, ben mutfağa göz gezdiriyorum. Bu güzel oda benim için pek çok anı barındırıyor. Flora ile ilk tanışmam ve Xav'a bu kadar yakın olmaktan çok fazla etkilenmiş hissetmem. Çöp kutusundan o *Tatler* dergisini çıkarmam —kesinlikle en kötü anlarımdan biri— ve onunla Selena'nın mükemmel fotoğraf çekimi üzerine ağlamam. Ve buraya, bornozlarımızla seks sarhoşu halde girip, annesiyle yüz yüze gelmemizi de unutmayalım.

Titriyorum. O an gerçekten çok acımasızdı. O dehşeti hiç atlatabileceğimden emin değilim. Beni kollarının arasına çekiyor ve ben de kollarımı onun boynuna doluyorum.

"Burada olduğuma inanamıyorum." "Alışsan iyi olur."

"Benim için geri döndüğüne inanamıyorum."

"Her zaman. *Her zaman.*" Yine dudaklarımı buluyor. Dudakları yumuşak. Esnek. Kendimi ona bırakıyorum, vücudunun benimkine değmesini, dudaklarının benimkilere değmesini, beni yere çivilesin diye. Bu öğleden sonra dünyam en iyi şekilde altüst olmuş olabilir, ama her zaman durup rüya gibi bir öpücüğün tadını çıkarmak için zaman bulabilirim. Hayatımın geri kalanını planlamak bir an için bekleyebilir.

"Daha rahat bir yere gidelim," diyor. Beni koridorun karşısındaki sevimli salonlardan birine götürüyor. Oda, böyle karanlık ve soğuk bir kış akşamında samimi bir hava katan güzel, dumanlı gri bir duvar kağıdıyla kaplı ve Xav'ın akşam yemeğine oturmadan önce yaktığı şömine güzelce yanıyor. O tam bir izci, ama aynı zamanda tam bir yetişkin. Doğuştan bir bakıcı.

İki şık beyaz kanepeden birine uzanır, tamamen yatay pozisyona gelene kadar kıpırdanır ve uyluklarına vurur. "Üstüme çık, kadın."

Ben de seve seve üzerine uzanıyorum ve o mutlu bir iç çekiş bırakıyor.

En azından, bunun mutlu bir iç çekiş olduğunu düşünüyorum. Belki de benim ve Pekin ördeğimin toplam ağırlığı, ciğerlerindeki tüm havayı dışarı çıkardığı içindir.

"Nasılsın?" diye soruyor, elini uzatıp parmaklarıyla saçlarımı tarıyor. "Harika.

Saçlarım kirli olduğu için özür dilerim."

"Saçların çok güzel. Ve beni başka biriyle evlenirken sandığın için üzgünüm. Gerçi, tabii ki, numaramı engellemeseydin, bu hafta kendine biraz kalp acısı yaşatmamış olurdun. Sanırım buna karma deniyor."

Gülüyorum. Az önce hissettiğim acı hâlâ orada, ama şu anki mutluluk, keskin kenarlarını silip süpüren pembe bir silgi bulutu gibi. "Muhtemelen haklısın. Ama hâlâ o basın bültenini kafamdan atamıyorum. Kardeşin deli."

"Bana mı söylüyorsun. Bu, kendinden çok memnun görünmesini engellemedi."

"Kendinden memnun olmalı. Günü kurtardı ve beni sensiz bir ömürden kurtardı," diyorum, parmak uçlarımla sakallarını okşayarak. "Bugünün böyle bittiğine hâlâ inanamıyorum."

"Hiçbir yılın sonu geçen hafta olduğu kadar berbat görünmemişti," diyor Xav, "ve önümüzdeki yıl hiç bu kadar parlak görünmemişti."

"Cidden."

"Seninle sevişmekten daha çok yapmak istediğim bir şey var," diyor, sırtımı okşayarak büyük elleriyle kalçalarımı avuçlayana kadar. En eski, en yıpranmış yoga pantolonumu giyiyorum, ama o pantolonun ne kadar dar olduğunu sevmiş gibi görünüyor çünkü sıkıca sıkıyor.

"Bu iyi haber, çünkü yer değiştirme teorisine göre, şu anda o kocaman sikinizi içime sokarsanız kusarım."

"Ne olduğunu tahmin edebilir misin? Hiç yapamadığımız bir şey."

"Anal olmadığını varsayıyorum, çünkü o durumda yer değiştirme teorisi bambaşka bir boyuta taşınır." Düşünmek bile beni ürpertir. Anal seks ve az önce yediğim o kadar çok yumurtalı pilav birbiriyle pek uyumlu olmaz.

Bana gülümsüyor ve bu çok güzel.

"Anal değil. Planlama." Beni dikkatle izliyor, sanki en tabu arzularını dile getiriyormuş ve benim nasıl tepki vereceğimi bilemiyormuş gibi. "Birlikte tek bir plan bile yapamadık ve şimdi tek istediğim seninle planlar yapmak—ve tabii ki kızlarla da. O kadar çok plan. Günler için planlar. Aylar. Yıllar."

"Planlama." Kelimeyi ona tekrar ediyorum, dilimle üzerinde gezdiriyorum. Kulağa bile hoş geliyor. Duygusal. Belki de bu bizim yeni aşk dilimizdir. Sadece düşünmek bile içimi ısıtıyor ve huzur veriyor.

Sanki kırık, buruşmuş kalbim, zaman, mekan ve olasılıklarla dolu bu büyük, altın rengi geniş alana açılıyor.

"Dawn'a söylediklerimde ciddiymdim," diyor bana, ciddi bir ifadeyle bana bakarak. Elleri sırtımda dolaşıyor. "Bundan paçayı sıyrabileceğimi düşündüğüm anda seninle evleneceğim. Kısmen sıkıcı, pratik nedenlerden ötürü—senin ve ikizlerin maddi ya da hukuki olarak korumasız kalmasını asla istemiyorum, ama kısmen de hiç de sıkıcı olmayan nedenlerden ötürü, mesela senin hayatımın aşkı olman ve seni karım olarak çağırabilmeye, bir sonraki nefesime ihtiyaç duymamdan daha fazla ihtiyaç duymam gibi."

Ona, benimle birlikte olmak için savunduğunu sandığı her şeyi tamamen silip süpüren bu muhteşem, ruh dolu insana bakıyorum. Kalbimin içindeki duyguların dalgalanması o kadar büyük ki, tutsaklıktan kurtulan kelekler gibi o kocaman altın rengi boşluğu doldurmak için uçup gidiyorlar. Aynı duygular gözlerimden de sızıyor ve kocaman bir gözyaşı Xav'ın yanağına düşüyor.

"Yaklaşık iki saat önce senin başka biriyle evleneceğini düşündüğüme inanmıyorum, şimdi ise benimle evlenmekten bahsediyorsun," diye itiraf ediyorum. "Bu, başıma gelen en harika sürpriz. Ne zaman tam olarak idrak edebileceğimden emin değilim."

Bir elini uzatıp başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor. Dokunuşu çok nazik. "Umarım yakında, böylece işimize bakabiliriz."

Bu sözlerim ona sulu bir gülümseme kazandırır. "Daha yeni bir evlilikten kurtuldun. Sence önce biraz ara vermeli değil misin?"

"Hayır." Bana başını sallıyor. "Bunu yapmak zorunda kalmaya o kadar yaklaşmak, içime Tanrı korkusu saldı. Aylardır kendimi mahkum gibi hissediyordum ve şimdi özgürüm, özgürlüğümle yapmak istediğim tek bir şey var. O da her günümü seninle geçirmek."

Bu fikri ne kadar beğendiğimi göstermek için onu öptüm ve sonra geri çekildim.

"Ama bunu sadece benimle geçirmeyeceksin. Fark etmediysen, benim birkaç takılmacı var ve onlar pek de bakımı kolay insanlar sayılmazlar."

"Onları görmemek imkansız," diyor, "ama ikizlerin Uber Eats alışkanlıkları yüzünden De Vere Malikanesi'ni iflas ettirme riski bir yana, ben varım."

Gülümsemesi, sanki bana ve üç bakmakla yükümlü olduğum kişiye bakacağına söz verirkenki rahatlığı kadar doğal, sanki ben ona borçlu olduğum biriymişim gibi, sadece iki ya da üç aydır tanıdığı tamamen rastgele bir kişi değilmişim gibi.

Yüzümdeki ifadeye gülüyor. "Beni korkutup kaçıracağını sanıyorsun galiba tatlım, ama korkutmuyorsun. Selen ile bir ömür boyu yaşamak, işte o korkutucu. Sen beni korkutmuyorsun, Dawn beni korkutmuyor ve kız kardeşlerin de kesinlikle beni korkutmuyor."

"Ama iki genci, başkasının çocuklarını üstlenmek," diye geveliyorum. "Bu, delice bir sorumluluk."

"Ne yapayım peki? Hayatını aile üyelerine bakmaya adadığın için seninle bir ilişki kurmayı reddedeyim mi? Kızları İsviçre'deki bir yatılı okula mı göndereyim? Neye bulaştığımı biliyorum ve buna hazırım. Her şeye. Hadi bakalım, ne kadar karmaşık olursa olsun."

"A-ama bizi kurtarmak zorunda olduğunu hissetmeni istemiyorum," diye kekeliyorum. "Özellikle de ailen seni reddederse."

"Peki ne yapacaksın, Alchemy'ye mi geri döneceksin?" Sert bakışları, keskin ses tonu olmasa bile her şeyi ele veriyordu.

Kahretsin. Biliyor.

"Nasıl anladın?"

"Genevieve kardeşime anlattı. Bu yüzden buraya çabucak gelmem için iki nedenim vardı."

"Mecburdum," diyorum. "Kızları o daireden çıkarmam gerekiyordu. Yan dairede bir adam var, o... Onlara bakışını sevmiyorum. Ve adam kocaman. Başka seçeneğim yoktu."

"Kimden bahsettiğini biliyorum," diyor sert bir sesle. "Ben oraya vardığımda o da etrafta dolaşıyordu." Tanrım. Titriyorum.

"Beni dinle, tatlım," diyor. "O kızlar için inanılmaz bir koruyucusun. Yaptığın fedakarlıklar... Alchemy'ye geri döndüğün için kimse seni yargılamaz. Yapman gerekeni yaptın. Ama mesele şu. Ben şimdi buradayım ve planımızın ilk kısmının, Genevieve'i arayıp ona geri dönmeyeceğini söylemen olmasını çok isterim. Çünkü artık buna ihtiyacın yok. Asla ihtiyacın olmayacak."

"Ama hiç paran kalmayacak," diye itiraz ediyorum. "Bundan sonra bir işin olacak mı ki?"

Bir an dudaklarını sıkıştırdı, eğlenmiş gibiydi. "Endişeni anlıyorum, ama her şey yolunda. Ben'in öne çıkmasının nedenlerinden biri de, ailenin reisi olduğunda kararları o verecek olmasıydı. O ve benim, şimdiye kadar yaptığımız gibi mülkü birlikte yönetmeye devam edeceğimize karar verdi. Ne de olsa, babamın yerini doldurmaya tam olarak hazır değildi. Ama ben hiçbir yere gitmiyorum. Elimizde biraz para olacak, merak etme."

Bu büyük bir rahatlama. Xavier çok vicdanlı biri. Babasının onu aile işlerinden bu kadar acımasızca dışlamaya çalışması tarif edilemez derecede zalimce.

"Kardeşinle birlikte çalışabileceğine sevindim," diyorum ona, yüzündeki saçları geriye itip oraya öpücükler yağdırmak için. "Görevini yerine getiremezsen sen sen olmazsın."

Dirseklerimin üzerine yaslandığımda, bana gülümsüyor. "Kendimi her zaman görevine sadık biri olarak görmeyi sevmişimdir, ama sen beni geride bıraktın. Ve şimdi ben, sen ve ailenin biraz nefes alabilmesini sağlamak için buradayım ve..."

Cebindeki telefonu çalar ve onu çıkarmayı başarır. O dik oturabilsin diye üstünden kalkarım.

Telefonu bana gösterir. "Flora FaceTime'dan

arıyor." "Cevap ver!"

Cevaplamak için ekrana dokunuyor ve Flora'nın yüzü, gürültünün üstüne sesiyle birlikte

beliriyor. "Merhaba! Onu buldun mu? Aman Tanrım, burası çılgınlık!"

Ekranı tekrar bana çevirir ve Flora çılgık atmaya ve zıplamaya başlar. "Yaşasın! Onu buldun!

Bu harika!"

"Onu buldum. Tanrıya şükür." Ben ona el sallayıp gülümserken, yanıma yanaşıp kolunu omzuma atıyor.

"Merhaba tatlım. Az önce seni televizyonda gördüm! Harika görünüyordun."

O iltifatı önemsemedi. Ama gerçekten muhteşem görünüyordu.

"Bekle biraz." Belvedere'nin üst kattaki ana koridoru hızla geçiyor ve agresif çiçek desenli duvar kağıdını görebiliyorum. Kendini bir yatak odasına kapatmış. "Uff! Böyle daha iyi. Aşağısı sirk gibi."

"Tuvalette mi oturuyorsun?" diye sorar Xav.

"Evet, ama kapak kapalı. Ama canım çok sıkışmış."

Yüzünü buruşturur. Ben kıkırdarım.

"Herkes düğünü atlattı mı?" diye soruyor. "Duyuru nasıl karşılandı?"

"Çılgınca bir şeydi. Tabii ki piskopos biz içeri girmeden önce duyuruyu okudu, yani biz duymadık, ama kilise çok gürültülüydü. Herkes dedikodu yapıyordu, özellikle de Selena koridordan yürürken. Ve piskopos onları karı koca ilan ettiğinde, Ben Selena'ya kocaman bir öpücük verdi ve herkes çılgına döndü, bağırıp alkışladılar. Çok komikti. Dürüst olmak gerekirse, bence damadın değişmesi herkesi o kadar şaşırttı ki, biraz çıldırdılar."

"Tanrım," diye fısıldadım. Bir yanım, tüm bunların nasıl geliştiğini görmek için orada olmak isterdi. Konukların ne kadar şaşkın olduklarını hayal bile edemiyorum. Bir adamın düğününe gitmek ve onun yerine kardeşinin ortaya çıkması ne kadar kafa karıştırıcı bir durum, özellikle de hayatı boyunca bu kadınla evlenmesi beklenen biri için.

"Kahretsin." Xav elini yüzüne götürür. "Peki kız iyi mi?"

Flora başını yana eğiyor. "Sanırım. Yani, hâlâ şokta. Ama Ben'i bilirsin. Onu sakinleştirmekte iyidir. Her şeyi büyük bir oyunmuş gibi ele alıyor gibi görünüyor, ama keyfi yerinde, sanırım bu bulaşıcı bir şey."

"Şu anda nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum," diye mırıldanıyorum. Muhtemelen biri Belvedere kütüphanesinden aldığı çok ağır bir ansiklopedi ile kafasına vurmuş gibi hissediyordur.

"İkisi de yetişkin," diyor Xav. "Kendi seçimlerini yaptılar. Tabii ki tüm bu durumdan dolayı kendimi berbat hissediyorum, ama ona bir can simidi atmaya çalıştım. Bunun uzaklaşmak için bir fırsat olduğunu fark etmesini sağlamaya çalıştım, ama sanırım onun öncelikleri benimkilerden farklı. Dürüst olmak gerekirse, Ben için çok daha kötü hissediyorum."

"O iyi olacak," diyor Flora. "O Ben. Fotoğraf çekiminden önce tuvalete gitmem lazım, ama yakında görüşecek miyiz Ivy? Sen ve kızlar benimle yaşamaya gelecek misiniz?"

Xav'ın burada kalmamız konusunda ısrarcı olduğunu biliyorum, ama bu açıkça imkansız. Xav

"Hayır," diyorum üzülerək. "Tabii ki hayır. Ama seni görmeye can atıyorum. Dönem başladığında bir kahve içmeliyiz."

Yüzü düştü. "Ama ben buna güveniyordum. Xav seni ikna edeceğini söylemişti. Orada tek başıma kalmaktan nefret ediyorum—orası çok büyük ve ürkütücü. Lütfen Ivy, sadece birkaç aylığına olsa bile, sen kendi işlerini halledene kadar. Çok eğleneceğiz! Kızların okulundan çok uzak değil, değil mi?"

Tereddüt ettim. Uzun zamandır her şeyi tek başıma idare etmek zorunda kalmıştım. Bu benim için bir gurur meselesiydi. Yükümü, sorunlarımı, de Veres ailesine zaten yüklediğimden daha fazla yüklemek istemiyordum. Xav, Dawn'ın bakım evi masraflarını ödüyordu; hepimizi finanse edemezdi.

"Bence Ivy'nin henüz tam olarak kavrayamadığı şey," diyor Flora'ya, bana sarılmasını sıkılaştırarak, "onun ve kızların bir aile olduğu. En azından, ben istediğimi elde eder etmez öyle olacaklar, ama bana kalırsa, zaten öyleler. Ve bu ailede birbirimize göz kulak oluruz—tabii, sevgili anne babam hariç." Şakaklarına bir öpücük konduruyor. "Bu da, istedikleri yerde yaşayabileceğimiz anlamına geliyor, ama bir sonraki adımımızı belirleyene kadar burası birlikte yaşamak için en kolay yer."

Sanki Londra'nın en gözde bölgelerinden birinde, devasa bir malikanede değil de, geçici bir motelde zaman geçirecekmiz gibi konuşuyor.

"Aynen öyle," diyor Flora. "Oraya on aile sığabilir, yani sorun değil. Ayrıca, baharda birkaç arkadaşım ile bir daire aramaya çalışabilirim. Bilirsin, üniversite havasını biraz daha yaşamak için. Yani, kısacası ev size kalır."

O, artık acil tuvalet ihtiyacı olduğunu söyleyerek telefonu kapattığında, Xav beni kucaklayıp bacaklarını kendi bacaklarının üzerine çekiyor.

"Muhtemelen seni zorluyormuşum gibi görünüyor, özür dilerim. Sadece şu anda seçeneklerin olduğunu açıkça belirtmek istiyorum. Güneşin altında her türlü seçenek. Tabii ki hepsi beni de içeriyor olması şartıyla."

Seçenekler, karar veriyorum, *planlar* kadar bağımlılık yapan bir kavram. İkisi de kalbimin içindeki o muhteşem altın genişliği atırıyor. Ailemin yaşadığı acımasız yoksulluğun en zalim yanlarından biri, mevcut seçeneklerin muhteşem eksikliğidir. Sanki göğsünüz demir bir çubukla eziliyormuş gibi bir his ve o korkunç sosyal konutlara taşındığımızdan beri bu his daha da keskinleşti. Seçenekleriniz kalmadığında, kapana kısılmışsınızdır. Ve kapana kısıldığınızda, çaresizsinizdir. Çaresiz olmak ise, özellikle size güvenen daha küçük ve daha büyük aile üyeleriniz varken, yaşanabilecek en korkunç deneyimdir.

Bu yüzden, yakışıklı bir adam tüm kimliğini, tüm yaşam tarzını bir kenara bırakıp, sizinle birlikte seçeneklerle dolu ve aynı zamanda – çünkü o güvenilirliğin simgesi olduğu için – zorunluluktan değil, arzudan doğan planlarla dolu yeni bir hayat kurduğunda, aslında şunu söylüyor:

Seni seçiyorum.

Şimdi söyle bana, sen neyi seçiyorsun?

Görünüşe göre seçimler bu gece başlıyor.

Uzun, tembel bir banyo seksi mi, yoksa sıcak, buharlı

bir duş seksi mi? Hmm, zor bir seçim.

Kızlarla YouTube'da güzelleşme vlog'larını mı izleyeceğiz, yoksa hep birlikte yeni yıla geri sayım yapmadan önce Xav ile güzel bir film mi izleyeceğiz?

O kadar da zor değil.

Görünüşe göre, seçimler yarın da devam edecek. Yeni Yıl öğle yemeği için Chelsea'deki bir gastropub mı, yoksa Primrose Hill'e yürüyüş ve ardından evde pişirilmiş rosto mu? Xav'ın kendi düğününe gitmemesinin yarattığı sorunlarla başa çıkmasına yardım etmek mi, yoksa birkaç gün daha bunu tamamen görmezden gelmesini teşvik edip aşk balonumuzda rahatça vakit geçirmek mi?

Bilmiyorum. Bakalım nasıl hissedeceğiz. Dünya bizim istiridye kabuğumuz ve ufuk mavi, mavi, mavi.

Saat 22:00 civarında Gen'den bir sürü mesaj alıyorum. Oxford'daki bugünkü olayların satır aralarını okumayı başardığına şaşımamalıyım.

Görünüşe göre sevgilin bugün doğru seçimi yapmış

Senin adına çok sevindim canım

Kendini resmen kovulmuş say

Gelecek yıl ikiniz için de parlak görünüyor xxx

Gerçekten, gerçekten öyle.

Epilog

ALTı AY SONRA

Taçtan vazgeçen zihin hafiftir, ve hayali, cezalandırıcı görev yerine gerçek, somut sevgiyi seçen kalp hafiftir. Bunu ben iyi bilirim.

Karım, yeni Oxford Dükü ve Düşesi'nin sipariş ettiği Belvedere'nin tam ölçekli bir yağlı boya tablosu gibi devasa bir göreve dalmış durumda ve benim de ona çay ve meyveli kek ikram etmek gibi bir o kadar önemli bir görevim var.

Görünüşe göre resim yapmak açlık çeken bir iş, ben de hizmet etmekten büyük zevk alıyorum. Ancak bu günlerde tek bir sevgilim var.

Katlanır sandalyelerimizde göl kenarında oturuyoruz, şemsiyeler başımızın üzerinde sallanıyor; Ivy tuvaline yağlı boya sürerken ben büyülenmiş bir şekilde izliyorum. O, sonbaharda, günler kısılırken ve güneş saatimizdeki gölgeler uzarken Belvedere'ye aşık oldu — ve onu benim değerli minyatürümde de öyle resmetti — ama Ben ve Selena, evin güneşin gökyüzünde yüksek olduğu bir anda resmedilmesini istiyorlar. İşte buradayız, yaz ortasına bir hafta kaldı; doğu kulesinin üzerindeki sarmaşık güller muhteşem, vahşi bir hal almış ve gölden yukarı uzanan çim, Connemara kayalıklarının ötesinde olması imkansız olan bir zümrüt tonunda.

Havadaki kuş cıvıltıları, kırk ya da elli yıl önceki kadar yoğun; bu, biyoçeşitliliği artırmak ve on yıllardır görmediğimiz kadar çok sayıda ve çeşitlilikte kuşu buraya çekmek için evimizdeki kuş uzmanlarının ve RSPB'nin muazzam çabaları sayesinde. Nedense bu kakofoni, burada olmanın daha rahatlatıcı, daha az değil, daha *doğru* olduğunu hissettiriyor.

Nişanımı, unvanımı ve geri kalan her şeyi geride bıraktığımda pek pişmanlık duymadım, ama en büyük pişmanlığım Ivy'yi Belvedere'nin hanımı yapamayacak olmamdı. Serada saatlerce vakit geçirip eğretti otlarına bakacağımızı ne kadar net görebilsem de, kahvaltıda en sevdiği Dürer tavşanına bakmasını ne kadar istesem de, seçimim her zaman basitti.

Ya malikane ya da o.

Ve ben onu seçtim.

Ben ve Selena, elbette, evlenir evlenmez ana eve taşındılar. Babam, düğünlerinden tam sekiz gün sonra, o iğrenç hastalığa bir kez ve sonsuza dek yenik düştü. O ve ben, değer sistemlerimiz arasında ortaya çıkardığım uçurumu kapatamamak da, vefat ettiğinde ailenin geri kalanıyla birlikte başucundaydım.

Zamanı geldiğinde ve kelimeler yetersiz kaldığında, benim varlığımın onun nispeten huzur içinde öbür dünyaya geçebilmesi için yeterli bir çare olduğunu ummak zorundayım.

Annem, herkesin sürprizine, dul evini reddedip, yakınlardaki Woodstock'ta de Vere ailesine ait eski bir papaz evinde ikamet etmeyi tercih etti. Sevgili atları için daha az elverişli olsa da, dul bir kadın olarak onun için çok daha sosyaldir. Ve bu, büyük bir sürpriz ve mutlulukla, kardeşimin dul evini bana, Ivy'ye ve kızlara önermesine olanak sağladı.

Ivy'nin, o kader belirleyici seraya yaptığımız yürüyüşte ağaçların arasından evi gördüğünde gösterdiği coşkulu tepkisini unutmamıştım. Dower House'a anında aşık olmuştu, ki bu, bana aşık olmasından çok daha hızlı olmuştu. Ben bunu önerir önermez, günlerimizi burada geçirmemiz gerektiğini anladım: büyüleyici ve tenha, Belvedere gibi bir ekosistemi yönetmenin şaşırtıcı yükünden uzak.

Ferns ile dolu bir serası olmayabilir, ama bu yazın sonlarında De Gournay'dan sipariş ettiğim el boyaması paneller geldiğinde, en azından narin sarmaşık dallarıyla kaplı bir bahçe odası olacak.

Eğer istersek orada yaşayabileceğimizi söylediğimde yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Sanki masalların gerçekten gerçekleşebileceğini öğrenen küçük bir kızın yüzündeki ifade gibiydi.

Elbette, ikizlerin okulu ve üçünün Dawn'a yakın olmasının önemi nedeniyle çoğunlukla Londra'da yaşıyorduk. Bu yüzden, Şubat ayında Dawn şiddetli bir aspirasyon pnömonisi geçirdiğinde ve bundan bir daha kurtulamayınca, bu hepimiz için büyük bir şok ve üçü için yıkıcı bir darbe oldu.

Yaptığım her şeyden gurur duymuyorum. Kişiliğimin, amaç duygumun, değerler sistemimin son derece kusurlu bir temele dayandığını fark etmem çok uzun sürdü. Sonunda cesaretimi bulmadan önce Ivy'yi o şekilde hayal kırıklığına uğratmamalıydım. Ama bana büyük mutluluk veren bir şey var ki, o da küçük de olsa Ivy'ye en büyük hediye verebilmiş olmam: Dawn'a son birkaç hafta ve günlerinde kendini adamasını sağlayacak zaman ve enerji.

Hepsi Little Venice'deki eve yerleştikten ve ikizler okula döndükten sonra, Ivy kafede istifasını verdi ve günde birkaç saatini üvey annesiyle geçirdi. Bildiğim kadarıyla, o saatler sessizce geçiyordu: çoğunlukla kitap okuyarak, müzik dinleyerek ya da Ivy'nin eski anılarını anlatarak.

Dawn, zatürreye yakalanmadan önce bile sosyal alanlarda daha az, yatağında daha fazla zaman geçirmeye başlamıştı. Hastalık, yutma fonksiyonunun ciddi şekilde bozulmasının bir sonucu olarak hızla ortaya çıktı. Görünüşe göre, yeterince yiyecek ve içecek yanlış yoldan gittiğinde enfeksiyon çok kolay bir şekilde başlayabiliyor. Ancak Dawn'ı eve yerleştirdiğimizde Ivy'nin bakım eviyle anlaştığı bakım planı netti: böyle bir durumda, olduğu yerde rahat ettirilmeli ve hastaneye nakil ve invaziv müdahalelerin getireceği ek travmaya maruz bırakılmamalıydı.

Önemli olan, hayatının son günlerinde yalnız kalmamış olmasıydı. Güvendeydi ve iyi bakılıyordu; her gün, en güzel çilek sarısı saçlı güzel bir melek yanına gelip elini tutuyor ve bir zamanlar çok sevdiği kitapları ona okuyordu.

Dawn'ın hayatının erken bir şekilde kötüye gitmesi ve sonra sona ermesi konusunda pek çok trajedi var. Ancak, meslektaşım Stephen'in babasında olduğu gibi, son perdesi kapanmadan önceki sakin günler huzurla doluydu. Sevgiyle. Ve bilinçli beyni bunları tadını çıkarmak için çok fazla tahrip olmuş olsa da, umarım içselleştirebildiği anılarla.

O vefat ettiğinden beri, çoğunlukla burada kaldık. Ivy ve benim için büyük bir sürpriz olarak, ikizler, istedikleri herhangi bir okula — ya da en azından notlarının yeterli olduğu herhangi bir okula — gitme seçeneği sunduğumda, yatılı okula gitmelerine izin vermemiz için bize yalvardılar. Şehirde kalmak isteyeceklerini düşünmüştüm. Tam birer Londralı kız gibi görünüyorlardı ve ne Ivy ne de ben, Dawn'ın yasını tutarken üçünün ayrılması gerektiğinden hiç emin değildik.

Ama hayır. Israr ettiler ve en ayrıcalıklı öğrencilere hizmet eden bir okulun sahip olduğu tüm imkanlara sahip, tam bir daldırma ortamının tam olarak istedikleri ve ihtiyaç duydukları şey olduğunu etkileyici bir hitabetle savundular. Ve böylece ailemin adı — ve parası — Selena'nın kız kardeşi Octavia'nın da gittiği yakındaki Hartwell House'a sorunsuz bir geçişin önünü açtı. Böylece Ivy ve ben, pazartesiden cumaya kadar dower house'da kendimizi boş yuva sahipleri olarak buluyoruz — tabii bu, genç karımı ikna eder etmez düzeltmek istediğim bir durum olsa da.

Resmine dalmış durumda, bu yüzden onu sanki çok güzel bir damızlık kısrakmış gibi süzdüğümün farkında değil. Onu tanıdığım her an, her zaman güzeldi, ama bu yaşam tarzının ona yakıştığını düşünmek istiyorum. Cildi parlıyor ve hafifçe bronzlaşmış, üzerinde çiller var ki bunlar öptüğüm en lezzetli şeyler olabilir. Şaşırtıcı saçları yaz başındaki güneş ışığında parlıyor, çıplak, altın rengi omuzlarından bahsetmeye bile gerek yok.

Hâlâ yırtık kot pantolon ve boya lekeli beyaz bir tişört giyiyor olabilir — sonuçta Ivy'den bahsediyoruz — ama bunlar, onu çeşitli mağazalara sürükleyip topladığımız birçok alışverişten birinde aldığımız tasarımcı marka yırtık kot pantolonlar. Bu aralar, başına sardığı bandanalar ipek Hermès eşarpları. Onu bunlara bağımlı hale getirdim. O güzel desenlere karşı koyamıyor.

"Baskı hissediyor musun?" diye soruyorum, o neredeyse bitmiş ağaçlara en hafif bahar yeşili dokunuşları eklerken.

"Kesinlikle hayır. Ama biraz daha pasta iyi olurdu." Sol elini uzatıyor ve ben gülerek Cook'un meşhur Earl Grey meyveli pastasından bir dilimi avucuna koyuyorum.

"Bitirebilecek misin sence?"

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Çocuk oyuncağı." Elini havaya kaldırıyor. "Kelimenin tam anlamıyla."

"Sen ne dersen o, tatlım." Ayağa kalkıp arkasına geçiyorum, bakışlarım tuvaldeki güzellik, evimizin güzelliği ve karımın güzelliği arasında gidip geliyor.

Ama gözlerim hep ona dönüyor.

Ellerimi omuzlarında gezdirip ona öpücük vermek için eğiliyorum. Yüzünü bana doğru kaldırıyor ve ben her şeye hayran kalıyorum: boynunun ince kavis; soluk mavi gözlerindeki sevgi; dudaklarının şehvetli kıvrımı. Dudaklarımız buluşuyor ve anında kendimi serbest düşüşte buluyorum. Dillerimiz dans ediyor ve varlığımın her bir hücresiyle, bize bahis oynamak hayatımda verdiğim en iyi karar olduğunu biliyorum.

Onun resmine dönmesine izin vermeliyim. Dört gün sonra, bir ekip gelip evin önüne kocaman bir lunapark kuracak ve Ivy'nin manzarasını muhteşem bir şekilde mahvedecek. İki hafta sonra, Yaz Ortası Gecesi'nde, de Vere kardeşler ve eşlerimiz birlikte devasa bir parti verecek—benim otuzuncu yaş günümünden çok daha büyük ve umarım çok daha çılgın: en azından benim için. Bu sefer, karımın göğüslerini okşamaktan çok daha fazlasını yapmayı planlıyorum.

Parti görünüşte sadece biraz eğlence amaçlı, ama aslında Ben ve ben bunu Ivy'yi arkadaşlarımıza görkemli bir şekilde tanıtmak için planladık. Mart ayındaki düğünümüz Chelsea Belediye Binası'nda hızlıca atlatılan bir şeydi; benim için anlaşmayı kesinleştirmek ve Ivy, Lily ve Rose'un hiçbir zaman yoksun kalmayacağından emin olmak için bir yoldu. O plan güzelce ilerliyor ve ikizleri yasal olarak evlat edinme işlemim tamamlanır tamamlanmaz bunu bir başarı olarak kabul edeceğim. Ancak Ivy ve ben bu yılın başından beri oldukça düşük profilli davrandık, kendi küçük dünyamızda yaşadık ve bunun değişmesi gerekiyor. Arkadaşlarım ve sosyal çevrem karımı ne kadar çabuk tanırsa, onu o kadar çabuk aramıza kabul edecekler ve bazılarının benim bir tür çöküşüm olarak gördüğü bir durumun belirtisi olarak görmeyecekler.

Eğer Selena'yı ikna edebilirse, geri kalanlarını da ikna edebilir. Bunu biliyorum. Asıl soru, *kardeşimin* Selena'yı ikna edip etmediği.

Ama bu başka bir günün konusu.

SON

Gelin ve bu baş döndürücü Bonus Epilog'da, beş yıl sonra Xav, Ivy ve aileleriyle Noel'i geçirin: _

https://geni.us/heir_bonus

Benedict'in Büyük Damat Değişimi'ni nasıl başardığını, ulusu nasıl kandırdığını ve (neredeyse) Selena'yı nasıl ikna ettiğini öğrenmek ister misiniz?

Öğrenmek için *The Spare*'i ön sipariş verin! _

https://geni.us/the_spare

Bu arada, **Benedict'in bakış açısından yazılmış The Spare kitabından tam bir bölümü** okumak için sayfayı aşağı kaydırın.

The Spare: Ön İzleme

BENEDICT

Doğru olduğunu bildiğimiz her şeyin ne kadar çabuk değişebileceği gerçekten çığınca.

Örneğin ailemi ele alalım: Xav, Oxford Düküğü'nün varisi — babamın şu anki durumuna bakılırsa bu unvanın devri çok yakındır — ve ben de yedek varis. Yani yedek oğul. Yedek varis. İnanabilirsiniz ki, yıllar boyunca ikimiz de bu klişelere sonuna kadar kapıldık.

Ve sonra: bum. Her şey değişti. Onun yapabileceğine asla inanmayacağım kadar cesur bir hamle ile Xav aşık oldu (hem de eski bir seks işçisine), *düğününden beş gün önce*, zavallı, ateşli Selena — namı diğer Slinky — Wentworth ile ebeveynleri tarafından ayarlanmış, ömür boyu sürececek nişanını bozdu, *babamın* en havalı hamlesiyle *mirasından* mahrum kaldı; bu hamle gülünç derecede sert ve dürüst olmak gerekirse oldukça melodramatikti ve iki aileyi de tam bir kargaşaya sürükledi.

Bu yetmezmiş gibi, bendeniz dün gece *ne halt edeceğimi* kararlaştırdı, annemle babama Selena ile evleneceğini söyledi, unvanın mirasçısı olmayı —ve bununla birlikte gelen milyarlarca doları da— kabul etti ve bu sabah şafak sökmeden bu müjdeyi yıkılmış haldeki kardeşime ilettili.

Vay canına.

Kusursuz bir plan. Kusursuz. İki küçük sorunu saymazsak tabii:

Birincisi: Ben, kibar toplumun gözünde, aynı mürekkep hokkasına iki kez daldırmayı sevmeyen, azgın bir zampara sayılırım, ne demek istediğimi anlıyorsanız.

İkincisi: Slinks, benim neredeyse delice olan planıma henüz evet demedi.

Xav daha önce, son dakikada devreye girmemin hoş karşılanmayacağını belirtmişti. Bunun, basının gözünde onun aşağılanması ikiye katlayacağını: bir kardeşi tarafından bir kenara atılıp, diğer kardeşi tarafından kurtarılacağını. Buna karşılık, harika bir planım olduğunu söyledim ve bu doğru.

Slinky'yi benimle evlenmeye ikna etmeliyim. Gerçekten de öyle. Babam bu dünyadan göçtüğünde ilk ve en önemli görevimi yerine getirebilmek için de Vere ailesinin reisi olarak gelecekteki konumumu sağlamlaştırmam gerekiyor: Xav'ı, kız arkadaşı Ivy, onun ikiz kız kardeşleri ve demans tedavisi masraflarını onun—bizim—karşıladığımız zavallı üvey annesi gibi çeşitli serserileriyle birlikte tekrar aileye katmak.

Sana onun peşinde dolaşanları olduğunu söylemiştim.

Ama eğer Xav hayatını bu kadınla birleştirmek istiyorsa ve o da bunu istiyorsa, ona ve ailesine bakacağımıza dair söz veriyorum. Ne de olsa yakında o da bir de Vere olacak.

Sadece sevimli Selena'yı ikna etmem gerekiyor. Onu, sadece itibarını kurtarmasına yardım etmekle kalmayıp, yüzyılın hikayesini yazabileceğime ikna etmem gerekiyor. Daha da önemlisi, birlikte mutlu olabileceğimize ikna etmem gerekiyor.

Bu, hayatımın en büyük performansı olacak, orası kesin, çünkü en büyük düşmanıma bile kendimi koca olarak dilemezdim.

Millbrook'a, özellikle Noel döneminde, çok uygunsuz bir saatte vardım. Önceden aramadım; bana gelmememi söyleme şansı vermek istemedim. Sanırım şu anda de Vere ailesi onun en sevdiği aile değil.

Kapıyı Selena'nın anne babası değil, evin hizmetçisi açıyor, şükürler olsun, ve beni şöminenin yandığı çalışma odasına geçiriyor. Saygıdeğer ev sahibimi ve hizmetçinin bana söz verdiği kahveyi beklerken odada biraz volta atıyorum. Kardeşimle birlikte içtiğim o sert çay — saat kaçtı, sabah beş miydi? — artık uzak bir anı. Buraya erken gelmek istedim, çünkü Xav bana Wentworth'ların

bu sabah tam anlamıyla Düğün İptal Modunda olacaklarını söylemişti. Dün Noel'in ertesi günü olduğu için pek bir şey yapamamışlardı.

Selena, her nasılsa, kusursuz görünüyor. Bu kadını hiçbir şey sarsmıyor mu? Sadece kot pantolon ve kaşmir kazak giymiş, ama ikisi de onun muhteşem vücuduna gerçekten mükemmel bir şekilde sarılıyor. Saçı ve makyajı kusursuz. Bu standartları sürdürmek için enerjiyi nereden bulduğunu bilmiyorum, özellikle de geçirdiği yirmi dört saati düşünürsek, ama gerçekten işe yarıyor.

"Merhaba, Slinky." Ona, herhalde utangaçlıktan başka bir şey olmayan bir gülümseme atıyorum.

Bana gözlerini devirdi. "Şuna bak. Bugün Groundhog Günü. Kardeşin dün beni tam bu noktada terk etmişti." Sesi düzdü.

"Açıkçası, seni terk etmeye gelmedim." Kollarımı genişçe açıyorum. "Gel buraya. Hadi. İstediyini biliyorsun."

Gözlerini yine devirdi, ama odanın diğer ucuna doğru ağır adımlarla yürüdü ve kendimi ona sarılmama izin verdi.

Kardeşimin, uzun süredir nişanlısı olan kızla olan ilişkimizin doğasından her zaman biraz şaşkın olduğunu biliyorum. O ve ben, onların birbirleriyle olduğundan çok daha rahat olabilmemizi anlamıyor. Eklemeliyim ki, onların belirlediği çitanın çok, çok düşük olduğunu. Ve tabii ki, benim için riskler daha düşüktü — en azından bugüne kadar.

Ama gerçek şu ki, onlar her zaman berbat bir çiftti. Birbirlerinin yanında çok garip davranıyorlardı. Selena kışına bir sopa sokmuş olabilir, ama ben kesinlikle sokmadım, bu yüzden onu Xav'ın hiç yapamadığı kadar rahatlatabilirim.

"Nasılsın?" diye soruyorum, kollarımı ona dolayarak. Uzun ve ince, ama her zamankinden daha zayıf görünüyor. Muhtemelen o korkunç gelin diyetlerinden biri yüzünden. Noel Günü'nde sadece et ve sebze yediğini ve Cook'un efsanevi Noel pudingini reddettiğini fark etmeden edemedim. Zavallı küçük ördek.

"Pek iyi değil," diye mırıldanıyor göğsüme yaslanarak, ben de onu daha

sıkı sarıyorum. "Tahmin edebiliyorum."

Xav, dün ona çok sert çıktığını söyledi; onun bu yönünü daha önce hiç görmediğini söyledi. Ve haklı da. Kardeşimin doğru kararı verdiğinden yüzde yüz eminim, ama zavallı Slinks en berbat türden bir ikincil hasar. Söylemek zorundayım; kokusu inanılmaz. Onu kucaklarken, alçakça planım yolunda giderse bu kadının karım olacağı gerçeğine hayret ediyorum. Her şeyi paylaşacağız: sadece parlayacağımızı bildiğim spot ışıklarını değil, aynı zamanda milyonlarca özel, görünmeyen anı da.

Hayatımızın her anını paylaşacağız.

Bu o kadar büyük bir kafa karışıklığı ki, tek gerçek seçeneğim bunu bir kenara itip tüm bunların yenilikçi yönüne odaklanmak—bunun gerçekten de muhteşem bir macera olacağı gerçeğine.

Gerçekten de bununla başa çıkmanın başka bir yolu yok. Hiç evlenmek gibi somut bir planım olmadı, ama bir unvan miras almak gibi bir planım da olmadı. Her zaman, otuzlu yaşlarımda ya aşık olacağımı ya da aile baskısına boyun eğeceğimi (ya da her ikisini birden) ve zavallı bir kızla evleneceğimi varsaymıştım. Bununla birlikte, hiç evlenmeyeceğimi de görebiliyordum. Eğlenceli amca, özgür bekar ve daha ileride, yaşının yarısı kadar genç mankenlerle St Tropez'de parti yapan gümüş tilki olacaktım.

İsterseniz, bir İngiliz Aslan burcu diyelim.

Bunu yeterince düşündüm mü, bu bir soru değil. Kesinlikle düşünmedim. Temelde, kendim küçük yazıları tek kelime bile okumadan Selena'ya ömür boyu bir sözleşme teklif ediyorum. Ya da belki bu benzetme daha yerinde: Sağlık ve güvenlik kuralları olup olmadığını bile bilmeden, rastgele birinin beni bungee kayışına bağlamasına izin veriyorum.

Düşündüm de, muhtemelen evlilik kurumunun tamamına devasa bir sağlık ve güvenlik uyarısı koymalılar.

Ama bunu yapmanın tek yolu bu. Önce harekete

geç, sonra düşün.

Babamın bir halefi lazım.

Kardeşimin yardımına ihtiyacı

var.

Onun yeni bakmakla yükümlü olduğu kişiler ise buna daha da çok ihtiyaç duyuyor.

Slinky'nin, ailemin elinde yaşayacağı düşünülemez bir kamuoyu rezilinden kurtarılması gerekiyor.

Ve bu sorunların hepsinin çözümü aynı. Onunla evlenmek. Dolayısıyla, yapmam gerekeni yapmam ve iş bittiğinde sonuçlarıyla başa çıkmam gerekiyor.

Ayrıca, o tarif edilemez derecede seksi. Ateş gibi.

Ne kadar kötü olabilir ki?

"Lanet olası kardeşin," diyor Selena göğsüme yaslanarak. "Onu çıplak ellerimle öldürebilirim."

"Eminim öldürebilirsin." Sanırım evliliğin ilk kuralı, karını düşünmeden dalıp gitmemektir. Sırtını dairesel hareketlerle ovuyorum. "Başına gelenler için çok üzgünüm."

Geri çekiliyor, yüzü kızarmış. Şimdi yakından bakınca, kusursuz göz makyajının altındaki koyu gölgeleri, gözlerinin kenarındaki kızarıklıkları görebiliyorum. "Onu tanıyor musun?"

"Kimi, Ivy'yi mi?" Kısa bir baş sallama.

"Evet." Muhtemelen şimdi onları tanıştırdığımı itiraf etmenin sırası değil. Tanıştırmaktan da öte: Alchemy'den bir sürü seks işçisini Xav'ın otuzuncu yaş günü partisine götürdüm ve Ivy'ye doğum günü çocuğuyla yatarsa beş bin dolarlık bir ikramiye teklif ettim.

Hayır.

Bu, şu anda kesinlikle gereksiz bir bilgi.

Ve Slinky teklifimi kabul ederse Alchemy üyeliğimi bırakmak zorunda kalacağımı düşünmeye kesinlikle izin vermeyeceğim.

"O iyi bir kız," diyorum bunun yerine. "Bunu duymak istemediğini biliyorum, ama öyle, ve gerçekten çok zor bir dönemden geçti."

Hizmetçi kapıyı çalarak geldiğini haber verdi ve şöminenin önündeki sehpa çeşitli eşyaların bulunduğu bir tepsi bıraktı.

"Bu tam olarak benim sorunum değil," der Selena, hizmetçi kapıyı kapatıp odadan çıktıktan sonra.

"Hayır, değil, ama senin ve Xav'ın birlikte tam bir felaket olacağınız senin sorunun. Tanrım, ikinizin ne kadar garip bir çift olacağınızı düşünmek bile istemiyorum."

Ağzı ince bir çizgiye dönüşür, sonra tepsiye döner. Sanırım onu incittim.

"Hadi ama, Slinks. Bu ikinizden birini küçümsemek değil. Kağıt üzerinde harika görünüyordunuz, ama siz... birlikte mutlu olamazdınız. Onun tüm bunları ele alış şeklini onaylamıyorum—yıllar önce bitirmeliydi—ama bence onusuz daha iyisin."

Kahveyi servis edebilmek için koltuğun kenarına tünediğinde alaycı bir şekilde güldü. "Evet, tabii, dışarıdan bakan biri olarak bunu söylemen kolay, onun için de kolay, çünkü küçük kız arkadaşıyla gün batımına doğru dans ederek uzaklaşıyor. Ama ben burada, iptal etmem gereken koca bir düşünle ve tam bir alay konusu gibi duruyorum." Bana baktı. "Ulusal bir utanç. *Uluslararası*. İptal ettiğimiz haberi yayılır yayılmaz herkes hemen sonuca varacak ve hepimiz biliyoruz ki bu sonuçlar doğru olacak. Xavier beni terk etti. Beni mihrapta terk etmiş de olsa fark etmezdi. Hayatım boyunca bu evliliği kişiliğimin bir parçası haline getirdim ve iş ciddiye binince, yeterince iyi olamadım.' Güzel açık kahverengi gözleri duygu dolu parlıyor ve tekrar konuştuğunda sesi titriyor. "Ve herkes benden nefret ediyor. Bütün ülke benim kendini beğenmiş, kibirli bir kaltak olduğumu düşünüyor, bu yüzden düşüşümü izlemekten çok mutlu olacaklar. Elinde dirgenlerle peşimden gelecekler." Başını eğiyor. "Aman Tanrım, ölmek istiyorum."

Bir an için donakalmış bir şekilde orada duruyorum. Onun yıkılmış hali karşısında dehşete kapılıyorum, o kadar derinden acı çekiyor ki maskesinin arkasını bana göstermiş olması beni dehşete düşürüyor. Selena asla kimsenin maskesinin arkasını görmesine izin vermez. Ve eğer yapmak üzere olduğum bu numaranın akıllıca olup olmadığı konusunda herhangi bir şüphem varsa, onun sefil mutsuzluğu karşısında hepsi yok oluyor.

"Evet, aslında çok daha iyi bir planım var," diyorum.

Bana bakmıyor, saç perdesinin arkasına saklanmaya devam ediyor. "Neymiş o?" diye soruyor donuk bir sesle.

Ceketimin cebinden, son on yıldır taktığı yüzüğü çıkarıyorum. Kardeşimin ona verdiği yüzük; dün onun yüzüne geri fırlattığı yüzük. Titreyen elimde ağır geliyor. Parmak uçlarımla çenesini yukarı kaldırabilmek için önünde diz çöküyorum. Tatlı küçük ağzı titriyor, bana bakarken o ela gözleri kocaman ve acı dolu.

İşte bu.

Tanrı yardımcım olsun.

Yüzüğü kaldırıyorum. "Onun yerine benimle evlen."

The Spare'i şimdi ön sipariş verin.

https://geni.us/the_spare

Elodie'den bir not

Belvedere'yi tam olarak ne zaman hayal ettiğimi hatırlamıyorum, ama bir yıldan fazla bir süre önceydi. Görkemli evler konusunda tam bir meraklıyım ve emekliliğimi, National Trust üyelik kartlarımızdan dumanlar yükselirken, bir termos çay ile kocamı İngiltere'nin muhteşem evlerinde dolaştırarak geçireceğimden eminim.

Belvedere'yi, karakterlerini hayal etmeden önce tasarladım. Gerçek dünyadan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı (hala var, kesinlikle) ve tarih ve estetik, aşırılık ve ihtişam üzerine kurulu rüya gibi, kapalı bir dünya yaratmak istedim. Umarım siz de orada vakit geçirmekten benim kadar keyif almışsınızdır ve Harrow Road'un kirini artık geride bıraktığınızı söylemekten mutluluk duyuyorum. Ben ve Selena'nın hikayesi baştan sona ihtişam dolu olacak!

Belvedere, büyük ölçüde Londra'nın kuzeybatısındaki gerçek Waddesdon Malikanesi'ne dayanıyor ve internette bir göz atmanızı tavsiye ederim. Burası gerçek bir masal kalesi!

Tamamen farklı bir konuya geçecek olursak, Dawn'ın hikayesinin kendilerini çok kişisel bir şekilde etkilediğini paylaşan ARC okuyucularımın sayısı beni çok etkiledi, alçakgönüllü hissettirdi ve kalbimi kırdı. Demans, her türlü haliyle en acımasız hastalıktır ve benim en kötü kabusumdur. Benim fedakarlık seviyem *Audacity'deki* Athena'ninkine benzer olduğundan (neredeyse sıfır), profesyonel ya da kişisel olarak demans hastalarına bakmak için hayatlarını feda eden hepinizden büyük hayranlık duyuyorum. Sizi görüyorum ve size ne kadar hayran olduğumu anlatamam.

Vivacity'de Enneagram'a ilgi duymayı başardığım kişilerden Xav ve Ivy'nin nasıl bir profil çizdiğini merak eden varsa, Xav'ın 1w2 olduğunu paylaşmaktan mutluluk duyarım: Birler genellikle görev ve değerler ile doğru ve yanlışın sabit bir kavramı tarafından yönlendirilir ve Xav'ın İki kanadı onu bu görevi hizmet şeklinde yerine getirmeye yönlendirir.

Ivy ise bir 6w7: Odak noktası aile ve bağlar, yapı ve istikrar. O bir bakıcı ve çalışkan biridir. Yedi kanadı, eğlenceli ve coşkulu tarafıdır, ancak aynı zamanda onu koparmaya da yönlendirir (merhaba, seksi düğünlerin ve nilüfer resimlerinin hayalleri).

Bu hikayede, iki çok farklı karakterin bakış açısı üzerinden, görevin nasıl olması gerektiğine dair iki çok farklı fikri çizmek çok eğlenceliydi.

Şimdi de teşekkürlerime geçelim!

Bu kitapta bana yardımcı olan yazar arkadaşlarıma, özellikle de beta okumaları için Susie Tate, Rosa Lucas ve LJ Shen'e çok teşekkür ederim. Susie ve Rosa, başından beri benimle birlikte bu proje üzerinde çalıştılar ve inanın ki, onlar da Ben ve Selena'ya çoktan bağlandılar. Susie ayrıca, Dawn'ın durumu ve bakımıyla ilgili sorularım olduğunda (ki çok fazlaydı) tıp diplomasının meyvelerini cömertçe benimle paylaştı.

Ayrıca, inanılmaz derecede güzel kapaklarımı ve markalamamı yapan TRC Designs'tan muhteşem Cat'e de teşekkür etmek istiyorum. Hiçbir zaman bir kitabın görünüşüne ve hissine bu kadar aşık olmamıştım. Hem e-kitap hem de basılı kitap, bu serinin masalsi doğasını (seksi *The Secret Garden* havası) yakalıyor ve evimi bunlarla kaplamak istiyorum.

Ivy ve Xav'ı gerçekten hayata geçiren muhteşem karakter çizimleri için Kristina'ya (@madmire on IG) da teşekkür ederim. Umarım sosyal medyada ya da imza günlerimden birinde sevimli hediyeler olarak bunlardan keyif alma fırsatı bulursunuz!

Her zamanki gibi, en tatlı, en coşkulu ve en destekleyici insanlar olan ARC ekibime çok teşekkür ederim! ARC dönemi benim için her zaman çok özel bir ön lansman niteliğindedir. Okuduğunuz, yorum yaptığınız ve destek olduğunuz için teşekkürler!

Son olarak, yeni bir seriye şans verdiğiniz ve değerli vaktinizi karakterlerimle geçirmek için ayırdığınız için SİZE teşekkür ederim. Bu, benim için hafife almadığım bir ayrıcalık ve sonsuza kadar minnettarım.

Şimdi o basın bültenini hazırlamak için yazma odama geri dönüyorum (IYKYK).

Elodie xx

Daha fazla baharatlı İngiliz Glamour mu istiyorsunuz?

KU'da altı kitaptan oluşan *Love in London* box setimi hemen

okuyun! <https://geni.us/loveinlondon>

